

birbirlerini sevmesi, sayması, birbirlerine yardımcı olmaları, millî birlik ve beraberlik içerisinde ülkemizin iktisadî kalkınma savaşında sadece memlekete hizmet ve toplum yararına çalışmak ancak bu şekilde mümkün olacaktır. Materyalist toplumlarda yukarıda işaret ettiğimiz hususların gerçekleşmesi mümkün değildir. Gerek kapitalist ve gerekse komünist düzenlerde ön planda olan düşünce maddî menfaat olduğu için, kişilerin toplum yararına çalışmalarda bulunmaları imkânsız gibidir. Biz bunun için diyoruz ki, fertlerin topluma yararlı olmaları ancak yüksek inançların aşılması, manevî değerlerin geliştirilmesi ve yüksek bir ahlâkın toplumda geçerli kılınması ile mümkündür. Biz daima Türk milletine hizmet yolunda olacağız. Ve her zaman dürüstlük ve hak yolunda yürüyeceğiz. Hiç bir güç ve tehlike bizi bu yüce dileğe doğru yürümekten alıkoyamaz; her şeye rağmen millete hizmet yolundan ayrılmayacağız.

İnsanın kâinata denk yaradılışından faydalanmak, haset ve ihtiraslarına duvar çekmek. İşte bizim yolumuzun karakteri budur.

Bizim gözümüzde mülk insanlara ilâhî bir emanettir. Bu emanet üzerinde tasarruf, manevî planda Rabbin rızasını, maddî planda kişinin ailesini, millî iktisat ve millî gelirin artışını, hedef tutar. İlimin ve ahlâkın gösterdiği yoldan ayrılamaz. Aksi takdirde devlet mülke müdahale eder.

Mülk inkâr edilemez, fakat mülk üzerinde hudutsuz bir tasarruf da düşünülemez. Hedefimiz Batı medeniyeti değil, Türk-İslâm medeniyeti ve cihan tekniğidir. İlim ayda da olsa gidip alacağız. Fakat Türk-İslâm medeniyetinden ebadiyen ayrılmayacağız. Unutmayınız ki, omuzlarımızda Türk milletinin yüce kaderini, Türk milleti de gönlünde insanlığın kaderini taşıyor. Bunun için ecdadımız, asırlarca nizâm-ı âlem ülküsüne gönül, kafa ve kan vermişlerdir.

Ahlâk ve Fazilet Mücadelesi

Mücadelemiz her ne pahasına olursa olsun siyasî kazanç mücadelesi değil, ahlâk ve fazilet mücadelesidir. Bu mücadelenin karakteri yıkıcı değil, yapıcı olmaktır ve tarihte olduğu gibi bugün de Türk insanının elinde zaferlere ulaşacaktır. Bu şerefli mücadeleye büyük Türk milletini davet ederim.

Kat'i inancımız şudur ki, Türkiye'nin kalkınma hareketi öncelikle ahlâk inşasından başlatılmalıdır. İşte kurtuluş hareketimizin temel felsefesi budur. Üzerinde büyük önemle durduğumuz ilim ve teknik de buna bağlıdır. Unutulmamalıdır ki, bir toplum içinde ahlâkta iştirak, şekilde bütün zıddiyetleri ortadan kaldırır. Büyük bir düşünürün dediği gibi, ilim ve hikmet de ahlâktan doğar.

Üzüntü ile ifade edelim ki; bugün rüşvet, iltimas, ihtikâr bir kanser gibi bütün ülkeyi sarmıştır. Toplum disiplini bozuk, devlet otoritesi zayıftır. Vatandaşlarımız en basit trafik muamelesinden, gümrükten, kredi müesseselerinden, hastahanelerden, ürünlerinin para etmeyişinden şikâyetçi, ter ve emeklerine cevap alamamaktan müteessirdir. Tefeciler kol gezmekte, nimetler gücü yetenlerin elinde, hizmetler ve yükler zayıfların sırtındadır.

Yüce Türk milleti bugün kendine dönüşün ve uyanışın gereğini ve gerçeğini duymaktadır. Bunun neticesi olarak da vatanımızın içinde bulunduğu buhrandan kesin olarak kurtuluşu ve milletimizin en ileri milletler seviyesine çıkabilmesi için tek çıkar yolun Milliyetçi Hareket olduğuna inanan ve idrâk eden geniş kitleleri partimize büyük teveccüh göstermeye başlamışlardır. Böylece milliyetçilik fikri romantizminden kurtulmuş, millet emrinde ve hizmetinde bir hareket hâline gelmiştir. Bu hareket demokratik nizam ve anayasa çerçevesi içinde aziz milletimize hizmet yoludur. İnsan hak ve haysiyetine saygılı, hürriyetlerden taviz vermeyen Türklük gurur ve şuuru, İslâm ahlâk ve faziletiyle yoğrulmuş, Dokuz Işık görüşü de milletimizin ışığıdır.

Milliyetçi Harekete inananlar, sosyal adaletin tesisinde hamiyeti başkalarının kesesinde arayanlardan değildir. Bizim tesis edeceğimiz nizamın adaleti, evvelâ nizamı getirenlerin feragati ve uymaları ile mümkün olacaktır. Çünkü devleti idare edenler ahlâklı, faziletli ve feragatli olursa ve bu değerlerde taviz vermezse, ahlâk, fazilet ve feragat kademe kademe aşağıdaki görevliye kadar intikal eder.

Dokuz Işık görüşünün bir umdesi de ahlâkçılıktır. Bizim ahlâkçılık anlayışımızın esaslarını Türk töre ve İslâm dininin ölçüleri belirler. Biz ahlâk telâkkimizi yabancıların telâkkilerine göre değil, kendi örf ve âdetlerimize göre sınırlandırmaktayız. Milliyetçi Hareketin değer ölçüleri aziz milletimizin kendi öz değer ölçüleri ile aynı olduğundan gelecekte

Milliyetçi Hareketin iktidarı milletimizin kendi iktidarı ve şahlanması olacaktır ve bu mesut akıbetle kimse mâni olamayacaktır,

AHLÂK

Bir toplumda insanların birbirlerini incitmeden, birbirlerine zarar vermeden, sağlıklarını koruyarak, tabiat güçlerinin tesirlerinden en iyi yararlanacak şekilde hareketlerini tanzim etmelerini sağlamaya yarayan kuralların toplamı ahlâkî meydana getirir. Ahlâk, kişinin davranışlarını ayarlayan, sınırlayan ve bu davranışların hem kendisi için yararlı olmasını, kendisisine mutluluk sağlayacak şekilde düzenlenmesini, hem de çevresini rahatsız etmeden, zarara sokmadan çevresiyle uyuşmasını sağlamak üzere konulmuş olan kaidelerdir; münasebet prensipleridir, yaşama prensipleridir. Ahlâk insanların inancından ve dünya görüşünden doğmakta, kaynağını almaktadır. Bunun için, gerek toplumun, gerekse toplumu meydana getiren kişilerin ayrı ayrı inançları, yaşama görüşleri, yaşama felsefeleri ahlâkın kaynağını, temelini teşkil etmektedir. Bu bakımdan kişilerin ve toplumun dünya görüşü, yaşama felsefesi ve taşıdıkları inanç çok önemlidir.

Biz, Türk toplumunun dünya görüşünün, yaşama felsefesinin kendi dinî inançlarından, İslâmiyetten ve millî tarihten kökünü aldığını görmekteyiz. Bunlara ilâve olarak, milletimizin geçirdiği tecrübeler ve yurdumuzun içinde bulunduğu şartlar da toplumumuzun düşünce ve inançlarında tesirli faktörlerdir. İşte bu kaynak ve faktörlerin tesiri altında, Türk milletinin mutluluğunu sağlayacak Türk millî ahlâkına önem vermek mecburiyetiyle karşı karşıyayız. Ahlâksız kişi, ahlâksız toplum mutlu olamaz. Böyle bir toplum kalkınamaz, böyle bir toplum yüksek düşünceler, kutsal inançlar uğruna fedakârlık ve feragat gösteremez. İnsanlık tarihine şeref veren büyük eserler, insanların uzun sabır yıllarıyla güçlülere göğüs gererek, katlanarak, feragatle çalışmalarıyla meydana getirdikleri yüce hizmetler, inancın insanlığa kazandırdığı varlıklar olmuştur. Bunun için biz de Millî Doktrin Dokuz Işık'ın önemli bir ilkesi olarak ahlâkçılığı almış bulunmaktayız. Ahlâkçılıkla kastettiğimiz şey, her şeyden önce kişilerin ve toplumun millî ahlâk kurallarına bağlı olarak yetiştirilmesi ve millî ahlâk kurallarına bağlı olarak yaşaması ilkesidir. Bu sağlanmadıkça toplumumuzun kalkınması ve toplum içinde haksızlıkların önlenmesi, ıstırapların önlenmesi, kişilerin ve toplumun mutlu-

luğunun sağlanması mümkün olamaz. **Ahlâkçılık derken her şeyden önce milletimizin dini olan İslâmiyet esaslarını ve İslâm inançlarını bunun başlıca kaynağı olarak almaktayız.** Bunun yanı sıra kendi millî geleneklerimizi, millî tarihimizi, geçirmiş olduğu çeşitli tecrübeleri, bize kazandırdığı kuralları göz önünde bulundurmaktayız.

Ahlâkçılığımızın içinde İslâmiyet esasları, İslâm inançları başlıca yer almakla beraber, bununla yoğrulmuş olan ve tarihimizden gelen Türk töresi de yer almaktadır. Gerek dinimizin, gerekse millî törelerimizin bize emrettiği ahlâk kurallarından başta geleni, millet varlığının, kişi ve toplum varlığının üstünde yer aldığıdır. Toplumun, milletin, vatanın, devletin menfaati daima kişilerin menfaatlerinden önde gelir ve önde tutulması gerekir. Bunun yanı sıra yine kaynaklarımızın bize göstermiş olduğu kuralların başlıcalarından birisi de her ne olursa olsun dürüst hareket etmek, birlikte hareket etmek ve büyüklere karşı saygılı, itaatli olmak, küçüklere karşı şefkatli olmak ve sevgi göstermek ilkesidir. Bunun yanı sıra disiplinli yaşamak, disiplinli bir toplum olarak hareket etmek de töremizin dayandığı başlıca ilkelerdendir. Disiplin dediğimiz zaman neyi kastetmekteyiz. Disiplin dediğimiz zaman ahlâk kurallarına bağlı olmak; kanunlara saygılı ve itaatli olmak, büyüklere saygılı olmak, küçüklere karşı daima adaletli, şefkatli olmak ve büyük küçük karşılıklı olarak herkesin birbirlerinin hakkına, hukukuna riayetkâr olmasını kastetmekteyiz. Bunların yanı sıra yine törelerimizin bize tavsiye etmiş olduğu bir diğer ilke de yüksek vazife duygusuna sahip olmak, yüksek görev duygusu taşımak ve görevi namus saymaktır. Görev, kişinin kendisi için, yurdu için, milleti için yapmakla yükümlü olduğu iş demektir. Bunda ciddî olması ve görevini aksatmadan yapması törelerimizin gereğidir.

Ahlâkçılığımız dinî, millî, manevî değerlerimize dayanmakla beraber tabiat kurallarına aykırı olmamak şartını da içinde bulundurmaktadır. Tabiat, kurallarıyla bağdaşacak şekilde ahlâk kurallarının tanzimi ve yürütülmesi, onun işlerliği için gerekli bulunmaktadır. Ahlâk her şeyin esasıdır. Ahlâkı olmayan bir toplumun hiç bir işi başarılı olamaz ve o toplumda hiç bir şey iyi bir durumda bulunamaz. Fakat ahlâkçılığın dayandığı birtakım temeller vardır. Bizim ahlâkçılığımızın dayanacağı temeller şunlardır: Türk ahlâkı, Türk geleneklerine, Türk ruhuna, Türk milletin inançlarına (İslâmiyete) uygun olacaktır. Türk ahlâkı, hiç bir zaman insan ruhuna aykırı olmayacak, inançlarımızla da bağdaşan birtakım temellere dayanmış ahlâk olacaktır. Ahlâkçılıkta gözeceğimiz,

araştıracığımız şeylerden biri de, Türk ahlâkının Türk milletinin yükselmesi, yaşaması ve korunmasını sağlayacak esasları içinde toplanması olacaktır. Yani Türk milletinin yaşamasına zararlı olacak kaideler, Türk ahlâkçılığının içinde yer alamaz. Demek ki, ahlâkçılık ilkesine esas olarak kabul ettiğimiz şeyler, Türk milletinin ruhuna uygun olmak, Türk milletinin geleneklerine, âdetlerine ve inançlarına uygun olmak, tabiat kanunlarına uygun olmak ve Türk milletine yararlı olmak esaslarına dayanacaktır.

Ahlâkçılık ilkesi üzerinde söz söylemeye lüzum yoktur. Tarihte birçok devletler yükselmiştir. Bunlar para ile değil; ahlâk ile yükselmiştir; parasızlıktan değil, ahlâksızlıktan yıkılmışlardır.

Türk ahlâkının geleneği, Türk ahlâkı ve Müslüman âdet ve geleneğinden ibarettir. **Ahlâkçılıkta esas, Türklük ananelerine, Türk töresine, İslâm esaslarına ve hayata uygun olmasıdır.**

Türkiye'mizin temel meselelerinin başında bugün milletimizin içinde yuvarlandığı manevî buhran gelmektedir. Hiç bir millet maneviyatsız ayakta duramaz. Tarihte çok devletler kurulmuştur, çok medeniyetler kurulmuş, çok yükselişler olmuştur. Fakat bunların hiç birisi paranın veya kalabalığın kuvvetiyle değil, sadece ve sadece insanların gönlündeki temiz iman, maneviyat ve ülkülerle mümkün olabilmıştır. Tarihte batan, yıkılan devletler olmuş, medeniyetler olmuştur. Fakat bunlardan hiç birisi parasızlıktan, fakirlikten, yoksulluktan değil, sadece ve sadece manevî buhrandan, ahlâk buhranından, ahlâksızlıktan yıkılmışlardır. Bugün Türkiye'mizin karşılaştığı temel meselelerin başında milletimizin içine sürüklendiği, yuvarlandığı manevî buhran, ahlâk buhranı gelmektedir, inanç buhranı gelmektedir. Bu konu üzerinde biraz daha durmak faydalıdır. Manevî buhran bir milletin, halkın inanç buhranıdır. Yani maneviyatının zayıf oluşudur, dinî inançlarının buhran geçirmesidir.

Manevî buhran dinî inançlardan kuvvet alan ahlâk kaidelerinin, ahlâkî inançlarının buhran geçirmesidir. Zaman zaman memleketimizde çeşitli görüşler maksatlı olarak ortaya atılmıştır. Zaman zaman milliyetçilik aleyhinde "milliyetçilik neymiş, milliyetçilik artık eskimiş, modası geçmiş bir fikirdir. Lüzumsuzdur, hatta Türk milletinin geri kalmış oluşunun sebebi İslâmiyettir" gibi saçma fikirler, Türk milletini dağıtıcı, zehirleyici fikirler ileri sürülür olmuştur İslâmiyet Türk milletinin geri kalışının sebebi değildir. İslâmiyet nereye gitmişse, tarih boyunca gittiği

yerlere ışık götürmüş, gittiği yerlere medeniyet yollarını açmış bir fazilet ve ahlâk dinidir. Bugün Avrupa'dan, öğrendiğimiz öyle hakikatler, öyle meseleler var ki, bunları sizlere açıklamayı faydalı bulurum.

Bugün Hollanda'da kurulmuş olan bir ilim şirketi Avrupa medeniyetinin eskiden sanıldığı gibi, Yunan ve Roma medeniyetinden doğmuş olmayıp, İslâm medeniyetinden kuvvetini alarak doğmuş bir model olduğunu vesikalarla tespit etmiş, eserlerle tespit etmiş ve bugün bunları ortaya koyan kitapları, eserleri yazmak ve hazırlamak üzere faaliyete geçmiştir. Yapmış olduğu araştırmalar, dünya ilim adamları tarafından takdir olunmakta ve takip olunmaktadır. Onun için Türk milletini geri bırakan sebep, onun Müslüman oluşu, onun dinidir" gibi sözler, doğru değildir, hakikatle ilgisi yoktur; daha doğrusu Türk milletini, onun sağlamlığını, maneviyatını bozmak için ileriye sürülmüş görüşlerdir.

Türk milletinin kalkınması için her şeyden evvel Türk milletinin millî benliğine, millî varlığına dönmesi lâzımdır. Bir milletin yükselmesi, millî değerler meydana getirmesiyle mümkün olur. Bir millet millî ahlâk sahibi olarak, kendi dinine, imânına, ahlâkına, âdetlerine, tarihine, geleneklerine sahip olarak ancak gücünü, kuvvetini muhafaza edebilir, yükselebilir. Kendi kendini hor gören, kendi kendini beğenmeyen, başkalarını kendinden üstün zanneden, başkalarını kopya etmeyi marifet sayan bir millet kendini kaybetmiş, çoktan ölmüş olur. Onun için bizim milletimizi kalkındırmak için açtığımız mücadelede her şeyden önce üzerinde durduğumuz husus: **Biz Türk'üz, kendimize benzeriz; kuvvetli, vasıflı, meziyetli, ahlâklı bir milletiz. Başkalarından aşağı, başkalarından eksik bir tarafımız yoktur. Başkalarını kopya edersek; yükselmemiz mümkün değildir.** Kendi benliğimize güveneceğiz; kendimize dayanacağız, kendi özelliklerimize döneceğiz; kendi millî âdetlerimize, ahlâkımıza döneceğiz, modern ilmi, modern tekniği de alıp, onda bir an önce yükselmenin çarelerini bulmak suretiyle memleketin kalkınmasını sağlayacağız.

Bugün Türkiye'yi içerden ve dışardan tehdit eden tehlikelerin başında komünizm, onun yanı sıra bölgecilik vardır.

Mezhep kışkırtmaları Türklerin dinlerine ne kadar bağlı olduklarını bilen düşmanlarımızın, Müslümanlığı âlet ederek giriştikleri Türklüğü yıkma hareketi vardır. Bunlar "Türklük yok, Müslümanlık var" diyorlar. Bunlar "Türklüğü ne karıştırıyorsunuz. Müslümanlık var" derken

dünyadaki bütün Türklerin “Müslüman olduğunu, Müslümanlığın yayılmasında, yaşatılmasında Türklerin Müslümanlığa kılıç ve kafa olarak hizmet ettiğini bilmediklerini ortaya koymaktalar ve art niyetleri su üstüne çıkmaktadır. Bilmiyorlar ki İslâm, milletleri imha için değil, ihya için gelmiştir. Millet vâkısı Kur’ân-ı Kerîm’in ortaya koyduğu bir gerçektir. “Biz sizi milletler ve kabilelere ayırdık” (Hucurat sûresi, 13) ifadesi bunu ortaya koymaktadır.

Her millet kendi milletini üstün tutarken, bunlar kim oluyor ki Türklüğü inkâr ediyorlar? Hiç fazla araştırmaya lüzum yoktur. Bunların arkasında yabancılar var, bunlar satılmış adamlardır. Bu adamlar şunu bilir ki, Türk ne kadar kuvvetlenirse, Müslüman da o kadar kuvvet kazanır. Tarih bunun ispatıdır.

Kaldı ki, biz, doktrinimizde dinimizin yüceliğini kabul etmişizdir. “Türklük gurur ve şuuru, İslâm ahlâk ve fazileti”ni hiç bir parti ortaya atmamışken, biz benimsemişizdir. Türk-İslâm ülküsünü biz ortaya atmışızdır. Biz İslâmiyetin bugünkü durumundan kurtulup ilerlemesinin çaresini, Müslüman Türk dünyasının ilerlemesinde, bağımsız olmasında görmüşüzdür. Bu şartlar altında hâlâ bize saldıranların maksatlarının ne olduğu meydandadır. Bunlar dışarıdan- beslenen satılmış uşaklardır.

Türk milletinin karşılaşmakta olduğu diğer bir mesele de seçkin idareci kadrosunun bulunmaması, yetişmemiş olmasıdır. Bunun, milletimiz bugüne kadar birçok acılarını çekmiştir. Bugün de karşılaştığımız sıkıntıların bir mühim sebebi budur. Bunun yanı sıra, Türk milletinin karşı karşıya bulunduğu bir diğer mesele eğitimin millilik sıfatının ihmal edilmesidir. Millî eğitim sistemimiz; çocuklarımızı Türk milletinin millî değerlerine bağlı, millî kültürüyle yoğrulmuş, millî şuur sahibi, milliyetçi bir ruh ve ve milliyetçi bir ihtiras sahibi insanlar olarak yetiştirememektedir. Bunun yerine sadece bilgi yüküyle yüklenmiş ve bencillik, menfaat ihtiraslarıyla dolu insanlar hâline getirmektedir. Hâlbuki millî eğitimin her şeyden evvel sağlaması icab eden husus, yetişecek memleket evlâtlarının evvelâ Müslüman Türk’ün manevî değerlerine bağlı, millî kültürle yoğrulmuş ve ona bağlı, ondan kopmamış ve her zaman ve her yerde Türk milletinin menfaatlerini temin etmek ihtirası, temin etmek duygusuyla titreyen insanlar olmalarıdır.

TÜRK TÖRESİ

Türk Töresi: “Türk hukuku”, “Türk nizamı” demektir. Türk Töresi’nde her Türk’ün toplum içindeki yeri, sırası ve vazifeleri belirli kaidelerle tespit edilmiştir. Türk milletinin teşkilâtlanması, Türk devletlerinin ve ordularının teşkilâtlanması hep bu töre esaslarına göre olmuştur. Tarihte karşılaştığımız o büyük Türk Medeniyeti, Türk Töresi’nden, Türk zekâsından, kabiliyetinden doğmuştur.

Türk Töresi: Evvelâ Türk milletini sevmek ve Türk milletinin kuvvetine, büyüklüğüne inanmak demektir.

Türk Töresi, yüksek vazife duygusu demektir. Töresi, devlet hizmetinde, insanların münasebetlerinde millete hizmeti ve insanlara saygıyı esas alır.

Türk Töresi, büyüğe saygı, küçüğe şefkat ve sevgi demektir.

Türk milleti, ağırbaşlı, vakarlı, ciddî, çok konuşmayan, gerektiği zaman az ve öz konuşan, soğukkanlı olan, birden öfkelenmeyen, cesur, ahlâklı, azimli, sözüne ve vazifesine sadıktır.

Avrupa’da fertler karşılıklı münasebetlerinde “**Türk sözü mü?**” derler. Onlar Türk sözüne güvenileceğini bilmektedirler. Büyüğünün emrinden çıkmamak, küçüğe karşı sevgi, şefkat göstermek, onu itaat altında bulundurmamak, hakka riayet etmek Türk Töresinin esas unsurlarıdır. Türkler bütün devletlerini töre ile kurmuşlar, töreyi bozunca da yıkılmışlardır.

Eski Türklerde suç, “şerefli suç”, “şerefsiz suç” diye ikiye ayrılırdı.

Hanedan mensuplarına ölüm cezası verিলince kendi yayının kışı ile boğulurdu. Osmanlılar devrinde bile bu böyle olmuştur. Namussuzluğun, iffetsizliğin cezası ölümdü. O da okla şerefsizce öldürülürdü. Türklerle büyük kuvvet veren, onlarda disiplini sağlayan bu töre esasları olmuştur.

Kuvvet, birlik ve beraberlikten doğar. Milletimizin uğradığı bütün felâketler, birlik içinde yaşamadığımızdandır. Törelere riayet etmeyerek birbirimizi sevmememizden, birbirimizi çekememezliğimizdendir. Memleket hizmeti, itaatsizliği, ihmalkârlığı, ciddiyetsizliği kabul etmez. Evvelâ kendimizi yoklayacağız. Bir Bozkurt, bir Ülkücü olarak ruhen, karakter itibarıyla kendimizi yetiştirmemiz lâzımdır. Bencillik “egoizm” millet hizmetinde en büyük tehlikedir. Bencillikten Türk milleti, Türklük çok

görmüştür. Hepimiz Türk milleti olarak bu benlik duygusunu atmalıyız; atmalısınız. Hepiniz biriniz, biriniz hepiniz için olmalısınız.

Milletimizin kurtuluş ve yükselişi, fikirlerimizin tatbiki, bizim iktidarda olmamıza bağlıdır. Onun için, halkı kendimize bağlamalıyız. Kendimizi onlara sevdirmeliyiz. Sadakat, vefa, şefkat ve yardım duygusu, sevgi ve saygı aranızda geliştirmeniz icab eden en yüksek duygulardır. Bu duygular olmazsa mükemmel bir insanlık olmaz. Birbirimizle kaynaşmak için, diğer gençleri, vatandaşları kazanmak için her şeyden evvel insanları hafife almamayı, onları hor görmemeyi, kim olursa ona “insan” gözüyle bakmayı öğrenmeliyiz.

Bir Bozkurt, bir Ülkücü her hareketi, davranışı, oturması, kalkması, konuşması ile Türk Milliyetçiliğinin, Dokuz Işık'ın propagandacıdır. Kötü, yanlış hareketlerimizle insanları kendimizden nefret ettirmemeliyiz. Bir Ülkücüye yaraşır şekilde hareket etmezsek hepimiz şahsımızda davamıza zarar vermiş oluruz. Türk milleti, bize kötü hareketlerimizle “Şunlara bakın; şu milliyetçi geçinenlere bakın” demesin. Biz, güzel hareketlerde bulunarak, dedirtmeyelim. Ülkücü gençleri tam bir Türk insanının örneği olarak görmek istiyorum. Ciddiyetimizi muhafaza etmeli ve civıtmamalıyız.

Müslüman Türk geleneğinde, kadına saygı vardır. Türk cemiyyetinde kadının yeri, erkeğinin yanındır. Türk kadını toplumumuzun faal bir unsuru, saygıdeğer bir varlığıdır.

Türk vakurdur. Kişi olarak, Bozkurt olarak bu olgunluğu elde etmezseniz, insanca vasıflarla varlığını süslemezseniz, memlekete beklenen faydayı veremezsiniz. Parasız hasta muayene etmeyen doktorlardan, çimento demir çalan mühendislerden olursunuz. Asla başkalarının işine karışmayın ve sır saklayın. Daima iyilik getirecek söz ve hareketlerde bulunun ve bunu âdet edinin. Dinimiz dahi bazı ahvalde yalan söylemeyi serbest bırakmıştır. Doğruyu söylediğiniz zaman fitne fesat çıkacaksa, ortalık karışacaksa, yalan söyleyin, demiştir. Gayet disiplinli olmalısınız. Disiplin; Türk töresine, ahlâkına, kanunlarına, nizamlarına riayet etmek, hürmetkâr olmaktır.

DİN

“Bugün, sizin dininizi, kemale erdirdim. Üzerinize nimetimi tamamladım. Din olarak da sizin için İslâmı seçtim.”

Kur’ân-ı Kerîm / Mâide sûresi: 3.

Kim İslâm’dan başka bir din ararsa o, ondan kabul olunmaz. Ahirette ise (o kimse) hüsrana uğrayanlardan olur.”

Kur’ân-ı Kerîm / Âl-i İmran sûresi: 85.

DİNİMİZ İSLÂMİYET

İnsanlar inanç sahibi olmak ihtiyacındadırlar; inanmak ihtiyacındadırlar. İnançsız insan boş bir kabuk gibidir. İnançsız insan, pusulasız, dümensiz gemi gibidir. En eski çağlardan beri insan toplulukları görerek kâinat hakkında, gerek sürdükleri yaşayışla ilgili belirli inançlara göre münasebetlerini, yaşayışlarını düzenlemişlerdir.

Her toplumun bir dini vardır. Din insanlara nasıl hareket etmesi gerektiğini, birbirleriyle en iyi münasebetleri ne şekilde yürütebileceklerini ve insanlara mutluluk sağlama yollarını gösteren bir inançlar topluluğudur. Her toplumda din müessesesi olagelmıştır. Din müessesesi içtimâî bir müessesedir. Hiç bir toplumun dinsiz bulunmadığını ve dinsiz yaşayamadığını bugün tespit etmiş durumdayız. Dini, halkın afyonu diye niteleyen Marksist görüşler, bugün komünizmle idare edilen ülkelerde dahi terk edilme yoluna gitmiştir. Bugün büyük komünist ülkelerden biri olan Sovyet Rusya’da özellikle kiliseye, Hristiyan dinine eskisine yaklaşan bir yer ve itibar verilme yoluna dönmüştür. Gerçekten çeşitli toplumların tarihine baktığımız zaman din müessesesinin insanların hayatını tanzim eden, insanların daha mutlu yaşamasını sağlayan ve insanlar arasında kardeşliği telkin eden, iyiliği telkin eden bir müessese olarak faydalı hizmetler yaptığını görmekteyiz.

Gerçi kendi dininden olmayanlara karşı, başka toplumlara karşı ayrı dinlerden olmak dolayısıyla zaman zaman düşmanlıklar, zaman zaman çatışmalar, kıskırtmalar meydana gelmiştir. Fakat bunların sebep olduğu zararların yanında, din müessesesinin insan topluluklarına sağladığı faydalar kıyaslanamayacak derecede büyüktür. Türk milletinin, kendi toplum hayatında dininin büyük yeri olmuştur. Türkler İslâmiyeti kabul edinceye kadar çeşitli dinlere mensup olarak yaşamışlardır. Şamanlık, Türklerin en eski zamandan beri kendi bünyelerinin oluşturduğu bir din müessesesi olmuş, Türklerin hayatına yön vermiş, bununla beraber Türkler Budizm'e girmişler. Bir kısmı Çin'le münasebetler neticesi Konfüçyüs dinine de girmişlerdir. Ayrıca Müslümanlıktan önceki çağlarda Orta Asya'ya ulaşan misyonerlerin telkinleriyle bir kısım Türklerin Hristiyan oldukları da tespit edilmiştir. Selçukluları meydana getiren büyük Selçuk aile bildiğiniz gibi İslâmiyete girmeden önce Hristiyan olmuş ve Hristiyan isimleri almışlardı.

Fakat Türkler bin iki yüz yıl önce İslâmiyetle temasa gelmişler ve İslâmiyeti kendi bünyelerine, tarihî gelişmelerine çok uygun bir din olarak görmüşler ve büyük iman heyecanı içinde bunu benimsemişlerdir. İslâmiyetin kendilerine verdiği yüksek inanç, büyük heyecan ile yeni bir harekete sahip olmuşlar ve yeni bir enerjiye sahip olmuşlar ve bu enerji ile büyük medeniyetler meydana getirmişler, yeni büyük devletler kurmuşlardır. Nitekim Selçuklu İmparatorluğu ve ondan doğarak dünyanın en büyük imparatorluğu hâline gelmiş olan Osmanlı İmparatorluğu, Türklerin İslâmiyeti kabullerinden sonra meydana getirdikleri büyük varlıklardır. Din, toplum içerisinde sosyal bir müessese olduğuna göre, toplumun refahını, kalkındırılmasını ve devamlı mutluluk içinde yaşatılmasını öngören yöneticilerin bu sosyal müesseseye gerekli önemi göstermeleri çok lüzumludur.

Cumhuriyet tarihinde, Osmanlı Devletinin son devrinde İslâmiyetin gerçek esaslarını örten hurafeler ve bâtil inançların sebep olduğu durgunluk ve birçok zararlar dolayısıyla dine karşı ve özellikle İslâmiyet'e karşı tepkiler gösterilmiştir. Bu tepkiler ölçüyü aşacak derecede olmuştur. Âdeta toplum içinde din müessesesine gerek yoktur gibi bir zihniyetle bir kısım yöneticiler halkı horlamışlar ve dini inançlarından dolayı halka baskı yapmışlar, halkı büyük sıkıntılara maruz bırakmışlardır. Bu sebepten dolayı memleketin kalkındırılması yönünde girilmiş olan birçok hareketler tepkiyle karşılanmış ve yahut en azından halk

tarafından gerekli şekilde benimsenmemiş, destek görmemiştir. Halkın işbirliğini sağlamada, halkın desteğini ve coşkunluğunu temin etmede bu büyük müessesenin varlığı ihmal edilmiştir. Bunları böyle belirttikten sonra, milletimizin bin iki yüz yıldan beri benimsemekle şeref kazandığı İslâmiyet üzerinde de görüşlerimizi belirtmek lâzımdır.

Müslümanlık yeryüzüne en son gönderilmiş olan en ileri, en iyi gelişmiş bir dindir. İslâmiyetin yüksek esasları insanlar arasında kardeşliği, insanların birbirini sevmelerini, insanların birbirleriyle münasebetlerinde hakkı, adaleti gözetmeyi öngören ilâhî bir dindir ve İslâmiyet, milletimize kuvvet vermiştir.

Milletimizin büyük enerjisini disiplin içinde kullanmasını sağlamıştır. Bu büyük ruh ve bu büyük inançla Türk milleti dünya üzerine yeni bir nizam getirmiş ve eski çağlarda bilinen dünyanın hemen köşesini kendi medeniyet ışıklarıyla aydınlatmışlar ve kendi lekesiz adalet sistemleriyle bütün insanlığın hayatında ümitler meydana getirmişlerdir. Nitekim Avrupa'da Protestanlığın kurucusu olan Luther⁵⁸ dahi Türkleri bir kur-

58 **Martin Luther:** (1483 - 1546) Alman din reformcusudur. Erfurt Üniversitesi'nde okudu. Ailesine yaptığı bir ziyaret dönüşü, Erfurt yolunda yıldırım çarpma tehlikesiyle karşılaşınca keşiş olmaya karar verdi. 21 yaşındayken Aziz Augustin tarikatına bağlı bir manastıra girip ilahiyat eğitimine başladı ve aynı yıl rahip oldu. Ertesi sene Wittenberg Üniversitesi'nde doktorasını tamamlayarak ders vermeye başladı. O günlerde, Roma'nın görevlendirdiği bir Dominiken keşişi olan Johann Tetzel, Wittenberg civarında endüljans satıyordu. Luther manastırdaki günlerinden beri sorguladığı bu uygulamaya karşı bir eleştiri yazdı. Endüljans uygulaması hakkında bir tartışma başlatmak niyetiyle 31 Ekim 1517 günü, o dönemde üniversitenin bülten panosu sayılabilecek Wittenberg Kale Kilisesi'nin kapısına 95 Tez'ini astı. Sonuçta endüljans satışlarında bir düşüş yaşandı.

1518 yılında Roma'da Luther'in fikirlerine karşı bir papalık davası açıldı. Bu engizisyon davasında Luther gıyabında yargılandı. İmparator Maximillian onu heretik (dinden çıkmış, sapkın) ilan etti; Luther, suçlamalara cevap vermek üzere Roma'ya çağrıldı. Ama o, Roma'ya gitmek yerine, Augsburg'ta Kardinal Cajetan'a ifade vermeyi tercih etti. Cajetan ondan fikirlerinden ve Kilise'ye yaptığı saldırılarından vazgeçmesini isteyince, Luther, Wittenberg'e döndü. Burada Kutsal Roma Germen İmparatorluğu'nun imparator seçme yetkisi olan Saksonya Dükü III. Frederick onu himayesi altına aldı. Papa X. Leo, III. Frederick'ten Luther'in sürgüne gönderilmesini talep ettiyse de, dük bu emre itaat etmedi. Bu arada bazı görüşlerinden vazgeçen, hatta Papa'ya bir özür mektubu bile gönderen Luther, Ingolstadt Üniversitesi rektörü Johann Eck ile endüljans konusunda bir münazaraya katıldı. Bu münazarayı Eck kazandı ama Luther, Roma'nın şimşeklerini iyice üzerine çekti.

15 Haziran 1520 günü Papa X. Leo, Luther'i bir bildiriyle aforoz etti. Ekim ayında papalık bildirisi Luther'in eline geçti ama Erfurt Üniversitesi'ndeki öğrencileri onu parçalayıp suya attı. Üniversite yetkilileri ise bu olaya müdahale etmedi. Derken Luther,

tarıcı olarak görmüş ve Türklerin Almanya'yı da işgal ederek orada da vicdan hürriyeti sağlamalarını, lekesiz bir adalet nizamı getirmelerini beklediğini ifade etmiştir.

en meşhur kitabı olan *Von der Freiheit des Christenmenschen* (Hristiyan Kişinin Özgürlüğü Üzerine) isimli kitabını Papa X. Leo'ya açık bir mektupla birlikte yayımladı.

1521 yılında Luther bu sefer de İmparator V. Charles tarafından Worms Kurulu'na ifade vermek üzere çağrıldı. Yolda Erfurt, Eisenach, Gotha ve Frankfurt'ta vaazlar verdi ve Worms'a büyük bir kalabalık eşliğinde zafer kazanmış komutan edasıyla girdi. Burada kendisinden yazmış olduğu kitaplardaki heretik fikirlerinden vazgeçmesi istendi. Luther şöyle bir ifade verdi: *"Kutsal Metinler ve akıl yoluyla ikna edilmediğim sürece papalar ve konsillerin otoritesini kabul edemem. Zira bunlar kendi aralarında çelişmekte ve benim vicdanım da sadece Tanrı'nın sözüne bağlıdır. Bu sebeple hiçbir görüşümden dönmüyorum çünkü kişinin vicdanına rağmen yazdıklarını inkar etmesi doğru ve güvenilir olmaz. Tanrı yardımcım olsun"*.

Worms Kurulu, sonuç alınamadan dağıldı. Luther de yerleştiği Wartburg'da İncil'in Almanca'ya tercümesine başladı. Luther, Wartburg'tayken Wittenberg'te de önemli değişiklikler oluyordu: Özel ayın isteklerini reddeden keşişler Augustinien tarikatını terk etti. Kale Kilisesi'nin rahibi evlendi; öğrenciler Fransisken manastırındaki sunağı tahrip etti; ayinler Almanca yapılmaya başlandı ve şarap kadehi ilk defa kiliseye gelen cemaate de sunuldu. Luther hakkındaki yasaklamalar kaldırıldı ve o da Wittenberg'e dönerek kilisede vaaz vermeye başladı. Nürnberg Kurulu, Luther'den artık kitap yayımlamasını isteyerek Katolik doktrini dışındaki vaazları yasakladıysa da Luther yazmaya devam etti; hatta şair ve müzisyenlerden ayinlerde kullanılacak yerel dile katkıda bulunmalarını istedi. 1524, Almanya'da karışıklıkların yaşandığı bir yıld. Köylüler Luther'in öğretileri doğrultusunda ekonomik koşullarının iyileştirilmesi için ayaklandı. Liderleri arasında Wittenberg'te eğitim almış bir ilahiyatçı olan Thomas Müntzer de vardı. Luther köylülerin saldırılarına karşı bir kitap yazdı ve ayaklanma Frankenhausen'de bir çatışmada 50 bin kadar köylünün öldürülmesiyle sona erdi, Protestan rahiplerden bazıları Katolik prensler tarafından idam edildi ve köylüler Luther'in kendilerini aldatığına inandı.

Eski bir rahibe ile evlenmiş olan Luther, 1526'da Deutsche Messe und Ordnung des Gottesdienstes (Almanca Ayin ve Kutsal Merasim Düzeni) adıyla yayımlamış olduğu ayinlere başladı. 1529 senesinde önce Batı medeniyetini İslam tehlikesinden korumak için Türklerle karşı savaşmanın her Hristiyanın üzerine vazife olduğunu bildiren küçük bir eserden sonra, Hristiyanlığın temel inanç ve doktrinlerinin soru-cevap şeklinde öğretildiği Küçük ve Büyük Katesizm'i yayımladı. Üç yıl sonra Nürnberg Dini Barış Komitesi, Alman Protestanlara özgürlük tanıdı. Luther, Wittenberg İlahiyat Fakültesi'nin dekanlığına getirildi. Sağlık sorunları olmasına rağmen yazmayı sürdürdü. Önce Anabaptistler (vaftiz uygulamasının sadece ergenlikte olabileceğini iddia eden bir protestan mezhebi) daha sonra Yahudiler aleyhine yazdı ve Kutsal Metinler'den hareketle papalığa karşı oldukça ağır bir dille eleştiri olarak *Wider das Papsttum zu Rom vom Teufel Gestiftet* (Roma'da Şeytan Tarafından Kurulmuş Papalığa Karşı) eseriyle papalığa son darbesini indirdi. 17 Şubat 1546 günü doğduğu yer olan Eisleben'de kalp ve böbrek yetmezliğinden öldü.

İslâmiyet vicdan hürriyetini temel alan bir dindir. Başka inanç sahibi, başka dine mensup olanlara karşı zulmü, zor kullanmayı reddeden bir görüş sahibidir. Bu dinin müsamahası, bu dinin getirdiği yüksek insanî esaslar milletimiz için eski tarihinden alıp getirdiği değerlerle beraber büyük güç kaynağı olmuştur. İnançtan yoksun bırakılma, insanların ihtiraslarına kendilerini kapıp koyuvermelerine yol açar. Tamamıyla bencil, başkalarına zarar verecek insan ihtiraslarının sınırlanması, kontrol altına alınması insanların sağlam din duygusuna ve bunlarla beslenen ahlâk görüşlerine sahip olmalarıyla mümkündür. Polisle, jandarmayla ahlâk kurallarını koruyabilmek mümkün değildir. Her insanın içinde kendisinin dürüst yolda olmasını kontrol edecek, başkalarına zarar vermeden yaşamasını hatta başkalarına faydalı olacak şekilde, başkalarının sıkıntılarını giderecek şekilde faaliyetlerini düzenlemesini sağlayacak bir inanç kaynağına sahip olması gerekmektedir. İşte bu inanç kaynağını insanların içine yerleştiren dindir. Türk milletinin de bin iki yüz yıldan beri dini İslâmiyettir ve İslâmiyet toplumumuzun mutluluğunu sağlamaya yetecek; inanç kaynağıdır. Bu kaynak kutsal bir kaynaktır. Bu kaynak verimliliğini ve kudretini geçmiş tarihte ispat etmiş bir kaynaktır. Bu kaynağın bugün de toplumumuzun düzenlenmesi için, insanlarımızın mutlu olmaları için tekrar yerini alması, yerine konulması gereklidir. Bunları belirttikten sonra, laiklik ilkesi üzerinde de görüşlerimizi söylemekte yarar vardır.

Laiklik

Laiklik⁵⁹ ilkesi bugünün şartlarında üzümlere belirlenim ki, yurdumuz yönetici ve aydınlarının yanlış yorumlanan ilkedir. Yarın Milliyetçi Türkiye kurulduğunda devletimizin her müessesesi, bu görüş çerçevesinde şekil

59 **Laiklik:** Fransızca Laïcisme kelimesinden Türkçeye girmiştir. Devlet yönetiminde herhangi bir dinin regerans alınmamasını ve devletin dinler karşısında tarafsız olmasını savunan prensiptir. Laik kelimesi, “din adamı olmayan kimse; din adamı dışında kalan halk” anlamına gelen Latince “laicus” kelimesinden gelir. Roma döneminde din adamlarına “Clerici” din adamı olmayanlara da “Laici” adı veriliyordu. Aynı terimin İngilizce karşılığı ise Secularity olup, din ve devlet işlerinin ayrı tutulması anlamına gelir. Latince bir kelime olan çağ anlamına gelen “saeculum” kelimesinden geçmiştir. Sekülerizm Türkçeye lâiklik, çağdaşlaşma veya dünyevîleşme olarak üç farklı terimle çevrilebilmektedir. Fransa’da lâiklik için Laïcité (Laïcisme) terimleri kullanılmaktadır. Kavramlar, her iki biçimde de cismî ve ilmî olan ile soyut ve dinî olanın birbirine karıştırılmamasını ifade etmektedir.

aldığı gibi din ve devlet münasebetleri de lüzumlu yerine oturtulacaktır. Esasen laiklik, anayasamızda da yerini almış bulunmaktadır. Laiklik ilkesi devlet işleriyle din işlerinin ayrı tutulmasını öngörmektedir. Laiklik insanların, vatandaşların dinî faaline karışmak, dinî yaşayışlarına baskı yapmak anlamına alınamaz. Bizde uzun zaman bu ilke, dine baskı olarak kullanılmıştır. Laikliği devlet işleriyle din işlerinin ayrı tutulması görüşü olarak kabul etmek ve bugün bu ilkeyi muhafaza etmekte yurdumuz için yarar vardır. Bu, toplumumuz için din müessesesi gerekli değildir anlamına gelmez. İnsanlar kendi inançlarında hürdürler, kendi yaşayışlarında inançlarına göre dinî faaliyetlerini düzenlemekte, yapmakta hürdürler. Bunu yaptıklarından dolayı hiç kimse onları rahatsız edemezler, yapmadıklarından dolayı da hiç onlara karışamaz, onları rahatsız edemez. Bu böyle olmakla beraber, ilkokullardan itibaren Müslüman bir toplum olan Türk milleti için çocuklarımıza Müslümanlığın temel esasları hakkında bilgi vermek, onları yetiştirmek mutlaka gereklidir. Gerek aile yuvasında, gerek okullarda çocuklarımıza toplumumuzun dinî terbiyesini ve dinî esaslarını öğretmek, vermek gereklidir. Çocuk belirli çağa geldikten sonra kendi hayatına kendi yön verir; o zaman istediği faaliyeti yapar veya yapmaz. Fakat Müslüman bir toplum olan Türk toplumunun mensup olduğu dinî terbiyeyi almalı ve kendi toplumunun dininin esasları hakkında geniş bilgi sahibi olarak yetişmelidir. Bugün her toplumda bütün yönetim ve eğitim buna ayarlanmıştır.

En ileri batı toplumlarını ele aldığımızda, onların da durumunun aynı olduğunu görmekteyiz. O toplumlarda da toplumun din müessesesi çok tesirli ve çok önemli bir faaliyet içindedir ve bu faaliyetleri de toplum içinde yararlı olmaktadır. Toplumu teşkilâtlandıran çok zaman din müessesesi olmaktadır. Hele bizim komşularımız olan bazı ülkelerde din müessesesi her şeyi tanzim eden bir kuruluş hâlinindedir. Buna misal olarak Yunanistan'ı gösterebiliriz. Yunanistan'da toplumun hayatının her safhasında kiliseyi görmekteyiz. Siyasî faaliyetlere yön veren, eğitime yön veren, ekonomik faaliyetlere yön veren en büyük, en tesirli, en güçlü müessese olarak Yunan kilisesini görmekteyiz. Bu gerçekleri kendi yurdumuz bakımından ele aldığımızda, biraz önce işaret edildiği gibi laiklik ilkesini korumakla beraber yüzde doksan sekizi Müslüman olan Türk toplumunun dinî ihtiyaçlarının tam olarak gözetilmesi ve çocuklarımızın ilkokullara başladıkları çağlardan itibaren sağlam bir din eğitimi görerek din bilgisi sahibi olmaları ve toplumumuzun dinî

terbiyesi ile yetişmeleri, yurdumuzun kalkınması ve milletimizin mutluluğu için önemlidir.

Davamızın Temeli

Davamızın başarısı her şeyden evvel bizim kendi içimizde birbirimize inanarak, birbirimizi severek samimiyetle her çeşit çekememezlik ve rekabet duygularından uzak kalarak, onların üstüne çıkarak Allah'ın rızasını kazanmak, yalnız Cenabı Allah'ın rızasını kazanmak duygusuyla birbirimize sarılmak ve davamız için el ele verip çelikten bir kitle gibi hareket etmektir. Cemiyet için her teşkilât için daima tehlike ve yıkım ikilikten, tefrikadan, ayrılıktan, fitneden, fesattan gelmiştir. Türk dünyasına bakın, İslâm dünyasına bakın, Türk tarihine bakın, İslâm tarihine bakın uğradığımız bütün felâketlerin başlangıcı ikilik, tefrika ve fitneden doğmuştur.

Bizim doktrinimizin, bizim inancımızın, bizim davamızın, programımızın, ülkümüzün temeli İslâm imanı, İslâm ahlâk ve faziletiyle Türklük şuuru, Türklük duygusudur.

Allah birdir, tektir ve birliği sever. Birlik olan yerde bereket, kudsiyet vardır. Tüm teşkilâtımızda daima arkadaşlarımız arasında samimî kardeşlik ve el birliği, gönül birliği, iş birliği, birlik istiyorum. Birliği bozucu, birliğe zarar verici, ikiliğe yol açıcı davranışları hiç bir zaman kabul edemem, tasvip edemem.

Partimiz, Müslüman memleketleri, Türk ülkelerini sömürmeyi hedef alan, Hristiyan olmayan Avrupa dışındaki ülkeleri Avrupa'nın pazarı hâline getirerek, kölesi hâline sokmayı hedef alan batı kapitalizmine karşıdır. Oradan gelmiş, şurdan burdan gelmiş, hattâ Anadolu'nun bir köyünden çırağı ile gelmiş, kendi alın teriyle çalışmış, didinmiş, fabrikatör olmuş, işadami, tüccar olmuş ve memleketin kurtuluşunu MHP'de görmüş, bize her hususta yardıma koşmuş olan millî dava arkadaşlarımızı da "kapitalist", kapitalizmin temsilcisi gibi görüp onların aleyhinde kampanya körüklemeye kalkmak kabul edeceğimiz bir şey değildir. Partimiz akli kendine rehber yapan yüzde yüz yerli, yüzde yüz millî bir doktrinle Türk milletinin yönetimine talip olmaktadır. Bugün Türkiye'de mevcut hiç bir siyasî parti MHP gibi yüzde yüz yerli, onun manevî değerlerine dayalı ve millî tarihinden kuvvet alan, yüzde yüz millî bir doktrinle ortaya çıkmış değildir. Hepsini bir yerde Avrupa'nın şu

memleketinden, bu memleketinden aktarılmış esaslardır. Hele bazıları saklamıyorlar ve kongrelerinde ilân ediyorlar: “Biz üçüncü sosyalist enternasyonal’e üye olacağız.”

İslâmiyet Geriliği Değil, İlerlemeyi Emreder

Geri kalmanın dinle alâkası yoktur. Varsa bile bu da dinin bazı cahil din adamlarınca yanlış telkin edilmesi yüzünden olmuştur. Müslümanlık en mütekâmil dindir. İlme değer vermiş, ilmin, tekniğin ileri gitmesini sağlamıştır. Orta Çağda medeniyet, doğudaki Müslümanlar sayesinde kuruldu. O medeniyet İslâm Medeniyetiydi. Bugünkü Avrupa Medeniyeti Orta Çağdaki İslâm Medeniyetinden doğmuştur. Bugün birçok batılı âlimin de ilmen tespit edip kabul ettiği gibi Batı Medeniyetinin temeli eski Yunan, eski Roma Medeniyeti, Hıristiyanlık değil, Türk-İslâm Medeniyetidir. Bu nasıl olmuştur? Türk-İslâm Medeniyetinin yüksek zamanlarında Haçlı orduları Müslüman memleketlerine girmiş; Avrupa bu büyük medeniyeti gördünde hayret etmiş, orduları geri dönerken o medeniyetten ilham almışlardır. Haçlı seferleri yüzyıllarca sürmüştür. Birçok Avrupalı âlim İspanya’da, Endülüs Emevîlerinin⁶⁰ hüküm sürdüğü tarihlerde Endülüs’te ilim tahsil etmişlerdir. Müslümanlardan ilim almışlardır. Riyaziye ilmini, onun bir kolu olan alcebra “cebir” ilmini

60 **Endülüs Emevîleri:** Endülüs, Müslümanların İspanya’ya verdikleri bir isimdir. Günümüzde ise İspanya’nın güneyindeki bir eyaletin adıdır. İlk dönem İslam fetihlerinin tabii bir uzantısı olarak 711-714 yılları arasında Müslümanların hâkimiyetine geçen Endülüs, coğrafi sınırları zamanla daralmakla beraber, 8 asır boyunca İslam ülkesi olarak kalmıştır.

Tarık bin Ziyad komutasındaki İslam ordusu, Cebelitarık Boğazı’nı geçerek, İspanya’ya ayak bastı. Tarık, boğazı geçtikten sonra geri dönme ihtimalini ortadan kaldırmak için, bütün gemileri yakıttırıştır. Burada Vizigotlar ile yaptığı “Kadiks Savaşı”nı kazandı ve Vizigot Krallığı’na son verdi (711). Bu savaş sırasında bir ara ordusunda bozgun belirtisi gören Tarık bin Ziyad öne atılarak “*Ey gaziler! Gafilce nereye kaçırıyorsunuz? Önünüz düşman, arkanız deniz. Denizde boğulmayı mı, yoksa şehit olmayı mı istersiniz?*” tarzında hitabından sonra Vizigotlar ağır bir yenilgiye uğratılmıştır. Daha sonra Toledo alınarak Pirene Dağları’na kadar bütün İspanya fethedildi.

Endülüs tarihi başlıca altı ayrı döneme ayrılmaktadır.

- 1 - Valiler Dönemi (715-756)
- 2 - Emeviler Dönemi (756 - 1031)
- 3 - Küçük Sultanlıklar Dönemi (1031-1090)
- 4 - Murabıtlar ve Muvahhidler Dönemi (1090 - 1228)
- 5 - Gırnata Emirliği (1231 -1492)
- 6 - Moriskolar (1492 -1609)

Endülü's'ten öğrenmişlerdir. Astronomiyi Müslümanlardan öğrenmişlerdir. Daha sonra Endülü's Devletinin yıkılması ile oradaki ilim kitaplarının Avrupalılarca kaçırıldığı ve bugün Avrupa kitaplıklarında bulunduğu bir gerçektir. Daha birçok Müslüman Türk âlimlerinin büyük buluşları vardır. En son, Fatih'in İstanbul'u fethetmesiyle ilim Avrupa'ya gitmiştir. İstanbul'u terk eden âlimler İtalya'da İslâm fikrini söylemişler, ondaki büyüklüğü anlatmışlar, ondan ilham alarak Rönesansı başlatmışlardır. Görülüyor ki, Avrupalıların ileri gitmesinin sebebi Hristiyanlık, Türklerin geri kalmasının sebebi Müslümanlık değildir.

Milletler dinsiz yaşayamaz. Her milletin dini vardır. Din toplum içinde sosyal bir müessesedir. Bu müesseseyi hiç bir toplum, hayatından söküp çıkaramamıştır. Komünistler din düşmanındırlar ve derler ki, "Din milletleri uyuşturan bir afyondur." Fakat onlar bile bunu söküp atamamıştır. Bugün Rusya'da kilise her şeyiyle yaşatılmaktadır. Toplumun hayatını mutlu kılmayı düşünen, toplumu yüceltmek isteyen aydınlar bunu nazarı dikkate almalıdırlar. Bunu size ilmî olarak söylüyorum. Bir de işin öteki cephesi var. Dinin insanları kötü yoldan çeviren, mutluluğa götüren esasları olduğunu kabul ediyoruz. Bunu maksatlı olarak istismar eden satılmış cahiller İslâmiyeti kötülemektedirler.

Demek ki Dokuz Işığın temel kaynaklarından budur: Türklük gurur ve şuuru; İslâm ahlâk ve faziletidir. Yani Türk - İslâm ülküsüdür.

Milliyetçilik, İman ve Ahlâk

Kalkınmamızın manevî temellerine de dokunmak isterim. **Kalkınmanın manevî temelleri Milliyetçilik, iman ve ahlâk**'tır. Türklük gurur ve şuuru ile İslâm ahlâk ve faziletine, oy toplama endişesi ve siyaset riyakârlığının üstünde kalarak samimiyetle bağlıyız. Türklük gurur ve şuuru ile İslâm ahlâk ve fazileti milletimizi meydana getiren manevî unsurların tam bir ahenk içinde birleşmesidir. Maddî kalkınmamız ancak böyle bir yüce temel üzerinde yükselirse bir mana taşır, bir değer kazanır. Milliyetsiz bir yükselmenin, ahlâksız bir kalkınmanın hem imkânı yoktur, imkânı olacağı söylene bile kıymeti yoktur. Sırası gelmişken çok ehemmiyetli saydığım bir hususu işaret edeceğim. Pek az olmakla birlikte, bazı kimselerin milliyetçilikle İslâmiyeti çatıştırmaya çalıştıklarını görmekteyiz. Böyle bir tutum yanlıştır. Abestir. Cahilliktir; şuurlu bir şekilde yapıyorsa ihanettir, nifaktır. Mücadele farklı, hattâ

birbirine düşman mefkûreler arasında olur. Hâlbuki Türklükle İslâmiyet, bin yıldan beri aynı mukaddes potada kaynaşmış, etle tırnak misâli ayrılması imkânsız bir hâle gelmiştir.

Türk milleti, Müslüman olmakla içtimaî nizamın ve dinî hayatın en yüce değerlerini kazanmış ve Müslümanlık, Türk milleti ile emsalsiz yiğitlik ve iman aşkına sahip bir mücâhit bulmuştur. Milyonlarca Türk evlâdı, “Bir gül bahçesine girercesine” gazâ meydanlarına koşmuş, şehadet şerbetini içmiştir. “Türk müsün, Müslüman mısın?” gibi sorular cehâletten geliyorsa aptalcadır. Aksi takdirde haincedir. **Milliyetçiliği reddeden bir dincilik anlayışı ve İslâmiyete düşman bir Milliyetçilik anlayışı bize yabancısıdır, dışımızdadır.** Bu sakat görüşleri savunanlar bize mensup olduklarını ileri sürseler bile, bizimle bir ilgileri yoktur, bizden değildirler. Millet olarak yaşamak istiyorsak, Müslümanlığımızı da, Türklüğümüzü de korumak istiyorsak, birbirimizi sevmek, aslında hiç bir manası olmayan uydurma ayrılıklar peşinde çekişmemek, münafıkların sözüne kanmamak zorundayız Türk milletini, mânen ve maddeten yükseltmek, düşmanla çevrili bir dünyada hür ve bağımsız olarak varlığını sürdürmesini sağlamak için güçlü bir cihata davet ettiğimiz bir sırada şer kuvvetlerinin oyuncağı olmamalıyız. Görünüşe aldanmamalıyız. Unutmamalıyız ki, İslâm Dünyasında fitne ve fesadı başlatan Abdullah İbni Sebe⁶¹’nin torunları zamanımızda da yaşamakta ve bizi birbirimize düşürmeye çalışmaktadırlar.

TAASSUP

Fikir hayatımızda sık sık üzerinde durulmuş şeylerden birisi de hiç şüphesiz “Taassup” kelimesi ve onun ifade ettiği manadır. Tarihimizin son yıllarında taassup kadar hiç bir şey mutaassıbâne bir istismara uğramamıştır.

Yanlış anlaşılmalara yer vermemek için, konuya girerken fikrin tarifini yapmak gerekecektir. Şu hâlde taassup ne demektir diye, bir soru sorulacak olursa ve bu arada lügata da bakılırsa taassubun, insanların ve cemiyetlerin sahip oldukları fikir, inanç ve itiyatları terk etmemek

61 **Abdullah İbni Sebe:** Eski adı İbn-i Sevdâ olan İbn-i Sebe, Hz. Osman devrinde Müslüman olduğunu söyleyen bir Yahudi dönmesidir. Hz. Ali’ye ulûhiyeti atfeden Şia fıkralarından Seb’iyye mezhebinin de kurucusudur. İbn-i Sebe, İslam tarihinde fitnenin başı gösterilir.

isteği ve bunları sonuna kadar, körü körüne inatla savunma hareketi olduğu görülür,

Birçok hâllerde bunun için başka fikir ve kanaatlere düşman kesilmek ve onlara hayat hakkı tanımayarak tecavüzkâr olmak gibi vasıflar da karışır

Bizde son zamanlara kadar taassup denince genel olarak akla hep din taassubu gelmiştir. Hatta bugün de taassup denince yine hatıra din taassubu gelmektedir. Esasen bunun böyle olması da tabiidir. Çünkü Türk milletinin kalkınma için son iki yüz elli içerisinde giriştiği bütün yenilik hareketlerine din engel olarak gösterilmiştir. Ayrıca elli yıldan bu tarafa da hep din taassubu üzerinde durulmuş, başka sahalardaki taassuplardan hiç bahsedilmiştir. Mütefekkir geçinen birçok fikir sim-sarları, belirli menfaat ve maksatlar için bu konuyu, her şeye ve herkese karşı daima korkutucu silâh olarak kullandılar. Yurdun hür fikir hayatını baskı altında bulundurmak için, din taassubu düşmanlığı, ondan daha tehlikeli bir taassup hâline getirildi. Hâlbuki kör bir taassup, hangi alanda olursa olsun, tehlikeli ve zararlıdır. Böyle bir taassup bulunan kafa ve ruhlarda mutlaka karanlık vardır. Aydın bir zihniyetin baş vasıflarının ise, ideal ve akliselimi olduğu şüphe götürmez bir hakikattir.

Bizde zaman zaman, fikir ve kalem erbabı diye geçinen öyle kimseler ortaya çıkmıştır ki; bunlar kendilerinden başka türlü düşünenlere tahammül ve müsamaha etmek şöyle dursun, bu gibileri, yok etmek için her türlü iftira ve tertiplere başvurmışlardır. Elleri verilmiş olan resmî ve özel vasıtaları millete hizmet yolunda kullanacakları yerde bunları kendi menfaatleri uğrunda millet menfaatlerine karşı kullanmışlardır. İçine düştükleri gaflet ve şuursuzluk yüzünden, memlekette manevî tedhişe yol açan, bir taassup yaratmışlardır. Hakiki dindarlıktan uzak eski softaların “Din elden gitti. Şeriat elden gidiyor” terâneleri yerine, bu gibilerin ellerinde aynı ruhu taşıyan, fakat başka şekil ve renge bürünmüş olan kişiler ortaya çıktı.

Eğer milliyetçi yazılar yazılıyor veya milliyetçi hareketler yapılıyor sa ve bu da onların kusurlarını açığa vurmakta ise, hemen taassupları harekete geçer, adı geçen yazı ve hareket sahiplerine, tam Moskova ağzı ile “Gardistler... Faşistler...” diye hücumlar başlar. Tek parti devrinde bulunulduğu, radyo ve basının da bunların dilini kullanmak zorunda kaldığı düşünülecek olursa fecaatın büyüklüğü gayet kolay anlaşılır.

Eğer milletlerin mazileri, gelenekleri ve tarihleri ile yaşayabilecekleri, bunlardan mahrum kaldığı takdirde, köksüz ağaç gibi ölüme mahkûm bulunacağını yazanlar çıkarsa, bunlara da derhal aynı taassup “geri kafalılar, inkılâp hainleri.” diye iftira kusan nefeslerini savurmaktan çekinmez. Bu durum karşısında fikir ve kanaatlerini belirtmek isteyenlerin, umumî efkârın huzuruna çıkmalarına da, müsaade edilmezdi. Vatandaş, kendisine mal edilen peşin hükümleri, yalan yanlış fikir ve kanaatleri kendi isteği dışında olarak, yüklenmek mevkiindeydi. Nefsini savunmak, sesini duyurmak imkânına sahip değildi.

İnsanlık ve bilhassa Türk milleti, kör taassuplar yüzünden çok büyük felâket ve ıstıraplara uğramıştır. Fakat bunların yalnız ve yalnız dinî taassuplardan ileri geldiğini zannetmek hatadır. Uğranılan felâketler, gafillerin, hainlerin cehâletten faydalanarak, istismar için meydana koydukları her alandaki her kör taassuplardan ileri gelmiştir. Bunun için, her çeşit mezhep, fikir ve parti softalarının her alanda, yaratmaya ve tahrik etmeye çalıştıkları kör taassuba karşı, Türk milletini uyarmak ve muafiyetli bulundurmamak, temkinli ve mutedil her Türk aydınının baş vazifelerindendir.

ÜMMETÇİLİK

Ümmetçilik, siyâsî manada bütün Müslümanları bir devletin egemenliği altında, bir bayrak altında toplamaktır. Tarihte samimiyetle bu fikre, bu ülküye Türklerden başka bağlanan olmadı. Türkler yüzyıllarca bu fikir için kanlarını akıttılar. Kendi menfaatlerini düşünmeden kendilerini bu uğurda harcadılar. Diğer milletler ise küçük menfaatleri uğruna bu ülküden ayrıldılar ve menfaatlerini ümmetçilik ülküsünün üstünde gördüler. Hatta Hristiyanlarla anlaşıp bizi arkadan vurdular. Bu, tarihin her devrinde oldu. Sizlere Kanuni Sultan Süleyman zamanından misâl vereyim. Kanuni Sultan Süleyman zamanında, o zamanın kuvvetli devletlerinden Almanya’nın İmparatoru Şarlken⁶², Avrupa içlerine ka-

62 **Şarlken:** (24 Şubat 1500 – 21 Eylül 1558). V. Karl. Kutsal Roma Cermen imparatoru.

Dedesı İmparator Max, 1516 yılında ölünce Şarlken’in babası Arşidük Güzel Philippe daha önce öldüğünden kendisine büyük miras kaldı. Aynı yıl anne tarafından dedesi olan II. Fernan’nun ölümüyle Kastilya, Aragon, Napoli, Sicilya krallıklarının taçları şahsında birleşti. Şarlken, 1519’da Alman imparatoru seçilince, Avrupa’daki en büyük imparatorluğun sahibi oldu. Alman imparatoru olarak (1519-1556), İspanya kralı olarak

dar ilerleyen, Almanya'yı tehdit eden Osmanlı İmparatorluğuna darbe vurmayı düşünüyordu. Bunun için Tunus'u seçti.

Burada Arap şeyhleri, emirleri vardı. Şariken türlü yollarla bu şeyh ve emirleri kendi safına çekti. Araplar Şariken'le anlaştılar. Şariken'in ordusu Tunus'a çıkınca, bu Araplar Şariken ordusu ile çarpışan Osmanlı ordusunu arkadan vurdular. Bu ne demektir? O devirde, dinî inançların en yüksek olduğu, imanın en kuvvetli olduğu ve ümmetçilik ülküsünün en üstün seviyede olduğu bir zamanda kâfire karşı döğüşmenin farz olduğu bilindiği hâlde, Araplar bunu yaptılar. En son olarak I. Cihan Harbinde Osmanlı Padişahı; Halife, Hristiyanlara karşı topyekûn harp, "Cihâd" ilân etti. Ama Türklerden başka hiç bir millet bu cihâda bilfiil iştirak etmedi. İngilizler Hintli Müslümanları ve Hinduları İngiliz ordusu saflarında Çanakale'de, bize karşı dövüştürdüler. Araplar İngilizlerle ve Yahudilerle bir olup Türkleri arkadan vurdular. O zamanın Orta Doğu'daki İngiliz kumandanı Mareşal Allenby⁶³ Kudüs'ü ele geçirince, orayı Türklerden alınca, yanında o zamanki Arap şeyhleri, emirleri olduğu hâlde, Kutsal şehre girip, oradaki kutsal taş çıkarak İngiliz askerlerine hitapta bulunuyor. Yanındaki Arap ileri gelenlerinin arasında Kral Abdullah ve diğer akrabaları da bulunuyordu. Hep beraber gittikleri Mescid-i Aksâ'daki⁶⁴ o kutsal taşın üstünde Mareşal şöyle hitap ediyordu:

(1516-1556), Hollanda- Belçika kralı olarak (1516-1556) yılları arasında hüküm sürdü. İmparatorluğun sınırlarına İspanya ve ona bağlı sömürgeleri ile Avusturya-Almanya topraklarının hepsi dâhildi.

Avrupa'nın Osmanlı Devleti karşısında en çok yenilgiye uğrayan ve en çok bağlanmak zorunda kalan, en şöhretli ve en kudretli Hristiyan hükümdarıdır. İmparator sıfatı hiç tanınmadı.

Şariken, Avrupa'da kendi egemenliği altında Katolik bir imparatorluk kurmak istemişti. Bu amaçla uzun yıllar Protestanlar ve Osmanlılarla savaştı. Ancak geniş bir alana yayılmış, farklı iktisadi, dinî ve kültürel yapılara sahip krallıkları Katoliklik etrafında bir araya getirmeyi başaramadı.

- 63 **Allenby:** (23 Nisan1861 - 14 Mayıs 1936) Britanyalı mareşal. I. Dünya Savaşı'nda Filistin ve Suriye'deki Britanyalı harekâtını yönetti. 9 Aralık 1917'de Kudüs'ü alarak "Kudüs Fatihî" unvanını aldı. 19-21 Eylül 1918'de iki Osmanlı ordusunun tamamen tahrip edilmesiyle sonuçlanan Mecidyne (Megiddo) Muharebesinde uyguladığı süratli piyade ve süvari taktikleri, II. Dünya Savaşı'nda Almanların geliştirdiği Yıldırım Savaşı (*Blitzkrieg*) yönteminin öncüsü olarak kabul edilir.

- 64 **Mescid-i Aksâ:** Müslümanların mekânlardandır. Kudüs şehrinde. Mescid-i Aksâ'yı ilk inşa eden Hz. Süleyman'dır. Mescid-i Süleyman olarak da bilinir. Kur'an-ı Kerim'in Sebe suresinin 14. âyet-i kerimesinin tefsiriyle ilgili olarak verilen bilgiler de buna delalet etmektedir: "Süleyman'ın ölümüne hükmettiğimizde, onun ölümünü,

“Ey Ehl-i Salîb⁶⁵! İşte eskiden beri uğraştığımız, uğruna haçlı seferleri düzenlediğimiz, fakat bir türlü alamadığımız bu kutsal şehri Türklerin elinden aldık.” Ve gene o aynı Mareşal Allenby Şam’da büyük hükümdar Selâhattin Eyyûbî’nin⁶⁶ türbesine gidiyor, mezarı tekmeleyerek oradaki İngiliz askerlerine diyor ki: “İşte haçlı ordularını durdurarak, Kudüs’ün alınmasına engel olan ve onu senelerce koruyan, binlerce Hristiyan kanı akıtan adamın mezarı bu!” Mezara dönerek, ona hitaben: “Zamanında perişan ettiğin ve Kudüs’ü vermediğin bu askerler, isterlerse sana şimdi bir avuç mezar toprağı bile vermezler” diyor. Ve bunları söylerken gene yanında o Arap gelenleri, İngiliz uşakları vardı.

Bu fikir hareketi artık siyasî olarak tesirini kaybetmiştir. Oysa bu fikir yüzlerce sene Türklerin içinde yaşamıştı ve yaşıyordu.

bastonunu yiyen ağaç kurdundan başka onlara gösteren olmadı. Böylece o yere yıkılınca, anlaşıldı ki cinler eğer gaybı biliyor olsalardı aşağılayıcı azabın içinde kalmazlardı.”

Mescid-i Aksa’nın İslâm’daki müstesna yerinin bir sebebi de Hz. Muhammed’in isrâ ve miraç mekânı olmasıdır. Allah, İsrâ suresinin birinci âyetinde Mescid-i Aksa’yı adıyla anarak şöyle der: “*Kulunu, kendisine birtakım âyetlerimizi göstermek için bir gece Mescid-i Haram’dan çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa’ya yürütenin şanı pek yücedir. Şüphesiz o duyandır, görendir.*” Burada Mescid-i Aksa’dan “*çevresini mübarek kıldığımız*” şeklinde söz edilmektedir. Mescid-i Aksa’nın çevresi ise başta Kudüs sonra diğer Filistin topraklarıdır. Hz. Muhammed’in miraca yükseltildiği sırada Kudüs’te bugünkü şekliyle bir cami yoktur. Ancak Süleyman tarafından inşa edilmiş ve daha sonra yıkıma maruz kalıp yenilenmiş olan Mescid-i Aksa’nın kalıntıları vardı ve burası da Beyt-i Makdis olarak adlandırılırdı. Hz. Muhammed’in ziyaret ettiği mekân da burasıdır. Yahudilerin “Ağlama Duvarı” Müslümanların ise “Burak Duvarı” olarak adlandırdıkları duvar eski mabedin bir kalıntısıdır. M.S. 638 yılında Hz. Ömer döneminde Kudüs fethedildikten sonra Beyt-i Makdis’in yerinde Mescid-i Aksa inşa edildi. Ömer’in burayı mabed itihaz etmesi de o mekânın kudsîyet ve ehemmiyetinden ileri geliyordu. Mescid-i Aksa daha sonra Emevi halifelerinden Abdülmelik bin Mervan zamanında genişletildi. Mescid-i Aksa’nın hemen yakınında bulunan ve bugün Türkiye Müslümanları tarafından Mescid-i Aksa zannedilen sekiz köşeli Kubbetü’s-Sahra adlı mabed de Abdülmelik bin Mervan tarafından inşa ettirilmiştir.

65 **Ehl-i Salîb:** Haçlılar kastedilir.

66 **Selâhattin Eyyûbî:** Eyyubî hanedanının kurucusudur. 1138 yılında Tikrit’te doğdu. Babası Necmeddin Eyyub, Selçuklu emiri İmadeddin Zengî’nin hizmetinde idi. Annesi Selçukluların Harim emiri Şihabeddin Mahmud İbn Tokuş el-Harimî’nin kızkardeşidir. Kudüs’ü Hittin Savaşı’yla 2 Ekim 1187 tarihinde Haçlılar’ın elinden aldı. Kudüs’te 88 yıl süren Hristiyan egemenliğine son verdi. Bölgede yaşanan katliamları durdurdu. Hristiyanların düzenledikleri III. Haçlı Seferi’ni etkisiz hâle getirdi. En güçlü olduğu dönemde Mısır, Suriye, Irak, Hicaz ve Yemen etkisi altına aldı. Irak’taki Selahaddin şehri ve Selahaddin Kartalı da onun adını taşımaktadır. 4 Mart 1193 tarihinde Şam’da vefat etti. Mezarı Emeviye Camii haziresindedir.

İstiklâl Harbî'nde kimse yardım etmedi. Her yere heyet gönderdik. Bütün İslâm ülkelerine, ama hiç değişen bir şey olmadı.

Bununla beraber biz, Hz. Muhammed (S.A.V.)'in ümmeti olduğumuzu inkâr edemeyiz. Elbette o, İslâmın son peygamberi ve biz de onun ümmetiyiz. Bu fikri dinî bir inanç olarak kalbimizde taşımaktayız. Bizi başka şekilde göstermek isteyenlerin vebali kendilerine aittir.

ORTA ÖĞRETİMDE KUR'ÂN-I KERÎM DERSLERİ KONULMALIDIR

Bugünkü dünyamız gittikçe daha da belirgin hatlarıyla birbirinden ayrılmakta olan iki ekonomik gruba bölünmüş durumdadır. İktisaden gelişmiş ülkeler birinci gruptur. Gelişmemiş, az gelişmiş veya gelişmekte olan ülkeler diye anılanlar ise ikinci grubu teşkil etmektedirler. Politik bakımdan da çağımızın hemen başından itibaren komünist ve hür ülkeler olarak ikiye ayrılmış olan dünya milletleri arasında gelişmekte olan ülkeler üçüncü bir blok teşkil edecek tarzda, görünmektedir. Aralarında çok sayıda ve çok taraflı münasebetler olan, dolayısıyla birçok anlaşmazlık ve sürtüşme konusu da bulunan bu iki blok arasına üçüncü blok, tarafsızlar adı ile girmekte, böylece bir denge unsuru olarak belirmektedir. Siyasî bloklaşmanın iki ucunu teşkil eden ülkelerin ikisi de esas itibarıyla gelişmiş ülkeler safında bulunmaktadır. Bunların siyasî ve iktisadî hegomanya gayretlerinin ve bu gayretlerin uzantısı kültürel ve sair emperyalizmlerinin her türlü ağır baskısı altında bulunan bu tarafsız üçüncü dünya milletleri bloku, gelişmiş ülkelere yetişmek, daha güçlü olmak ve varlıklarını muhafaza ederek ilerlemek için büyük çabalar sarfetmektedirler.

Türk milleti de gelişmekte olan ülkeler arasındadır. Yurdumuzu bir an evvel bu durumdan kurtarmak ve ileri hâle getirmek mecburiyetindeyiz. Ülkemizde bugün büyük kitleler sosyal yardımdan ve sosyal güvenliklikten mahrumdur.

Milletimiz ahlâk ve maneviyat buhranı içinde bulunmaktadır. İktisadî dengesizlikler halkımızı sıkıntılara düşürmekte, siyasî ve sosyal, kültürel, icraî, kanunî ve ferdî güçlükler bütün büyüklüğü ile varlığını muhafaza etmektedir.

Bütün bu kötü şartlar, yabancı kaynakların kıskırtıp desteklediği bölücü, komünist ve anarşik faaliyetlerle memleketi yıkıcı ve içten zaptetmeyi amaçlayan ve bu maksatla durmadan cinayetler işleyen bir grup hâin, cânî tarafından istismar vasıtası hâline sokulmuş bulunmaktadır. Bu câniler ve legal görünüşlü yordakçıları, cinayetlerini işledikten sonra canına kıydıkları memleket evlâdının bağlı bulundukları toplulukları katillikle suçlamaktadırlar. Bu yıkıcı faaliyetleri icra edenler arasında bir kısım öğretmenlerin maalesef mensup bulunduğu TÖB-DER⁶⁷ de vardır. Bu kuruluş millet, memleket ve öğretmenlik mesleği için büyük bir talihsizliktir.

Gerilikten, fukaralıktan, eksikliklerden, her türlü haksızlık ve sahipsizlikten, içtimaî ve kültürel meselelerden, ahlâk ve maneviyat buhranından kurtulup feraha çıkmak, yükselmek zorundayız. Bunların birçoğundan kurtulmanın yolu öğretmenin gönlünde, kafasında ve onun daima veren ellerindedir. Bu soylu mesleğin hakiki temsilcilerinin teşekkülü olan ÜLKÜ-BİR⁶⁸ kuruluşundan bugüne yüksek hizmetlerle gelmiştir. Bunların en önemlisi memleket yarınlarnı inşa edecek olan evlâtlarımıza millî değerlerimizi havi bir eğitimin temellerini atmaktır. Belki, en az bunun kadar önemli olan bir başka hizmet de yıkılamaz, kımdatılamaz diye vasıflandırılan gayrimillî eğitimi kökünden söküp atmaktır. Bu yolda yapılanlar ancak başlangıç niteliğindedir. Asıl yapılacak olan şey bundan sonra ve yine sizlerin eliyle gerçekleştirilecek eskinin kalıntılarının temizlenmesi ve gerçekten millî olan yeni eğitim sisteminin yerleştirilmesidir. Yetmiş bini aşkın üyesi ile ÜLKÜ-BİR bu yolda ve memleket meselelerinin hallinde bugün için en büyük dayanaştır. Millî davalarda ve yabancı kaynaklı fesat hareketleri karşısında en şuurlu güç kaynağıdır.

Kendilerinden beklenen bu yüce görevleri ifa edecek ve yeni inanç dolu nesilleri yetiştirecek olan öğretmenin toplum içindeki yeri de buna yakışan seviyede olmalı, içtimaî bakımdan saygı telkin edici ve mute-

67 TÖB-DER: Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği'nin kısaltılmışıdır. 12 Mart 1971 Mutrası'ndan sonra kuruldu. Sosyalist-komünist öğretmenlerin örgütü idi. TÖB-DER, 1981'de o dönem yürürlükte olan 141 ve 142. maddeye dayanılarak kapatıldı.

68 ÜLKÜ-BİR: Ülkücü Öğretmenler Birliği. Ülkücü öğretmenleri çatısı altında toplayan dernek. 12 Eylül 1980 Darbesinden sonra kapatılmıştır.

ber bir hâle getirilmelidir. Bunu teminde sağlanacak içtimaî haklar çok büyük ehemmiyeti hâizdir.

Öğretmen, Millî Eğitimin olduğu kadar, milletin geleceğini de tayin eder. Millî Eğitimde yapılacak hiç ıslahat “öğretmen” unsurunu dikkate almadan istenen neticeyi elde edemez. Bugüne kadar Maarif yetkililerinin idrak edemediği en mühim hakikat budur. Bugün öğretmenin ve öğretmenliğin itibarı azalmışsa, bunun sebebi, evvelemirde öğretmen yetiştirmeye ehemmiyet verilmemesi, ikinci olarak da öğretmenlerin maddî imkân bakımından en düşük seviyede bırakılmasıdır.

Söylenen övücü sözler doğrudur; fakat eksiktir. Öğretmen, Peygamberlerin de ifa ettiği bir mukaddes vazifeyi icra etmektedir. Onun vazifesi “insan” a şahsiyet vermek, mukaddes kelâmla “eşref-i mahlûkat” olan insanı “inşa” etmektir. Bu vazifeyi yürüten başkaca bir meslek daha yoktur. Bu itibarla öğretmenler bir milletin manevî askerleridir. Dolayısıyla mensup oldukları milletin hususiyetleri öğretmenlerde temayüz etmek mecburiyetindedir. Öğretmenin Türk Milliyetçisi olması Türkiye şartlarında mutlak ve vazgeçilmez bir hakikattir.

Bugüne kadar öğretmenden esirgenen maddî ve manevî imkânlar Türk çocuklarından da esirgenmiştir. Elli seneye yaklaşan Türk Millî Eğitimi bir türlü özlenen millî muhtevayı kazanamamıştır. İdare-i maslahatçı siyasetçilerin “reform” gayretlerinin akim kalması, yeni gelenleri şaşkınlıkla bocalayıp, yeni “reforma”lar peşinde koşmaktan kurtaramamıştır. Bu şansızlıklarının sebebi “gayesizlik”tir. Dünya görüşü yoksunluğudur, taklitçiliktir. Yetiştirmek istediği insanına müşterek bir vasıf vermeyi düşünemeyen bir sistem gayrimillî kültürlerin tesirlerine açık, yabancılaşması mukadder nesilleri kendi elleriyle yetiştiriyor demektir. İyi insan da, iyi vatandaş da sadece dünyevî müeyyidelere bağlı olarak yetiştirilemez. Asırlardan beri insanın nefsinı frenleyen ahlâk, nizam ve hayır hislerini geliştiren en ehemmiyetli müessesedir. Bütün dünya devletleri, bhusus Hristiyan devletler vatandaş terbiyesinde dini birinci planda tutarken, Türkiye’de yıllardan beri bir “Din korkusu” hüküm sürmekte, Türk çocuklarına Hristiyan vatandaşlarımıza sağlanan haklar dahi çok görülmektedir.

Bugünkü eğitim sistemimiz içerisinde, orta öğretimdeki seçmeli dersler arasına İmam-Hatip okullarının uyguladığı şekilde, Kur’ân-ı Kerîm dersi de alınmalı, din bilgisi dersi de mecburî olarak üç saate

çıkarılmalıdır. Türk vatandaşı çocuğunun dinî terbiyesini Devletten beklemektedir. Devletin vazifesi “iyi insan” ve “iyi vatandaş” yetiştirmektir.

NİÇİN EN BÜYÜK HAREKET MİLLİYETÇİ HAREKETTİR?

Şimdi de Türkiye’yi içten ve dıştan parçalamak isteyen tehlikelerden bahsedeceğiz. Türk milletinin birliğini bozucu, vatanın bütünlüğünü parçalayıcı her hareket dışarı ile ilgilidir. Dış devletlerin fesat ve kötü niyetli hareketleri ile bağlantılıdır. Dış politika ile iç politika birbiri ile ilgilidir. Biri bozuk olursa öteki de bozuk olur. Dış politika daima iç politikaya bağlıdır, içerdeki anlaşmazlıklar daima dış galeleri meydana getirir. Bugün Türk devletinin ve milletinin varlığını tehdit eden komünizm tehlikesi bütün gücüyle meydana durmaktadır. Alınan tedbirler yetersizdir. Sadece, kanun tedbiriyle, zaptiye Baskısıyla alınan tedbirler geçici ve aldatıcıdır. Bundan önce Türk aydınına ve Türk gençliğine Millî Ülkü, Millî İnanç verilmelidir. Memleketteki, maneviyat buhranının meydana getirdiği boşluk; yabancı zararlı ideolojiler tarafından doldurulmuştur. Türkiye yabancı inanç ve kültürlerin saldırısına uğramıştır. Önlenmesi için, daha güçlü ve milletimizin ruhunda, gönlünde yatan değerlere, inançlara bağlı fikir ve inançlarla ortaya çıkmak lâzımdır. Bu inanç, Türk Milliyetçiliğidir. İkinci tedbir olarak, Türkiye’nin içine düştüğü iktisadî ve sosyal sefaletten kurtarılması davası gelmektedir. Bataklik kurutulmalı, istismar ve bahaneler ortadan kaldırılmalı, Türk insanı perişan ve sefil vaziyetten kurtarılmalıdır. Bunun için biz Türk Milliyetçiliğinden kuvvet alan 9 Işık Doktrini’ni teklif ediyoruz. İlk defa Türk milletinin huzuruna yüzde yüz yerli, yüzde yüz millî bir doktrinle çıkıyoruz. Millî kültüre dayanan millî ülkü ve millî kalkınmayla birlikte, kanun tedbirlerini de hiç aksatmadan almak lâzımdır. Komünizm ve diğer yıkıcı, bölücü akımların önüne bu üç tedbiri hep birlikte tatbikata koymakla geçilebileceğini, milletin idaresinde sorumluluk taşıyanların artık anlamaları gerekir.

Komünizm faaliyetleri gittikçe her tarafa yayılma göstermektedir. İlmî değerini çoktan kaybetmiş bulunan Marksist doktrinin Türkiye için uygunsuz ve yıkıcı olduğu kanaatindeyiz. 50 yıldan beri beynelmilel komünizmin çeşitli memleketlerde oynadığı oyunları ve karıştırıcı,

parçalayıcı, hesapçı kıskırtmalarını kanlı misalleriyle bilmekteyiz. Bu gün milletimizin geri bırakılmış yoksul, teşkilâtsiz ve adaletsizlikten bunalmış durumunu ileri sürerek masum gençleri ve iyi niyetli aydınları işgal çabasında başarılı olmakta bulunduğunu önemle belirtmek isterim. Bunlar her yerde ağızlarından çıkan kelimelerden ve davranışlarından belli olmaktadır. Bunlar için millet, vatan, din, iman, bayrak, namus, aile önemli şeyler değildir. Kendi yazdıkları yazılarından ahlâk telâkkilerinin bizim millî ahlâk anlayışımıza göre tam bir ahlâksızlık olduğu anlaşılmış bulunmaktadır. Bunlar dünya proletaryası için her şeyi yapmayı gaye edinmiş başıbozuklardır. Bizim için ise her şeyin başlangıç noktası Tük Milletinin varlığıdır. Bu varlığın korunması, yüceltilmesi ve ebedî olarak devam ettirilmesi fikrinin üstünde hiç bir fikir ve görüşü kabul etmeyiz.

Türk milletinin varlığına, birlik ve bütünlüğüne kasteden fesat hareketlerine karşı amansız bir mücadele açmış bulunmaktayız, özellikle üniversitelerimiz içerisinde, komünist kıskırtmacılara karşı imanlı bir milliyetçi gençlik cephesi yükselmektedir. Bu gençler Dokuz Işık Millî Doktrini ile her çeşit yabancı taklidi zararlı düşüncelere karşı saf tutmaktadırlar.

Millete hizmet yolunda ne kadar büyük güçlükler ve tehlikelerle karşı karşıya olduğumuzu bilmekteyiz; fakat güçlükler bizim azmimizi ve mücadele gücümüzü bir kat daha arttırmaktadır. Muvaffak olacağımıza inanıyoruz.

Kâinatta en kıymetli varlık olan insan ihmal edilmiş, millî eğitimde Türk-İslâm görüşü yerine kozmopolitlik aşılanmıştır. Ülkemizdeki insanların bir bölümü kendi öz inançlarından şüpheye düşmüş, yabancı fikirlerin ve inançların esiri hâline gelmiştir. Öz olarak ifade etmek gerekirse 100 yıllık Türkiye'nin mahsulü şudur: Memleket yoksulluk içinde, geri kalmışlık diz boyu, sanayileşme başarısız, insanımız ihmâl yüzünden kendini kaybetmiş, nereye gittiğini, ne yaptığını bilemez hâle gelmiştir.

Asil milletimiz her partiyi denemiş, her siyasî kadrodan medet ummuş, fakat neticede hüsrana uğramıştır. İşte bu tarihî hataları görmüş, yeniden kendi millî şahsiyetine koşan, ahlâklı, yüce ve yüksek hedeflere yönelmiş bir toplum yapısına kavuşmak için partimiz Türk Milliyetçiliği ruhunu gençliğimize ve aydınlarımıza aşılamıştır.

Bugün yeni bir şahlanış getirmenin mücadelesini yapıyoruz. Bu mücadelede Allah'ın yardımıyla muvaffak olacağız. Çünkü yolumuz fazilet yolu, davamız Hak davasıdır. Bu uğurda önümüze çıkacak her engeli çiğneyip geçmek azim ve kararındayız. Büyük Türkiye'yi kuracağız. Öyle büyük bir Türkiye ki; sanayileşmiş, ilimde ve teknikte, medeniyette en ileriye gitmiş, ahlâkta maneviyatta, refahta, mutlulukta dünyanın en yükselmiş varlığı hâline gelmiş Türkiye'yi kuracağız. Bu azmimizi hiç bir engel kıramayacaktır. Bu yürüyüşümüz her düşmanı, her şer kuvveti ezip geçecektir.

Milletimiz Milliyetçi Hareketi tanımış, onu kendi öz değerlerinin, hakkının, hukukunun temsilcisi olarak görmüştür. Milliyetçi Hareket Partisi Türk milletinin yaşama iradesini temsil eden bir parti olarak en kutsal davayı omuzlamıştır. Bunun için en büyük partidir.

RUM ORTODOKS PATRİKLİĞİ VE HAÇLI ZİHNİYETİ

Athenegoras'ın⁶⁹ ölümünden sonra, Rum Ortodoks patrikliğine Gökçeada ve Bozcaada metropoliti Dimitrios Papadopoulos⁷⁰ seçilmiştir. İstanbul'un büyük Türk hakanı Fatih Sultan Mehmet tarafından fethedilmesinden bugüne kadar Türk devletinin aleyhine çalıştığı ortaya çıkan Rum Ortodoks kilisesinin bu tutumu hakkında hiç bir ciddi tedbir alınamamaktadır. Patrikhanenin ihanet hareketlerine karşı millî menfaatlerimize uygun bir çözüm getiremeyen hükûmetler bahane olarak Hristiyan âleminin varlığını ileri sürmüşlerdir. Lozan antlaşmasıyla karşılıklı cemaat haklarının garantiye alındığı ifade edilmiş ise de, daima olduğu gibi antlaşmalara sadece Türk hükûmeti uymakta ve Yunanlılar Türklere karşı temel insan hak ve hürriyetlerini bile tanımamaktadırlar. Bu hâl yıllardan beri olagelmektedir. Ama, Türk haklarının alenen çiğnenmesine karşılık, Türkiye'deki Rumların anlaşmayla tespit edilen bütün haklarına azamî dikkat sarfedilmesi izahı güç bir durum ortaya çıkarmaktadır. Başta Ege sahili olmak üzere çeşitli şehirlerdeki, Yunan kalıntısı tarihî eserlerin büyük bir titizlikle imar edilmesine karşılık, Türk eserleri tabiatın ve şuursuz insanların tahribine terk edilmektedir. Rum eserlerinin imarı turizmle izah edilmekte, aslında Anadolu, toprakları Yunanlılara tapulanmaktadır.

Ortodoks mezhebine mensup kimseler sadece Rumlardan ibaret olmadığı hâlde, patrikhanenin başında "Rum" kelimesi vardır.

Bu köhnemiş müesseseden memleketimiz kurtarılmalıdır;

69 **Athenegoras:** (1886-1972). 1948 ile 1972 yılları arasında Rumod-rtodoks Patrikhanesi'nin, 268. Patriği olarak görev yapmıştır.

70 **Dimitrios Papadopoulos:** (1914-1991). Rum patriği İstanbul'da doğdu 16 Temmuz 1972'de Rum Ortodoks Patrikhanesi tarafından patrik seçildi. Ölümüne kadar bu görevde kaldı.

İstanbul Ortodoks Patrikliği yüzyıllardan beri dini faaliyetlerini siyasî oyunlarla karıştırmış bulunmaktadır. Fener Patrikhanesi, Türk devletine ve Türk Milletine düşman bir tutum izlemeyi âdet edinmiştir. Türk Milleti binlerce yıldan beri insan hak ve hürriyetlerine karşı saygılı olmanın sayısız örneklerini vermiş olan bir millettir. Vicdan hürriyetine karşı ise en, karanlık çağlarda bile Türkler büyük hürmet ve riayet göstermişlerdir. Fener Rum Patrikhanesinin yalnız din işleriyle uğraşması bizim her zaman hürmet göstereceğimiz bir faaliyet olur. Fakat gerçekler başka türlü tecellî etmektedir. Fener Rum Patrikhanesi yabancıların tesiri altında Türk Milletine düşman ve Türk Devletini yıkmak isteyen bir faaliyet yuvası hâlinde çalışmaktadır. Hâlbuki biz her çeşit din kurumlarından ve din adamlarından insanların barış, huzur ve kardeşlik içinde gelişmelerine yardımcı olmayı çalışmalarını beklemekteyiz. Fener Patrikhanesi böyle bir anlayıştan daima uzak ve Türk Devleti aleyhin, de emeller besleyen bir teşkilât hâlinde bulunmuştur; Meselâ bugün Konya'da, Bursa'da ve diğer birçok Türk illerinde hiç başka dinden insan bulunmadığı hâl de, bu teşkilât içinde Konya ve diğer bölgelerde ilgili teşkilât ve din görevlileri bulunmakta ve bu unvanları taşımaktadır. Ayrıca uzun yıllardan beri Patrikhanede örülmüş bulunan eski bir kapı vardır. Bu kapıda bir zamanlar Türk devletini yıkmak için kanlı bir ihtilâl hazırlamış olan bir patrik idâm edilmiş idi. Patrikhane bu kapıyı bir kin ve gazez kaynağı hâline getirmek için duvarla ördürmüştür. Ve Türk devleti yıkılıp Bizans İmparatorluğu ihya edildiği zaman bu kapıyı açacakları söylenmektedir.

Yunanistan 55 yıldan beri Lozan antlaşmalarının birçok maddelerini çiğnemiştir. Batı Trakya Türklerinin durumu ve kıyılarımıza yakın Ege adalarının askersizleştirilmesi ve daha birçok faaliyetleri ortadadır. Fener Patrikhanesi Türkiye Devletinin kendi bir iç meselesidir. Yabancıların dışarıdan buna hiç karışmamaları gerekmektedir. Yeni Patrik seçimini Türk Hükûmetinin kontrol etmesi ve istenmeyen bir kimsenin patrik seçilmesine müsaade etmemesi en kutsal ve en tabî hakkıdır. Yunanistan'ın, Batı Trakya Türklerinin arzularını çiğneyerek nasıl müftü tayin ettiği unutulmamalıdır. Hatta eski patrik Athenegoras'ın ölümü Türkiye için yeni bir durum meydana getirmiştir. İstanbul'da yaşayan ortodoks vatandaşlarımızın dinî ihtiyaçlarını karşılamaya yeterli bir kilise

teşkilâtı kurmak ve patrikliği ilga etmek lâzımdır. Gerekirse Papa Eftim⁷¹, Türk Ortodokslarının dinî lideri olarak görevlendirilmeli ve milletimize düşman bu köhremiş müesseseden memleketimiz kurtarılmalıdır.

Haçlılar Niçin Türk'e Hücum Ediyorlar?

Almanya'ya gidince orada işçilerle görüştüm. Gençlerle de başa oturup konuştum. Orada "Akıncı Obaları" diye teşkilât kurmuşlar. Bir toplantıya gitmişler. Konferansı Haydil Başpiskoposu veriyormuş. Piskopos konferansta Müslüman Türklere atıp tutmuş. Konferansa katılan bir arkadaşımız bu duruma bozuluyor. Bunu sezen Alman arkadaşları onu oradan uzaklaştırmak istiyorlar. Fakat arkadaşımız "Hayır, burada kalacağız" diyor ve konferansı sonuna kadar dinliyor. Konferans sonunda arkadaşımız soru sormuş, demiş ki, "Dünyada bir sürü Müslüman ülke varken bunların hiç birine çatmıyorsun. Demek ki, senin çattığın, kızdığın, esasında Müslümanlık değil, senin bütün kinin Müslüman Türklere üzerine. Bunun sebebi nedir?" Başpiskopos cevap veriyor ki: "Türkler Müslümanlığı dünyanın her tarafına yaydılar. Türkler olmasaydı İslâmiyet bu kadar genişleyemezdi. Haçlı ordularını durduran, Batı Avrupa'ya kadar Hristiyan dünyasını ele geçiren Türkler olmasaydı, biz her tarafa hâkim olacaktık..."

Bu misal gösteriyor ki, yabancılar nezdinde "Müslümanlık" deyince akla Türkler geliyor ve Müslümanlığa karşı bütün tecavüzlerini Türklere yapıyorlar. Türkler zayıf oldukları müddetçe İslâm ülkelerinin de zayıf kalacağını biliyorlar. Bunun için de, Türk milletinin gene eski kuvvetine erişmesinde Türkçülük hareketinin rolünü gayet iyi bildiklerinden, halkın zaafından faydalanarak milliyetçiliği İslâmiyete karşı bir hareket olarak vasıflandırıp Türk Kurtuluş Hareketini baltalamaya çalışıyorlar.

71 **Papa Eftim:** Türk Ortodoks Kilisesi Bağımsız Türk Ortodoks Patrikhanesi'nin kurucusudur. Asıl Pavlos Karahisarthis'tur. 1884'de Ankara Vilayeti'nin, Yozgat Sancağına bağlı Akdağmadeni kasabasında doğdu. Karahisarthis, İlk öğrenimden sonra Ankara'da manüfaturacılığa başladı. 1912'de diyakos 1915'te papaz oldu ve Akdağmadeni'ne atandı; "Eftim" adını aldı. Yozgat'ta Çapanoğlu İsyanı'nı bastırmak için bulunduğu sırada kapı komşusu olan Çerkez Ethem sayesinde Mustafa Kemal'le tanıştı. 23 Nisan 1920'de Ankara'da Millet Meclisi'nin açılış duasını okuyan din adamları arasında Papa Eftim de vardı. Kurtuluş Savaşı'nda "Umum Anadolu Türk Ortodoksları Cemaatleri" olarak yer aldılar. Adını sonra Zeki Erenerol olarak değiştirmiştir.

Her millet kendi milletini üstün tutarken, bunlar kim oluyor ki Türklüğü inkâr ediyorlar? Hiç fazla araştırmaya lüzum yoktur. Bunların arkasında yabancılar var, bunlar satılmış adamlardır. Bu adamlar, şunu bilir ki, Türk ne kadar kuvvetlenirse, Müslümanlık o kadar kuvvet kazanır. Tarih bunun ispatıdır.

Bugün bu gerçeği göremeyenler, inkâr edenler, Milliyetçi Harekete düşman olmuşlardır. Avukat Bekir Berk⁷² “İslâmî Hareket ve Türkeş”⁷³

72 **Bekir Berk:** (1926-1992). Ordu’da doğdu. İ.Ü, Hukuk Fakültesini bitirdi (1951) 20 yıl (1953-1973) avukatlık yaptı. İlk yazısı “Haddini Bil Kemalist” başlığıyla *Altın Işık* dergisinde yayımlandı. Millî Türk Talebe Birliğine İstanbul Üniversitesi, Hukuk Fakültesi Talebe Cemiyeti İdare Heyeti azalığı yaptı ve MTTB’ye bağlı dernek toplantısında Komünizmle Mücadele Komisyonu üyeliğine seçildi. Türk Kültür Ocağı adlı cemiyetin iki devre başkanlığını yaptı. Ayrıca Milliyetçiler Federasyonu Başkanlığında bulundu. Bir yıl da Milliyetçiler Derneği İstanbul Şubesi Başkanlığını yürüttü. 1973 yılında hac vazifesini ifa ettikten sonra Suudi Arabistan’a yerleşti. Cidde Radyosu Türkçe yayın bölümünde 1974 yılı Eylül ayında çalışmaya başladı. 1989 yılının martında yaş haddinden emekliye ayrıldı. İstanbul’da öldü. Risale-i Nur talebelerinin davalarına giren Bekir Berk’in birçok eseri bulunmaktadır.

73 Said Nursi’nin talebelerinden Abdullah Yeğin, Bekir Berk’in yazdığı “İslâmî Hareket ve Türkeş” kitabının yazılmasını tasvip etmediğini belirtmiştir. Abdullah Yeğin’le yapılan röportajın ilgili bölümü:

“Sonra Türkeş aleyhinde bir broşür neşredilmiş, Bekir Berk onların aleyhine bir yazı yazmış. Biz dedik “katiyyen bunu Bekir Berk’in neşretmesi uygun değildir, biz siyasete karışmış oluyoruz.” Adana’da da o şeyi sattırmadık, o broşürü, dağıtmadık.

1969 yılında oluyor bu olay değil mi?

İslami Hareket ve Türkeş adlı bir broşürdü. Yalnız bunu Bekir Beyin yapmasını beğenmedik, kabul etmedik bütün abiler aleyhinde idi.

Ama sonra yayımlandı. Peki, yayımlandıktan sonra abilerin tepkisi ne oldu?

Bilemiyorum, unuttum gitti, uğraşmadım o işle.

Bir tek Adana’da dağıtılmadı galiba.

Zannetmiyorum, başka yerlerde de dağıtılmadı ama Adana’da dağıtılmadı.

SİYASİ BİR LİDERİN ALEYHİNDE NURCULARIN KİTAP NEŞRETMEŞİ, RİSALE-İ NUR’A AYKIRIDIR

Türkiye’de dağıtıldı ama siz Adana’daydınız Adana’da dağıtılmadı herhalde.

Adana o zaman derli topluydu.

Yanlış anlaşılmasın için bu konuyu biraz açmamız lazım. Bu kitabı dağıttırmayışınızın sebebi net olarak neydi? Bazı insanlar yanlış şeyler düşünebilirler, yanlış şeyler söyleyebilirler, tekrar sizin ağzınızdan duymak istiyoruz?

Yani siyasi bir liderin aleyhinde Nurcuların kitap neşretmesi, Risale-i Nur’a aykırıdır. O kanaatle biz mani olduk. Hatırimda kaldığına göre nedeni buydu.

Siyasete girilmiş oluyor öyle mi?

Evet, siyasete girilmiş oluyor. Ve Türkeş’in cemaatini Nurcuların aleyhine sevk etmiş oluyorsun, bizim muarızlarımız olacaklar.

Alparslan Türkeş de Adana’dan milletvekili adayydı, o zaman siz de Adana’daydınız.

Bir sıkıntı yaşandı mı?

diye bir kitap yazdı ve bizi kâfirlikle suçladı. O kitabı her yerde bedava dağıttılar. Tabîî ki paraları kimin verdiği belli. Kitabı duyanlarınız olmuştur; içi birbirini tutmayan saçmalıklarla doludur. Bizi kâfirlikle suçlayanlar kendilerinin ne olduğunu biliyorlar mı? Bu adamlar madem Müslümandır ve madem Müslümanlığa karşı olan zararlı faaliyetlere düşmandır, neden, evvelâ baş düşman olan, dini inkâr eden komünizme veya Yunan Megalo İdeası'na⁷⁴ çatmayıp da Milliyetçiliğe çatıyorlar? Bunca melânet dururken, İslâmiyet için tek tehlike Milliyetçilik mi, tek tehlike Alparslan Türkeş mi?... Kaldı ki biz, doktrinimizde dinimizin yüceliğini kabul etmişizdir. "Türklük gurur ve şuuru, İslâm ahlâk ve fazileti"ni hiç bir parti ortaya atmamışken, biz benimsemişizdir. Türk-İslâm ülküsünü ortaya biz atmışızdır. Biz İslâmiyetin bugünkü durumundan kurtulup ilerlemesinin çaresini, Müslüman Türkiye'nin, Müslüman Türk Dünyasının ilerlemesinde, bağımsız olmasında görmüşüzdür. Bu şartlar altında hâlâ bize saldıranların maksatlarının ne olduğu meydandadır. Bunlar dışarıdan beslenme satılmış uçaklardır

MİLLETİMİZİN İNANÇLI YOKSULLAR, MADDEYE TAPAN ZENGİNLER OLMASINA RAZI DEĞİLİZ

MHP yalnız maddece kalkınmanın yetersiz olduğuna inanmıştır. Bir milletin yükselmesi ve varlık davasını kazanması için, manevî kalkınma şarttır. İnançsız, ahlâksız, örf-âdetlerine yabancı bir millet ne kadar zengin olursa olsun eninde sonunda yıkılmaktan kurtulamaz. Manevî kalkınma maddî kalkınmanın itici gücüdür. Ahlâkça sağlam, fakir bir milletin refaha ulaşması mümkündür. Fakat, manevî, ahlâkî

Ben o adamı da hiç görmedim, Adana'dan seçildiğini de bilmiyorum. Sevmezdim ben zaten onu." (Abdullah Yeğin, "Türkeş broşürüne neden karşı çıktım? Bediüzzaman Said Nursi'nin talebelerinden Abdullah Yeğin ile yaptığımız röportajın 10. Bölümü" (Röportaj: Abdurrahman Iraz, Mehmet Ali Bulut, İhsan Atasoy, Nurettin Huyut), www. Risalehaber.com, 18 Kasım 2009.)

- 74 **Megalo İdea:** "Büyük Fikir" anlamına gelir. 1453'te Bizans İmparatorluğu'nun yıkılışından beri canlı tutukları Yunanlıların büyük ülküsüdür, Bizans İmparatorluğu'nu bir Helen İmparatorluğu olarak kabul eden Yunan milliyetçileri, Megali İdea adını verdikleri büyük ülküleri ile eskiden Bizans'a ait olan tüm toprakları alarak, Kostantinapolis (İstanbul) başşehir olmak üzere, büyük Helen İmparatorluğu'nu yeniden kurmayı hayal etmektedirler.

değerlerini kaybetmiş zengin bir millet, tarihten alınan derslerin gösterdiği gibi, mutlaka çöker. Partimizin doktrini Dokuz Işığa “ahlâkçılık” ilkesinin eklenmesi bundan ötürüdür. Biz madde ve mana gücünün ahenk içinde, birbirine kuvvet vererek yaşamaları gerektiğine inanıyoruz. Doktrinimiz “İslâm ahlâk ve fazileti, Türklük guru ve şuuru” esasına dayanır. Kalkınmamızı engelleyen başlıca yanlışlardan birinin doğulu gibi üretmek, batılı gibi tüketmek alışkanlığının ancak sağlam bir imanla önleneyeğine şüphe yoktur. Sosyalist ve liberalist kalkınma modellerini taklit eden partiler, insanlarımızı yalnız maddeden ibaret saymakta, ruh zenginliğinin değerinden habersiz görünmektedir. MHP, aziz milletimizin ne inançlı yoksullar, ne de maddeye tapan zenginler olmasına razı değildir.

4 - TOPLUMCULUK

Yakın Tarihimizin Işığında Milliyetçilik ve Toplumculuk

Tarih, milletler mücadelesi tarihidir. Bu mücadelede zafere ulaşabilmek için güçlü, her bakımdan kuvvetli bir millet olmak lâzımdır. **Sosyal, siyasî ve ekonomik yapısını**, millî şartlarına uyduramayan milletler bu mücadelede mağlup olmaya mahkûmdur. Büyük milletimiz, yüzyıllardan beri kökü dışarıda rejim ve ideolojilerle idare edilmeye çalışılmaktadır. Millî olan bütün değerler yıkılmak istenmektedir. Amaç; teşkilâtçı, büyük devlet kurucu bu milleti tarih sahnesinden silmektir.

Bu mücadelede yenilmeyeceğiz. Çünkü Tanrı Türk'ü yenilmek için değil, yenmek için yaratmıştır. Tarihî misyon ve soyumuzda kader bize büyük bir görev yüklemiştir. Bu görev, Büyük Türk devletini, Milliyetçi Türkiye'yi kurmaktır. Ülküsünü, asil kanıyla anlamış, inançlı bütün Türkleri Büyük Türkiye'yi kurmaya çağırıyorum. Bu cephe, yüz milyonluk, kalkınmış Milliyetçi Türkiye cephesidir. Bu cephede bencil çıkarlarını düşünen menfaat şebekelerine yer yoktur. Bu cephede korkaklara, döneklere yer yoktur.

Milletler tarihi iyi bilinmeli, iyi değerlendirilmelidir. Tarih göstermektedir ki, her iki yüz yılda bir Türk milleti, dünyaya yön veren yeni ve büyük hareketler yapmaktadır. Hun, Uygur, Göktürk, Selçuklu ve Osmanlı İmparatorlukları bunun birer örneğidir. Ancak Türkçü-Milliyetçi anlayış, devlet yönetiminin hâkim unsuru olmaktan çıktığı an, bu devletler yıkılmıştır.

1700'lerin sonu 1800'lerin başında Osmanlı devlet yönetimine hâkim unsur, Türk milletinin gerçeklerine aykırı düştüğü içindir ki, bu cihanşümul devlet çökmüş yıkılmıştır. Şu husus unutulmamalıdır ki, Osmanlı Devletinin gerçek anlamda çöküş ve yıkılışı 1700'lerin sonu

1800'lerin başıdır. İmparatorluğun bundan sonra geçirdiği devre, bir enkaz, bir yaşayan ölü devresidir. Şimdi tarih, şimdi kader bize yeni bir görev vermek üzeredir. Çünkü milletler tarihinde yeni 200 yıl dolmak üzeredir. Bu tarihî görev, Büyük Türkiye'yi, Milliyetçi Türkiye'yi kurma görevidir.

Türkiye'miz, büyük milletimiz, yıkıcı ideolojilerin yatağı hâline gelmiştir. Doğu komünizminin emperyalist emelleri büyük milletimizi yıkmak için pusuya girmiştir. Onlara fırsat vermeyeceğiz. Bu fesat ve ihanet yuvalarına göz açtırmayacağız. Milliyetçi Türkiye'nin temeli atılmıştır. Fikri, düşüncesi yüzde yüz Türk olan kafalar cepheye katılmıştır. Türkiye'nin en güçlü beyinleri safımızda yer almıştır. En güçlü hedefler, en dinamik ideoloji, en Millî Doktrin çizilmiştir.

Milletler mücadelesinde Türk milleti'nin zafere ulaşabilmesi, devlet ve milletimizin yeniden teşkilâtlandırılmasıyla mümkündür. Bu teşkilâtlanmada devlet, yeni bir yapıya sahip olacaktır. Bu yapının üç ana unsuru vardır. Bunlar sosyal, siyasî ve ekonomik unsurlardır.

Milletçe çetin ve zor günler yaşamaktayız. Bu çetin ve zor günleri yaşamamıza sebep Türk milletinin davalarının ve memleket gerçeklerinin ihmal edilmesidir. Bugün milletimizin büyük çoğunluğu fakirdir; iktisadî imkân ve kaynakları sınırlıdır ve memleketimiz kalkınma hamlesini hızlandıracak, büyük sanayi tesislerinden mahrumdur. Kökü dışarıda bulunan yabancı kuvvetler ve ideolojiler Türk milletinin kendi gerçeklerini ya görmesini engellemektedir ya görenlere yabancı metod ve rejimler empoze etmeye çalışmaktadır. Bunlardan hiç biri kurtuluş yolu ve kalkınma çaresi olamaz.

Bugün Türk vatanının ve Türk milletinin en büyük düşmanı komünizmdir, dedim. Ve komünizm Milliyetçi Hareket'in de baş düşmanıdır. Kökü dışarıda olan her türlü yabancı ve maksatlı ideolojinin Türkiye'nin ana davalarına çözüm yolu getirmeyeceğini bildiğimiz ve bu görüşe inandığımız için yüzde yüz millî, yüzde yüz yerli bir doktrin savunuyoruz. Türk milletinin ve Türk vatanının geri kalmışlığına, yoksulluğuna çare bulacak ve milletimizi bugün içerisine düştüğü kötü durumdan kısa zamanda kurtaracak yol bizim savunduğumuz, bizim öngördüğümüz Milliyetçi prensiplerdir.

Türk milletinin ve Türk vatanının en büyük düşmanı komünizmdir, dedim. Bunun en canlı örnekleri son yıllarda ülkemizde başlatılan

olaylardır. Üniversitelerimizde başlatılan boykotlar, işgaller, kavgalar, sokağa çıkarılmış banka soygunları, Türk devletinin askerine, polisine kurşun sıkmalar ve adam kaçırmaların büyük düşmanın emrine hizmet için yapıldığı milletçe anlaşılmıştır. Biz bunun için komünizmi en büyük tehlike ve düşman ilân ettik.

Komünistler Türk milletine suikast hazırlamak, geleceğine kastetmek için, Üniversitelerimizi karanlık ta bırakmayı hedef seçmişlerdir.

Bugün bir kısım şahıslar ve çevreler aşırı solla, aşırı sağı aynı tehlike paralelinde görmekte ve göstermektedir. Bu yanlış ve zararlı bir tutumdur. Tekrarlıyorum. Türkiye’de tehlike aşırı SOLDADIR. Çünkü, teşkilâtlı ve eli silâhlı olan aşırı soldur. Milletın öfkesini ve husumetini ikiye bölmekte fayda umanlar milletimize iyilik etmemektedirler.

Devletimizin tarihinde hiç görülmemiş olaylar cereyan etmekte ve vatandaşlar can ve mal güvenliğınden endişe etmektedir.

Milliyetçi Harekete katılanlar ve bu ülkünün bayrağı taşıyanlar, hem Türk milletinin ihtiyaçlarını bilmek, hem de memleket gerçeklerini görmek, göstermekle görevlidir. Çünkü, Milliyetçi Hareket, Türk milletinin geri kalmışlıktan yoksulluktan kurtarılmasının ve medenî ülkelerin ön safına ulaştırılmasının mücadelesi ve bu mücadelenin adıdır. Milliyetçi Hareketin asıl gayesi, Türk milletini refaha ve huzura kavuşturmak ve bunlar kadar önemlisi de teknikte, ilimde güçlü kılmaktır.

Milliyetçi Hareket, Türklüğün parçalanmasına, Türk vatanının herhangi bir devletin uydusu hâline sokulmasına karşı başlatılmış kutsal bir savaştır. Bu savaşımız, devam edecektir. Ve Türk Milleti aydınlığa kavuşacaktır. Bu kutsal savaşın sonunda bütün şer ve fesat kuvvetler ezilecektir.

Tekrarlıyorum, Türkiye yabancı memleketleri taklit etmekle kalkınamaz. Türk Milleti yabancı ideolojilerle kurtulamaz.

Hedefi gösteriyorum, Türkiye ve Türk Milletim kalkındırarak, kurtararak, güçlü kılacak ve refaha kavuşturacak yol Dokuz Işık yoludur. Ortaya attığımız Dokuz Işık doktrininin ana ilkelerinden birisi de TOPLUMCULUK’tur.

BİR SİYASÎ YAPI

MİLLÎ DEMOKRASİ

Milliyetçi Türkiye'nin siyasî yapısı, millî devlet esprisine dayanır. Millî devlette her Türk, devleti meydana getiren en önemli iki organa, yürütme ve yasama organlarına doğrudan doğruya katılır. Türk tarihinde devlet, bir kuvvet ve otorite timsalidir. Her Türk, devletine karşı güven ve sevgi beslemelidir. Güçlü, kuvvetli devlet, şahsiyetli, dirayetli devlet başkanları ile kaimdir. Meclis, millî demokrasinin meclisi olacaktır. Millî bir meclis, ancak Türk milletinin bütün fertlerini, sosyal dilimlerini temsil ettiği zaman millî olabilir. Bunun için, milletimizin sosyal yapısına uygun olarak altı sosyal dilimden gelen milletvekillerinden oluşan bir meclis kuracağız. Bu mecliste, birbirine yakın sayıda İşçi, Köylü, Esnaf, Memur, Serbest Meslek mensubu ve İşveren temsilcileri bulunacaktır. Böylece Marksist demokrasilerde olduğu gibi, ne sadece sözde işçi sınıfının temsilcisi olan bürokrat komünist partisi üyeleri, ne de bugünkü gibi, liberal-kapitalist sistemde geçerlilik kazanan varlıklı sınıfların temsilcilerinden oluşan bir sınıflar meclisi olacaktır. Tam ve sağlam bir millî meclis kurulacaktır. Bu meclis tek yapılı olacaktır. Avrupa'nın krallık rejimlerinin bir kalıntısı olan senato kaldırılacaktır. Tek yapılı Millî Meclis, sırf millî olmakla kalmayacak, aynı zamanda bir uzmanlar meclisi olacaktır. Her sosyal dilimin diğerine hâkim olamayacağı bir meclis doğacaktır. Millî meclisin üyeleri genel oy esasına göre seçilecektir.

Milliyetçiliğimiz, Türk milletinin bütün fertlerini aynı derecede sevmek, onları devlet yönetimine aynı derecede katmak, ortak etmektir. Bu ise, ancak MİLLÎ DEVLET ve MİLLÎ DEMOKRASİ ilkesinin uygulanması ile gerçekleşebilir. Türk insanının yönetim tarzı, ne Batı'nın burjuva diktatörlüğü, ne de Doğu'nun proletarya diktatörlüğüdür. Türk insanının yönetim tarzı milletin bütün fertlerinin, sosyal dilimlerinin demokratik yönetimidir. Unutulmamalıdır ki, kökü Batı'da olan liberal demokrasi bütün milletin değil, sadece birkaç patronun, sermaye sahibi bir sınıfın

demokrasisidir. Doğu'nun Marksist demokrasisi ise, Batı'nın burjuva sınıfının yerini alan bir avuç komünist partisi üyelerinin demokrasisidir. Bu demokrasilerin her ikisi de birer sınıf demokrasisidir.

Siyasî demokrasi, ekonomik demokrasi ile orantılıdır. Bir kimsenin siyasî demokrasiden, siyasî hak ve hürriyetlerden faydalanabilmesi, ekonomik imkânlarına bağlıdır. Ekonomik imkânlarla sahip olamayan bir insanın hak ve hürriyetlerden istifadesi, sadece anayasa ve kanun metinlerinde kalır. Bir insanın, meselâ seyahat hürriyetine, mal-mülk edinme hürriyetine, eğitim hürriyetine sahip olabilmesi için, ona bunları sağlayabilecek maddî imkânları temin etmek gerekir.

Siyasî demokrasi, ekonomik bakımdan kuvvetli ve üstün olanların demokrasisidir. Bir ülkede liberal kapitalist sistem yürürlükte ise, bu ülkenin demokrasisi sermaye sahiplerinin çıkarın işleyen bir demokrasidir. Bu çeşit demokraside devlet organları, özellikle yürütme ve yasama organları kapitalistlerin hizmetindedir. Durum Marksist ülkelerde de bundan farklı değildir. Marksist devlette ekonomik güç ve değerler, devletleştirilmiştir. Devlet bir nev'i kapitalist, hem de tekelci bir kapitalist hâline gelmiştir. Devlet gücünü elinde tutan bir avuç komünist partisi yöneticileri bir nev'i mâlik durumunda olduklarından, devlet organları bu kimseler lehine işlemekte, bunlara hizmet etmektedir.

Millî devlet, bir sınıf devleti olmayıp, Türk milletini meydana getiren bütün fert ve dilimlerin devleti olacaktır. Bu sistemde her fert, ekonomik değerler millileştirilip, Türk milletinin bütün fertlerine mal edildiği için, ekonomik imkânlarla sahip olacaktır. Hiç bir fert (kapitalist) veya sınıf (sözde işçi sınıfı, fakat gerçekte komünist bürokratlar) ekonomiye sahip olamayacaktır. Devlet ve onun organları, ekonomik güce sahip olanların hizmetinde bulunacağına göre, bir Türk bu güce sahip olmakla, siyasî demokrasi ile ekonomik demokrasi, Millî Demokrasi içinde birleşecektir.

MİLLÎ DEVLET ÜLKÜSÜ

Milliyetçi Hareket Partisi Millî Devlet ülküsüne inanır. MİLLÎ DEVLET Türkiye Cumhuriyeti sınırları içerisinde yaşayan her Türk vatandaşını kucaklayan, bağrına basan bir devlet biçimidir. Bizim gözümüzde Türk milleti; bölge, mezhep, ırk ve parti ayırımı gözetmeksizin bölünme kabul etmez kutsal bir bütündür. MİLLÎ DEVLET, vatandaşları bölge,

mezhep, farkı tanımaksızın ALLAH'ın mukaddes bir emaneti olarak görür. MİLLÎ DEVLET her türlü sosyal, siyasî ve ekonomik imtiyazlara karşıdır. Millî Devlette bölücülük yok, birlik, bütünlük vardır. Milliyetçi Hareket Partisi Millî Devlet ülküsü içinde, kırk milyon vatandaşımızı bütünleştirecek, Türklük ülküsüyle yoğuracaktır.

Milliyetçi Hareket Partisi güçlü, kalkınmış mutlu bir Türkiye kura- caktır. Güçlü büyük Türkiye'de bugünkü gibi, yarı aç, yarı tok vatandaş kalmayacaktır. Yoksulu, fakiri çok bir ülkede millî dayanışma, millî birlik olamaz. Bugün ülkemizde büyük halk kesimleri geçim sıkıntısı çekmekte, yarınına güvenle bakmamaktadır. Billhassa orta ve küçük memurlar, küçük esnaf, çiftçi ve köylü vatandaşlarımız; pahalılığın, sefaletin pençesinde kıvrınmaktadır. Milliyetçi Hareket Partisi, fakiri daha fakir, zengini daha zengin yapan **BU PAÇAVRA İKTİSAT SİS- TEMİNE SON VERECEKTİR.**

KALKINMANIN ÖLÇÜSÜ

Milletimiz yoksul durumda, geri kalmış ve insanca yaşama imkânlarına sahip değildir. Üstelik derdini kimseye anlatmamakta, tarih boyunca, müşfik baba olarak görmeye alıştığı Devletten beklediği ilgiyi bulama- maktadır. Ürettiğinin karşılığını alamıyor, kazancının çoğunu araçılara, tefecilere vermek zorunda kalıyor. Rüşvetsiz, iltimassız iş yaptırmakta güçlük çekiyor. Dış ticaret açığımız gittikçe büyüyor. İhracatımız yerin- de sayarken, ithalâtımız artıyor. Bir tarım ülkesi sayılmamıza rağmen, ekmeklik buğdayımızı bile başkalarından alıyoruz. Niçin bu böyledir? Çünkü, şimdiye kadar iktidara gelmiş partiler ya kapitalist ya da sosyalist modellerden medet ummuşlardır. Memleketimizin yapısını hiç hesaba katmamışlardır. Asıl önemlisi iktisatça kalkınmanın, dar kalıpları içinde katılmış doktrinlere körükörüne bağlanmaktan ziyade, müspet ilim zihniyetine ve yetişmiş insan gücüne bağlı olduğunu unutmuşlardır.

Adalet Partisi ve Cumhuriyet Halk Partisi iktidaları dönemlerde kalkındığımızı ileri sürerler. Gerekçeleri de hazırır. Derler ki; on yıl önce üretilen değerleri aştık, daha çok köye elektrik verdik, daha okul yaptık, fert başına düşen millî geliri dört bin liradan beş bin liraya çıkarttık. Böyle bir hesabın milleti kandırmaktan başka hiç bir değeri yoktur. Çünkü bir ülkenin kalkınıp kalkınmadığı, kendi kendisiyle değil, diğer ülkelerle ve ileri milletlerle yapılacak kıyaslamalar sonucu

ortaya çıkacaktır. Meselâ belli bir süre önce fert başına düşen gelir bakımından eşit olduğumuz ülkeler ele alınır, sonra bugünkü duruma bakılır. Eğer o ülkeleri geçmişsek kalkınıyoruz denilebilir. Böyle bir açıdan bakılınca durumumuz yüz kızartıcıdır. Bir tek misâl ile yetineceğim: 1960 yılında millî gelir ortalaması bakımından komşumuz Yunanistan ile eşittik. 1974 yılında Yunanistan'da kişi başına düşen millî gelir Türkiye'nin tam üç katıdır!

KALKINMA ANCAK DOKUZ IŞIK İLE MÜMKÜNDÜR

Milliyetçi Hareket Partisi, ülkemizin şartları ve milletimizin yapısına uygun bir doktrinle DOKUZ IŞIK doktriniyle ortaya çıkmış ve hızlı kalkınma yolunu bulmuştur. Biz, "sosyalizme de, kapitalizm karşıyız!" dediğimiz zaman, bazıları hayret ediyor... Tekrar ilân ediyoruz ki; Milliyetçi Hareket Partisi hiç bir zaman bize benzemeyen; insanının yapısı, coğrafyası, gelenekleri değişik yabancı doktrinlerle kalkınmamızın mümkün olmayacağını, müspet ilim zihniyetine uygun bir düşünceyle tespit etmiş; **Her Şeyin Türk'e Göre, Türk İçin ve Türk Tarafından** yapılması gerektiğini öne sürmüştür. İktisatça kalkınmamızın başlıca şartlarını sıralıyorum: En kısa zamanda sanayileşmek zorundayız. Ancak, sanayileşmekteki kastımız, montaj veya tüketim sanayii; Coca-Cola, Dandy sakızı sanayii değil, ağır sanayi, yani üretim endüstrisidir. Makina yapan fabrikaların kurulmasıdır. Temel parçaları yabancılardan almak ve bunları birbirine eklemekle, sanayileşmenin bir ilgisi yoktur. Sanayileşmedikçe kalkınmanın imkânsızlığı da şu ilmî gerçektir gelir. Her tarım ülkesi sanayileşmiş ülkeler tarafından sömürülmeye mahkûmdur. İktisatça kalkınmanı diğer bir şartı da yerleşme bölgesinin sayısına bağlıdır.

MİLLÎ İDARE

Teşkilâtçı Millet

Türk milletinin iki büyük karakteri vardır. Bunlar, "teşkilâtçı millet" ve "asker millet" karakterleridir. Türk milleti, teşkilâtçı millettir demek, Türk milletinin, devlet kurmada sahip olduğu kabiliyet ve üstünlük demektir. Gerçekten, dünya milletleri içinde Türk milleti kadar büyük ve üstün devlet kurma yeteneğine sahip ikinci bir millet daha yoktur.

Tarihte kurmuş olduğumuz 16 büyük imparatorluk, milletimizin üstün devlet kurmaktaki özelliğinin en kesin delilidir. Bu kesin tarihî delil karşısında milletimizin, Türkiye Cumhuriyeti devletini, yarının en üstün ve büyük devletlerinden biri yapacağından asla şüphemiz olmamalıdır. Zira milletimizin teşkilâtçı niteliğinde her türlü yaratıcılık unsuru mevcuttur. Bunlar arasında kültür ve medeniyet oluşturma özelliğimizden bilhassa bahsetmemiz gerekir. Yarının güçlü ve milliyetçi Türkiye'sinin çağdaş medenî milletlerden biri olacağına mutlaka mutlaka inanmalıyız. Türk milletinin ikinci karakteri, asker millet oluşudur. Asker millettten amaç, disiplinli, cesur ve kahraman bir millet olmaktır. Tarih, milletimizin bu özelliği hakkında da sayısız örneklerle doludur. Esasen, büyümek, bir dünya devleti olmak özlemimizin en büyük garantisi, asker millet, cesur ve kahraman millet olmak karakterimizdir. Manevî ve iktisadî kalkınmamızı sağladığımız gün, dünya politikasındaki hâkim yerimizi mutlaka alacağız. Buna bütün gönlümüzle inanıyoruz. Esasen bu bizim tabîî hakkımız, tarihî misyonumuzdur.

Teşkilâtsız Türkiye

Türk cemiyeti teşkilâtlandırılmamış bir durumdadır. Eskiden halkımız vakıflar, loncalar ve ahi teşkilâtlarıyla içtimaî yönden teşkilâtlanmışlardı. Bu yıkılan teşkilâtların yerine yenileri kurulmadığı için bir başıboşluk sürüp gitmektedir.

Türkiye'yi içtimaî yönden teşkilâtlandırmadıkça kurulmuş olduğu iddia edilen sistemin sıhhati daima münakaşa konusu olacaktır. Türkiye'yi komünist, istismarcıların elinden kurtarmak ve Türk halkını lâayk olduğu rahata kavuşturmak, yarınından emin duruma getirmek için bütün Türk halkını içine alan bir içtimaî teşkilâtın kurulması şarttır. Mevzî bazı sosyal faaliyet ve yardımlaşmaların büyük bir faydası olacağına inanmıyoruz.

Halkımızın içtimaî ve iktisadî teşkilâttan mahrum bulunması yüzünden her gün pek acı durumlarla karşılaşmaktayız. Halkımız âdetâ kaderine terk edilmiş bir hâlde, himayeden, destekten, yardımdan mahrum, perişan bir vaziyettedir.

Bu duruma bir son vermek lâzımdır. Bütün Türk halkını içine alan bir Sosyal Güvenlik Teşkilâtı kurulmalıdır. Halkımızı tefecilerin elinden kurtarmak ve bilhassa ziraat alanında üretimi artırmak için üretim ve

tüketim kooperatifleri kurulması sağlanmalıdır. Küçük memur, esnaf ve sanatkârlar sıkıntidan, borçtan kurtarılarak verimli hizmete sevk olunması için bunların refahlarını sağlayacak tedbirlere gidilmeli, cemiyetin sağlam dayanakları olan grupları için kolaylıklar sağlanmalıdır.

Gençliğin teşkilâtlandırılması ve yurt kalkınmasında görev alması gereklidir. Bilhassa tatil aylarında gönüllü hizmetlere sevk edilmeleri düşünülmelidir.

Millî İdare Sistemi

Türk halkı fikri akımların çemberlerinde sıkılmak istenmektedir. Birçok adam çıkmış, yabancı milletlerin sistemlerini savunmuş, bu yolda çalışmışlardır. Bazıları başa geçmiş, zararlı olaylara sebep olmuşlardır. Meselâ, devirlerinde Ziya Paşa ve Namık Kemal gibi aydınlar Fransa'daki meşrutiyet idaresini memleketimizde yürürlüğe koymak için çalışmışlar, bu olmuş, fakat tarihimiz, geleneklerimiz, inançlarımız ve o günün şartları göz önüne alınmadan bu sistem kopya edildiği için Osmanlı devletinin yıkılışı çabuklaştırılmıştır.

Her şey bize uygun, millî bünyemize uygun olmalıdır. Bu düşüncenin dışındaki her şey, her düşünce atılması gereken, çiğnenmesi gereken şeylerdir.

Unutmamak gerekir ki, milletler tıpkı insanlar gibidir. Nasıl ki, kalbi, beyni ve kanı olmayan insan yaşayamazsa, milletler de kalpsiz, beyinsiz ve kansız yaşayamaz. Bir milletin kalbi, onun kültürü; beyni, düzeni; kanı ise iktisadiyatıdır. Tıp ilmine göre, insanın kalbi ve beyni başka bir insana nakledilmekte, fakat uzun süre yaşaması sağlanamamakta, bünye onu reddetmektedir. Canlıların en basiti olan fert başka bir ferdin uzvu ile yaşayamazken, bir millet başka bir milletin kültürü, iktisat ve siyasetiyle nasıl yaşayabilir? Ne yazık ki, bu basit gerçek yıllardır anlaşılamamıştır. Türk kültürü, Türk iktisat ve siyaset sistemleri atılmış, yerlerine başkalarının kültürü, yabancıların iktisat ve siyaset sistemleri getirilmiştir. Bu arada bir türlü fark edilmemiştir ki, bir milleti kalkanıran kendi öz sistemidir. Yabancı sistemlerle milletler kalkınamaz.

Milliyetçi Hareket, büyük, imanlı ve müreffeh bir Türkiye kurmak zaruretiinden doğmuştur. Bu büyük devletin temeli Türk kültürüne, Türk iktisat ve siyaset anlayışına dayanan milliyetçi bir doktrindir.

Kuracağımız devletin temeli millî kültürümüz olacaktır. Millî kültür bir milletin yaşama tarzıdır. Millî kültür milletin fertlerinin asırlar boyunca birbirleriyle münasebetlerinden doğan kıymetler bütünüdür. Millî kültür denince akla, bir milletin dini, ahlâkı, hukuku, örf âdeti, dili, sanatı gelir. Esefle belirtelim ki, bugün bu müesseselerden birçoğu millîlik vasfını kaybetmiştir. Zira bunların yerine Avrupa milletlerinin kültür müesseseleri getirilmiştir. Bu müesseseler ise Avrupa milletlerinin dinî, ahlâkî, hukukî, siyasî düşüncelerine dayanır. Avrupa milletlerinin dini Hristiyanlık; ahlâkı maddecilik; hukukî ve siyasî düzenleri ise ferdiyetçiliktir. Hâlbuki Türklerin dini, dinlerin en mütekâmili olan İslâm dini; ahlâkı ise, İslâm ahlâk ve faziletidir. Bugün uygulanan hukuk da Türk hukuku olmaktan uzaktır. Keza eğitim sistemimiz baştan başa yabancı kültürlerin istilâsına uğramış, bunun sonunda münevverlerimizle halkımız, ana-babalarıyla evlâtlarımız, imam ile öğretmenlerimiz birbirine zıt kültürleri savunur bir hâle getirilmiştir. Yok olmaktan kurtulmamız için millî kültürümüze yeniden sarılmak, ona bürünmek zorundayız. Bu kültür, İslâm felsefesinin süslediği, Türk tarihinin şekil verdiği büyük Türk kültürüdür. Bu sebeptendir ki, iktidarımız millî bir kültür sistemi uygulayacak, kültür müesseselerini baştan sona kadar Türkleştirecektir.

Milliyetçi Hareket'in dayandığı ikinci temel, siyasî milliyetçiliktir. Siyasî milliyetçilik, dışa karşı büyük bağımsız bir Türkiye, içerde ise millî demokrasidir.

Bugün Türkiye'de liberal kapitalizmin getirdiği liberal demokrasi uygulanmaktadır. Buna karşı Marksist sosyalistler sınıf demokrasisini getirmek istemektedir. Liberal demokrasinin de, Marksist demokrasinin de kökü dışarıdadır. Liberal demokrasi, Avrupa sanayi kapitalizminin doğurduğu bir siyaset rejimidir. Amacı, bir avuç patronu korumaktır. Liberal demokrasi, milleti meydana getiren zümrelerden yalnız patronları koruduğu için bir sınıf demokrasisidir., Ortanın solundayız diyenlerin savundukları sosyal demokrasi de kökü Avrupa'da olan bir demokrasidir. Esası sanayi kapitalizmine dayanır ve yetersiz bazı sosyal politik tedbirleriyle işçileri oyalamayı öngörür. Aslında sosyal demokrasi, bir patronlar sınıfı demokrasisidir. Komünist rejimlerin siyasî sistemi olan Marksist demokrasi de bir sınıf demokrasisidir. Uydurma bir işçi sınıfı yaratıp, onun menfaatlerini, korumak ister. Fakat gerçekte koruduğu işçi sınıfı değil, bir avuç komünist partisi üyesidir.

Milliyetçi Hareket'in, Dokuz Işıkların demokrasi anlayışı millî demokrasidir. Kurduğumuz devletler hiç bir zaman "sınıf devleti" olmamıştır. Millet, sadece patron veya işçiden ibaret değildir. Millet içinde patron ve işçiden başka, çiftçi, köylü, memur, esnaf ve diğer zümreler vardır. Millî demokraside milleti meydana getiren bütün bu zümreler, yani patron, işçi, köylü, memur, esnaf ve serbest meslek mensupları birlikte korunur. Zira millî demokraside hâkimiyet yalnız patron veya işçi sınıfına değil, milletin tümüne aittir.

Milliyetçi Hareket, millî bünyemize ve şartlarımıza uymayan, temeli Avrupa'nın liberal ve sosyal demokrasisine dayanan bugünkü anayasayı başından sonuna kadar değiştirecek, millî demokrasiyi bütün müesseseleriyle kuracaktır. Bu cümleden olmak üzere parlamenter hükûmet sistemi yerine başkanlık sistemini getireceğiz. Bu sistemde Cumhurbaşkanı ve Başbakanlık yetkileri bir tek şahısta toplanacak, temelinde otorite, güven, disiplin olan bir hükûmet doğacaktır. Millî demokrasinin diğer müesseseleri bilhassa TRT'yi, Anayasa Mahkemesini, Danıştay'ı, Yargıtay'ı, Üniversite'yi, Yüksek Hâkimler Kurulu'nu millî menfaat ve güvenliğimize uygun olarak değiştirip yeniden kuracağız. Sadece Tabîî Senatörlüğü değil, Senato müessesesini de tamamen kaldıracacağız.⁷⁵ Böylece bu büyük milleti sınıflara ve menfaat gruplarına bölen sınıf demokrasilerine bir son verip, devleti, demokrasiyi, anayasayı Türkleştirmiş, millileştirmiş olacağız.

Yabancılaşma ve Türk Devlet Felsefesi

Türk milleti milletler ailesinin şerefli bir üyesidir. Türk milleti büyük, öğrenmeye değer zengin tarih ve devlet felsefesine sahiptir. Türk milletinin yüksek medenî vasıfları, kültür üstünlükleri vardır. Türk milleti tarih boyunca ve üç kıta üzerinde yayılan cihan devletleri kurmuştur. Türk milleti, bu devletleri kurarken daima kendi devlet felsefesinden, öz kültüründen ilham almıştır. Ancak, iki yüz yıldan beri milletimiz, devlet felsefemiz bazı zaafılara uğramıştır. Bunun sebebi, kendi millî kültür ve devlet felsefemizden uzaklaşmamız, yabancı kültür ve akımların istilâsına uğramamızdır. Devlet felsefesi ve kültürde görülen bu yabancılaşma, müesseseleri millî ülküden uzaklaştırmış; Türk milleti,

75 12 Eylül 1980 Darbesinden sonra senato ve tabîî senatörlük kaldırıldı.

bugün millî sınırları içinde az gelişmiş bir ülke hâline gelmiştir. Millî ülküsünden uzaklaşmış, millî kültürüne yabancılaşmış bir milletin, az gelişmiş, geri kalmış olması tabiidir. Son yıllarda ülkemizde görülen, anarşist komünizmin, bölücülüğün, mezhepçilik ve azınlık ırkçılığının millî serveti imhaya kalkışan sabotajların, kundakılığın sebepleri, millî ülkü ve kültüre yabancı nesillerin yetişmiş olmasıdır. Vatan ve millet bütünlüğünü parçalayıp bağımsız son Türk devletini yıkmak, komünist materyalizme bağlamak isteyen zihniyet, iki yüz yıldan beri yetiştirilmek istenen, köksüz, ruhsuz felsefenin bir sonucudur.

İnsan kişiliğinin gelişip şekillenebilmesi, hür ve demokratik rejimlerde mümkündür. Hür ve demokratik olmayan rejimler, insan şahsiyetine aykırıdır. Bu rejimlerde insana saygı duyulmaz. İnsan sevgisi yoktur. Milliyetçi Hareket, Türk insanını sevmek ve saymakta, onun yücelmesini istemektedir. Bu sebeple hür demokratik düzene muhalif olan bütün rejimlere karşıyız; bunlara inanmıyoruz.

Milliyetçi Hareket, Türk milletinin, Türk insanının yönetim yolunu, kader çizgisini, demokratik sistemde görür. Fertlerin bütününe hak tanımayan sistemlere inanmıyoruz. Millî doktrinimiz Dokuz Işık milletimize, insan sevgisine ve insan haysiyetine sonsuz saygıyı esas alan yeni bir yol işaret etmektedir. Bu yolun temel kaynağı; İslâm inancı ve Türklük şuur ve gururudur. Cihanın ufuklarından yeni bir güneş gibi doğacak olan Büyük Türkiye'nin meş'alesi yakılmıştır.

MİLLÎ BÜTÜNLEŞME — MİLLÎ DEMOKRASİ

Türk milletinin büyük, güçlü ve kalkınmış devletini yeniden kurabilmesi, onun kendi kültür ve devlet felsefesine yeniden dönmesine bağlıdır. Türk milleti yabancı akımların tasallutundan kurtulup kendi devlet felsefesine yeniden döndüğü gün, büyük devlet vasfını tekrar kazanacak, dünya milletleri arasındaki üstün yerini alacaktır. Türk millî kültür ve devlet felsefesini savunan, bunu kendi anlayış ve programının temeli yapan tek siyasî kuruluş, Milliyetçi Hareket Partisi'dir. Milliyetçi Hareket Partisi'yle Türk Milliyetçiliği akımı, tarihte ilk defa siyasî bir parti programı ve dünya görüşü olmuştur.

Türk milletinin kültür ve devlet felsefesi, Türk Milliyetçiliği dünya görüşü içinde, millî bütünleşme, millî demokrasi ülküsüdür. Türk milletinin tarih ve töresinde bölünme, parçalanma, zümre veya sınıflara

ayrılma yoktur. Devletin başı, barışta ve savaşta, tasada ve kıvançta yönettiği milletle aynı kaderi paylaşmıştır. Milleti sınıf ve zümrelere bölen, bir sınıfı diğer sınıfa ezdiren, yöneticileri millettten ayırıp ona tepeden bakmayı öğreten sistem ve ideolojiler, yabancı ve bölücü ideolojilerdir. Türk devlet felsefesi, millî ideoloji içinde, **millî bütünleşme ve millî demokrasi** ülküsüne dayanır. Demokrasi en dar anlamında millet egemenliği demektir. Demokrasi milletin, siyasî, kültürel ve iktisadî yönetime katılması, siyasî kültürel ve iktisadî hâkimiyetin millete ait olmasıdır.

Burada önemle belirtelim ki, millet kavramı, mücerret bir kavram değildir. Millet, ne kapitalistlerin savundukları gibi fertlerin maddî toplamından, komünizmde olduğu gibi komünist partisi üyelerinden ibarettir. Millet bir varlıktır. Milletin hâldeki bölümü altı sosyal dilimden; yani **köylüden, işçiden, esnaftan, memurdan, işverenden ve serbest çalışanlardan** ibarettir. Bu itibarla hâkimiyetin sadece işverene veya işçiye ait olduğu ülke ve sistem demokratik değildir. Bir ülkenin gerçekten demokratik olabilmesi için siyasî, kültürel ve iktisadî kararların alınmasına bütün milletin; köylünün, işçinin, esnafın, memurun, işveren ve serbest çalışanların katılması lâzımdır.

Siyasî (Demokrasi) Yapı

Demokrasiyle hürriyet kavramı arasında çok yakın bir münasebet vardır. Demokrasi, genel anlamda hürriyet demektir. Hürriyet, bir şahsın başkasından emir almadan kendi iradesine göre karar verebilmesi, hareket edebilmesidir. Başkasının baskı ve etkisi altında olan insan hür değildir.

Siyasî demokrasi, siyasî hürriyetler rejimidir. Siyasî demokrasi, milletin bütün fertlerinin, siyasî yönetime, siyasî kararların alınmasına eşit bir şekilde katılabilmesidir. Vatandaş siyasî kararların alınmasına, siyasî organlara seçme ve seçilme şeklinde katılır. Siyasî organların başında parlamento gelir. Parlamento, siyasî temsil organı olduğundan, gerçek siyasî demokrasiden bahsedebilmemiz için, parlamentoda milleti meydana getiren bütün sosyal dilimlerin; köylünün, işçinin esnafın, memurun, işverenin ve serbest çalışanların temsil edilmesi gerekir.

Milletin Siyasî Teşkilâtlanması

Marksist ve kapitalist siyaset teorisine göre, millet denilen toplum, birbirine hasım iki sınıfa bölünmüştür. Bunlar sözde bir işçi sınıfı ile kapitalist sınıftır. Kapitalist siyaset teorisinde, siyasî kararların alınmasına sadece veya çoğunlukla kapitalist sınıf katılır. Bu teoride milleti parlamentoda kapitalist sınıfla onun bürokratları temsil eder. Kapitalizme göre, millet, burjuva sınıfından ibarettir. Hâlbuki yukarıda milletin bujuva (kapitalist) sınıfı dışında beş sosyal dilimi kapsadığını açıklamış bulunuyoruz. Bu itibarla, kapitalist siyaset teorisine göre, siyasî demokrasi, millî demokrasi değil, sadece kapitalist sınıf demokrasisidir. Marksist siyaset teorisi de yalnız sözde bir işçi sınıfına dayandığından, bu sistemde de parlamento, sadece komünist partisi üyelerinden teşekkül eder. Binaenaleyh burada da millî demokrasi yerine komünist partisi diktatörlüğü söz konusudur.

Milliyetçi siyaset teorisi, milleti altı sosyal dilimden oluşan bir bütün olarak görür. Bu itibarla millî temsilde, parlamentoda altı sosyal dilimin temsil edilmesini öngörür. Burada parlamento ne sadece kapitalist sınıfın, ne de sadece sözde işçi sınıfının organıdır. Parlamento bütün milletin organıdır. Bu sebeple siyasî demokrasi ve bütünleşmeyi gerçekleştirmek için, **Milliyetçi Hareket**, belirli sayıda **köylü** milletvekilinin; **işçi, esnaf, memur, işveren ve serbest çalışanların** meclise gelmesini savunur. Altı sosyal dilimin mensubu meclise geldiği zaman, **Türk milleti bir bütün olarak siyasî kararların alınmasına katılmış ve siyasî demokrasi gerçekleşmiş olur.**

Demokratik Milliyetçi Devlet

Demokratik milliyetçi devlet, aynı millete mensup insanların, siyasî ve hukukî yönden teşkilâtlanıp, **içeride kendi kendilerini yönetmesini (millî demokrasiyi), kendi iktisadî kaynaklarına sahip çıkmasını (millî iktisadı), dışarıda ise, diğer milletlerle eşit hakka sahip olmasını (millî bağımsızlığı) öngörür.** Millî devlet deyimi ile milliyetçilik hukukî bir nitelik kazanır. Demokratik milliyetçi devlette, milleti meydana getiren fert ve sosyal gruplar kendi kaderlerini kendileri çizer; devlet yönetimine etkili bir şekilde katılır. Bu iç olaya, devletin demokrasi unsuru (millî demokrasi) adı verilir. Her fert, siyasî iktidarın, özellikle yasama ve yürütmenin oluşumuna katkıda bulunur. Milletler, yönetimlerinde bağımsız olmak, kendi geleceklerini serbestçe kararlaştırmak hakkına

sahiptir. Bu, millet hâkimiyetinin iç şeklidir. Millî devlette, hâkimiyetin dış şekli ise, devletin diğer devletlerle eşit olması, onların baskı ve etkisi altında kalmamasıdır. Buna millî bağımsızlık adı verilir. Dış hâkimiyet, milletlerarası toplumda, devletlerin eşitliği ilkesine dayanır. Hiç bir devlet, eşit ve bağımsız olan diğer bir devlete müdahale edemez.

Demokratik milliyetçi devlet, milletlerin yalnız siyasî kaderlerini değil, iktisadî kaderlerini çizmek hakkına da dayanır. Millî devlet, bu anlamda millî iktisada dayanan, iktisadını millileştirmiş olan devlettir. Demokratik milliyetçi devlet olabilmek için, devletin, millî toplumun kendi öz kaynak ve kuvvetlerine dayanması gerekir. Millî bağımsızlık ve millî demokrasi, ancak millî gücün, ekonomik millî kuvvetin gelişmesi ve sağlanmasıyla gerçekleşebilir. Kendi millî kuvvetine dayanan devlet, deyimindeki, “millî kuvvet” millî iktisat ve millî savunma gücüdür. Millî devlet, dışarıya karşı kendi varlığını korumak ve devam ettirebilmek için, millî güçlerini birleştirmiş, seferber etmiş bir devlet biçimidir. Millî devletin en zorunlu şartı, kendi iktisadî kaynak ve güçleriyle kendi varlığını muhafaza ve devam ettirebilmesidir. Millî güce dayanan devlet, prensip itibarıyla ekonomik yönden kendi kendine yeten ve kendi varlığını koruyabilen bir ekonomiyi gerektirir. Yabancı ekonomilere muhtaç yaşayan bir devletin millî olması mümkün değildir. İşte bu sebeple, millî devlet kendini yabancı güçlere sömürtmemek için, kendi iç kaynaklarıyla kalkınmasını tamamlamak, ekonomisini geliştirmek zorundadır.

Demokratik milliyetçi devlet, milletin bütün fert ve sosyal dilimlerinin yükselmesi, ekonomik ve moral kalkınması amacını taşır. Devlet, faaliyetlerinde bu amacı gerçekleştirmek zorundadır. Bir avuç ferdin veya belirli bir sınıfın menfaatini ön planda tutan, fert veya sınıf diktasına dayanan devlet, millî devlet olamaz. Millî devlet, milleti esas alan bir hizmet ve refah devletidir, milletin bütün fertlerine hizmet etmek, onların refahını gerçekleştirmek zorundadır.

GÜÇLÜ İKTİDAR – GÜÇLÜ İDARE

Tek Başkan-Tek Meclis Sistemi

Milliyetçi Hareket, tek başkan, tek meclis sistemini savunur. Çağımız kuvvetli, âdil ve hızlı icra çağıdır, Türk milleti, dünya imparatorlukları kurduğu devirlerde kuvvetli, âdil ve hızlı icra sistemini uygulamıştır.

Kuvvetli ve hızlı icra, icra gücünün tek elde toplanmasıyla mümkündür. Bunun için tarih ve töremize uygun olarak, başkanlık sistemini savunuyoruz. İcrayı, Cumhurbaşkanlığı ve Başbakanlık olarak ikiye bölemeyiz. Her konuda bütünleşmeci olduğumuza göre, icranın başında da bütünleşmeci olmalıyız. Türk tarih felsefesi ve tarihinde icra organı, hiç bir zaman bölünmemiş, yani, tek bir başkan tarafından yürütülmüştür. Milliyetçi Türkiye’de de demokratik millî cumhuriyet ilkesi içinde başkan, Türk milletinin yürütme organının tek başı olacaktır.

Tek başkan sistemine uygun olarak, yasama organı yönünden de tek meclis sistemini savunuyoruz. Avrupa krallık veya federal devlet rejimlerinin bir mirası olan Senato’nun, Millet Meclisi yanında yasama işlerini geciktiren bir hüviyet taşıması dolayısıyla kaldırılmasını istiyoruz.

Güçlü İdare

Memleketimizde hüküm sürmekte olan iktisadî, içtimaî ve manevî buhranlara ilâveten kendini her geçen gün hissettiren bir otorite buhranı da bulunmaktadır. 12 Mart öncesi memleketimizde otorite diye bir şeyin kalmadığı bir gerçek olarak ortadadır. Zaman zaman ortaya çıkan otorite ve disiplin yokluğu, telâfisi mümkün olmayan bazı kayıplara sebep teşkil etmiştir. Millî bir devletin mutlaka güçlü bir iktidarı olmalıdır. Millî bir devletin bulunmadığı memlekette güçlü iktidardan söz edilemez. Millî devlet ise iç ve dış ilişkilerinde bağımsız olan bir devlet demektir. Devletin içerde egemen olması ülke üzerinde en üstün otoriteye sahip olması ve kimseden emir almadan emir verebilmesi demektir. Bugün devletimizin iç hâkimiyetini, millî bağımsızlığını sınırlayan bazı durumların varlığı bir gerçektir. Milliyetçiliğin temel şartı milletinin bağımsızlığı için çalışmaktır. Milletinin bağımsızlığı için savaşmayan kimse asla milliyetçi değildir ve olamaz da.

Millî devletin yürütme gücünün başının ikiye bölünmesi otoriteyi zayıflatması bakımından son derece mahzurludur. Biz bu gerçeklerin ışığı altında cumhurbaşkanı ve başbakanı, devlet başkanı ismiyle birleştirmek ve yürütme organının sahibini tek kişi yapmak azim ve kararındayız. “Başkanlık sistemi” diye adlandırdığımız bu görüşümüzün tahakkuku hâlinde Devlet Başkanı, referandum usûlü ile bizzat milletin kendisi tarafından seçilecek ve böylece halkın yönetime katılması ve kendilerini ilgilendiren konularda alınacak olan kararlara bizzat iştirak etmesi

sağlanarak millî demokrasi tesis edilmiş olacaktır. Çağımızın kuvvetli yürütme çağı olduğu ve Türkiye gibi az gelişmiş ülkeler bakımından bu durumun büyük önem taşıdığı herkes tarafından bilinmektedir. Kalkınma hızlı ve cesur kararlar almayı gerektirir. Millet'in demokratik bir şekilde doğrudan doğruya seçtiği bir devlet başkanı ise, bu nitelikteki kararları kolayca alabilecektir.

Milliyetçi Hareketçiler olarak defalarca bugünkü meclis yerine “tek meclis sistemi”nin getirilmesi ve Senato’nun kaldırılarak Millet Meclisi’nin 300 kişiden teşekkül etmesini ve bunun memleketimiz için hayırlı bir durum olacağını ifade etmişizdir. Yasama gücünün tutucu ve işleri geciktirici durumdan kurtarılıp millî toplumun ihtiyaç ve şartlarına göre düzenlenmesi ancak bu şekilde mümkündür. Az gelişmiş ülkeler, çok yönlü bir kalkınma durumunda oldukları için, seri ve hızlı kanunlar çıkaracak bir yasama organına şiddetle ihtiyaç gösterirler. Türkiye’de de tek başkan, tek meclis sisteminin kurulması geniş halk kitlelerini ilgilendiren konularda halkın temayülünü belirtecek referandum müessesesinin tesisi son derece kaçınılmaz bir zarurettir. Fakir millet’in, alın terleri ile iki mecliste 600’ü aşkın vekilin beslenmesi hiç bir ölçüye sığmaz. Milliyetçi Hareketin iktidarı, işçi, köylü, esnaf, memur, işveren ve serbest meslek sahiplerinden oluşacak 300 kişilik tek meclisi ilk planda kuracak ve memleketimizdeki otorite buhranına son verip iktisadî sahada hızlı atılımlar yapılmasını sağlayacaktır. Böylece millî devlet ve güçlü iktidar nazariyesini gerçekleştirecek olan Milliyetçi Hareket, millî demokrasinin kurulmasının ve güçlendirilmesinin de teminatı olacaktır.

Anayasa Değişikliği

Yapılacak Anayasa değişikliklerinde başlıca üç konunun dikkate alınması gerekmektedir.

Birinci konu, milliyetçilik ilkesinin açık seçik yasada yer almasıdır. Bilindiği gibi 1924 Anayasasında devletimizin kuruluş felsefesi olan “milliyetçilik” temel ilke olarak alınmıştı. Bu ilke Atatürk’ün emi ile Anayasaya konulmuştu.

Her fırsatta Atatürk inkılâplarına saygılı olduklarını söyleyenler her nedense Atatürk’ün fikirlerinin özünü teşkil eden “**milliyetçilik**” ilkesini unutmışlardır. 1961 Anayasasının hazırlanması sırasında devletimize düşman çevrelerin etkisinde kalınarak, milliyetçilik ilkesi yerine “millî”

kelimesi konularak, Türk milletinin kudret kaynağını ifade eden prensip Anayasadan çıkartılmıştır.

Modernleşmenin milletler arasındaki yarışı hızlandırdığı çağımızda, dünyamız milliyetçilik devrini yaşamaktadır.

Milliyetçi Hareket olarak bu gerçeklerden hareket edilerek “milliyetçilik” ilkesinin hiç bir şüpheye imkân vermeyecek şekilde yeni Anayasaya konmasını geleceğimiz için hayati ehemmiyette görüyoruz

Yaşatıcı, geliştirici, yükseltici ilke Türk Milliyetçiliği devletimizin temel kaynağıdır. Türk Anayasası, Türk Milliyetçiliği esasını tanzim etmelidir. Milletimiz milliyetçi olduğu sürece ölümsüzdür.

İkinci konu, referandum müessesesi Anayasaya konulmalıdır. Hayati önemi haiz meselelerde doğrudan doğruya halk oyuna başvurmak ve halktan kuvvet almak gereklidir.

Üçüncü konu, daha önce de izah ettiğimiz tek meclis sistemine dönülerek senatonun kaldırılması, milletvekili sayısının azaltılması meselesidir. Türk için senatörlerden meydana gelen ikinci bir meclise lüzum yoktur. Ayrıca 450⁷⁶ milletvekilinden meydana gelen bir meclis de çoktur. Bunun için senatoyu kaldırarak, 300 milletvekilinden meydana gelen bir meclis kurmak yoluna gidilmelidir.

Milliyetçi Hareket

Milliyetçi Hareket, yukarıda açıklanan felsefesiyle her sahada, özellikle hukuk, iktisat, siyaset ve sosyal politika sahasında millî bütünleşmeyi sağlayıp, çağın en büyük demokrasi modeli olan millî demokrasiyi kuracaktır. Bunun sonunda Türk milleti bütün fertleri ve sosyal dilimleriyle gerçekten hâkim hür ve karar sahibi olacaktır. Milliyetçi Hareket, çok partili siyasî düzene candan inanır. Farklı siyasî ve iktisadî düşüncelerin savunulmadığı bir ülkede totaliter bir rejim, özellikle komünist veya faşist, nazist bir rejim söz konusudur. Bize göre, kapitalist ve sosyalist sistemler de Anayasamızın özüne aykırı sistemlerdir. Zira bu sistemler, siyasî ve iktisadî yönlerden, bir sınıfın diğer üzerindeki hâkimiyetine dayanır. Anayasamız, sınıf hâkimiyetlerini kesin olarak reddetmiştir.

76 1987’de, ANAP döneminde yapılan Anayasa değişikliği ile milletvekili sayısı 450’ye, 1995’de DYP zamanında ise 550’ye çıkarılmıştır.

Esas niteliği demokratik millî cumhuriyet olan devletimizin ilham ve hız kaynağı Türk Milliyetçiliği ülküsü olduğuna göre, siyasî ve iktisadî hâkimiyetin kullanılmasını sadece sözde bir işçi sınıfına veya bir avuç patronun inhisarına bırakan kapitalist ve sosyalist sistemler, anayasa dışı, antidemokratik sistemlerdir.

Türkiye’de siyasî iktidarlar, hiç bir zaman milletin bütün sosyal dilimlerini kucaklamamış, mahdut bir azınlığın tesiri altında kalmışlardır. Bugüne kadar ülkemizde iktidar olan partiler ve onların siyasî felsefeleri, kapitalist eğilimli olduğundan, Türkiye’imiz kalkınmamış, az gelişmiş bir ülke olarak kalmıştır. Bu partiler iktidar oldukları sürece de, ülkemizin kalkınması mümkün değildir. Kapitalist-eğilimli partiler, bilhassa ekonomik ve sosyal yönden eksik ve yetersiz olduklarından ve yığınların ihtiyaçlarını sağlayamadıklarından iktidarda zayıf ve âciz olmaktadır.

Bu yüzden de milletin, destek ve yardımlarından mahrum kalmaktadır. Bunun sonucu olarak, parlamento dışı muhalefet belirlemekte, sokaklar, eğitim yuvaları, anarşi kaynağı hâline gelmektedir. Bu partiler, böyle durumlarda zaafılarını kapatmak için “Her demokraside bir parça anarşi vardır”, “yürümekle sokaklar aşınmaz” gibi gayriciddî beyanlarda bulunmaktadır. Oysa gerçek sebep, millî bütünleşmeci ve milliyetçi olmayışları, milleti bir bütün olarak temsil edemeyişleridir.

Amacımız, demokratik milliyetçi Türkiye’yi kurmaktır. Bu yol çetin, bu dava kutsal, bu ülkü büyük Türklük ülküsüdür. Ülkümüzün bayrağı açılmış, meş’lesi yakılmıştır.

II - SOSYAL YAPI

MİLLİYETÇİLİK VE CEMİYETÇİLİK

Çağımızın temel ideolojisi, milliyetçilik ülküsüdür. Bugün Afrika'yı, Güney Amerika'yı, Asya'yı ve hatta Avrupa'yı saran ideoloji, milliyetçiliktir. Anayasamız da başlangıç kısmında, birçok maddelerinde Türk milliyetçilik ülküsünü, devletin temel felsefesi olarak saymıştır. Milliyetçilik ülküsü, Türk milletiyle bütünleşmek, Türk milletinin büyük, güçlü iktidarını kurmak ülküsüdür. Savunduğumuz milliyetçilik, insan sevgisine dayanan demokratik milliyetçiliktir. Demokratik milliyetçiliği reddeden her sisteme karşıyız. Türk milletini sınıf veya mezheplere, halklara veya bölgelere bölen, Türk milletini "Türkiye halkları" sloganı altında parçalamak isteyen yabancı ideolojileri şiddetle reddederiz. Totaliter sosyalizmin, komünizmin, sömürücü kapitalizmin ve her çeşit faşist sistemin amansız düşmanınız. Milliyetçilik anlayışımız manevî şuurlanmaya dayanır. Millî sınırlarımız üzerinde Türklük şuuruna erişmiş, samimî olarak "Ben Türk'üm" diyen herkes TÜRK'tür... Milliyetçilik ve Türk'ün tayininde bölücü unsurlara, antropolojik ırkçılığa, mezhepçilik ve bölgeciliğe inanmıyoruz. Nazist ırkçılığın, komünist halkçılığın, mezhepçiliğin, emperyalist coğrafyacılığın karşısındayız. Milliyetçilik ülkemiz, millî devletin, eşitlik ve bağımsızlığına, ülke ve millet bütünlüğüne saygı duyar, her türlü saldırgan ideolojiye, sosyalist ve kapitalist emperyalizme karşıdır.

DEMOKRATİK MİLLİYETÇİLİK

Demokratik milliyetçilik, millî bütünleşme ülküsüdür. Bu ülkü, milleti bir bütün olarak kucaklar. Bu ülküde, Marksist - sosyalistlerin yaptığı gibi, toplum fertlerin üretim araçlarına ilişkisi yönünden, burjuva sınıfı, proletarya sınıfı olarak ikiye bölünmez. Demokratik milliyetçilikte,

çağı geçmiş, modern sosyal ilimlere aykırı sosyalist sınıf teorisi yoktur. “İşçi sınıfının devleti”, “İşçi sınıfının hâkimiyeti”, “İşçi sınıfının partisi” sloganına sığınıp, Türk işçisi üzerinde diktatörlük kurmak isteyen, Türk işçisini, parti üyelerinin sömürü aracı hâline getirmek isteyen zihniyeti yıkacağız. “İşçi sınıfı demokrasisi” deyip, “işçi sınıfı üzerinde diktatörlük” kuran, işçinin kanını sömüren devletlerin varlığını asla unutmayız.

Sosyalist, komünist sistem gibi, faşist, kapitalist sistemler de işçi haklarını sömüren, işçinin, siyasî ve demokratik hürriyetlerini sınırlayan sistemlerdir. Faşist ve kapitalist sistemlerde de bir avuç patronun menfaati korunur. Milletin büyük bir kesimi, bir avuç patron uğruna ezilir, horlanır. Türk işçisinin alın terini, hak ve menfaatlerini sonuna kadar savunacağız. **Türk işçisini**, bir avuç sosyalist-komünist partisi üyesine, **bir avuç patrona soydurtmayacağız**. Türk işçisinin kutsal emeği, alın teri sosyalist veya kapitalist mülkiyetin esiri olmayacaktır.

Demokratik milliyetçilik, **sınıflar toplumu yerine bizzat milleti, sınıf mülkiyeti yerine de millet mülkiyeti fikrini savunur**. Sınıf mülkiyeti kaldırıldığı gün, sınıf toplumları yerine millet geçer. O hâlde yapılacak iş, sınıf mülkiyeti yerine millet mülkiyetini koymaktır. Millet, mülkiyete sahip olduğu zaman, iktisadî kararların alınmasına, eşit bir şekilde katılma imkânını bulur.

MÜLKİYET - DEMOKRASİ MÜNASEBETİ

Mülkiyet dediğimiz zaman, birinci planda üretim araçlarının mülkiyetini kastediyoruz. En basit anlamı ile üretim aracı demek, fabrika, makina, toprak ve işyeri demektir. Bugün dünya toplumlarına baktığımızda üretim araçlarının mülkiyetinin belirli sınıfların elinde olduğunu görürüz. Böylece **sınıf mülkiyeti** denilen yeni bir mülkiyet tipi ile karşılaşmaktayız. Kapitalist sınıf toplumunda, fabrikaların sahibi bir avuç patronudur. Patronların dışında kalan fert ve sosyal dilimlerin üretim araçlarının mülkiyeti ile alâkası yoktur. Kapitalist sınıf toplumu karşısında komünist sınıf toplumu yer almaktadır. Sosyalist toplumda, mülkiyet sahibi teorik bakımdan işçi sınıfıdır. Ancak bu sözde kalır. Bizzat sosyalist ülkelerin anayasalarına göre, mülkiyetin sahibi devlettir. İşçinin, üretim araçlarının mülkiyeti ile hiç bir alâkası yoktur. İşçi çalışır, sosyalist devlet onu sömürür. Durumu basit bir misalle ele alırsak, bugün Sovyet Rusya’da ortalama işçi ücreti 1000 liradır. Her işçinin eko-

nomiye aylık ortalama üretim katkısı ise 7000 liradır. Komünist Partisi, 7000 liranın sadece 1000 lirasını işçiye vermekte, kalan 6000 lirasını ise gasp etmektedir. Bu misal bize sosyalist sömürünün en tipik örneğini vermektedir.

Demokratik milliyetçiliğimiz ise millî demokrasi ülküsüne dayanır. Demokrasi en dar anlamında millet hâkimiyeti demektir. Demokrasi milletin, siyasî ve iktisadî yönetime katılması, siyasî ve iktisadî egemenliğin millete ait olmasıdır. En geniş anlamda demokrasiyi, milletin siyasî ve iktisadî yönden kendi kendini yönetmesi, siyasî ve iktisadî kararların alınmasına eşit bir şekilde katılabilmesi şeklinde tarif edebiliriz. Millî demokrasi anlayışımız, siyasî demokrasi-iktisadî demokrasi olmak üzere ikiye ayrılır.

MİLLETİN SOSYAL TEŞKİLATLANMASI

Bugün halkımız her bakımdan yardımsız, teşkilâtsız bir hâlde olup, toplumsal adaletsizliğin ve dengesizliğin sebep olduğu bin bir dert içinde yuvarlanmaktadır.

Memlekette imkân eşitliği, toplumsal adalet ve güvenlik sağlayacak sür'atli tedbirler almak gereklidir. Bu tedbirlerin başında, bütün Türk halkını kapsayan bir yardımlaşma teşkilâtı kurulması ve hiç bir vatan-daşın yardımsız, sahipsiz ortada bırakılmaması gelmektedir.

Türk milletinin sosyal teşkilâtlanması, altı sosyal dilimin Toplum Güvenliği Kurumu içinde birleştirilmesiyle gerçekleştirilecektir. Bugün kısmen işçilerimiz, kısmen de esnafımız bazı sosyal tehlikelere karşı sigorta edilmiş bulunmaktadır. Ancak, bu teşkilâtlanma eksik ve yetersizdir. Bu sebeple milliyetçi düzende altı sosyal dilimin sigorta ve güvenlikleri teminat altına alınacak, böylece İşçi Sigortaları gibi Köylü Sigortaları, Esnaf Sigortaları, Memur Sigortaları, İşveren Sigortaları ve Serbest Meslek Mensupları Sigortaları kurulacaktır. Bu sigortalar, sosyal tehlikelerle meslekî tehlikeleri karşılayacak, her vatandaş sağlık sigortası, hastalık sigortası, ihtiyarlık sigortası, analık sigortası, işsizlik sigortası, malûliyet sigortasına kavuşmuş olacaktır. Bu sistem, her Türk vatandaşını kara gününde dayanışma ve bütünleşme içinde yarınundan emin hâlde getirecektir. Altı sosyal dilimin sosyal sigorta ve güvenlik teşkilâtlarının kurulmasıyla ülkemizde yeni içtimâî tasarruf müesseseleri de doğmuş olacaktır. Sigortalıların bu teşkilâta ödeyecekleri primler her yıl milyar-

ları bulacaktır. Bu tasarruflarla da yeni yatırımlar yapmak mümkün olacaktır. Ancak, bu teşkilâtlara ödenecek primler bugünkünden farklı bir kaynağı, sigortalı üyelerin ödeyecekleri prim yanında büyük oranda devletin de malî katkıda bulunmasını gerektirecektir. Sosyal güvenlik, en önemli bir sosyal politika tedbiri olduğu için, devletin buraya yardım etmemesi, onun millî sosyal devlet niteliğine aykırı düşer. Kuvvetli malî kaynaklara sahip olacak bu teşkilât yurdun her köşesinde dev hastahane ve sağlık tesisleri kuracak, buralarda bütün vatandaşlarımız parasız olarak tedavi göreceklendir. Bu sağlık hizmetlerinin millileştirilmesi sonucunu doğuracak, yediden yetmişe, erkek, kadın, çocuk, her Türk vatandaşı sigortalı olacaktır.

DOKUZ IŞIKÇI DÜZEN MİLLETİ ESAS ALIR

Dünyada mevcut sistemler, sosyal değer olarak şu üç esastan birini alır: Fert, sınıf ve millet. Kapitalist liberal yapıya sahip devletlerin temeli ferttir. Ancak bütün fertler değil, yalnız birkaç patron ve sermaye sahibi fertlerdir. Bunlar patron ve sermaye sahibi fertler olduğu ve bu sistem de bunlara dayandığı için sırf onları korumak amacı ile sahte bir ferdiyetçilik ortaya atılmıştır.

Komünist sistem, sınıfı esas alır. Bu sınıf sözde bir işçi sınıfıdır. Ancak uygulamada hâkim olan işçi sınıfı değil, bir avuç komünist partisi üyesidir. İşçi en az kapitalist sistemdeki kadar ezilmekte, horlanmaktadır. Dokuz Işık doktrininin milliyetçi, toplumcu sisteminde ise, esas alınan değer Türk milletidir. Burada ne birkaç patron, ne de bir sözde işçi sınıfı söz konusudur. Çünkü millet, bir tarih, kültür ve soy birliğidir. Bunun sınıflara bölünmesi, belirli fertlerin hâkimiyetine terk edilmesi mümkün olamaz.

Biz Türk milletinin bütün fertlerini esas alıyoruz. Ancak, bu fertler sosyo-ekonomik yönden altı sosyal dilime ayrılmaktadır. Bu Türk milletinin bir gerçeğidir. Kökü dışarıda ideolojilerin eseri ve kopyası değildir. Söz konusu altı sosyal dilim; işçi, köylü, esnaf, memur, serbest meslek sahibi ve işverenlerden ibarettir. Türk milletinin sosyal yapısı bu dilimlerden meydana gelmektedir. Bu sebeple moral, siyasî ve ekonomik kalkınmamızı bu millî gerçeklere uydurmak zorundayız. Aksi hâlde iki yüz yıldan beri olduğu gibi yerimizde sayar dururuz.

MİLLÎ BÜTÜNLEŞME

Milliyetçi Hareket, bütün davranışlarında, her türlü hareket ve düşüncelerinde bir tek gerçeği, bir tek sosyal değeri esas alır. Bu değer, Türk milletidir. Bu anlamda partimiz, mutlak fertçi ve sınıfçı sistemi her zaman karşıdır.

Temel felsefemiz olan millet hâkimiyetinin gerçekleşebilmesi, milleti meydana getiren fertlerin, sosyal dilimlerin bütünleşmesine ve kendilerini ilgilendiren kararlara katılmalarına bağlıdır. Bir cümle ile özetlemek gerekirse, ülkümüz, millî bütünleşme ülküsüdür. Millî bütünleşme, bir ülke üzerinde yaşayan insanların aynı millete mensup olma şuuru içinde siyasî, iktisadî ve harsî yönden birbirleriyle birleşip kaynaşmalarıdır. Millî bütünleşme hareketinde, bölünme yerine birleşme, farklılaşma yerine kaynaşma fikri hâkimdir. Atatürk, “Sınıfsız, imtiyazsız kaynaşmış bir milletiz” cümlesiyle millî bütünleşmeyi anlatmak istemiştir. Millî bütünleşme, belirli bir millete mensup olma inancının, millî şuurun doğmasıyla gerçekleşir. Milleti meydana getiren fertlerin, sosyal dilimlerin siyasî ekonomik ve kültürel yönden büyük ölçüde farklılaştığı toplumlarda millî bütünleşmeden söz edilemez.

SOSYAL DİLİMLER GERÇEĞİ

Millet, soyut bir kavram değil, sosyolojik bir bütündür. Bu açıdan bakıldığında zaman, milleti meydana getiren çeşitli sosyal dilimler vardır. Bu dilimleri, sosyo-ekonomik yönden, işçi, köylü, esnaf, memur, işveren ve serbest çalışanlar diye ayırmak mümkündür. Millî bütünleşmenin ve millet egemenliğinin gerçekleşebilmesi, bütün bu sosyal dilimlerin, kendi kaderlerini ilgilendiren siyasî, iktisadî ve kültürel kararlara katılmasına, bu konularda söz sahibi olabilmesine bağlıdır. Her sosyal dilimin kendisini ilgilendiren kararlara katılma imkânının bulunmadığı bir düzende, millî bütünleşme ve millî hâkimiyet olamaz. Böyle bir düzende sadece belirli bir sınıf veya tabaka hâkim olur. Kapitalist ve Marksist sistemler, sınıfçı sistemlerdir. Bu sistemlerde siyasî, iktisadî ve kültürel kararların alınmasına ya bir avuç işveren veya komünist partisi diktatörleri katılır.

Bütünleşmenin gerçekleşebilmesi, kararlara katılabilmekle olur. Katılma sosyal dilimlerin kendi bağımsız teşkilâtlarını kurmalarını

gerektirir. Her sosyal dilim kendi teşkilâtı içinde ve bunun aracılığıyla alınacak kararlara etkili bir biçimde katılma imkânı bulur. Teşkilâtsız sosyal dilimler, kendi çıkarlarını savunamazlar. Bu ise, kendilerini ilgilendiren kararlara katılmamaları ve dolayısıyla başka bir sınıf veya tabakanın diktasına tâbi olmaları sonucunu doğurur. Artık burada bütünleşmeden değil, ancak bölünmeden söz edilebilir.

DOKUZ IŞIKÇI DÜZENDE MİLLET ANLAYIŞI

Her şeyden önce konuya millet anlayışımızı belirterek başlamak isterim. Bize göre, Türk Milleti, ortak dil, soy, ülkü, kültür ve tarih birliği gibi ayırıcı vasılları haiz, bağımsız olarak, birlikte yaşama şuuruna varmış insan topluluğudur. Görülüyor ki, millet anlayışımız, tabî ve manevî faktörlere dayanmaktadır.

Tabii faktörlerin başında dil ve soy birliği gelmektedir. Milletimizi meydana getiren dil Türkçedir. Türkçe konuşanlar içinde Türk soyundan olmayan yoktur. Türkçemiz, yüz yıllardan beri canlı bir şekilde yaşamamızın, tarih sahnesinde kalmamızın en önemli sebeplerinden biridir.

Soy birliği, Türk milletinin en itici, en önemli faktörüdür. Soyumuz Türk soyudur. Soy, tabî ve organik bir unsur olduğu için insanların fikrî ve fizikî özellikleri, yetenekleri birbirinden farklıdır, Türk soyunun değerli bir soy olduğu büyük bilginler tarafından kabul edilmektedir. Türk soyu tarihte büyük dünya imparatorlukları kurmakla, esasen bu değerini ispat etmiştir. Büyük komutan, devlet adamı, Mustafa Kemal Atatürk "Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur" demekle bu gerçeği ortaya koymuştur.

Soyculuk anlayışımız antropolojik ırkçılık, diğer milletleri küçük gören saldırgan ırkçı anlayışla hiç bir benzerlik göstermez. Dokuz Işıklı sistem, soy_ birliğini, antropolojik (laboratuvar) ırkçılığı yerine, ruhî bir prensip, psikolojik bir olay olarak görür. Asıl olan aynı soydan gelme, aynı millete mensup olma inancıdır. Kalbinde başka bir ırkın gururunu taşımayan, kendisini samimî olarak Türk hisseden ve Türklüğe adayan herkes Türk'tür. Türk soy ve milletindendir. Millet anlayışımızın temelinde yatan soyculuk fikri, işte bu çeşit bir soyculuktur.

Türk milletini meydana getiren manevî faktörlerin başında ülkü, kültür ve tarih birliği ile bağımsız olarak birlikte yaşama arzusu gelir.

Ülkü, kültür ve tarih birliği, aynı soydan geldiklerine inanan, aynı dili konuşan insanlar arasında ortak bağ ve ilişkiler kurar. Bu, insanları birbirine yaklaştırır, birleştirir. Sanat, destan ve hâtıraların milletlerin doğmasında rolü büyüktür. Oğuz destanı, Bozkurt ve Ergenekon mitleri, Türk milleti için büyük değer taşır.

Türk milletini meydana getiren, diğer önemli bir manevî faktör bağımsız olarak birlikte yaşama arzusu; bölünmeme, kaderde, tasada ve kıvançta bir bütün olarak devam etme arzusudur. Şurasını esefle belirtmek zorundayım ki, bugün ülkemizde millet bütünlüğümüzü parçalama amacı güden aşırı azınlık ırkçılığı ve bölgeciliği akımı vardır. Aynı bir devlet kurmak, Türk milletini ve ülkesini bölmek isteyen bu hainlere fırsat vermeyeceğiz. Atalarımızın aziz kanlarıyla sulanmış bu kutsal topraklar, insanlık var oldukça, Türk milletinin öz yurdu olarak kalacaktır. Bunun için gerekirse her çareye başvuracağız, yenilmeyeceğiz, yeneceğiz ve hainlerin kafalarını ezeceğiz.

Bağımsızlık Türk milletinin ve milliyetçilik anlayışının en önemli, en vazgeçilmez unsurudur. “Amerikan emperyalizmine hayır” diyen, buna karşılık “Rus veya Çin emperyalizmine evet” diyen sahte bağımsızlıkçıları iyi tanıyınız. Türk milleti bağımlı olarak yaşayamaz. Bağımlılık, Türk soyuna, Türk misyon ve kaderine uymaz.

Tarih yaratmış, çağlar değiştirmiş bir millet ebediyen bağımsız yaşayacaktır. Her türlü emperyalizme ve bu arada komünist Rus emperyalizmine de hayır.

Yaşasın büyük Türk milletinin, büyük Türk soyunun bağımsızlığı. Yaşasın bu uğurda savaşıyan Türk milliyetçileri, yavuz ve yiğit Bozkurtlarımız.

SOSYAL REFORMLAR

Türkiye’nin içinde bulunduğu sıkıntı ve çalkantıların başlangıcı iki yüz yıl öncesine kadar uzanır. Dünyamızdaki değişen ve gelişen yeni şartlar Osmanlı devletinin güç ve kudretini devam ettirmesini imkânsız hâle getirdiği günden beri, sür’atli bir gerileme dönemi başlamıştır. Ülkenin yönetimini elinde bulunduran kadrolar, münferit misâller dışında, bu kötüye, buhrana gidişi önlemeyi başaramamışlardır. Bizim görüşümüze göre, Türkiye’nin bugünkü perişan, güçsüz, dağınık durumunun önde

gelen sorumluları, iş başına gelmiş olan siyasî kadrolardır. Millî Kurtuluş Savaşı sonunda, “Kuvâ-yı Milliye ruhuyla” başlayan silkinme ve güçlenme hamlesi hedefine ulaştırılamamıştır. İki dünya savaşına da girmiş ve toprakları düşman çizmeleri altında çiğnenmiş, vatanları harabeye çevrilmiş bulunan devletlerin pek çoğu, harbe girmeyen Türkiye’yi bugün çok gerilerde bırakmış bulunmaktadır. Dünyanın ileri milletleri daha yükseklerle çıkmak için devamlı bir didinme ve gayret içindedirler. En eski devirlerden beri daha üstün, daha kudretli ve refahlı olmak için, milletler arasında sonu gelmez bir yarış ve mücadele vardır. Bu yarışta geride kalanlar birçok felâketlerle karşılaşır. Hele böyle bir yarış ve mücadeleden habersiz olan milletler ise, çok acı şekilde yok olurlar. Parti olarak bizim gayemiz, Türk milletini uyandırmak ve medeniyet âleminin ufuklarından onu yeniden bir güneş gibi doğdurmak için sür’atle bu yarışa hazırlamak ve korumaktır. Bunun için önümüze çıkan her engeli ezmek ve gereken her şeyi yapmak kararındayız. Türk milletinin kalkınmasının ve medeniyet yarışında yer alabilmesinin bugüne kadar en büyük engeli hükûmetlerin âciz tutumu ve uşak zihniyetli politikasıdır. Milliyetçi şurudan yoksun hatta milliyetçiliğin ve milliyetçilerin düşmanı olan bu uşak zihniyetli politika terk edilmelidir.

Memleketimizle ileri modern devletler arasındaki mesafe her gün daha çok açılmakta ve büyümektedir. İktidarların uyguladıkları program çok yetersizdir ve isabetsizdir. Milletimizin çağlar üzerinden sıçratılarak medenî milletlerin içinde bulunduğu çağa yani Atom ve Uzay çağına sokulması lâzımdır.

Türkiye geniş imkânlarla ve zenginliklere sahip bir memlekettir. Bunlardan yararlanmak için imkân ve iş seferberliğine gidilmelidir. Memleket kalkınması için imkânlar ve halk enerjisi seferber edilmelidir. Bunun için aydınları, yüksek öğrenim gençliğini teşkilâtlandırarak köylere, halkın içine göndermek gerekmektedir. Aydın ile halkı kaynaştırmak suretiyle ancak Türkiye geri kalmışlık durumundan hızla kurtarılabilir. Güzel sanatları, bugünkü yardımsız, himayesiz, başıboş durumdan kurtararak teşkilâtlandırmak ve halk hizmetine koşmak lâzımdır. Ancak böylece halkın uyandırılması ve harekete geçirilmesi mümkün olabilir. Bilgili, uyanık, Millî Ülkü sahibi, dünya gidişatından haberli din adamları yetiştirilmeli ve bunları öğretmenlerle el ele, halkın kalkındırılması için çalışır hâle getirmeliyiz.

Biz parti olarak, Türkiye'nin kalkındırılması ve yabancılara avuç açmadan yaşayan, kudretli, refahlı bir varlık hâline gelmesi için altı büyük reformun aynı zamanda yapılması kararındayız. Reform demek, devlet işlerinin yeniden ıslâh edilmesi, yeni bir düzene sokulması demektir. Milletimizi hızla güçlendireceğine inandığımız bu altı köklü reform hareketi şunlardır:

1— **İdare Reformu:** Devlet idaresi bugün gayet yavaş çalışmakta ve vatandaş ezerek bunaltmaktadır. Rüşvet, iltimas, partizanlık halkı perişan etmektedir. Kırtasiyecilik, bugün git, yarın gel davranışı, vatandaş sıkıntılara boğmaktadır. Devlet çarkının bozuk işleyişi onu işleten memur sınıfını da ezip yıpratmaktadır.

İdarî reformdan amaç, bürokrasinin işlemez hâle getirdiği devlet işletmelerini yeniden teşkilâtlandırmak, kırtasiyeciliği terk etmek, hizmetleri halkın ayağına götürmektir.

2— Diğer reform ise, **İçtimâî ıslahat** veya **Sosyal reform** dediğimiz harektir. Bu da sosyal adalet ve fırsat eşitliği düzeninin kurulması, bütün Türk halkını içinde toplayacak bir sosyal yardımlaşma ve güvenlik teşkilâtının meydana getirilmesi gayesini güden bir harektir. İltiması, arkası ve parası olmayanın yüzüne bakacak kimse bulunmuyor. Böyle adaletsizlikten, ilgisizlikten, yüzüstü terk edilmiş bir toplumda huzur ve dirlik olamaz. Onun için biz acele memlekette sosyal reformu yapmak gayesini gütmekteyiz. Tam bir toplumsal adalet ve fırsat eşitliği düzeni kurulacak ve bütün vatandaşları içinde toplayan bir sosyal yardımlaşma ve güvenlik teşkilâtı meydana getirilecektir.

3— Türkiye'yi kurtaracak diğer hareket ise, **Sanayi Reformu**'dur. Memlekette Ağır Sanayinin, Atom Sanayiinin kurulması ve Türk milletin modern araç ve gereçlerini kendi evlâtlarının emeği ile kendi fabrikalarında yapabilir hâle gelmesidir. Milletlerin ileri, üstün olmaları, gereken modern araç ve gereçleri yapabilme güç ve kabiliyetlerine sahip bulunmaları ile mümkündür. Bugün Türkiye'de millî sanayi ezilmekte ve baltalanmaktadır. Millî Sanayi kredi yokluğu ve pahalı kredi yüzünden ezilmektedir.

Biz, her engeli aşıp, beşinci kol faaliyetini ezip yıkarak en kısa zamanda Türkiye'yi sanayileştireceğiz. Devlet garantisi sağlamak suretiyle halkın elindeki küçük tasarrufları harekete geçirerek, israf edilmekte olan yüz milyonlarca liralık imkânları değerlendirerek, vurguncu, tefeci, mutlu

azınlığın çanına ot tıkararak, ithalât ve ihracatı Türkleştirecek, Anadolu'nun her yerinde fabrikalar kurarak memleketi sanayileştireceğiz.

4 — Diğer ıslahat hareketi ise, **Kültür ve Millî Eğitim Reformu'**dur. Millî eğitimi Türk milletinin manevî değerlerine, memleketin toplumsal ve ekonomik ihtiyaçlarına göre planlamak lâzımdır. Teknik eğitim öne alınmalıdır. Otuz kişilik dünya çapında Yüksek İlim Adamları kadrosu yetiştirilmelidir. Güzel sanat ve kültür faaliyetleri toplum için seferber edilerek halk hizmetine konulmalıdır. Parti olarak biz **Ülkü ve Kültür Birliği Teşkilâtı'**nı kurmak azmindeyiz.

Nesilleri millî kültürden nasiplendirilmemiş, inanç ve maneviyat yönünden boş bırakılmış, ahlâkı sağlam olmayan bir cemiyetin huzur içinde olması mümkün değildir.

5—Yapılması gereken bir diğer reform da **Tarım Toprak Reformu**dur.

Türkiye'mizin aşınma sonucu olarak her yıl en verimli toprakları kaybolmaktadır. Tarım ilmî esaslara göre yapılmamakta, köylü için bir besin ve yakıt politikası tespit edilmemiş bulunmaktadır. Bunların çözüümü, tarım reformuna bağlıdır. Ayrıca, toprak dağılmasını memleket gerçeklerine göre yeniden düzenlemek, Toprak Reformunun konusudur. Fakat bu konu nüfusumuzun sektörlere dağılışı meselesiyle ilgilidir.

Kısacası Tarım ve Toprak Reformu, ziraattaki fazla nüfusu sanayiye kaydırmak, modern tarım işletmeciliğine elverişli imkânları hazırlamak, toprak dağılımını ayarlamak, kısacası, "Tarım Kentleri" projesi çerçevesinde bu meseleyi halletmektir.

6 — Ayrıca, malî ve iktisadî reform da yapılmalıdır. Bugün vergi kaçakçılığı ve vergi adaletsizliği devleti ve vatandaşını takatsiz düşürmektedir. Çok kazandan çok, az kazananın az vergi almak ve malî formalitelerden kurtulmak gerekmektedir.

Malî ve iktisadî reformdan maksat, iç ve dış ticarete büyük meblâğlara ulaşan vergi kaçakçılığını önlemek, karaborsacılık, tefecilik ve her türlü spekülâtif faaliyetlere son vermek, iş hayatını hizmet, emniyet, istikrar ve iş ahlâkı çerçevesinde düzenlemektir.

REFORM ÇABALARI

İdareciler kısır bir çekişme ortamına düşmüştür. Türkiye'nin nasıl bir kısır çekişme ve didişme ortamında bulunduğunu görmek için son 15-20 yılın tartışma konularını hatırlamak yeterlidir. Memleketin ana davaları üzerinde bir görüş ve fikri olmayanlar, dikkatlerini yarattıkları bir takım "mit"ler üzerine çekmiş; her türlü çatışma ve tartışmalar bu "mitler"ler etrafında toplanmıştır. Reformlar dizisi, bu mitlerin karakteristik örneğini teşkil etmektedir. Reformlar, başta bulunan siyasî kadrolarla mana ve ehemmiyet kazanırlar. Başarısızlığı, ufkunun darlığı, kısır gündelik çekişmeler yüzünden, memlekette ve dünyada olup bitenlerden habersiz kaldığı tecrübeyle sabit olan siyasî kadroların iş başında bulunduğu bir dönemde "reform", yıkıcılık hâline dönüşmüştür. Nitekim değiştirilen Memurın Kanunu ile personel rejiminde reform yapılmıştır. Haksızlıklar, keyfilikler almış yürümüş, devlet hizmeti ağır darbeler yemiştir. Toprak formunda da durum aynıdır. Bugün Türkiye'nin toprak davasının temelini;

- 1 — Tarıma elverişli topraklarımızın, tarımdaki nüfusumuza yetmemesi,
- 2 — Tarım Sektöründe verim düşüklüğü teşkil etmektedir. Bu meselenin tek çözüm yolu: Tutarlı ve uzun vadeli bir siyasetle; topraktaki nüfusu sanayie aktarmak ve toprağın verimini artırıcı; sulama, gübreleme ve makinalaşma gibi temel tedbirlere eğilmektir. Hâlbuki hükûmetler geçici, oyalayıcı ve sun'î çözüm tarzları peşinde koşmaktadırlar. Toprak ve Tarım Reformu Kanunu, 5-6 yıl içinde tedricen tatbikata konacaktır. Neticede, 500 bin civarında topraksız kimse toprağa kavuşacaktır. Bu uygulamanın mâlî portesinin 90 milyar Türk Lirası'nı bulacağı tahmin edilmektedir. Toprakta çalışan 22 milyon insandan sadece 500 binini milyar 90 TL.sına topraklandırarak olan bu kanun; yıl içindeki nüfus artışları ve miras yoluyla meydana gelecek parçalanmalar sonunda tesirini tamamen kaybetmiş olacaktır. Bu tarzdaki bir reformun her şeyden önce maddeten tatbiki mümkün olmadığı gibi, toprak meselesini temelden halletmekten çok uzaklarda bulunmaktadır. Diğer reform konuları da aynen şöyledir: Millî Eğitim Reformu adı altında her yıl bazı değişiklikler yapılmaktadır. Yıllardan beri çeşitli hükûmet gelmiş geçmiş, hiç biri eğitimi "**millî değerlere, millî ihtiyaca ve millî hedeflere**" göre ıslah etmek için gayret göstermemiştir. Millî eğitim alanında her şeyden önce öğretilenlerin yeniden düzenlenmesi gerekmektedir. Son yıllardaki silâhlı komünist isyanları, mekteplerdeki eğitimin yanlışlığını ve yetersizliğini her türlü tereddüde meydan vermeyecek şekilde ortaya

koymuştur. Ama, bundan ders alan ve meseleyi temelden halletmeye çalışan siyasî kadrolar nerede?

Türkiye'yi idare eden siyasî kadroların yetersizliği, ufkunun darlığı ve gündelik geçici sun'î meseleleri ana meseleler sanması sonunda; iki asır önce başlayan gerilemenin önüne geçilemediği gibi; yeni dertlerin doğmasına da sebep olunmuştur. Türkiye iktisadî bakımdan geri bir durumdadır. Buhrandan çıkış yollarının bulunmaması, siyasî patlamalara ve istikrarsızlıklara yol açmaktadır. Millî bünyemiz, yıllardan beri devam eden sinsi propagandalar sonucu parçalanmış bir manzara arz etmektedir. Vatandaşların birbirine ve yarına güveni kalmamıştır. Vatandaşlar hangi siyasî kadrolara bağlanmanın doğru olduğunu tayin edemeyecek bir duruma gelmişlerdir. Herkes arayış içindedir. Kültür ve manevî varlığımız yenilmişlik, yorgunluk ve ümitsizlik arz etmektedir. Vatandaş bu ruh hâline getirenlerin başında siyasî sorumluluk taşıyanlar gelmektedir. Meclislerde, basit ve yıkıcı çekişmelere yol açan tartışma konularının hiç biri, incir çekirdeğini dolduracak nitelikte değildir. Parti menfaatlerinin ve şahsiyet mücadelesinin ön plana alındığı bir ortamda, memleket namına salim kararların alınmasına imkân kalmamıştır.

REFORMLAR VE MİLLÎ BÜTÜNLEŞME

Türk devlet felsefesiyle Anayasa ilkelerinin temel esprisi millî bütünleşmedir.

Önce hükûmet programlarında Anayasanın başlangıç kısmında yer alan “**millî ülkü**” belirlenmemiş, bu ülküyü gerçekleştirecek ilke ve strateji gösterilmemiştir. Millî bütünleşmenin moral ve sosyolojik unsuru “**millî ülkü**” ve “**millî şuur**”dur. Millî ülkü ve millî şuurun dinamik özü, millî kültür, bir başka deyişle **kültür bütünleşmesidir**.

Kültürel bütünleşme yönünden eğitime çok büyük görev düşmektedir. Eğitim reformları bu bakımdan önemlidir. Her seviyede eğitim, millî şuur ve iktisadî kalkınmanın tabîi okuludur. Milliyetçi Hareket, eğitim politikasında “dikey” ve “yatay eğitim”i savunur. Dikey eğitimle seçkin (elit) yetiştirilir. Bu elit, devletin milliyetçi-Ülkücü, araştırmacı ve ilimci kadrosudur. Kendi millî elitini, ilimci ve Ülkücü aydın kadrosunu, teknisyenini yetiştirmemiş bir milletin, kalkınması, varlığını devam ettirmesi mümkün değildir. Avrupa ülkeleri, Amerika ve hatta Rusya kalkınırken önce millî elitini yetiştirmiş ve hâlen de yetiştirmeye

devam etmektedir. Ülkemizin az gelişmiş, kalkınmamış olmasının en önemli sebeplerinden birisi; iktidarların “millî elit” politikasına sahip olmayışıdır. Milliyetçi Hareket “dikey eğitim” yanında “yatay eğitim”e de önem verir. Bu eğitimle, milletimizin bütünü, köylümüz, işçimiz, esnafımız millî ülküyle bütünleşmiş olur.

İktisadî kalkınmamıza yönelik reformlar, yeterli değildir. İktisadî kalkınmanın temeli, sınaî kalkınmadır.

Sermaye birikimini sağlayamamış bir devletin, demokratik millî sosyal devlet niteliğini taşıması mümkün değildir. Bu açıdan bakıldığında takdirde reformlar arasında kalkınmanın iki temel unsuru olan tasarruf ve yatırım meselelerine yeteri kadar yer verilmemiştir. Üretim sürecinde, sermayenin emeğe hâkim olduğu bir toplumda, bütünleşme değil, sınıflaşma doğar. Emek ile sermaye arasında millî barış ve denge kurulabilmesi için, iktisadî demokrasi şarttır. İktisadî kararlara katılmayan kimselere, siyasî katılma hakkının tanınması, şekilci bir demokrasiden başka bir değildir. Emeği sermayeye, sermayeyi emeğe sömürmemek için, işçinin, işyerinin mülkiyet ve yönetimine kâr ve zararına katılmasını sağlayacak reformlara ihtiyaç vardır.

Netice

Ezberlenen şeylerden biri de “reform” sözüdür. Bir reform gerektir. İdarede, adliye, tarımda, toplumda, ticarete ve sanayide bir düzenleme yapılmalıdır, ama bunun temel şartı, ana ilkesi ve tek hedefi şu olursa: **Türk için, Türk’e göre, Türk tarafından...** “Avrupa beğensin, eylemci sevensin, tüccar ezilsin” gibi, aşağılık duygusu, korku tavizi ve zümre garezi esaslarına dayanırsa hâsıl olacak sonuç ancak anarşi, ıstırap ve çöküş olacaktır.

Türk tarihinin önemli bir dönemindeyiz. Millî bütünlüğümüzü parçalamak isteyen anarşist komünistlerin hain düşünce ve hareketleri sona ermiş sayılamaz. Ülkemizde anarşist ve komünist hareketlerinin tam manasıyla yok edilebilmesi için, milliyetçi bir idareye lüzum vardır. Anarşist komünistlerle mücadelede zafere erecek tek idare, Milliyetçi idaredir. Milliyetçi idare, bu mücadelede, bir taraftan kanun hâkimiyet ve takibatını kurarken, diğer yandan da ülkenin en kısa zamanda kalkınmasını sağlayacak sosyal ve ekonomik tedbirleri alacaktır.

Milletimiz tercihini yapmış, kararını vermiştir. Bu karar; çok kısa zamanda bağımsız bir sanayi ülkesi olmak, Büyük Milliyetçi Türkiye'yi kurmaktır. Milletimizin en büyük özlemi, iktisaden kuvvetli, gelişmiş, kalkınmış bir Türkiye olmaktır. Milliyetçi idare, ekonomik kalkınmayı bilen, bunda tercihlerini yapabilen bir idaredir. Milletimizin birkaç yan reform tedbirleriyle kalkınması mümkün değildir. Kalkınma, sanayie ve sanayileşmeye dayanan bir harekettir. Bugün ülkemizin kısa zamanda sanayileşmesini gerçekleştirecek bir reform ve program hareketini görmemekteyiz. İçinde bulunduğumuz çağda millî endüstrisini kuramamış bir ülkenin yaşayabilmesi, bağımsızlığını devam ettirebilmesi mümkün değildir. Dünyanın büyük dev ekonomileri en yeni teknolojiyi, en yeni sınaî tesisleri kurarken, bizim yerimizde saymamız, yarınımız için tehlike arz etmektedir. Milletimiz, tarihin her devrinde büyük millet olduğu için, bugün de haklı olarak büyümek istemektedir. Milletimizin ekonomik büyüme özlemini gerçekleştirmek kaçınılmaz millî bir görevdir.

III - İKTİSADÎ YAPI

İKTİSADÎ YAPININ MİLLÎLEŞTİRİLMESİ

Ülkemiz, millî kalkınmasını gerçekleştirebilecek her türlü vasıtaya sahiptir. Yer altı ve yer üstü kaynaklarımız, insan gücümüz fazlasıyla mevcuttur. Ancak bu kaynaklar boş bırakılmış, kendi hâline terk edilmiştir.

İdareler, kararlarını, milletlerin tercihlerine göre vermelidir. Milletimiz, büyümek isteyen, ekonomik kalkınmanın tamamlanmasını arzulayan bir tercih içindedir. Âciz, isabetsiz iktisat politikalarından vazgeçip, ülkemizin ihtiyaçlarına uygun millî bir iktisat politikasını seçmek zorundayız. Bu iktisat politikası, ekonomik bağımsızlığımızı sağlayıp, dışarıya sınaî ürünler satabilecek bir politika olmalıdır. Bunun için sınaî yatırımlara öncelik verilmelidir. Sınaî yatırımları gerçekleştirebilmek için, her türlü tasarrufa öncelik tanınmalı, vatandaşın tasarruf arzusu teşvik edilmelidir. Tasarrufu ve kalkınması millî kaynaklara dayanmayan bir ülke, bağımsızlık iddiasında bulunamaz. Bağımsız bir sanayiin kurulabilmesi için gerekli ilk şart, makina yapım sanayiinin kurulmasıdır. Gerçekten bir ülkenin ekonomik bağımsızlığa kavuşabilmesi veya bu bağımsızlığı devam ettirebilmesi, bu sanayiin kurulabilmesine bağlıdır. Makina yapım sanayii yanında, metalürji sanayiine, petro-kimya sanayiine ve enerji üretim sanayiine de önem vermek gerekir. Millî sanayiini kuramamış bir ülkenin çağdaş uygarlık seviyesine çıkması mümkün değildir. Oysa, büyük Türk milleti her çağa rengini vermiş ve çağda medenî olmaya, uygar olmaya hak kazanmıştır. Bu, onun engin tarihinde, büyük kültüründe ve soyunda vardır.

Ekonomik yapımız millileştirilecektir. Kapitalist ekonomide ekonomik değerler, bir avuç kapitalistin mülkiyetindedir. Millî toplumun çok büyük bir çoğunluğu malsız mülksüzdür. Marksist-sosyalist (komünist)

sistemde, bütün millet esir ve işçi durumunda olup ekonomi komünist partisinin kapris ve menfaatlerine bırakılmıştır. Dokuz Işık Doktrininin uygulanacağı Milliyetçi Türkiye’de ekonomi millileştirilecektir. Ekonomik değer ve imkânlar Türk milletinin bütün fertlerine mal edilecektir.

Milletler mücadelesinde, tarih sahnesinden silinmemek için, hızla kalkınmak, ağır sanayi toplum hâline gelmek zorundayız. Bugünkü başıboş ve vurguncu kapitalist sistemle, 250 yıl sonra ancak Almanya seviyesine gelebileceğiz. Komünist sistemde de buna yakın bir zamana ihtiyaç vardır. Hâlbuki bizim sistemimizde, 20 yıl sonra Almanya’nın ekonomik durumuna ulaşabileceğiz.

Kalkınma, iki harekettten ibarettir. Birincini tasarruf, ikincisi yatırımdır. Şu hâlde önce tasarruf edeceğiz, sonra da bu tasarruflarımızı yatırım malları sanayiine, fabrika yapan fabrikalara yatıracğıız. Bu hareketi gerçekleştirmek için modelimiz Milliyetçi ve Toplumcu ekonomik modeldir. Bu modelde, milletimiz meydana getiren altı sosyal dilimi teşkilâtlandıracağız. İlk teşkilâtlandırma hukukî teşkilâtlandırmadır. Altı tane millî teşkilât kuracağız. Bunlar İşçi, Köylü, Esnaf, Memur, Serbest Meslek Mensupları ve İşverenler Birliği’dir. Bu dilimlerdeki her şahıs kendi birliğine koydolacaktır. İkinci teşkilâtlandırma ekonomik teşkilâtlandırmadır. Burada zorunlu Tasarruf ve Yatırım Sandıkları kurulacaktır. Meselâ İşçi, Köylü, Esnaf, Memur Tasarruf ve Yatırım Sandığı gibi. Kısa bir açıklama yapmak için, işçi teşkilâtını ele alalım. Bugün Türkiye’de sanayi, ticaret ve hizmet sektöründe üç milyon işçi vardır. Her işçi ayda ortalama 3300 lira almaktadır. Bir kanunla her işçiden ayda yüzde 10 tasarruf yaptırırsak, ayda işçi başına ortalama 330 lira, 3 milyon işçiden ise yaklaşık olarak bir milyar lira, yılda ise on iki milyar lira sağlamış oluruz. Bu çok büyük bir meblâğdır. Âciz ve kapitalist iktidarlar, yıllardan beri bu meblâğı alabilmek için, kalkınmış milletlere el açmaktadırlar. Biz, sağlayacağımız tasarrufla temin edeceğiz. Unutmayalım ki, kalkınma millî fedakârlık ister. Bizi sömüren milletler bizim kalkınmamızı istemez. Kaldı ki, taşıma su ile değirmen dönmez. Şu hâlde kendi kaynak ve imkânlarımıza dönmek zorundayız. Şimdi, yılda dokuz milyar lira evvelâ bir temel sanayi, bir fabrika yapan fabrika kurmak zorundayız. Böylece, basit bir misal vermek gerekirse, yumur-tayı değil, tavuğu yurdumuza getireceğiz. Bu tavuk istediğimiz kadar yumurta yumurtlayabilir. Aynı teşkilâtı Köylü, Esnaf, Memur, İşveren

ve Serbest Meslek sahipleri için de kuracağız. Bunun sonunda ülkemiz millî fabrika ve makinalarla dolacaktır.

Fabrika ve makinalara ekonomi ilminde üretim aracı denilir. Kapitalist sistemde üretim araçları birkaç kapitalistin elindedir. Milletin büyük bir çoğunluğu bundan mahrumdur. Kapitalist düzen, kapitalistlerin lehine işleyen düzendir. Kaynağı millî olan her imkân ve değer, birkaç patronu daha zengin yapmak için onlara tahsis edilir. Millelin yaptığı tasarruflar, banka ve sermaye piyasasının büyük şirketleri aracılığı ile, devletin topladığı vergi gelirlerinin büyük bir kısmı ise; çeşitli teşvik ve prim yollarıyla sermaye sahiplerinin eline geçer.

Komünist sistemde ise, bu değerler, devletin elinde olup, ne işçinin, ne de milletin bunlara sahip olması mümkün değildir. Devlet yönetim ve gücü komünist partisi üyelerinde olduğundan, sun'î bir şekilde yaratılmış olan devlet kapitalizmi, bu kimseleri yeni bir mülk sahibi yapmaktadır. Bu tip mülkiyete "bürokratik mülkiyet" adı verilir. Marksist sosyalist sistem aslında mülkiyet kavramını ortadan kaldırmış değildir. Uygulamada mülkiyet-insan ilişkisi sadece şekil değiştirmiştir. Kapitalist düzende üretim araçları mülkiyetine kapitalistler sahip iken, Marksist düzende sözde devlet, gerçekte ise bir avuç komünist bürokrat sahip olmaktadır. Bu sebeptedir ki, bugün siyaset ilminde bu yeni mülk sahibi bürokratlara "Yeni Sınıf" adı verilmektedir. Artık-ürün (Fazla değer), kapitalist düzende, kapitalist tarafından (kâr) olarak alınmakta iken, komünist düzende komünist partinin üyeleri tarafından (maaş) olarak alınmaktadır. Bugün Sovyet Rusya'da bir genel müdür, bir profesör veya general ayda 15.000 ruble (75.000) lira maaş almakta buna karşılık bir işçi ayda 150-200 ruble (750-1.000) lira ücret almaktadır. Sonuç şu olmaktadır: Kapitalist düzende işçiyi kapitalist sömürürken; komünist (Marksist) düzende ise devlet, yani komünist partisi üyeleri sömürmektedir. İşçi emeğinin değerini, artık-ürünü (fazla değer) alamamaktadır.

Dokuz Işık'çı düzende ise bu üretim araçları işçinin, köylünün, esnafın, memurun tasarrufu ile yapıldığı için, bu fabrikalara, bu makinalara tasarruftan nispetinde işçi, köylü, esnaf ve memur sahip olacaktır. Bu şekilde servet ve ekonomimiz Türk milletin bütün fertlerine ait olacaktır. Herkes mutlu ve hür yaşayacaktır. İşçi, köylü, esnaf, memur vs. fabrikalara sahip olarak, onun mülkiyetini kazanacaktır Böyle bir sistemde sömürme olamaz, aracılık, vurgunculuk, tefecilik olamaz.

Yukarıda kısaca açıklamış bulunduğumuz altı millî teşkilât, mahiyeti itibarıyla bir üretim birliğidir. Böylece ülkemizde yeniden altı üretim birimi kurulmuş olacaktır. Bunlar, İşçi Üretim Birliği, Köylü Üretim Birliği, Esnaf Üretim Birliği, Memur Üretim Birliği, Serbest Meslek Mensupları Üretim Birliği ve İşveren Üretim Birliği adını alacaktır. Bu birliklerden her biri yeni mal ve hizmet üretecek, kalkınmamıza katkıda bulunacaktır. Böylece ekonomimizde yeni bir sektör, MİLLÎ SEKTÖR yer alacaktır. Yeniden kurulacak bu Millî Sektör'ün ekonomimizin diğer iki sektörü, kamu ve özel sektör arasındaki yeri ileride açıklanacaktır.

Yukarıda bahsetmiş olduğumuz Millî Teşkilâtlar, bir yandan ekonominin millîleştirilmesine hizmet edecek, diğer yandan da kalkınmamızın iç finansmanında kaynak rolü oynayacaktır. Kalkınmanın iç finansman kaynağı sadece bu teşkilâtların yapacağı tasarruflardan ibaret değildir. Bu kaynaklar yanında, bugün sosyal güvenlik kurumu olan Sosyal Sigortalar, Emekli Sandığı ve Bağ-Kur'da yeniden düzenlenerek Toplum Güvenliği Kurumu şeklini alacaktır. Sosyal Sigortalar Kurumu, Bağ-Kur ve Emekli Sandığı, Toplum Güvenliği Kurumu olarak birleştirildikten sonra, bütün yurttaşlarımızın sosyal güvenliğini sağlamış olacak, her çeşit sosyal ve mesleki riskler millîleştirilecektir. Diğer taraftan bu Kurum üyelerinden alınacak primlerle büyük bir tasarruf kaynağı hâlini alacak, bu yolla toplanacak büyük paralar, kalkınmamızın finansmanında kullanılacaktır.

İç finansman dolayısıyla tasarruf kaynağı olarak vergi geliri de kalkınmamızda büyük rol oynayacaktır. Vergi geliri kaybına sebep olan vergi kaçakçılığı ile müessir bir şekilde mücadele edilecektir. Bunun için her Üretim Birliği için Satış Ofisleri kurulacak, ülkemizde üretilen mallar bu ofislere satılacağı için vergi kaçakçılığı önlenmiş olacaktır.

MİLLETİN İKTİSADÎ TEŞKİLÂTLANMASI

Türk Milletinin iktisadî teşkilâtlanması, iktisadî demokrasi ve iktisadî bütünleşme ilkeline uygun olarak gerçekleştirilecektir. Kapitalist ve Marksist iktisat sistemleri, iktisadi gelir kaynaklarına göre toplumu, kapitalist ve işçi sınıfı olarak ikiye böler. Bu sistemler bugün ilmen hatalı oldukları gibi, eskimiş, zararlı ve bölücü sistemlerdir. Modern sosyoloji, hukuk ve iktisat ilmi, toplumları, fertlerin sosyal statülerine göre analiz etmektedir. Bu analize göre, millet denilen en geniş anlamdaki toplum,

köylü, işçi, esnaf, memur, işveren ve serbest meslek mensuplarından meydana gelmektedir. Modern toplum biliminde iki sınıf yerini altı sosyal dilime terk etmiştir.

İktisadî demokrasi, milleti meydana getiren sosyal dilimlerin iktisadî kararlara katılmasıdır. Eğer bir ülkede altı sosyal dilim, üretim ve gelir dağılımına katılamıyorsa, o ülkede iktisadî demokrasi yoktur. Altı sosyal dilimin üretim ve gelir dağılımına katılabilmesi, onların üretim araçlarının mülkiyetine ortak olmasına bağlıdır. Bugün ülkemizde Türk milletini meydana getiren bu altı sosyal dilim, üretim araçlarının mülkiyetine sahip olmadığı için, Türkiye’de iktisadî demokrasi yoktur. Millî ve iktisadî bütünleşmeyi kurmak için, altı sosyal dilimimizi, köylümüzü, işçimizi, esnafımızı, memurumuzu, işverenimizi ve serbest meslek mensuplarımızı, üretim araçlarının sahibi, ortağı yapacağız. Bunun için takip edeceğimiz iktisat siyasetimizin esasları şunlardır:

İKTİSADÎ KALKINMA

İktisadi demokrasiyle kalkınma ve sosyal adalet arasında yakın bir münasebet vardır. Kalkınacak Türkiye’de binlerce üretim aracı, fabrika yapılacaktır. Bu fabrikaların ürettikleri ürünler satılacak ve bundan meydana gelen gelir, milletin fertleri arasında âdil bir şekilde dağıtılacaktır. Kalkınma “tasarruf ve yatırım” adını verdiğimiz iki unsurdan ibarettir. Tasarruf, gelirin bir kısmının tüketilmeyerek artırılmasıdır. Artırılan bu gelir, fabrikalara yatırıldığı takdirde, sermaye birikimi ve kalkınma gerçekleşmiş olur. Milliyetçi Hareketin tasarruf ve yatırım politikası, altı sosyal dilimin katılmasıyla başarılabacaktır. Bunun için hukuken teşkilâtlandırılmış olan köylü, işçi, esnaf, memur, işveren ve serbest meslek mensuplarının gelirlerinin bir kısmı tasarrufa ayrılacaktır, Durumu bir misalle anlatalım: Meselâ, işçi sendikalarımız içinde teşkilâtlandırılmış iki milyon işçimizin her birinden ayda 50 lira tasarruf edilecek, her işçinin yıllık tasarrufu 600 lirayı bulacaktır. İki milyon işçiden yapılacak bu tasarruf bir yılda bir milyar iki yüz milyon lira edecektir. Bu kalkınmanın tasarruf tarafıdır. Yatırım politikasının esası ise, fabrika yapan fabrikalar kurmaktır. Fabrika yapan fabrika, bize fabrika üretir. Bugün Türkiye’imizin ihtiyacı budur. Hâlbuki ülkemizde henüz fabrika yapan fabrika yoktur. Çeşitli iktidarların tatbik ettiği iktisat politikasıyla daha uzun yıllar bunun olabilmesi de mümkün değildir.

Bir fabrika yapan fabrikanın maliyeti asgarî altı milyar lira olup, bunun yapılması yine en azından beş yıl sürer. Şimdi işçilerimizden yılda bir milyar iki milyon lira tasarruf ettiğimize göre, bu para beş yılda altı milyar lira yapar. Demek ki, işçi tasarruflarımızla beş yılda fabrika yapan fabrika kurabiliriz. Aynı tasarruf ve yatırım işlerini, köylü, esnaf, memur, işveren, serbest çalışanlarımızdan da yaptığımız takdirde ülkemiz dev sanayi kuruluşlarına kavuşacak ve iktisadî bakımdan kalkınmış olacaktır.

Bu fabrikaların sahibi kim olacaktır. Kapitalist ve Marksist iktisatlarda aynı tasarruflar çalışanlara yaptırılır, fakat fabrikaların sahibi, bir avuç patron veya komünist devlet olur. Bu, insanın insan veya devlet tarafından sömürülmesi, sosyal adaletsizliğin en tipik örneğidir. Türk Millî demokrasisinde devlet, fert veya sınıf sömürücüsü ortadan kalkacağına göre, **bu fabrikaların sahibi Türk milletinin bütün fertleri, köylüler, işçiler, esnaf, memur, işveren ve serbest çalışanlar olacaktır.** Meselâ yukarıdaki misalde her işçimiz beş yılda ortalama üç bin liralık bir tasarrufta bulunacağından, her işçi fabrikanın mülkiyetine bu oranda ortak olacak, böylece Türk ekonomisi millileşecektir. Milliyetçi düzende herkese hakkı, kanun hâkimiyeti altında verilecektir.

Sosyal Adaletin Gerçekleştirilmesi

Altı sosyal dilimimiz fabrikaların sahibi olunca, araçlarının mülkiyetine, kâra ve işyerinin yönetimine de katılmış, ortak olmuş olacaktır. Bunun sonunda tam manasıyla sosyal adalet de sağlanıp, gerçekleştirilecektir. Tekrar yukarıdaki misale dönecek olursak, her işçimiz her yıl sonu, fabrikanın kârından senedi nispetinde gelir elde edecektir. Böylece her işçi, işyerinin hem sahibi, hem işçisi olacak, aylık ücreti dışında fabrika kârından hissesini alarak ek gelir kazanacaktır. Böyle bir iktisadî düzende, gelir dağılımı da âdil olacaktır. Türk milletini meydana altı sosyal dilim, fabrikaların mülkiyet ve kârına ortak olma yanında ayrıca yönetime de eşit bir tarzda katılacaktır.

Bu sistem, Türk milletinin iktisadî bütünleşmesini sağlayacaktır. Edirne'deki işçi ve köylümüz, Hakkâri veya Kars'taki fabrikanın ortağı olacak, Hakkâri'deki bir köylü veya esnafımız Edirne'deki bir fabrikanın ortağı olacaktır. Böylece bütün vatandaşlarımız, yurdumuzun her köşesine iktisadî alâka ile bakacak, millî servet bütün vatandaşlarımız

tarafından korunacaktır. Millî serveti imhaya kalkışacak gözü dönmüş bir hain, bütün Türk milletini karşısında bulacaktır.

Yeni Sektör: Millet Sektörü

Altı sosyal dilimin üretim araçlarına sahip olmasıyla iktisadiyatımızda yeni bir sektör ortaya çıkacaktır. Bu, millet sektörüdür. Milliyetçi düzende Türk iktisadî üçlü sektöre dayanan yeni bir karma ekonomi düzeni olacaktır. Bu sektörler, devlet sektörü, özel sektör ve millet sektörü'dür. Bu vesileyle şurasını önemle belirtelim ki, milliyetçi düzen, özel sektöre düşman değildir. Yalnız, özel sektör, bugünkü başboş hâinden çıkartılıp millî menfaat ve plan hedefleri açısından daha verimli hâle sokulacaktır.

Devlet sektörü de yeniden düzenlenecektir. Çağı geçmiş, eskimiş, ekonomiye ve millî kalkınmaya yük olan devletçilik yerine, çağdaş, modern, millî strateji hedeflerine yönelmiş bir devlet sektörü kurulacaktır. Bu düzende, devlet, ağır harp sanayii, alt yapı hizmetleri, maden sanayii gibi iktisadî hizmetler görecektir.

Bankacılık, sigortacılık, iç ve dış ticaret hizmetleri, üçlü sektör yani, devlet sektörü, millet sektörü ve özel sektör tarafından koordineli bir tarzda yeniden ele alınıp düzenlenecektir.

Bizim doktrinimizde, üretim araçları, işçinin, köylünün, esnafın, memurun tasarrufu ile yapıldığı için, bu fabrikalara, bu makinalara tasarrufları nispetinde işçi, köylü, esnaf ve memur sahip olacaktır. Bu şekilde Türk servet ve iktisadî bütün Türk milletinin fertlerine ne ait olacaktır. Herkes mesut ve hür yaşayacaktır. İşçi, köylü, esnaf, fabrikalara sahip olacak, onun mülkiyetini kazanacaktır. Böyle bir sistemde sömürme olamaz, aracılık, vurgunculuk tefecilik olamaz.

Bankaları, dış ticareti, millî üretim birliklerinin kontrolüne vereceğiz. Milletimizin ve millî savunmamızın göz bebeği olan yer altı servetlerini, madenlerimizi devletleştireceğiz.

Milliyetçilik, kuvvetli ve kalkınmış bir ekonomiye dayanır. İki yüz yıldan beri kapitalizm Türkiye'yi kalkındıramamıştır. Bundan sonra da kalkındırması mümkün olamaz. Komünizm ise, baş düşmanımız, millî düşmanımızdır. Onun da Türkiye'mizi kalkındırması kabil değildir. O hâlde hep beraber Dokuz Işık görüşüne sarılalım. Aksi hâlde, yok

olmak, varlığımızı kaybetmek tehlikesi ile karşı karşıya bulunmaktayız. Milliyetçiliğin esası, millet ve devletimizin bağımsızlığıdır. Milliyetçi hareketler, bağımsız ve egemen devlet esprisine dayanır. Bunu sağlamak ise, ancak ve ancak millî bir ülkü ile olur.

MİLLÎ EMEK VE SERMAYE SİYASETİ EMEK KUTSALDIR

Alın teri ve insan emeği kutsaldır. Bir milletin yükselmesinde, yaşamasında ve korunmasında evlâtlarının alın teri ve emekleri başlıca kaynağı teşkil eder. Bununla beraber hürriyet insanların mutluluğunun birinci şartıdır. Milletimizin içinde bulunduğu sıkıntılardan kurtulması için yabancı doktrinleri taklit ederek almak faydalı olamaz. İki yüz yıldan beri Türkiye’yi idare edenler, yaratıcı düşüncüyü yok eden taklitçiliğin esiri olmuşlardır. Her milletin kendisine ait özellikleri bulunduğu gibi, içinde yaşadığı özel şartları da bulunmaktadır. Başkalarını taklit yerine bu özel şartları dikkate alan ve modern ilmi, tekniği önder yapan millî bir sistem, millî bir idare usûlü meydana getirmek lâzımdır.

Bağımsız son Türk devletini koruyabilmek için millî bir doktrin etrafında birleşmek zorundayız. Bu doktrin DOKUZ IŞIKÇILIK doktrinidir. DOKUZ IŞIKÇILIK Türk milletine, tarih ve kültürüne dayanan, ona inanan bir doktrindir. Bunun “nasyonal sosyalizm” ile hiç bir ilgisi yoktur.

DOKUZ IŞIK, nasıl kapitalizmi, Marksist sosyalizmi reddediyorsa, nasyonal sosyalizmi ve faşizmi de reddeder. Nasyonal-sosyalizm ve faşizm, kapitalizmin dejenere edilmiş olup insan hak ve hürriyetlerine inanmayan, gerici diktatörlüklerdir. DOKUZ IŞIK ise insan sevgi ve saygısına dayanan, ferdî ve iktisadî hürriyetleri bir bütün olarak gerçekleştirmek isteyen demokratik bir doktrindir. İlâhlaştırılmış faşist devletçiliğe; putlaştırılmış nazist ırkçılığa inanmıyoruz. Fosilleşmiş şöhretlerin yaptığı gibi siyasî kariyerinin belirli bir döneminde faşist, belirli bir döneminde kapitalist, diğer bir döneminde sosyalist olmak bizim politika ahlâkımızda yoktur. Biz, Türk’e âşık, Türk vatanına âşık, Türklüğe âşık DOKUZ IŞIKÇILARIZ.

Amacımız bu kutsal vatan üzerinde büyük Türk milletinin ebediyen bağımsız yaşamasını sağlayacak Millî Doktrini çizmek ve bunu savunmaktır.

DOKUZ IŞIK ilkelerinin başında yer alan “Milliyetçilik” diğer ilkelerin arasında bulunan “Toplumculuk” ilkesinin kavramından daha geniş bir kavramdır. “Milliyetçilik” kavramı içinde “Toplumculuk” da vardır. Fakat, iktisadî ve sosyal kalkınma görüşlerimizi açıkça belirtmek için, düşüncelerimizi ayrı bir “Toplumculuk” ilkesi altında ifade etmek yararlı görülmüştür. “Toplumculuk” derken, milletin varlığının, toplum menfaatlerinin, fertlerin üzerinde olduğuna işaret etmek isteriz. Bu arada şu noktayı tekrar önemle belirtelim ki, DOKUZ IŞIKÇILIĞIN nasyonal sosyalizmle hiç bir noktada ortak yönü yoktur. Nasyonal sosyalizm, kapitalizme, laboratuvar (antropolojik) ırkçılığa ve antidemokratik bir siyasî espiye sahipken, DOKUZ IŞIKÇILIK, Türk toplumunda, sosyopsikolojik (manevî) asalete ve gerçek demokrasiye inanmaktadır. Türk milletinin gönül ve tasvibinden, tercih ve oyundan geçmeyen iktidar yollarına inanmıyoruz. İktidar olduktan sonra da, demokratik süreç ve yolların gerçek bir şekilde işlemesine inanıyor, bunu savunuyoruz. Türk Milliyetçiliğinden devamlı şekilde korkanlar, Türk’ü hiç bir zaman benimsemeyen enternasyonalistler, millî her doktrine daima karşı çıkmışlardır. Bunu asla, bir an için dahi unutmamalıyız.

Çağdaş iktisatlar karma iktisat niteliğini taşımaktadır. Karma iktisat klâsik anlamda özel sektörle kamu sektörünün birlikte yaşadığı bir ekonomi biçimidir. Bu ekonomide üretim araçlarının mülkiyeti, fertlere ve kamu kuruluşlarına (devlete) aittir. Bu sebeple fertler özel sektör içinde, devlet ise kamu sektörü içinde iktisadî faaliyette bulunur.

Karma iktisat geçici bir mahiyete sahiptir. İktidardaki elitin siyasî ve iktisadî tercihi göre, iktisadî faaliyetler, sonunda ya tamamen özel sektöre veya kamu sektörüne terk edilir. Siyasî iktidarın tercihi kapitalist sistem yönünde ise kamu sektörü özel sektöre, sosyalist sistem yönünde ise, özel sektör kamu sektörüne dönüştürülür. Böylece üretim araçlarının mülkiyeti tek elde, özel veya kamu mülkiyeti şeklinde toplanır.

Kapitalist ve Marksist Sistemler ve Hataları

Özel Sektör, kapitalist ekonomi sisteminin, kamu sektörü ise sosyalist sistemin uygulama şeklidir. Her sistem gibi, kapitalist ve sosyalist sistemler de temelinde insan hürriyetini esas alırlar. Ancak buna rağmen kapitalist ve sosyalist sistemlerin bu amacı gerçekleştirebildiklerini iddia etmek mümkün değildir. Bugün şu veya bu biçimde, dünyamızın çeşitli

ülkelerinde kapitalist ve Marksist sistem uygulandığı hâlde, insanlık hürriyete kavuşmamıştır. Bunun sebebi, üretim araçları mülkiyetinin her iki sistemde de, millî tabana, toplumu meydana getiren bütün fertlere, yani millete yayılamayıp, kapitalist sistemde, üretim araçları mülkiyeti millî toplumun çok az bir kısmına, birkaç sermayedara aitken, sosyalist sistemde yalnız kamu kuruluşlarına, devlete aittir.

Mülkiyet kavramı ile hürriyet kavramı arasında çok sıkı bir bağlantı vardır. İctimaî ve iktisadî adalet, hürriyet ve eşitlik, sömürden kurtulma, yabancılaşmadan uzaklaşp, insanların maddî ve manevî kişiliklerini geliştirmesi, mülkiyet ilişkisine bağlıdır. İnsanlar ve toplumlar arasındaki farklılaşmanın, sömürü ve yabancılaşmanın temel sebebi, bazılarının mülkiyet sahibi olup, bazılarının olamamasıdır.

Marksist sistem, kapitalizmin mülkiyetin dağılımını- düzenleyemediği gerekçesi ile özel mülkiyetin kaldırılmasını, onun yerine kamu ve devlet mülkiyeti getirilmesini savunmuştur. Gerçekten sosyalizme göre kapitalist toplum yapısı, üretim araçlarının mülkiyetini sadece sermayedara (kapitaliste) tanımış, işçi yığınları bu mülkiyetten yoksun kalmıştır. Toplumda bazı sınıflar üretim araçlarına sahip olup, bazıları olmadığı için, bir farklılaşma ve dolayısıyla sömürü meselesi ortaya çıkmıştır. Üretim araçlarına sahip olan azınlık, buna sahip olmayan çoğunluğu sömürmeye başlamıştır. O hâlde, sömürüyü ortadan kaldırmak için üretim araçlarının özel mülkiyetini ortadan kaldırmak lâzımdır. Özel mülkiyete son verip, üretim araçları kamulaştırıldığı veya devletleştirildiği takdirde hiç kimse mülkiyet sahibi olamayacağından farklılaşma ve sömürü de ortadan kalkmış olacaktır. Sosyalizmin düştüğü hata, yukarıda belirtildiği gibi, mülkiyet-hürriyet ilişkisini görememekte olmuştur. Mülkiyet hürriyetin garantisi ve istenen de insanlığın hürriyeti olduğuna göre, izlenecek yol, mülkiyetin kaldırılması değil, bunun millî tabana, millete yayılabilmesi, herkesin mülk sahibi yapılabilmesidir. Mülkiyetten ve özellikle üretim araçlarının mülkiyetinden yoksun bir toplum, hür olamaz. Sosyalist toplumların hür olamayışlarının başlıca sebebi budur. Kaldı ki, sosyalizm büyük bir tenakuz içindedir. Sosyalist ülkelerde mülkiyet ilişkisi ortadan kaldırılmış değildir. Değişen sadece sülhler (malikler) olmuştur.

Eskiden fertlere ait olan üretim araçlarının mülkiyeti, şimdi devlete, kamu kuruluşlarına ait olmuştur. Eğer sosyalizme göre sömürünün ve farklılaşmanın kaynağı, üretim araçları üzerindeki mülkiyet ilişkisi ise,

bu sömürü ve farklılaşma şimdi de aynen devam etmektedir. Zira, sömürücü dün fert iken, bugün devlet ve kamu kuruluşları olmuştur. Ancak Marksist-sosyalist ülkelerde devletle komünist partisi birbirinin aynıdır. Komünist partisi devlet, devlet de komünist partisidir. Böylece devleti ele geçiren komünist partisi, yönetici sınıfı teşkil etmektedir. Aslında üretim araçlarının mülkiyetinin devletleştirilmesi komünist partisinin emrine verilmesi anlamına gelmektedir. Başka bir deyimle, mülkiyet devletleştirilmemiş, partileştirilmiştir. Komünist partisi ise, komünist üyeler tarafından yönetilir. Şu hâlde sonuç itibarıyla mülkiyet, komünist partisi üyelerinin inhisar ve hâkimiyetine verilmiş bulunmaktadır. Bugün Marksist-sosyalist ülkelerde yeni bir sınıftan bahsedilmektedir. Bu sınıf, komünist partisi üyelerinin meydana getirdiği bir sınıftır. Bu sınıf, kapitalist ülkelerde burjuva adını alan sınıfın bir başka şeklidir. Komünist ülkelerde, **yeni sınıf** veya **bürokrat sınıf** adını alan bu sınıf, kapitalist burjuva sınıfından daha sömürücü, daha baskıcı ve ezici bir sınıftır. Sosyalistler, sınıfsız toplum isterken, sınıf farkları daha da büyümüş, diktatör ve sömürücü bir sınıflar toplumu hâline gelmiştir. İşçi sınıfı devleti olduğunu söyleyen Marksist devlet, işçiyi ezen, sömüren müstebit bir devlet hâlini almıştır. Komünizm işçi ve köylünün sırtında barınan, onların kanını emen bir sistemdir. Bugün çeşitli ülkelerde uygulanan Marksist-sosyalist sistem, XVIII, XIX ve XX'nci yüzyılda vahşi, insanlık dışı ve sosyal adaletten tamamen uzak liberal-kapitalist sistemin devlet kapitalizmine dönüşmüş zalim bir şekilden başka bir şey değildir. Sovyet Rusya'da fertlerin gelirleri arasındaki fark 30 kattan daha fazladır. Komünist partili, imtiyazlı bu bürokrat yeni sınıf sadece iki milyon insandan ibarettir. 240 milyon diğer Sovyet vatandaşı kıt kanaat zorla geçinebilmektedir. Tarih, sınıf istismar ve sömürüsünün bu kadar zalim bir şekline başka bir devirde şahit olmamıştır.

MİLLET SEKTÖRÜ

Anayasamız sosyalist ve kapitalist diktatörlüklere kapalıdır. Anayasamızın kabul ettiği sistem, ülkemizin şartlarını esas alan millî iktisat sistemidir. Millî iktisat sistemi de aslında karma ekonomiye dayanır. Ancak bu klâsik karma iktisat değil, modern karma iktisattır. Modern karma ekonominin özelliği, ikili sektör, yani özel sektör, millet sektörü

ve kamu sektörüdür. Burada klâsik iki sektör arasında yeni bir sektör, millet sektörü yer almaktadır.

Hayatî önemdeki stratejik, ekonomik ana faaliyetlerin devlet eliyle yürütülmesi, milletimizin sür'atle kalkınması için ve Türkiye'nin gerçekleri yönünden zarurî görülmelidir. Ağır sanayi, yüksek fırınlar, rafineri, petrol işletmeleri, ulaştırma gibi ekonomik işlerin devlet elinde veya devlet kontrolünde yürütülmesi gereklidir.

Bunların dışında malzeme imâli ve hafif sanayi özel teşebbüsün çalışacağı sahalar olabilir. Özel teşebbüs çalışmalarında işlerin daima toplumun yararına olacak şekilde gelişmesi devletçe kontrol edilmeli ve sağlanmalıdır.

İktisadî hayat kör bir kâr hırsına göre değil, topluma yararlı olacak kâr sağlama görüşüne göre yöneltilmelidir. Spekülatif kazançlar ve mu-rabahacılık yerine millete fayda sağlama prensibi esas olmalıdır.

Üretimi biteviye çoğaltmak ve kalitesini yükseltmek amaç olmalıdır. Sanayi ve ticarete taklitçilik değil, yeni buluşlar ve yaratıcılık başta gelen prensip olmalıdır.

Mülkiyet hakkı insan yaradılışının vazgeçilmez bir gereğidir. Mülkiyete hürmetkâr olmak ve her vatandaşı mülk sahibi kılmak, refaha giden yolda önemle göz önünde bulundurduğumuz bir husustur. Ancak, mülkiyetin kötüye kullanılmasına ve diğer vatandaşların boyunduruk altına sokulması için bir vasıta kılınmasına karşı konulmalıdır.

Mülk sahipleri, mülklerini iyi bir şekilde yönetmek ve cemiyete fayda sağlayacak bir yolda işletmekten sorumludurlar. Böyle yapmayanların, devletçe mülklerinin işletilmesine gidilmesi ve kendilerine rayice uygun kira verilmesi, uygulaması gerekli bir yol olmalıdır.

Devlet ve Özel Teşebbüs

“Sosyal devlet” kavramının çerçevesi içinde iktisadî alanda özel teşebbüse, meşru rekabete, iş bölümüne taraftarız.

Özel teşebbüsün halk ve yurt yararına ihtiyaçları karşıladığı iktisadî alanlarda, kamu sektörünün sermaye yatırımlarına girişmemesi esastır. Hileli ticarete, sermaye istismarına ve haksızlıklar yolu ile aşırı kâra karşı kayıtsız kalamayız. Bunları önleyici tedbirler alınacaktır. Kişinin teşebbüs ruhunun, yaratıcı fikrin korunması, geliştirilmesi, des-

teklenmesi lüzumuna inanıyoruz. Devlet, kişinin teşebbüs noksanlığı ve bilgi yetersizliğini eğitimle, geleneksel ve kanunî engelleri kaldırarak gidermekle vazifelidir.

Üretime hizmet etmeyen servetleri verimli hâle getirmek, halkı teşvik ve teşkilâtlandırarak, fertlerin küçük tasarruflarını bir araya getirmek, halk kitlelerini sermayedar kılmak, millî üretimi halk refahına faydalı hâle getirmek, devletin görevleri içerisinde.

Kalkınma çabasında bulunan memleketimizde yatırımların stratejisi kesinlikle tespit edilmemiştir.

Devletin ve özel sektörün sahası kesinlikle tespit edilmeli ve bu kesimlerde uzun vadeli işlere girişmek imkânı doğmalıdır.

Kalkınmanın ana stratejisine hâkim olabilmek için ağır endüstri, enerji membarları, demiryolları devlet elinde kalmalı, hafif endüstri özel sektöre devredilmelidir. Hâlen devlet elinde bulunan bu tesisler herkesçe alınabilir hisse senetlerine bölünerek millete arz edilmeli, vatandaş vatanında mülk sahibi yapılmalıdır. Bu yoldan toplanan sermaye yeni yatırımların esasını teşkil edebilir ve millet zamlar altında ezilmek yerine arzulu bir tasarrufa yönelebilir. Hafif endüstri sahasında devlet teşebbüsü, ancak gelişmemiş bölgelerde öncülük vazifesi görmeli, devlet kapitalizminden kurtulmalıyız. Bugün devletimiz, anlaşılması güç bir zihniyetin eseri olarak, her şeyi devlete mal etme ve vatandaşları ırgatlaştırma politikasının kurbanı olmuştur.

Hazin olan şudur ki, 1924 ve 1961 anayasalarını hazırlayan, devlet düzenini iki defa bizzat kuran Cumhuriyet Halk Partisi, kendi kurduğu bu düzenin bozukluğunu ileri süren kuruluşların başında gelmektedir.

Sanayiîni yüzde 85'i devlet elinde olan Türkiye'de devletçiliğin temposunu arttırmak, yurdu, "devlet patron, millet ırgat" durumuna düşürmek olacaktır. Yapılacak iş, devleti otelci, kunduracı, bezci, kasap ve meyhaneci hâlinde çıkartmak ve sanayiîni nâzım sektörünü de kârcı, çıkarıcı bir zihniyetle işleten kayırılmış dostlar tegallübünden kurtarmaktır. Ereğli Demir Çelik Fabrikası devlete, Nazilli Bez Fabrikası millete geçmelidir. Ölçü bu olmalıdır.

Millet sektörü, iktisadî yapımızın millîleşmesini, iktisadî kalkınmamızın hızlanmasını, üretim araçları mülkiyetinin âdil ve dengeli bir biçimde millî tabana (millete) yayılarak insanımızın hür olmasını sağlayacak bir sektördür. Millet sektörü, millî bütünleşme ve iktisadî

demokrasinin temel şartıdır. Gerçekten modern demokrasi, bir bütünleşme rejimidir. Burada devlet düzenini tehdit eden sınıflar arası çatışma ve sosyal mücadele, yerini sınıflar arası kaynaşma ve sosyal barışa terk etmiştir. Modern demokrasinin başarısı, siyasî demokrasi ile iktisadî demokrasiyi birleştirme şartına bağlıdır. Siyasî demokrasi, kısaca fertlerin yurt yönetimine dört yılda bir hür seçimlerle katılıp, tercihini bildirmesi, yöneticilerini seçmesi, iktisadî demokrasi ise, kendi geleceğini ilgilendiren iktisadî kararlara katılabilmesidir. Ferdin iktisadî kararlara katılabilmesi ise, ancak üretim araçlarına sahip veya ortak olmasıyla mümkündür. Diğer taraftan, ferdin siyasî ve iktisadî tercih ve kararlarını gerçekten verebilmesi, onun dış etkilerden uzak, güçlü ve teşkilâtlı olabilmesine bağlıdır.

Modern demokrasi; bir teşkilâtlar demokrasisidir. Burada fertler, aralarındaki sosyo-ekonomik bağa göre teşkilâtlanırlar. Kendi örgütü içinde fert daha güçlü olur. Üyesi olduğu sosyal grup onu diğer sosyal gruplara ve devlete karşı korur. Altı sosyal dilim şeklinde teşkilâtlanmasını teklif ettiğimiz Türk milletinin bu teşkilâtlanmasının hukukî cephesi şöyle olacaktır:

Milletin Hukukî Teşkilâtlanması

Marksist ve kapitalist hukuk teorisi, toplumu iki sınıfa ayırır. Bunlar, sermaye sınıfı ile işçi sınıfıdır. Kapitalist hukuk teorisi, sermayeyi esas aldığından sermaye mensupları için tek ve mecburî teşkilâtlanmayı, işçi sınıfı için çokçu (plüralist) ve gönüllü teşkilâtlanmayı öngörür. Gerçekten bu sistemde işverenler, bulundukları yerde kurulmuş olan meslek teşekkülüne üye olmak zorundadırlar. Bu üyelik, teklik ve mecburîlik ilkesine dayanır. Böylece kapitalistlerin aynı yerde ikinci bir meslekî kuruluş kurmalarının mümkün olmayacağı gibi, mevcut kuruluşa üye olmayan da meslek ve sanatını icra edemez. Tek ve mecburî kuruluş, birlikten kuvvet doğar ilkesine dayanır. Kapitalizmin istediği de esasen budur. Buna karşılık kapitalist sistem işçiler için tekçi kuruluş ilkesini kabul etmez. Çünkü tek kuruluştaki birleşen işçiler, kuvvetli olacaklarından sömürü imkânı azalır ve ortadan kalkabilir. Bu ise kapitalizmin felsefesine uygun düşmez.

Marksist hukuk teorisi ise, işçi sınıfının dışındaki sınıfları yok ettiğinden, bu düzende sadece işçi sınıfı teşkilâtlandırılır. Ancak, işçi

sınıfının teşkilâtlanması, hürriyet ilkesine göre olmaz. İşçi komünist partisinin emir ve baskısı, dolayısıyla sömürüsü altında tutulmak için teşkilâtlandırılır.

Bu iki teori de Türk millî menfaatlerine aykırı düşen, milleti sınıflara bölüp bunları birbirine düşman eden yabancı teorilerdir. Kaldı ki, bu teoriler ilim ve sosyal gerçeklere de uymamaktadır.

Altı sosyal dilimimizin hukuken teşkilâtlandırılması sonucu **Türk Köylü Teşkilâtı, Türk İşçi Teşkilâtı (Sendikası), Türk Esnaf Teşkilâtı, Türk Memur Teşkilâtı, Türk İşveren Teşkilâtı ve Türk Serbest Meslek Mensubu Teşkilâtı** kurulmuş olacaktır. Böylece, her sosyal dilim hukukî teşkilâtı içinde organize edilecektir.

Altı millî sosyal dilimimiz; işçi birliği, köylü birliği, esnaf birliği, memur birliği, serbest çalışanlar birliği ve işverenler birliği... Bu birliklerin kuruluş ve işleyişi tamamen demokratik usûller içinde cereyan edecektir. Her birlik, siyasî iktidara karşı bağımsız, özel hukuk tüzel kişiliğini haiz olacaktır. Birliğin yönetim ve denetim kurulları, birlik genel kurulu tarafından seçilecektir.

Hukukî yönden demokratik ve muhtar olan bu birlikler, iktisadî yönden iktisadî kalkınmamızda dinamik bir rol oynayacaktır. Her birlik içinde bir iktisadî tasarruf ve yatırım sandığı kurulacak, her üyenin yapacağı mecburî tasarruflarla biriken kaynak, ağır sanayie, fabrika yapan fabrika sanayiine yatırılacaktır. Bu yatırımlar sonucu ekonomimiz yeni üretim araçlarına kavuşacak, kurulan fabrika ve işyerleri yeni bir sektör doğuracaktır. İktisadımızda yeni doğacak olan bu sektöre o millet sektörü adını vereceğiz. Kurulacak bu yeni düzende üretim araçları mülkiyeti, bunu kuran birliğin üyelerinin olacaktır. Her üretim aracı, yani fabrika ve işyerleri çeşitli hisse senetleri şeklinde, tasarruf yapan birlik üyelerine verilecektir. Böylece özel sektör ve kamu sektörü yanında üretim araçlarının sahibi olan üçüncü bir sektör; millet sektörü doğmuş olacaktır.

MALİYE VE TİCARET POLİTİKASI

Türkiye’de vergi adaletsizliği orta sınıfı ortadan kaldıracak vasıftadır. Memur, küçük çiftçi ve işçilerden yüksek vergiler alınırken, üretimi teşvik etmeyen, üretime yönelmemiş yatırımlardan gerekli vergi alınmamak-

tadır. Dış ticaret yapanların kaçırıldıkları vergi oranı, Türk maliyesinin topladığı vergiden belki de fazladır.

Ticaret politikamızın ana prensibi, müstahsilden halkımıza mal ve hizmet akımını taraflar için en yararlı şekilde düzenlemektir. Bu akımı temin eden hizmet sür'atli ve ucuz olmalıdır. Bu hizmet sun'î zorluklar yaratılmadan yürütülmelidir. Hizmetin emniyet ve istikrar içinde cereyanı sağlanmalıdır. İş ahlâkına azamî dikkat gösterilmeli ve her türlü spekülasyon ve borsa oyunlarına son verilmelidir. Halkı soyan tefecilik, karaborsacılık, vurgunculuk ve sahtekârlıklara karşı ibretli tedbirler alınmalıdır.

Dış ticaret hususundaki görüşlerimize gelince:

Dış Ticaret Meselesi

Dış ticaret, bugünkü, başıboş ve millî çıkarlarımıza aykırı durumdan kurtarılacaktır. Millî Dış Ticaret Kurumu adında yeni bir kurum kurulacaktır. Bu kurum, 6 Millî Teşkilâtın seçilecek kimselerle Devlet Teşkilâtından atanacak kişilerden teşekkül edecektir.

Dış ticaret, millî ekonomi ve özellikle kalkınma yönünden çok önemli bir sektördür. Bu sektör, bir yandan üretmiş olduğumuz malları dış ülkelere satıp döviz kazancı sağlarken, bir yandan da kalkınmamız için gerekli yatırım mallarının ithalini sağlayacaktır. Liberal-kapitalist dış ticaret rejiminde ürünlerimizi dış ülkelere satan kimseleri kontrol etmemiz çok zordur. Bu yüzden çok büyük sermaye kaçakçılığına ve döviz kaybına uğramaktayız. Oysa, memleketimizin kalkınması için sermaye ve dövize ihtiyacımız vardır. Kalkınma, bir sanayileşme, bir sermaye birikimidir. Sanayileşme ve dolayısıyla sermaye birikiminin gerçekleşebilmesi için, dışarıdan alınacak kalkınma malzemesi ve mallarını alabilecek dövize, yabancı ülke parasına ihtiyaç vardır. Döviz ne kadar çok olursa o kadar çok sermaye malları ithal edilebilir. Bu sebeple, döviz kaynağımız olan dış ticaretin, bir hırsızlık ve kaçakçılık yuvası hâlinde çıkartılıp kalkınmamıza yarayan bir kurum hâline getirilmesi lâzımdır.

Durumu bugünkü rejimde bir misalle açıklayalım: İhracat yapan bir tüccar, dışarıdaki bir tüccara 10 dolarlık bir mal satmış olmasına rağmen ondan sadece 5 dolarlık bir fatura alabilir. Geri kalan 5 dolarlık kısmı dışarıda bir bankaya veya işe (teşebbüse) yatırabilir. Bu hâlde, bir

tarafıtan kalkınmanın dış finansmanını teşkil eden döviz yurda eksik olarak girerken, diğler tarafıtan da, kaçırılmış olan bu 5 dolardan devlet bir dolar vergi alacak ise, bu vergi de alınmamış olur.

İsraf ve Yardım Dilenmek

Memleketimizde bir de israf var... Her alanda korkunç derecede israf var. Memleketimizde israf ekonomisi hüküm sürmektedir. Bunun yanında yabancılarından merhamet dilenmek; bizi tiksindirmiyor! Amerika bize versin... Almanyaya bize versin... Rusya bize versin... Niye versin? Sende niye yok? Nasıl ki kişilerin birbirleriyle münasebetlerinde; bir adam başka bir adama muhtaç olur, devamlı ondan para ister, yardım ister, yardım alırsa; izzet-i nefsi yaralanır ve o yardım edenin minneti altında kalır... İnsanın insan olması için her şeyden evvel kendi alın teriyle, kendi kuvvetiyle, kendi emeğiyle yaşaması gerekir. Milletlerin de böyle olması lâzımdır!

Millî Dış Ticaret Siyaseti

Dünya ekonomisi ile rekabet edebilecek seviyeye gelebilmek için âcıl tedbirler alınmalıdır. Dışarıdan lüks maddeler alımı yerine sanayimizi geliştirecek yarı mamul ve mamul üretim malları ithal edilmeli, sanayide gelişmiş devletler ile olan münasebetlerimizde millî iktisadın zedelenmemesine azamî dikkat gösterilmelidir. Dışarıya para kaçırma gayretlerine mutlaka set çekilmelidir. Türkiye’de Türk insanının emeği ve alın teri ile elde edilen kazançların dışarıya kaçırılması ve bunlara müsamaha gösterilmesi bize göre bir vatan ihanetidir. Biz ithalât ve ihracatın Türklerin elinde bulundurulmasını ve bu imkânı ellerinde bulunduranların vatan ve millete gerçekten bağlı ve gönlünde yabancı başka bir milletin özlemini yaşatmayan insanlar olmasını istiyoruz.

İthalât kalkınma hedeflerimize uygun olarak planlanmalıdır. İhraç mallarımızın mahdud kalemlere inhisar etmesi de bizi düşündürmektedir. Bunun kalkınma planına uygun olarak sayılarının arttırılmasını sağlamak mecburîdir. Dış ticaret ödemeler dengesi açığının devam etmesi bizi âcıl tedbirler almağa sevk etmelidir. Millî istihsalin iç ve dış pazarlarda standart tipler hâline getirilmesi, belirli vasıflarda sürülmesi ve kalite kontrolü sağlanmalıdır. İhracatımızın ham madde ve tarım

ürünlerinden işlenmiş madde ve sanayi mamullerine dönüşü sür'atle gerçekleştirilmeli, özellikle Orta Doğu ile ticarî ilişkilerimiz bu yönde sür'atle geliştirilmelidir.

Yabancı sermaye her memlekete para kazanmak gelir. Bunun için de aradığı şartlar yatırdığı sermayenin emniyeti, kısa zamanda sermayesini amorti etmek ve dışarıya daha çok para çıkartabilmektir. Hiç bir millet, başka bir millete iyilik olsun diye yardım yapmaz. Her millet başka bir milletle kendi menfaatlerini düşünerek ilgi kurar ve bu ilgiyi sürdürür yahut keser. Yabancı sermayeyi bu gözle görmek ve buna göre tedbirler almak gerekir.

İlk dikkat edilecek husus, yabancı sermaye ile birlikte siyasî nüfuzun da girmesini önlemektir. Yatırılacak sermaye, üretimi arttıracak olmalıdır. Bunlar tam olarak sağlandığı takdirde, yabancı sermayeden bir süre faydalanmak zararlı değildir.

Bugün milletlerarası karşılıklı menfaatler, karşılıklı yardımlaşma imkânlarını da beraberlerinde getirir. Gelişme çabasında olan memleketler, kendi hürriyet ve istiklâllerinden en küçük bir taviz vermeden yardımlardan faydalanabilmektedirler. Türkiye de elbette ki, aynı şekilde faydalanma yoluna gidecektir ve gitmelidir de. Ancak, bu muazzam borçların Türk nesillerine miras bırakılan ağır bir yük hâlini almaması için üzerinde bilhassa durulması gereken hususlar vardır. Bunları şöylece sıralayabiliriz:

1— Borçların faizleri, taksitleri ve ödemesiz geçecek devreleri memleketimizin iktisadî şartlarına en uygun bir tarzda tespit edilmelidir.

2— Temin edilen kredilerin bir kısmı net döviz olarak verilmekte ve Türkiye, bu krediyi istediği memleketten, istediği şekilde ithalâta kullanabilmektedir. Bir kısmı ise, şarta bağlı olarak verilmekte ve sadece krediyi açan memleketten ithalâtın finansmanında kullanılmaktadır ki, bu ikinci şekil bir nevi aynî kredi mahiyetindedir. Diğer bir şekil de proje kredileridir.

Türkiye bu her üç şekildeki krediyi de kullanırken en ucuz fiyat ve üstün kalite esasını takip etmelidir. Aksi hâlde alınan kredi Türkiye'ye iki misline mal olur ve böylece, dış borçlardan hiç bir zaman kurtulmamız mümkün olamaz.

3— Alınan krediler yıllık ithalât programının baliğ olduğu rakamla, ihracat gelirimiz arasındaki aleyhteki farkın, yani açığın kapatılmasında

kullanılır. O hâlde, açık verme pahasına yapılan bir ithalâta ait program hazırlanırken, memleketin ihtiyaçları sıhhatli olarak tespit edilmelidir. Meselâ 1965 yılında 665 milyon dolarlık ithalât yapılmıştır. Bunun yüzde 44.2'sine tekabül eden 294 milyon dolarlık kısmı ile yatırım maddeleri ve yüzde 43.8'ine tekabül eden 291 milyon dolarlık kısmı ile ham madde ithal edilmiştir. Yani yıllık programın yüzde 88'i yatırım maddeleri ve ham maddeler ithalâtına tahsis olunmuştur. Meselâ 291 milyon dolarlık ham madde ithalâtına esas olan ihtiyaç nasıl tespit edilmiştir? Bu rakam İhtiyaçtan fazla mı, yoksa noksan mı? Çünkü 1958 yılından beri 16 adet kotada aşağı yukarı hep aynı ithalât yapılmaktadır. Biz o kanaatdeyiz ki, ithalât programları hazırlanırken memleket ihtiyaçlarının ciddî bir envanterine dayanılmamaktadır. Daima bir evvelki kotadan verilen miktarlar esas alınarak memleketin takribî ihtiyaçları hesaplanmaktadır. Eğer bu ihtiyaçlar sıhhatli olarak tespit edilebilir, ham madde ve yedek parça ithalâtının Türk ekonomisinde kullanılma miktarları yakından incelenirse, görülecektir ki, her yıl lüzumsuz stoklar yapılmakta ve ihtiyaçtan fazla ithalâta gidilmektedir.

Yukarıdan beri sıralanan bu üç husus dikkate alınmadığı takdirde, Türkiye'nin yakasını alacaklılardan kurtarmasına imkân olmayacaktır. Bu takdirde, yarınki Türk nesilleri kendileri için uyguladığımız böyle bir kalkınma planı dolayısıyla bizi sorumlu tutacaklardır. Bu hakikatler karşısında, Türkiye için çıkar yol, Türkiye'nin tediye muvazenesini, bir an önce tesis edecek, üretimi arttırıcı yatırımlara imkân verecek ithalâtın yapılması ve bu nevi tesislerin kurularak yaşatılmasıdır. Türkiye, üretmekte olduğu ham maddeleri mamul hâle getirerek, dış memleketlere ihracına imkân verecek yatırımları sür'atle çoğaltmalıdır. Bu esas miktarlardan sonra, alınması gerekli önemli bir tedbire işaret etmek isteriz ki, yukarıda saydığımız tedbirler ancak bu sayede değerlenebilecektir. Şu anda azımsanmayacak bir nispete varmış olan dış borçların hiç değilse, bugünkü durumu ile, çok elverişli bir devre için ertelenmek imkânları aranmalıdır. Şayet böyle bir imkân bulunur ve bundan sonraki borçlarda ve ithalât hesaplarında da saydığımız hususlara dikkat edilirse, Türk iktisadının dış borç taksitlerinin tazyikinden kurtarılması mümkün olur. İktidarın, mevcut dış borçları uzun vadeli bir ertelemeye tâbi tutmak üzere, ilgili memleketler nezdinde teşebbüse geçmesini, Konsorsiyum çevresinde bu konuya hiç değilse şimdiden gündeme aldırmasını tavsiye ve temenni ederiz.

Kalkınmamız için ileri modern memleketlerden faydalanmak zarureti vardır. Hızlı kalkınmamızı sağlayacak ve üretim için lüzumlu şeyleri yapacak tesislerin kurulmasından yabancı sermaye ve yabancı teknikten faydalanmak gereklidir. Ancak, bu gibi hâllerde azamî ölçüde Türk personel kullanılması zarureti ve en az zarar verecek şartlar içinde olmalıdır. Kur transferlerinin oranı, kurulan tesisin sağladığı üretimin döviz değerinin en çok yüzde 10'u kadar olmalıdır.

Bir iktisadî kalkınma savaşının sadece dış yardım ve el yordamı ile gerçekleştirilmesi mümkün değildir. Her şeyden önce o milletin kendi millî hedeflerini tespit ederek bu hedefleri gerçekleştirmek için uygulayacağı planlar çerçevesinde dış yardım sağlanması ve bu yardımları ilmi bir görüşle uygulaması gereklidir. Milletlerarası karşılıklı menfaat alışverişleri ve yardımlaşmalar tarih boyunca olagelmış şeylerdir. Hatta bu yardımlaşmalar birbirine dış bileyen, can düşmanı rejimlerin idaresinde bulunan memleketler arasında dahi olmuş ve olagelmektedir. Asıl önemli nokta, yardım alan memleketlerin devlet adamlarının bunu, yerinde ve isabetli şekilde kullanmaları ve bu gibi müesseselerde millî bağımsızlığın ve millî kişiliğin çiğnenmesine meydan verilmemesidir.

Dış İktisadî İlişkiler

- 1— Dış iktisadî ilişkilerde ölçü millî yarardır.
- 2— Yabancı sermayeye karşı değiliz.
- 3— Millî menfaatleri gereğince savunabilen millî bir iktidarın elinde yabancı sermaye millî ülkelerin gerçekleştirilmesinde bir araç olarak kullanılabilir.
- 4— Dış ilişkiler, zayıf ünitelerin aleyhinde sonuç doğurmaya müsait ve müstaittir. Bu bakımdan ilişkilerin bu istidada galebe çalacak tarzda ve özel bir itina ile düzeltilmesi esastır.
- 5— Mücerret olarak bölgesel iktisadî organizasyonlara karşı değiliz.
- 6— Millî ülkelere ters düşmeyen tek alternatifin, kısa dönemde uygulama kabiliyeti olmadığı için bölgesel iktisadî kuruluşların iktisadî aşarak içtimaî kültürel ve siyasî bütünleşme aracı olarak kullanılmalarına karşı açıkça vaziyet almayı millî bir görev sayarız. Ortak Pazar'a girişimiz, sanayileşmemiz için ciddi bir engel teşkil edecektir. Kuruluş masrafları,

tecrübe kazanıncaya kadar geçecek zaman gibi faktörler dolayısıyla sanayileşmeye çalışan memleketimizin ileri birer sanayi memleketi olan Ortak Pazar devletleriyle rekabet etmesi mümkün değildir.

7— Yabancıların ülkenin istediği yerinde, istediği ölçüde arazi ve imkân edinmelerine fırsat vererek Sevr Antlaşmasının dolaylı uygulamasına sebep olacağı, kültürel ve sosyal deformasyona yol açacağı ve millî sanayinin gelişmesini engelleyeceği için Ortak Pazar'ın açıkça ve kesinlikle karşısındayız.

8 — Kalkınma için Bölgesel İşbirliği Anlaşmasının millî yararlar açısından geliştirilip genişletilmesinde yarar görüyoruz.

9— Üçüncü dünya ülkeleri, özellikle Orta Doğu ve Afrika'nın Müslüman ülkeleri, Kıt'a Çin'iyle ticarî ilişkileri geliştirmenin büyük yararlar sağlayacağını inanıyoruz.

Banka Meselesi

İç finansman yönünden önemli bir yer işgal eden bankacılığa da kısaca temas etmek istiyorum. Bugün bankacılığımız, mahiyeti itibarıyla ticaret bankacılığı şeklinde işlemektedir. Bu tip bankalar, kısa vadeli kredi verirler. Bu krediler karşılığında büyük faiz ve kazanç sağlarlar. Oysa bizim daha çok tasarruf, kalkınma ve sanayi bankalarına ihtiyacımız vardır. Bugün ülkemizde uzun vadeli kredi veren, kalkınma ve sanayi bankaları âdeta yok gibidir. Bu itibarla, banka sistemimizi değiştirip tasarruf, kalkınma ve sanayi bankalarını kurmak zorundayız.

Hâlen yürürlükte bulunan ticaret tipi bankalarımız, kaynakları millî olmasına rağmen, aracı ve tefecilerin hizmetinde bulunmakta, yurttaşlarımızın küçük tasarruf ve mevduatıyla toplamış bulundukları milyarlarca parayı, büyük faizlerle işletmektedir. Bu sömürücü ve millî menfaatlere aykırı durumu değiştireceğiz. Bankalar millileştirilecek, millî sektörle kamu sektörünün hizmetine verilecektir. Yeniden kurulacak tasarruf bankalarında, devlet gelirleri ile millî teşkilâtların tasarruf ve gelirleri bulunacak, büyük kaynaklar, kalkınma ve sanayi bankaları kanalıyla devletin ve milletin yeni kuracağı yeni üretim araçlarını finanse edecektir. Bugünkü faiz sistemi, mahiyeti itibarıyla tamamen değiştirilecek, yeni düzenlemeye gidilecektir.

İŞÇİ HAKLARI VE İŞ DÜZENİ

İNSAN ŞAHSİYETİNİN BİR PARÇASI OLARAK EMEK

Milliyetçi Hareket, insan şahsiyetine en büyük saygıyı duyar. Emek, insan şahsiyetinin bir parçası, yapıcı bir unsurdur. Emeğe saygı duymayan, emeği korumayan bir görüş, insana da saygı duyamaz. Üretici, değer yaratıcı tek varlık emektir.

Bugün yeryüzünde uygulanmakta olan bazı sistemler, emeği bir mal, bir eşya olarak görür. Bu sistemlerin emeğe verdikleri değer, bir mal, bir eşyaya gösterilen değerden farklı değildir. Emeği, bir mal, bir eşya olarak gören sistemler bilhassa kapitalist ve Marksist (komünist) sistemlerdir.

Emek, insan şahsiyetinin bir parçası olduğuna göre, emeği, eşya olarak nitelemek, insanı eşyalaştırmak demektir. Kapitalist ve komünist sistemlerde emek sahibi olan işçi, düşünen, yaratan, yeni değerler üreten bir insan olarak değil, bir eşya, bir makina olarak görülür. Her mal ve makinada olduğu gibi işçide aranan daha fazla çalışmak, daha fazla üretmektir. Nasıl, faydasız hâle gelen bir mal atılır, bir kenara bırakılırsa, bu sistemlerde çalışamaz, üretmez hâle gelen işçi de atılır, bir kenarda kendi kaderine bırakılır. İşçi, bir insan; emek, insan şahsiyetinin bir parçası olarak kabul edilmediği için, insana saygı duyulamaz.

Emek, üretim faaliyetinin en kutsal unsurudur; sermaye ile birlikte emek, üretimi meydana getirir, Ancak, gerçek bu olmasına rağmen **uygulamada, sermaye daima emeği sömürür**. Uygulanan sistem ister özel mülkiyet düzeninin hâkim olduğu kapitalist sistem olsun, ister devlet mülkiyeti sisteminin hâkim olduğu komünist sistem olsun, emek üvey evlât muamelesi görmekte, sömürülmektedir. Oysa emeksiz sermaye hiç bir üretimde bulunamaz.

Milliyetçi Hareket, her türlü sömürü düzenine karşıdır. Milliyetçi Hareket, sermayenin emeği sömürmediği, sermaye ve emeği millî menfaatler içinde dengeleyen bir düzen taraftarıdır. Milliyetçi Hareket'te emek ve sermaye birbirini yok eden, birbirleriyle mücadele eden iki düşman unsur olarak değil, birbirini tamamlayan iki kardeş olarak ele alınmakta, düzenlenmektedir. Emeği sermayeye, sermayeyi emeğe boşgazlatan, soyduran sahte, sınıfçı, bölücü sistemlere inanmıyoruz. İnanç ve görüşümüz, emek-sermaye barışıdır. Millî kalkınmamızın, ekonomik gelişmemizin hızla, dengeli ve âdil bir şekilde olabilmesi ancak EMEK-SERMAYE BÜTÜNLEŞMESİYLE MÜMKÜN DÜR.

Emek-Sermaye Bütünleşmesi

Milliyetçi Hareket'in temel felsefesi, MİLLÎ BÜTÜNLEŞME'dir. Millî bütünleşme, milliyetçiliğin en modern anlamıdır. Millî sınırlarımız içinde 40 milyon Türk insanının her konuda, kültürde, eğitimde, ekonomide bütünleşmesi, tek vücut olması gerekir. Kamplara ve menfaat gruplarına bölünmüş bir Türkiye'nin devlet ve millet olarak varlığını koruyabilmesine imkân yoktur. Geçirdiğimiz son yıllar, millî birliğimiz, devlet ülke bütünlüğümüz yönünden parçalayıcı, bölücü, Türk ve Türklük ismini tarih sahnesinden silici hain görüş ve sistemlerin kol gezdiği yıllar olmuştur. Şurasını memnuniyetle kaydetmek gerekir ki, bu hain görüş ve sistemlere en az iltifat eden, bunların sahte olanlarına inanmayan tek topluluk, Milliyetçi-Vatanperver Türk İşçileri olmuştur.

Milletimiz ve ülkemizi bu hain görüşlerden korumak için daha kuvvetli, çağın gerçeklerine daha uygun millî görüşler bulmamız gerekir. Tarihte bir fikrin, tek başına sopa ile polis tedbirleri ile yenildiği görülmemiştir. Nasıl ki, zehirin ilacı panzehir ise, fikrin de ilacı daha kuvvetli fikirdir. Ülkemizi parçalamak, milletimizi esir etmek, Türk işçisini köleleştirmek isteyen komünist ve bölgeci fikirlere karşı, milliyetçi bir fikirle karşı çıkmak zorundayız.

Türk Milliyetçilik fikrinin temeli, bütünleşmedir. Millî bütünleşmeden maksat, Türk milletini meydana getiren bütün fert ve sosyal grupların tasa, kader ve kıvançta ortak olmasıdır. Bu genel prensibe uygun olarak Milliyetçi Hareket, emek ve sermaye sahiplerini millî bütünleşme, ortak ülkü ve inançlara davet etmektedir. Emek ve sermaye, millî bütünlük ve menfaat dışında faaliyette bulunamaz. Bunun için

gerek emek, gerek sermaye, millî menfaatlara hizmet ettikleri ölçüde korunmalı ve desteklenmelidir.

İşsizlik Meselesi

Millî Eğitim, Türk çocuklarını milliyetçi bir şuurla yetiştirmek yerine belirsiz ve kozmopolit bir yön izlemektedir. Türkiye'nin sosyal ve ekonomik hedeflerini dikkate almaz bir tutumla yürütülmektedir. Bugün Türkiye, bütün dünyada tenkidi yapılmış, zaafı belli olmuş, yerine yenisi konmuş iktisadî sistemlerin münakaşasına düşmüştür. Bir yanda CHP'nin himaye ve teşvik ettiği solculuk, diğer tarafta AP'nin kuyruğuna takıldığı kapitalizm, materyalist bir felsefenin iki ifade tarzı. Çekoslovakya'da sosyalizmin, İngiltere'de kapitalizmin yetersizliği idrak edildiği ve her iki sistem kendi uygulayıcıları tarafından redde uğradığı sırada Türkiye bu sistemlerin tercihi için kavga etmek durumuna düşmüştür.

Bir yanda bu kavga yürürken, memlekette işsizlerin miktarı 8 milyonu bulmuştur. Milletimizin en güçlü fertleri en çok iş görecekları bir çağda batı memleketlerinin kapısında iş için kuyruğa girmiş durumdadırlar. Bir zamanlar fâtilh olarak girdiğimiz ülkelerde sokak süpürgeciliğine talip hâle gelmişizdir.

Yalnız bu 8 milyon işsizın çaresini düşünmeyen hükûmetin meydana getirdiği zararı hesaplamak gözlerimizi açmaya yetecek azamettedir. Avrupa'ya meselâ Almanya'ya giden işçilerimizin durumunu ele alalım: Almanca okuma-yazma hattâ konuşma bilmeyen bir Türk işçisi saatte üç mark yani 40 lira ücret almaktadır. Günde sekiz saat çalıştığına göre 320 lira kendisine ödenmektedir.

İşçiye 320 lira verebilmesi için fabrikanın işçi başına en az 640 lira bir değer elde etmesi gerekir. Aksi takdirde fabrika iflâsa gider. Zira faiz, amortisman, sigorta, idare, vergi gibi masraflarını karşıladıktan sonra bir de kâr elde edecektir. O hâlde bizim batıda çalışan her işçimiz işinde çalıştığı memlekete 320 liralık bir değeri her gün eklemektedir. Türkiye'de ise günde 320 liralık bir değer üretecek 8 milyon insan boş durmaktadır. Biz bu miktarın 120 lira başına 200 liralık bir üretim gücünün heba edildiğini hesap edersek 8 milyon işsizın her gün 16.000.000.000'lük bir değer üretmekten mahrum bırakıldığını anlamış oluruz. Bu insanların

senede 300 gün çalıştıklarını düşünenecek olursak yıllık zararın 480 milyar tuttuğunu görürüz.

Emek Seferberliği

Kalkınmamızda açık ve gizli işsizler kitlesinden istifade etmek zorundayız. Bugün ülkemizde 8 milyon civarında açık ve gizli işsiz vardır. Üretim ve kalkınmanın en önemli unsuru olan emek unsuru, verimsiz bir durumdadır. Kalkınma hareketinde bu çeşit âtlı iş gücünün önemi büyüktür. Bazı alanlarda emek makinanın yerini tutabilir. Az gelişmiş ülke, makina ve kalkınma araçları kıt bir ülke olduğu için, bazı makinanın yapabileceği işler, emek ikamesi suretiyle de yapılabilir. Özellikle alt yapı yatırımları, bayındırlık işleri, yani yol, su, baraj, okul, ve diğer yapı işleri, yoğun bir emek kullanımı ile belirli oranda gerçekleşebilir. Yukarıda sayılan işler, büyük döviz harcaması sonucunda ithal edilecek makinalar yerine, ülkemizde ucuz ve kolay bir şekilde kazma-kürek yoluyla yapılabilir. Bu suretle kalkınmada kullanılacak sermayeden tasarruf, kaynak hâlini alır. Âtlı iş gücünden bu şekilde yararlanabilmek, bir disiplin ve teşkilât işidir. Bunun için emek seferberliğini gerçekleştirecek bir Millî Kalkınma Ordusu kurulacaktır. Bu teşkilâtta, çalışacak kişiler demokratik bir şekilde seçilecek, belirli bir ücret alacaklardır. Bunlar daha önce kısa bir eğitim görecekler, böylece hem vasıflı iş gücü doğacak, hem de kalkınmamız daha hızlı bir şekilde gerçekleşecektir. Ayrıca ülkemizde işsiz kimse de kalmayacaktır.

İşçi Meselemiz

Emek ve sermaye münasebetlerinde, insan hakları ve adalet esaslarını göz önünde bulunduran anlayışlı bir tutumu hâkim kılmak gerekir. Türk milletinin menfaatlerini her şeyin üstünde tutarak hareket etmek her Türk vatandaşının başlıca görevidir. Edirne'den Kars'a kadar bütün Türk vatandaşlarını içine alan bir sosyal güvenlik teşkilâtı kurulması, toplumumuzun başta gelen ihtiyacıdır. İşsizliğe karşı korunma ve iş güvenliği, fırsat eşitliği düzeni gibi acele ihtiyaçların bir an önce sağlanması gerekmektedir.

Toprakta çalışan çiftçi nüfusumuzun diğer iş alanlarına aktarılması, bir an önce yapılacak işlerin başında gelmektedir.

Bunun için geniş istihdam sahaları açılmalıdır. Türkiye’de değerlendirilecek, henüz el sürülmemiş pek çok zenginlikler bulunduğu gibi bir neslin hayatına sığmayacak pek çok işler de vardır. Milletimiz için “yokluk” yoktur. Bütün mesele ilim ve bilgiyi önder yaparak el ele verip hamlelere girişebilmektir. Yabancı ülkelere memleketimizin insanlarını işçi olarak gitmekten kurtarmanın yolu, kendi iş alanlarımızı açmaktan ibarettir. Bunun için teşkilâtçı ve liyakatli yöneticileri iş başına getirmek gerekmektedir.

İşçi hakları toplum nizamının temeli sayılmalıdır.

İşçilerimizin haklarının tam olarak sağlanması ve korunması, toplumun kalkınması ve huzuru için başlıca amacımızdır. Diğer mesleklerde çalışan vatandaşlarımızın kazançlarıyla ve memleketin geçim şartlarına uygun düşecek biçimde işçilerimizin gündeliklerinin ayarlanması kesinlikle gereklidir.

Sınıf mücadelesini ve tek sınıf düşüncesini, millet fikrine; ilim ve insanlık anlayışına aykırı buluyoruz. Bizim için asıl olan bütün çalışan insanların haklarının sağlanması, korunması ve ahenk içinde birbirlerini tamamlamalarıdır. Yurt ve dünya gerçeklerine bakış için başlangıç yerimiz, Türkiye ve Türk milletinin yüksek varlığı ve menfaatleridir. Meselelere sınıflar arası mücadele tarzında bakarak, tek bir sınıfın, kol ırgatlarının her şeyin sahibi ve hâkimi (!) olmasını istemek iddiasını, komünizme giden en kestirme yol olarak görmekteyiz. Bugünkü dünya ilim, teknik ve kültür dünyası olduğuna göre, cemiyet hayatını idare edecek insanların bilgi ile yetişmiş ve kafası çalışan aydın kişiler bulunması gerektiğine inanıyoruz. Cemiyet hayatının zarurî kıldığı medenî ve meslekî iş bölümünün meydana getirdiği zümreleşme ve sınıflaşma, hiç bir zaman bir sınıfın lehinde bir tahakküm hiyerarşisi kurmaya sebep olmamalıdır ve olamaz. Biz böyle bir görüşe karşıyız. Cemiyet hayatını mutsuzluğa, düzensizliğe ve bin bir derde götürecek bu davranışlarla daima savaşağız.

Yurt dışına çalışmaya giden işçilerimiz için yeterli bir teşkilât kurmalı ve onları yabancı diyarlarda koruma, destekleme tedbirlerini almalıyız. Bugün yüz binlerce işçi vatandaşımız, yabancı ülkelerde perişan, dağınık ve yardımsız bir durumdadır. Bu vatandaşlarımız, çeşitli menfî propagandaların daima hücumu altındadırlar. Bunlar için acele tedbirler alınmasına ihtiyaç vardır.

Sosyal güvenlik

Memleketimizin içerisinde bulunduğu bugünkü ortamda ağır yükler altında ezilen vatandaşlarımızın başında işçiler ve köylüler gelmektedir. Köylerde yaşayan vatandaşlarımızın bin bir güçlüklerle elde ettikleri mahsûlleri yok pahasına sattıkları ve emeklerinin karşılıklarını alamadıkları ortadadır. Köylülerimizin uzun yıllardan beri araçların, tefecilerin, vurguncuların ve karaborsacıların elinde kaldığı açık bir gerçektir. İşçilerimizin de içerisinde bulunduğu bunalım en az köylü vatandaşlarımızınki kadar derin ve önemlidir. Fabrikaların sağlığa aykırı bunaltıcı havasında veya yerin yedi kat altında çalışarak emeklerini ortaya koymuş bulunan işçilerin çoğu kez alın terlerinin karşılığı olarak, hak ettikleri ücretleri alamadıkları üzüntü ile görülmektedir.

Türkiye’de Sosyal Sigortalar Kurumu’na bağlı işçilerin sayısının 2,5 milyonu aştığı ve bu işçilerin daha çok büyük şehirlerde ve gecekonduarda yaşadığı herkesçe bilinmektedir. Ankara, İstanbul, İzmir ve Adana’da işçilerin yüzde 57-78 arasındakilerinin bir tek odalı evlerde barınmak zorunda kaldığı ve sekiz, dokuz nüfusla, bunun son derece güç bir iş olduğu açıktır. Kötü barınma şartları içerisinde bulunan evlerin yüzde 44’ünün işçi vatandaşlarımız tarafından kullanıldığı, işçilerin hastahane kapılarında perişan bir şekilde bekletildiği ve çalışan kişilerin yarımlarından hiç bir zaman emin olamadıkları birer gerçektir. Bütün işçileri sosyal güvenliğe kavuşturmak ve bu sosyal güvenlik teşkilâtını milletimizin bütün fertlerinin istifadesine sunmak son derece zorunludur.

İnsan emeği bir milletin hayatında en kutsal değerdir. Türkiye’de ortalama yaş, erkekler için 54 ve kadınlar için 56 olduğuna göre, işçilerin 60 yahut daha yukarı yaşlarda emekli olmasını istemek asla uygun olamaz. İşçi haklarının ve bütün yurttaşların sosyal güvenliklerinin daima daha çok geliştirilmesi için çareler araştırılmalıdır. Türkiye’nin şartlarını bilmeyen yabancı uzmanların görüşleri her zaman isabetli kabul edilemez. Memlekette sosyal refahın tesis, sosyal adaletin temini ancak inançlı kadroların iktidarı ile mümkündür. Yurdumuzda vurguncuların, araçların, tefecilerin varlığını, kim inkâr edebilir? Memleketimizde belli bir kesimin dışında hangi vatandaşımız çıkıp da diyebilir ki, “Ben yarınımdan eminim” ve kim iddia edebilir ki, “İşçiler emeklerinin karşılığı olan ücretleri noksansız olarak almaktadırlar”. Bu gerçekleri görmek kendimizi bu gerçeklerin ışığı altında memleketin

meselelerinin çözümlenmesi yolunda seferber etmek mecburiyetindeyiz. Türkiye sömürücünün ortadan kalktığı, aracının, tefecinin tepelendiği, işsizlik korkusunun ortadan kalktığı, insanın kıymet kazandığı bir düzenin özlemine çekmektedir. İşte Milliyetçi Hareketin iktidarı her türlü sömürünün ortadan kalktığı, bütün vatandaşların yarınlarından emin olacağı bir düzeni beraberinde getirecektir. Milliyetçi Hareketin iktidarında araçlar, tefeciler, vurguncular olmayacaktır. Milliyetçi Hareketin iktidarında, bütün vatandaşlar, ayırt edilmeksizin aynı sevgiyle kucaklanacak, insanın insanı horlaması, küçük görmesi mutlaka önlenecektir. Milliyetçi Hareketin iktidarında gücün yerini hakkın, anarşinin yerini hukukun üstünlüğü prensipleri alacak ve Edirne'sinden Kars'ına kadar bütün vatandaşlar millî ülküler etrafında omuz omuza verip iktisadî kurtuluş savaşına girecektir. İktisadî yönden gelişmemiş bir ülkenin bağımsız olması mümkün değildir. Siyasî bağımsızlığımızın teminatı iktisadî bağımsızlığı elde etmektir. Türkiye'nin geri kalmışlık zincirini kırıp başkalarının pazarı hâline gelme durumundan bir an önce kurtulması şarttır. Biz bunun kavgasını yapıyor, bunun savaşını veriyoruz. Bu savaşta işçisiyle köylüsüyle, esnafıyla, memuruyla, serbest meslek sahibiyle omuz omuza, el ele, gönül gönüle olmak ve millî birlik ve beraberlik içerisinde başlatılan bu kutsal iktisadî kalkınma savaşından zaferle çıkma yemini etmiş bulunmaktayız. Sınıfsız, imtiyazsız, ileri, medenî ve çelikten bir Türkiye'nin kurulması ancak Ülkücü-milliyetçi kadroların iş başına gelmesiyle mümkündür. Milliyetçi Hareketin iktidarı milliyetçi düzeni kuracak, Ülkücü kadroların çalışmalarıyla mutlaka hedefi bulacaktır!

Sendikacılık ve Milliyetçilik

Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu ve Milliyetçi İşçi Sendikaları Konfederasyonu Türkiye'nin kalabalık, dinamik ve milliyetçi Türk işçilerinin meydana getirdiği en büyük işçi kuruluşlarıdır. Türk işçisi, daima milletimizi ve devletimizi tehdit eden menfur emellilerin en büyük propaganda hedefi olarak görülmüş, bu yolda istismarı için büyük gayret sarf edilmiştir. İşte Türk-İş ve MİSK⁷⁷ bütün bu yabancı ideolojilerle

77 **MİSK:** Milliyetçi İşçi Sendikaları Konfederasyonu. 23 Haziran 1970 tarihinde kuruldu. 1975 yılında 12 Eylül 1980'de faaliyeti durdurulduğunda bağlı sendikalara üye işçi sayısı 22.000 civarındaydı. 1984 yılında yeniden faaliyete geçmesine izin verildi. 1987'de

mücadele ve elinde bulundurdukları kitleyi tehlikelerden muhafaza konusundaki gayretlerinde her türlü takdirin üstündedirler.

Yalnız son zamanlarda bazı aşırı düşüncelerin hâkim hâle getirildiği partiler, milliyetçi, vatansever Türk işçisinin en büyük teşkilâtı durumundaki Türk-İş üzerinde oyunlar tezgâhlamak çabası içinde görünüyorlar. Türk işçisinin geleceği bakımından Türk sendikacılık hareketinin her türlü parti menfaati ve çekişmesinin üstünde yürütülmesi şarttır. Türk-İş gene partiler üstü planda; fakat tabanına yani Türk işçisine hâkim milliyetçi dünya görüşü istikametinde faaliyetini yürütmelidir. Eğer kitlede fikir işlenmediği ve boşluk kaldığı takdirde, bu boşluğun neyle ve nasıl doldurulduğunu 12 Mart öncesi hâdiseleri göstermiştir.

Bu sebeple zamanımızın en kuvvetli, en geçerli fikri olan milliyetçilik, MİSK tarafından nasıl resmî dünya görüşü olarak ilân edilmişse, Türk-İş tarafından da resmî dünya görüşü olarak ilân edilmelidir.

Sendikacılık Siyaseti ve Basın Sendikaları

Bugünkü dünyamızda toplumların hayatında dördüncü kuvveti teşkil eden basın gücü mutlu ve huzurlu bir düzenin kurulmasında en büyük yardımcıdır. Basınımızın birçok ağır dertlerle karşı karşıya bulunduğu görülmektedir. Milliyetçi Hareketçilerin görüşü olarak Dokuz Işıkçı düzende Türk basını meselelerinin nasıl halledileceği konusu üzerinde durmak istiyorum.

Öteden beri işçi haklarının tam olarak gözetilebilmesi için, her iş kolunda tek ve mecburî üyeliğe dayanan sendikacılığın kurulmasını öne sürdük. Özellikle dördüncü kuvvet olan basın iş kolunda millî, tek tip ve mecburî sendikacılığa gitmek, işçilerimizin olduğu kadar milletimizin de menfaatinedir. Maalesef bugüne kadar bu gerçekleştirilememiştir. Aynı iş kolunda birçok sendikanın bulunması çalışanların zararına olmuştur. Bu itibarla bugün Türk basınında bir mesele olarak karşımıza çıkan işsizlik meselesi, bu noktada düğümlenmektedir. Onun için biz, basının işsizlik meselesinin millî, tek tip ve mecburî sendikacılık ile çözüleceği inancındayız. Bu konuda iktidarlara büyük görev düşmektedir.

başlayan kopmalarla birlikte Yurdumuz İşçi Sendikaları Konfederasyonu (Yurt-İş) adını aldı.1990'lı yılların başında kendisini feshetti.

Basınımızın çeşitli meselelerini yakından takip ediyoruz. Bugünkü siyasî düzende kendilerini işçilerin hâmisî, onların sosyal güvenliği ve iş güvenliği gibi çeşitli meselelerin savunucusu gibi gösterenlerin bizzat kendi organlarında çalışan, hattâ bu yüzden mahkûm olanları bile nasıl bir çırpıda kapı dışarı ettiklerini hepimiz biliyoruz. Bu itibarla fikir ve fiilleri arasında böylesine büyük uçurumlar bulunanlara Türk halkı itibar etmemelidir. Yüzlerce basın mensubunun yıllarını verdikleri mesleklerinden nasıl koparılıp atıldıklarını, bir fikir işçileri işsizleri kitlesinin nasıl yaratıldığını bilmezlikten, görmezlikten gelemeyiz. İşte savunmasını yaptığımız Dokuz Işıkçı düzen, sosyal sömürücülüğü ortadan kaldıracak, tarihî gelişimimiz içinde milletimizin bir bölümünü teşkil eden Türk işçisini insan gibi yaşamanın her türlü şartlarına kavuşturacaktır. Biz Milliyetçi Hareketçiler olarak milletimizin bütünlüğünü sağlayacak olan sosyal barıştan yanayız. Fakat milletimizin güçsüz kesimini teşkil eden bölümlerin yarınlardan emin olarak milletimizin yükselmesi ve refaha kavuşması hamlelerine katkıda bulunmalarını sağlamak başta gelen hedeflerimizden birini teşkil etmektedir.

Türkiye’imizde artık işsizlik sigortası kurulmasının zamanı gelmiş geçmiştir. İşsizlik sigortasında basın iş kolunun, pilot kesim olarak ele alınmasını, daha sonra da diğer iş kollarına teşmil edilmesini istiyoruz. Basın iş kolu için kurulacak işsizlik sigortasının kaynağı vardır. Resmî ve özel ilânlardan kesilecek yüzde beş nispetindeki bir meblâğ bunu halletmeye yetecektir. Bu itibarla zaman zaman büyük üzüntü konusu olan basındaki işsizlik meselesi halledilmiş olacaktır. Bu konuda da hükûmetlere büyük görevler düşmektedir.

Basında asgarî ücret konusu halledilmedikçe işsizlik meselesi uzayıp gidecektir. Partimizin görüşü olan Dokuz Işıkçı düzen, fikir işçisinin bir limon gibi sıkılarak özü alındıktan sonra işinden koparılmasına göz yumamaz. Bu itibarla her zaman Milliyetçi Türkiye’nin yaratılmasında şerefli yeri olan fikir işçilerimizin daima yanında olacağımızı belirtmek isterim.

Milliyetçi Hareket, ayrıca iş yerinde kurulacak sandıklar marifetiyle işçilerin, özellikle fikir işçilerinin iş yerlerine muayyen bir nispette ortak olmalarını, bu suretle kârdan hisse almalarını da Dokuz Işık düzeninin bir gereği olarak görmektedir. Bu suretle işçi-işveren anlaşmazlığı ortadan kalkacak, milletimizin kalkınma hamleleri büyük bir tempo ile gelişecektir.

Millî basınımız, özellikle fikir gazeteciliği, birçok Batı ülkelerinde olduğu gibi hükûmet tarafından himaye edilmelidir. Basının kâğıt, dağıtım ve diğer teknik meseleleri mutlak surette ele alınmalı, devlet basınımıza cömert elini uzatmalıdır. Bu suretle Türk milletine ve devletine musallat olmak istidadını gösteren yabancı ideolojilerin basın mensuplarını tesir altında bırakmaları da önlenmiş olur. Ayrıca kamu yararına olan basın cemiyetlerinin birer yayın organına kavuşturulması konusu üzerinde iktidarlar büyük bir titizlikle durmalıdır. Bu da basınımızın zaman zaman görülen krizler neticesinde meydana gelen işsizlik problemini büyük bir ölçüde önleyecektir. Basınımızın diğer bir konusunu da sırf basın suçundan mahkûm olmuş fikir işçilerinin cezalarının paraya çevrilmesi teşkil etmektedir. Milletimizi ve devletimizi yıkma çabasında olanlar hariç, çeşitli sebeplerle mahkûm olmuş fikir işçilerinin cezalarının para cezasına çevrilmesi hususunda, basın kuruluşlarımızın yanında olduğumuzu, belirtmek isteriz.

YURT DIŞINDAKİ İŞÇİLERİMİZ VE MESELELERİ*

Çeşitli yabancı devletlerin istekleri üzerine, Türkiye Cumhuriyeti Hükûmetlerinin almış oldukları, karar gereğince yurt dışına 15 seneden fazla zamandır işçi gönderilmekte, bu miktar 1971 yılında 700 bin civarında bulunmaktadır. İşçilerimizin yurt dışındaki çalışmaları her ne kadar Çalışma Bakanlığı ile ona bağlı kuruluşlar tarafından yapılmakta ise de muhtelif tarihlerde bir vatandaş ve bir parlamento üyesi olarak Almanya, Hollanda ve sair devletlerde çalışan işçilerimizle yapılan temaslar ve onların dertleriyle ilgili tanzim edilen raporlar, zamanında yetkili yerlere sunulmuş olmasına rağmen, bugüne kadar yurt dışında çalışan işçilerimizin talepleri hiçbir suretle yerine getirilmemiştir. Son defa ekim ayı içerisinde vaki davetlerini yerine getirmek için yurt dışına gittim. Yaptığım temaslar sonucunda,

1 — Yurt dışında çalışan işçilerimiz, diğer memleketlerden Almanya, Belçika ve sair memleketlere çalışmak için gelen işçilerle eşit haklara

* Yurt dışında bulunan işçilerimizin durumlarının incelenmesi için 1 Aralık 1971 günü Millet Meclisi Başkanlığına verilen öneridir.

sahip olmadıkları vaki şikâyetler ve vesikalar üzerindeki incelemeler neticesinde açıkça anlaşılmıştır.

2 — Yurt dışındaki işçilerimizin dertlerini mahallinde tespit ve esbabına tevessül etmek üzere muhtelif tarihlerde birçok Çalışma Bakanlarımız ve diğer Bakanlar yurt dışına gidip güya bu noksanları gidermek için seyahatler tertip etmiş iseler do bu tetkik seyahatlerinden bugüne kadar hiçbir netice alınmamış ve yurt dışında işçilerimizin durumu daha da ağırlaşmıştır.

3 — Yurt dışındaki işçilerimiz izinli olarak yurda döndüklerinde kara yoluyla gelenler, hudut karakol ve gümrüklerinde tarifi imkânsız işkencelere maruz bırakılmakta ve alın teriyle kazandıkları paralarla efradi ailesine hediye olarak getirdikleri eşyalar adetleri birden fazla olmaması ve gümrük resmine tâbi bulunmamasına rağmen müsadere edilmekte ve bu hediyelerin kurtarılması için kanun dışı teklifler ileri sürülerek elde edilmekte ve bazı gümrük memurlun bu yüzden işçilerimizden kanunsuz menfaat temin etmektedirler. Nitekim bir kısım işçilerimizin şikâyeti olarak hududa gelindiğinde hediyelik bu eşyaların bir kısmı gümrüğe tâbidir diye ellerine makbuz verilip 2 gün sonra gelmeleri bildirilmekte ve 2 gün sonra bu işçilerimiz tekrar gümrüğe geldiklerinde makbuz veren memurların bu makbuzun aslı olmadığını ve bu makbuzu kabul edemeyeceklerini ve gümrük idaresine bu makbuz karşılığı mal verilmediğini ileri sürüp sahte makbuzla gümrüklerde iş yapıldığı ve işçilerimizin bu yoldan da zarara maruz bırakıldıkları şikâyetlerden anlaşılmaktadır.

4 — Yurt dışındaki işçilerimiz Türkiye'deki yakınlarına gönderdikleri paraların zamanında yerlerine ulaşmadığını söyleyerek şikâyetçi olmaktadırlar. Meselâ Almanya'daki bir işçimiz, Türkiye'deki yakınına gönderdiği bir paranın ancak 3-4 ay sonra mahalline ulaştığını ve paranın geç gelmesi sebebiyle bonosunun zamanında ödenmediğini ve bu cümleden evinin satıldığını beyan etmektedir. Bu işçimiz ilgili Alman posta idaresine yaptığı müracaatta zamanında paranın Türkiye'ye gönderildiğini ispatlamış ve bu havalelerin PTT'nin ihmali yüzünden geç olarak işçimizin efrad-ı ailesine ulaştığı tespit edilmiştir.

5 — Yurt dışında vazife gören ilgili temsilcilerimizin bazıları vazifelerini ihmal etmekte ve işçilerimizle gerektiği şekilde ilgilenmemektedirler. İşçilerimiz konsolosluk kapılarında saatlerce bekletilmekte, bu yüzden

çalıştıkları yerlerden gündeliklerini noksan' olarak almakta ve zarara uğramaktadırlar. Bu cümleden olarak çalıştıkları ülkelerin bayramları Türkiye'yi ilgilendirmedeği hâlde, konsoloslarımız Türk millî ve dinî bayramlarında kapalı olduğu gibi ayrıca bizi ilgilendirmeyen dış memleketlerin bayramlarında da kapalı bulunmakta ve vazife yapmamakla işçilerimizin işlerini takipsiz bırakmaktadırlar. Yine aynı cümleden olarak din görevlisi imam ve hatiplerin de işçilerimizin kesif bulundukları yerlerde vazife görmeleri gerekirken, bu şahısların konsolosluklarda kâtiplik vazifesiyle tavgiz edildikleri ve vazifelerini yapmadıkları esefle müşahede edilmiştir.

6 — Yurt dışında çalışan kadın işçilerimizin durumu yürekler acısı manzara arz etmektedir. Bu işçilerimizi himaye eden hiç bir makam olmadığı gibi, kadın işçilerimiz kendi hâllerinde bırakılmakta, bu hâllerile de memleketimizdeki ailevî münasebetleri günden güne sarsılmaktadır. İrade terbiyesini sağlayan uzun süreli bir hazırlık devresi geçirilmeksizin çok farklı bir sosyal ortamın içine giren kadın işçilerimizin bocalamalarına sebep olmaktadır.

7 — Yurt dışında çalışan yedi yüz bin kadar işçimiz çalıştıkları yerlerde tahminen yüz bin civarı aileleriyle birlikte çalışmakta ve beraber oturmaktadır. Bu işçilerimizin çocukları okuma yönünden aynı haklara sahip Türkiye'deki çocuklarımızla beraber tahsil yaparak yetişmeleri tabîi hakları iken maalesef bu çocuklarımız hükûmetlerin ilgisizliği yüzünden öğretmen gönderilmeyerek kendi hallerine terk edilmekte, bu yüzden de bu yavrularımız millî eğitimden yoksun kalmaktadırlar.

8 — Yurt dışındaki işçilerimizin ana vatandan binlerce kilometre uzakta bulunmaları, Türk radyo istasyonlarının teknik bakımından yetersiz olmaları, Türk gazetelerinin dağıtımı ile ilgili bir merkezî teşkilâtın bulunmaması, işçilerimizi mecburî olarak demir perde gerisi radyo istasyonlarının propaganda niteliğindeki Türkçe yayınlarını takibe zorlamakta, Alman radyo istasyonlarının diğer yabancı işçi gruplarına hitaben yaptıkları bu yayınların bizim işçilerimize uygulanmaması işçilerimiz nezdinde bir aşağılık duygusu yaratmaktadır.

9 — Yurt dışında çalışan işçilerimizin kazandıkları meblâğ milyarlarca lirayı bulduğu hâlde, işçilerimiz bu paraları Alman bankalarına yatırmakta, ancak cüz'î bir miktarı Türkiye'ye gelmektedir. Sebebi işçilerimize sorulduğunda sık sık, kazandıkları parayla Türk Lirası arasında

kur farkının olması ve bu yüzden bankalarımızın gösterdikleri formalite zorluğu ve işçilerin tasarruflarını Türkiye'ye yararlı bir döviz kaynağı hâline getirmek ve bunları verimli yatırım projeleriyle ilgilendirmek üzere Türkiye'de hazırlanan planlar çerçevesinde kendilerine rehberlik edilmemesi, ileri sürülmektedir.

10— Yurt dışında işçilerimizle yaptığımız muhtelif temaslar sonucunda işçilerimiz memleketimizde yapılan seçimlere katılamadıklarından dert- yanmakta ve kendileri gibi aynı yerde çalışan diğer memleketlerin işçilerinin memleketlerindeki seçimlere katıldıklarını bildirip Anayasanın vatandaşlara tanıdığı seçmek ve seçilmek hakkının yurt dışında da olsa aynen tatbikini istemektedirler.

Sendika ve İşyerleri Demokrasisi

Üretimin, en aziz, en kutsal unsuru emektir; işçilerimize haklarını tam olarak verebilmek, menfaatlerinin savunmasını yapabilmek için Tek ve Mecburî Sendikacılığı getireceğiz. Her işçi, çalıştığı iş kolunda kurulacak tek sendikaya üye olacaktır. Hürriyet, birlik ve beraberlik şuuru içinde gerçekleşebilir. Birlikten kuvvet doğar. Güzel bir atasözümüz vardır: Sürüden ayrılan kuzuyu kurt kapar. İşçimizi kurtlara kaptırmayacağız. İşçilerimiz sendikaları içinde örgütleyecek, haklarını alacaktır. Ülkemizde bugün, varlık sahibi her insan, kendi meslekî teşkilâtına üye olmak zorundadır. Bir fabrikatör Sanayi Odasına, bir tüccar Ticaret Odasına, bir çiftçi Ziraat Odasına, avukat Baroya, bir doktor Tabip Odasına, bir mühendis veya mimar Mühendis ve Mimar Odasına katılmadıkça çalışamaz, iş yapamaz. Buna karşılık, işçimiz, sendikalara üye olmak zorunda değildir. Bunun adına da hürriyet diyorlar. Bu hürriyet değil, soyma ve sömürme tuzağıdır. Sermayenin korunması, emeğin himayesiz bırakılmasıdır. Bir işçi, tek ve mecburî sendikasına üye edilmek istenirse, hürriyet söz konusu oluyor. Peki bir fabrikatör, bir tüccar, bir çiftçi avukat veya doktor tutsak mı? Onlar için neden hürriyet şarkıları söylenmiyor?

Millî Tek Sendikacılık

Milletimizin önemli bir kısmını işçiler teşkil etmektedir. Ülkemiz kalkındıkça, işçi miktarı daha da artacaktır. O hâlde millî bir hizmet ve

refah devleti olması gereken devletimiz, her şeyden önce vatan sever Türk işçilerinin sosyal ve ekonomik menfaatlerini korumak, düzenlemek zorundadır. Hemen belirtelim ki, teşkilâtlanmamış bir grubun, menfaatlerini savunabilmesi, sömürülmekten kurtulabilmesi mümkün değildir. En büyük kuvvet, kendi öz teşkilâtını kurup, ona üye olabilmektir. Birlikten kuvvet doğar. Birliği, teşkilâtı dışında kalan işçi bugün sömürülmeğe mahkûmdur. Bunu önlemek için, bugünlerde değiştirilmesi öngörülen Anayasada TEK SENDİKACILIK PRENSİBİNİN KABULÜ GEREKTİR. Her iş kolunda kanun himayesi altında bir sendika kurmalı ve işçilerimiz sendikalarına üye yapılmalıdır. Modern demokrasiler, müessese ve teşkilâtlar demokrasisidir. Ancak, bir müessese veya teşkilâtın kuruluş ve varoluş amacını gerçekleştirebilmesi için, bunun gerekli kuvvet ve sermayeye mazhar olması gerekir. Teşkilâtlanma, özellikle işçilerin teşkilâtlanması, aynı menfaate sahip he şahsın aynı örgüt içinde şu veya bu yolda toplanması demektir. Bir işçiyi, sendikası dışında bırakmak, işçilerimizin teşkilâtlanmasını daha peşinen tahrip etmek demektir. Şu noktayı tekrarda büyük fayda vardır: Hürriyet; iktidar, kuvvet ve mülkiyet sahibi olmaktır. Dış baskılara, başkasının emir ve müdahalesine maruz kalmayan herkes hürdür. Hürriyet, kuvvet demek olduğuna göre, ancak teşkilâtlanmış ve üyelerini teşkilâtı içinde toplayabilmiş bir sendika, işçilerin hürriyetini sağlayabilir.

Bazı kimseler, işçilerin tek sendika içinde toplanmasına itiraz etmektedir. Bunlara göre, tek sendikacılık, hürriyetlere aykırı imiş. Bu görüş iki noktada hatalı ve mahzurludur. Evvelâ, bugün ülkemizde işçi ve köylü dışında kalan bütün sosyal gruplar, özellikle fabrikatör, tüccar, sanayici, büyük çiftçi, avukat, doktor, mühendis gibi meslek ve sınıflar teşkilâtlanma yönünden tek kuruluş prensibine tâbidir. Bunlara mensup kimseler, tek sendika veya kuruluşlarına mecburî üye yapıldıklarına göre, ya tek kuruluş çok faydalıdır, bunun için serbest meslek erbabı ve işverenler bu yola itilmiştir veya tek kuruluş demokrasiye, hürriyete aykırıdır. Peki bu takdirde niçin şahısların elinden hürriyetleri alınmıştır.

Mademki tek sendika ve tek kuruluş sistemi hürriyete aykırıdır, o hâlde niçin bir kısım vatandaşlar böyle bir teşkilâtlanmaya mecbur edilmişlerdir? Bunları mecburî ve tek kuruluşu zorlayan kanunlar iptal edilmediğine göre şöyle bir sonuçla karşı karşıya kalıyoruz: Kanunlarımız, milletimizin bir kısmını köle, bir kısmını ise hür yapmıştır. Bu hür yapılanların başında ise İŞÇİLERİMİZ gelmektedir. Böyle bir yoruma

inanmak herhâlde safdillilik olur. Bilâkis, işveren durumunda olanları tek kuruluşa, işçileri çok kuruluşa sevk eden zihniyet, zayıfı daha çok sömürmek, fakiri daha fakir, zengini daha zengin yapmak zihniyetidir. Milliyetçi Hareket bu görüş ve tutuma karşıdır. Tek kuruluşun işçilerimizi daha kuvvetli yapacağına inanır ve tek sendikacılık prensibini savunur ve tek sendikacılık fikrini bir anayasa değişikliği olarak teklif eder.

İşçi Tasarruf ve Yatırım Sandıkları

Milliyetçi Hareket, kalkınmamızın, millî kaynak ve imkânlarımıza dayanmasını ister. Türkiye'yi Türkler kalkındırır. Yabancı düşmanlığı yapmamakla birlikte taşıma su ile değirmenin dönmeyeceğine inanmaktayız. Bu sebeple kalkınmanın tasarruf ve yatırım unsurlarını karşılamak üzere bir İŞÇİ VE TASARRUF YATIRIM SANDIĞI'nın kurulmasını öngörmekteyiz, görüşümüzü bir Anayasa değişikliği olarak teklif edeceğiz.

İşçi tasarruf ve yatırım sandığına her ay, her işçiden ücretlerine göre bir miktar aidat kesilecektir. Damla damla göl olur misali, bu sandıkta biriken paralar büyük yekûnlara baliğ olacaktır. Aynı yolu, milletimizi meydana getiren diğer beş sosyal dilimde de tatbik edeceğiz. Bu dilimler, Köylü, Esnaf, Memur, Serbest çalışanlar ve İşverenler dilimleridir. İşçi dilimini de buna eklersek, 6 SOSYAL DİLİM ortaya çıkar. İşte Türkiye'mizin kalkınmasında MİLLÎ EKONOMİ olarak bu yoldan istifade edeceğiz. Böylece yabancıya muhtaç olmadan 30-40 yıl içinde Avrupa ülkeleri seviyesine ulaşp, BÜYÜK VE MİLLİYETÇİ TÜRKİYE'Yİ KURACAĞIZ.

İşçi Fabrikaları

Yukarıda da belirttiğimiz işçi Tasarruf ve Yatırım Sendikalarında toplanan büyük paraları, memleketimizin kalkınması için gerekli FABRİKALARIN KURULMASINDA KULLANACAĞIZ. Bir memleketin kalkınması ancak büyük fabrikaların yapılmasıyla mümkündür. Büyük fabrikaların başında ise FABRİKA YAPAN FABRİKA GELİR. Bir temel fabrika kurup, her gün yeni fabrikalar üreteceğiz. Bunun sonunda Türkiye'miz kısa bir süre içinde sanayileşmiş, kalkınmış olacak, o zaman

kıymetli işçilerimiz Avrupa'ya başkalarının yanında çalışmağa gitmekten, yabancıya el açmaktan kurtulacaktır.

Kurulan bu FABRİKALARIN SAHİBİ İŞÇİLERİMİZ OLACAKTIR. Kimsenin hakkını kimseye yedirtmeyeceğiz. Hiç kimsenin parasıyla başkalarını zengin ettirtmeyeceğiz. İşçimiz alın teri ve tasarrufları sonucunda kurulan fabrikanın sahibi olacaktır. Her işçi sandığa ödediği para nispetinde hisse senedi alacak ve bu fabrikalara ortak olacaktır. Böylece işçilerimiz bir yandan mal mülk sahibi olurken, bir yandan da bu fabrikaların kârına ortak olacaktır. Bunun sonunda her işçi zenginleşip, çoluğu ile çocuğu ile insanca yaşama haysiyetine ulaşacaktır. Bizim anladığımız milliyetçilik işte budur.

İşçiler İşyerinin Kârından Hisse Alacaklar ve Yönetime Katılacaklar

İşçilerimiz çalıştıkları fabrikanın yukarıda anlatıldığı gibi ortağı olmadıkları durumlarda, işyerinin yönetimine ve yıllık kârına katılacaktır. ORTAK YÖNETİM, ORTAK KÂR ve ORTAK MÜLKİYET hakkında ileri sürdüğümüz bu fikrimizi Anayasa değişikliğine bir madde olarak teklif edeceğiz. MİLLİYETÇİ TÜRKİYE'DE SERMAYENİN EMEĞİ EZMESİNİ, SERMAYE HÂKİMİYETİNİ REDDEDİYORUZ. EMEK-SERMAYE DENGİ VE BARIŞINI, EMEK-SERMAYE KARDEŞLİĞİNİ ISRARLA İSTİYORUZ. EŞYANIN İNSANI ESİR ETTİĞİ KAPİTALİST VE TÜM İNSANLIĞI KÖLELEŞTİREN KOMÜNİST SİSTEME ŞİDDETLE KARŞIYIZ. ÜLKÜCÜ SİSTEMİMİZ, DOKUZ IŞIKÇI, DEMOKRATİK SİSTEMDİR.

Grev Toplu Sözleşme Hakkı

İşçinin sosyal ve ekonomik menfaatinin korunmasında, hayat şartlarının yükselmesinde bir sosyal pazarlık ve baskı aracı olan toplu iş sözleşmesi yapma ve greve başvurma hakkının sınırlandırılması düşünülemez. İşçiye çalıştığı işyerinde ortaklık, yönetime, kâra ve mülkiyete katılma hakkı vermeyen bugünkü kapitalist düzende, toplu sözleşme ve bilhassa grev hakkı, sosyal savunma ve direnme imkânı bahşetmektedir. Bu haklar sınırlandırıldığı takdirde, işçi sermayenin esaretinde sömürilmekten başka bir şansa sahip olamayacaktır. Başkasının sırtından zengin

olmayı tanımıyoruz. İnsan şahsiyetinin bir parçası olan kutsal emeğin, sömürülmesini istemiyoruz. Sermayeye prim veren, emeği mahkûm eden zihniyeti tasvip etmiyoruz. İşçilerimizin alın teriyle başkalarının zengin olmasına asla müsaade edemeyiz.

Yukarıda açıklanan nedenlerle Anayasa'da grev hakkının sınırlandırılması fikrine katılmıyoruz. Böyle bir sınırlama, aşırı bir sömürü düzeni getirmekten başka hiç bir gayeye hizmet edemez. Sömürünün en büyük düşmanı milliyetçiliktir. Türk'ü Türk'e sömürtmek Türk Milliyetçiliğine ters düşer, sömürü imkânı hazırlayan hiç bir kişi veya makam Türk Milliyetçiliğinden bahsedemez.

Tarım İş Kanunu

Yıllardan beri ülkemizin en çok sömürüye mahkûm olan, en fakir kısmını teşkil eden tarım işçilerinin iş ve sosyal güvenliğini teminat altına alacak Tarım İş Kanunu, Tarım İşçileri Sosyal Sigorta Kurumu, Tarım İşçileri Toplu Sözleşme ve Grev Kanununun hâlâ çıkartılmaması büyük bir haksızlık ve talihsizlik kaynağıdır. Milliyetçi Hareket, tarım işçilerini bütün samimiyetiyle destekler, bu vatan evlâtlarının bir an önce sosyal ve ekonomik garantiye kavuşturulmasını ister.

1. Eğitim İmkânları ve İşçi Çocukları

Milliyetçi Hareket, işçi çocuklarının ilk, orta ve yüksek tahsillerini yapmalarını sağlayacak ücretsiz İŞÇİ OKULLARI'nın kurulmasını istemektedir. Bu okullarda vatansever Türk işçilerinin çocukları okuma imkân ve şansına kavuşacak, böylece yarınki BÜYÜK TÜRKİYE'nin bu adsız mimarlarının imkânsızlık yüzünden heder olmalarını önleyecektir.

Milliyetçi Hareket, aziz Türk işçilerini MİLLİYETÇİ TÜRKİYE ve ÜLKÜCÜ İŞÇİ CEPHESİNE DAVET EDER...

Türk İşçisi ve Milliyetçi Hareket

Milliyetçi Hareket insan şahsiyetine en büyük saygıyı duyar. Türk insanının ve onun önderliğinde bütün insanlığın, gerçek şahsiyetine ulaştırılması en önemli davamızdır. Emek bu insan şahsiyetinin en kıymetli ve ayrılmaz parçalarından biridir. Emeği böyle değerlendirmeyen ve onu insan şahsiyetinden ayrı bir mal, bir eşya olarak gören kapitalist ve komünist sistemlere bu bakımdan da karşıyız. Emek bir mal, insan

da bir makina olarak görülürse işte o zaman insanın sömürülmesi başlar. Makinadan ne pahasına olursa olsun daha çok üretim istenir ve işe yaramaz hâle geldiğinde de bir kenara kaldırılıp atılır. Hâlbuki insan yaratılmışların en şerefliisidir. Ve bir makina değildir. Milliyetçi Hareket, insana ve onun kutsal emeğine gerçek değerini verecek olanların hareketidir.

Bir memlekette iş veya çalışma hayatı her şeyden önce çalışanlar, çalıştıranlar ve devlet arasında üçlü münasebet ve düzenin varlığını gerektirir. Çalışma hayatı denilince ilk akla gelen, çalışanlarla çalıştıranlardır. Ancak bunların yanında da devletin yer almasının sebebi iş gücünün korunması, sosyal denge ve sosyal adaletin sağlanması, menfaatlerin millî menfaat istikametinde uzlaştırılması gibi meselelerdeki devletin etkili ve ayarlayıcı rolüne duyulan ihtiyaçtır. Çalışanlar ve çalıştıranlar, devlet kontrolünün olmadığı serbest bir sahada zümre menfaatlerini sağlamak için boğuşmaya terk edilirse ve üstelik bu boğuşmaya sınıf şuurunun teşekkülüne müsait yıkıcı tahrip ve cereyanlara açık bırakılırsa millî birlik ve beraberlik yok olur, devletimiz de yıkılır. Millî menfaatler, bütün şahıs ve zümre menfaatlerinin üstündedir. Bunu sağlayacak olan ise devletin âdil elidir.

Emek ve sermaye arasında adaletli bir barış sağlayabilmek için her iki unsurun da teşkilâtlandırılması gerekmektedir. Ancak, bu teşkilâtlanma sınıf şuurunu besleyecek ve diğer zümrelere düşmanca bakacak fikrî esaslardan uzak tutulacak; millî birlik hiyerarşisinin yapıcı bir kademesini teşkil edecektir. İş hayatı işçi ve işveren sendikaları şeklinde düzenlenirken, birinin diğerine tahakkümüne imkân ve fırsat verilmeyecektir. İşçi sendikaları, işçinin ücret ve sosyal haklarının adalet ölçüleri içinde iyileştirilmesini isteyen kuruluşlar değil, aynı zamanda millî kalkınma planlarının isteklerine uygun şekilde, işçi kesiminin sorumluluklarını temsil eden kuruluşlardır.

Sür'atle sanayileşmek ihtiyacında ve iddiasında olan bir ülkeyiz. Bu bakımdan, zaten büyük bir yekûn tutan işçi miktarı önümüzdeki yıllarda çok daha artacaktır. Bu artışa paralel işçi meselelerinin de girift hâle gelmesi ve çeşitlilik kazanması tabiidir. Bu yüklü problemlerle başa çıkabilmek için bütün işçilerin tek sendika çatıları altında birleşmesi lâzımdır. Teşkilâtlanmamış veya teşkilâtı dışında kalmış işçi sömürülme-ye mahkûmdur. Milliyetçi Hareket, hiç bir işçinin teşkilâtsiz kalmasına imkân bırakmayacak tedbirlerin alınmasını istemektedir.

Bugün yurdumuzun en önemli problemlerinden biri de işsizlik problemidir. Güçsüz iktidarların, işçi ihraç etmek suretiyle gidereceklerini umdukları bu problemin kaynağında, istenilen sür'atle sanayileşmemek yatmaktadır. Yurt dışına giden işçilerin büyük bir çoğunluğunun kalifiye işçi olduğu düşünülürse, getireceği kültürel ve ahlâkî problemlerin yanı sıra sırf iktisadî açıdan da, işçi ihracının bu meseleyi çözmeye yetmeyeceği anlaşılabacaktır. Topyekûn millî bir kalkınmanın ve sür'atle sanayi seferberliğine geçebilmenin çareleri, milleti bir ilke etrafına toplamak şansına sahip tek güç olan Milliyetçi Harekettedir. İşsizliğin yanı sıra, özellikle ziraat sektöründe görülen gizli işsizlik de çok önemli bir problemidir. Memleketimizde bir ziraat işçisi yılda ortalama olarak sadece 119 tam iş günü mesai sarfetmektedir. Ziraat sektöründeki nüfusumuzun büyük yekûnu düşünülürse, bu durumun nasıl bir güç kaybına sebep olduğu kolayca anlaşılır. Ziraat sahasındaki âtil güçlerin en kısa zamanda sanayi sektörüne aktarılması ve yeni yeni iş sahalarının açılması gerekmektedir. Sanayi sektörünün işsizlerimize iş bulması, hattâ ziraat sektöründeki gizli işsizliği telâfi edici mahiyette olanları da kendi bünyesine çekmesi zarureti ortadadır. Bu bakımdan ziraat dışı sektörlerin büyüme hızı meseleyi halledecek seviyede değildir.

Türk işçisinin sağlık, beslenme ve mesken imkânları da yeterli değildir. Bugün ileri dünya milletleri için artık çok geride kalmış bu meseleler ile hâlâ en iptidai adımları atmamış olmamız, Türk milleti için çok üzücü bir durumdur. Milliyetçi Hareket, işçilerimiz için en iyi, sağlık, beslenme ve mesken şartlarının geciktirilmeden sağlanmasını hedef saymaktadır. Ayrıca işçinin yönetime katılması ve kârdan pay alması meselelerinin de halli Türk işçi hareketi için büyük bir güç kaynağı olacaktır.

Milliyetçi iktidarın kendi düzeninde bu hakların daha âdil bir esasa bağlanacağı ve millî menfaatlerle bağdaştırılacağı tabiidir. Sadece sınıf çıkarları için ortalığı ateşe verebilen ve şahsî menfaatlerini millî menfaatin üstünde tutabilen Türk işçisinin var olduklarına inanmıyoruz ve mevcut hakları sorumsuzca, devlet ve millet bütünlüğü karşısında öğütleyen zararlı cereyanlarla her zaman mücadele edeceğiz.

İşçilerimiz iktisadî emniyetsizlik yanında, iş emniyetinden de mahrum bulunmaktadır. Sendikaların seyrek ve teorik şekilde yaptığı seminerler ise kâfi gelmemekte, iş kazalarındaki oranda bir azalma kaydedilmemektedir. İş başında eğitim en ön planda yer almalıdır. Mükemmel bir eğitim planı hazırlanmalı, işçilerin sair konulardaki eğitimi

de sağlanmalıdır. Milliyetçi Hareket bu konuyu devletin yükümlülüklerinden sayar ve borç bilir.

Bazı hizmetlerde çalışanların memur mu, yoksa işçi mi sayılması konusunda çıkan anlaşmazlıklar, memur olarak emekli edildiği hâlde sonradan işçi sayılarak intibakları düzeltilmesi gereken hizmet erbabının problemleri, hâlâ bir sonuca kavuşturulamayan işçi kıdem tazminatları meselesi ve işçi emeklilerinin bütün meseleleri Milliyetçi Hareketin de davasıdır. Bu karışık ve haksız duruma en kısa zamanda son vermeyi borç biliyoruz. Ayrıca iktidarları döneminde 200 bine yaklaşan bir sayıdaki işçiyi memur sayarak haklarını gasp eden CHP iktidarını da bir kere daha kınıyoruz.

İşçilerimizin ücretleri düşüktür. Artan fiyatlara uygun bir artış göstermeyen ücretleriyle geçinme çabası içinde uğraşan cefakâr Türk işçisi ileri devletlerin işçilerine göre çok kötü durumdadır. Türk insanına yaraşır, haysiyetli, maddî ve manevî zenginliklerle dolu bir yaşayışı işçilerimiz için hak sayıyoruz. Milliyetçi iktidar bunu gerçekleştirecektir.

NÜFUS SİYASETİ, DOĞUM KONTROLÜ

MİLLÎ NÜFUS SİYASETİ

Nüfusumuz, topraklarımızın yüzölçümü ve verim kabiliyeti göz önüne alınırsa düşüktür. Türkiye toprakları yüz milyon insanı rahatça geçindirecek zenginliktedir. Bu, bir görüş, bir iddia değil, ilmen ispat edilmiş bir gerçektir.

Bir başka durum da, komşumuz olan ülkeler, nüfuslarının artışını teşvik etmekte ve artış oranları gittikçe yükselmektedir. Buna karşı Türk hükûmetleri ne yapmaktadırlar? Hâlihazır nüfusumuzu doyuramayan hükûmetlerimiz “doğum kontrolü” diye bir prensibi kabullenmiş görünmektedirler.

Bu görüşe göre nüfus artışı kontrol altına alınacak ve bu yolla fert başına düşen gelir seviyesi artacak veya hiç olmazsa eksilmeyecektir. Bu, idarecilerin kendi beceriksizliklerini kabul ve ilân etmelerinden başka bir şey değildir. Bütün devletler nüfuslarının artmasını teşvik ederken, Türkiye’nin nüfus kontrolü tatbik etmesini biz bir kasıt olarak kabul ediyoruz.

Bugün nüfus kontrolüne yardım eden kimlerdir? Bunun için dış yardımlar almaktayız. Amerika’nın bir eyaletinden bir yardım derneği bu iş için bize teşvik yardımları göndermektedir. Bu bizi çok sevdiği için midir? Bunun arkasında başka maksatlar yok mudur?

Bunun arkasında sanayileşmiş, kendi atomunu kendi yapan müreffeh Türkiye’nin korkusu gizlidir. Eğer bu milletler bizi gerçekten seviyor iseler bu yardımları nüfusumuzu kısıtlamak için değil, iktisadî durumumuzu sağlamlaştırmak için etsinler.

Memleketimizde hükûmetçe tatbik edilmekte olan doğum kontrolü, aslında Türk milletinin varlığına, geleceğine ve Türk neslinin istikbaline bir hıyanettir, bir suikasttır.

Doğum kontrolü veya nüfus planlaması adı altında yürütülen bu siyasetin esas gayesi Türk milletini kuvvetsiz, âciz hâle getirmekten ibarettir.

Türkiye'nin düşmanları, Anadolu topraklarının rahatça besleyip geçindirebileceği yüz milyonluk kuvvetli bir Türkiye istemediklerinden hükûmetin sorumlularını "doğum kontrolü" yalanıyla aldatmaktadırlar. Türkiye, Hindistan, Çin, Japonya, Amerika veya Rusya değildir. Bu milletlerin nüfus çokluğu hem kendileri, hem de dünya için bir mesele teşkil etmektedir. Fakat Türkiye'nin durumu böyle bir mesele yaratmamaktadır. Kırk yıl evvel nüfusumuz 13 milyon iken kilometrekare başına 17 kişi düşüyordu ve en büyük ihtiyaç nüfus idi. Bugün de birinci ihtiyacımız yine nüfustur. Hollanda ve Belçika'da kilometrekareye 300 kişi düşmektedir. Bu orana göre Türkiye toprakları en az 150 milyonun üstünde insan barındırabilir.

Nüfus artışını önleyerek millî geliri yükseltmek çok hatalı bir siyasettir. Halkın refahı, memleketin Yer altı ve yer üstü kaynaklarını ilmi usûllerle işletmek ve insan emeğini israf etmeden değerlendirmekle sağlanır.

Türk milletinin çoğalması iktisadî kalkınma için büyük bir itici kuvvet teşkil eder. Kalkınmış olan bütün memleketlerde bu böyle olmuştur. Ayrıca şunu da belirtiyim ki, doğum kontrolü hem İslâmiyet'e, hem de millî çıkarlarımıza aykırı olduğu gibi, ilme de aykırıdır.

Doğum kontrolü yapılan her Türk kadını için doktor ve hemşirelere yabancı kaynaklardan temin edilen paralar ile prim ödenmektedir. Kökü dışarıda olan hareket ve davranışlarda olduğu gibi, bu teşebbüste de Türk milletinin millî varlığına ve istikbâline suikast ile hıyanet edildiğini tespit etmiş bulunmaktayız.

Türkiye'nin etrafındaki komşu milletlerde ve Balkanlarda, İsrail ve İran'da doğum kontrolü yapılmamaktadır. Bu durumda Türkiye'nin nüfusunu azaltmak siyasetini hedef tutan doğum kontrolünün bizde ısrarla devam ettirilmesi, üzerinde önemle durulması gereken çok acı bir gerçektir.

Yurdumuzda bugün kanunla uygulanmakta olan nüfus planlaması milletimiz için çok zararlıdır. Geçmiş yıllarda sanayide ve iktisatta kalkınan tüm milletler aynı zamanda büyük bir nüfus artışı göstermişlerdir. Âdeta onlardaki nüfus artışı sanayileşme ve kalkınmalarını hızlandırmıştır. Bu böyle iken bizim nüfusumuzun artışı önlemeye çalışmak isabetli değildir.

Son olarak şunu da hatırlatayım ki, Türkiye’de “doğum kontrolü” maskesi altında yürütülen ve binlerce Türk kadınının sağlığını da tehdit eden nüfus azaltma politikası lüzumsuzdur. Güvenliğimiz için kalkınmamız için nüfusumuzun sür’atle artması gereklidir.

DOKUZ IŞIK'IN TOPLUMCULUK İLKESİNE GENEL BİR BAKIŞ

Toplumculuk görüşümüz bir toplumda, o toplumu meydana getiren kişilerin her birinin ayrı ayrı mülkiyet sahibi olması görüşündedir. Onun için Millî Doktrin, mülkiyeti bütün vatandaşlara, halka yaygınlaştırma ilkesini kabul etmiştir. Bu maksatla her sosyal dilim bir tasarruf sandığına, bir tasarruf teşkilâtına sahip olacaktır. Bugün yurdumuzda kurulmuş olan OYAK gibi, kurulmaya çalışılan MEYAK gibi tasarruf sandıklarında, her vatandaşın kendi imkânlarına göre toplanan tasarruflar millet sektörünün yapacağı yatırımları meydana getirecektir. Bu yatırımların sahipleri bu tasarrufları yapan kişiler olacaktır. Hisse senetleri vasıtasıyla kurulan fabrikalar, kurulan tesisler bu tasarrufları yapan vatandaşlarımızın malı olacaktır, mülkü olacaktır. Böylece her vatandaşa mülkiyet hakkı sağlanacak ve mülkiyet yaygınlaştırılmış hâle getirilecektir. Dokuz Işık'ın öngördüğü ekonomik model budur. Bunun yanı sıra Türkiye'nin kalkınması için hızlı, büyük yatırımlara girişmek ihtiyacı vardır. Hızlı büyük yatırımlara girmek ihtiyacı dolayısıyla büyük sermaye birikimine ihtiyaç vardır. Bugün biliyoruz ki, Türkiye'de büyük sermaye birikimi şöyle dursun, normal sayılacak bir sermaye birikimi dahi yoktur. O hâlde sür'atli büyük yatırımları sağlamak için bu büyük sermaye birikimi nasıl sağlanır, nasıl temin edilir? Bunların temini için Dokuz Işık'ın öngördüğü yollar şunlardır:

Birisi millet sektöründe açıklandığı üzere Türk milletin tasarrufa sevk edilmesi ve bu tasarruf dolayısıyla her vatandaşın sahip olduğu küçük imkânların birleştirilerek büyük sermaye birikimi sağlanması yolu olacaktır.

İkincisi halkın kullanılmayan emeğinin kullanılması. Halk enerjisinin seferber edilmesi yoluna başvurulacaktır. Bugün Türkiye'de 2 milyonu aşan işsiz vardır. Bunlar açık işsizlerdir. Bunun yanı sıra 8 milyon civa-

rında da gizli işsiz bulunmaktadır. Böylece toplam olarak, senenin üçte ikisinde 10 milyon insanımız işsiz durumdadır. Yani 10 milyon Türk vatandaşının emeği değerlendirilmemektedir. Biliyoruz ki insan emeği zamana bağımlı olarak değerlendirilmedikçe, zaman aşımıyla muhafazası, depolanması ve gerektiği zaman kullanılması mümkün olmayan bir varlıktır. Bu sebepten insan emeğini zamanında, ilmî şekilde, randımanlı şekilde değerlendirmek gerekmektedir. On milyon insanımızın, yılın üçte iki zamanında emeklerinin değerlendirilmemesi demek, ne demektir? Bir insanın bugün günlüğünü yüz lira kabul etsek, on milyon insanın emeğinin değeri bir milyar Türk Lirası etmektedir. Bunun bir ayda hesabını çıkaracak olursak otuz milyar lira etmektedir. Bir yıllık hesabını çıkaracak olursak üç yüz altmış milyar lira etmektedir. Demek ki, bu insanların 8 ay işsiz kaldıklarını kabul etsek, Türkiye'nin yılda iki yüz kırk milyar lira, insanların emeğini değerlendiremediği için kayba uğradığını görmekteyiz. Hâlbuki insan enerjisini seferber edebildiğimiz takdirde, vatandaşlarımızın iki yüz kırk milyar yıllık değer ifade eden bu emekleri, Türkiye'nin kalkınmasında büyük bir hamle meydana getirir. İşte Millî Doktrin bunu sağlamayı amaç edinmektedir. Bunun yanı sıra Türkiye'nin kalkınmasını sağlamada öncelikler tayin etmek zorunluluğuyla karşı karşıyayız. Bugüne kadar Türkiye'yi idare eden iktidarlar, bu öncelikler tayininde yanılmışlardır veyahut da öncelik tayinini düşünememişlerdir.

Türkiye'nin bir an önce kalkınması, refaha kavuşması, güçlü hâle gelmesi her şeyden önce onun modern sanayie sahip olması, modern tarıma sahip olmasıyla mümkündür O hâlde yatırımları öncelikle bunu sağlamaya yöneltmek lâzımdır. Sür'atle Türkiye'nin bütün tarımını teşkilâtlandırmak, modern hâle getirmek ve Türkiye'yi sür'atle sanayileştirmek yönüne yatırımları yoğunlaştırmak lâzımdır. Buna katkıda bulunmayan alanlara yatırım yapmak doğru değildir. Bunları daha sonrayı bırakmak lâzımdır. Misal ne olabilir? Misal: Süslü binalar yapmak, opera binaları yapmak, spor salonları yapmak gibi faaliyetlerdir. Bunu söylemekle spor faaliyetlerine karşı olduğumuz veyahut sanat faaliyetlerine, tiyatro faaliyetlerine karşı olduğumuz anlamı çıkmamalıdır. Fakat öncelikle Türk üretimini arttıracak, Türkiye'nin üretimini çoğaltacak ve bu yoldan Türkiye'nin gelirini, iktisadî gücünü arttıracak faaliyetlerin yapılması gereklidir. Gelir sağlandıktan sonra, refah sağlandıktan sonra bu gibi imar faaliyetlerinin yapılması çok kolaylaşmış olur. Bunları bir

sıraya koymak görüşünü savunmaktayız. Yani biz, hemen ekonomiye katkıda bulunmayan ve üretimin artışını sağlamayan yatırımlara ölü yatırım demektediriz. Türkiye'yi kalkındırmak için ölü yatırımlardan kaçınmak lâzımdır. Ölü yatırım dediğimiz zaman şunu kastetmekteyiz: Yatırdığımız sermayenin hemen Türk ekonomisine fazla üretim sağlamayan, fazla gelir sağlamayan teşebbüsler demektir. Biz buna karşıyız. Bunu hatâlı bulmaktayız. Bunun yanı sıra memleketin sahip olduğu, tabîî birçok imkânları sür'atle değerlendirmek gerekmektedir.

Türkiye'nin hızla kalkınmasında başvurulması icap eden tedbirlerden biri de sahip olduğumuz tabîî kaynakları sür'atle seferber etmek, değerlendirmektir. Bundan başka çeşitli ekonomik faaliyetler ve dış ticaret konularında da devletçe enerjik tedbirler alınması görüşündeyiz.

Toplumculuk ilkesinde gözettiğimiz hususlar üç ayrı bölümde açıklanabilir:

Özel Teşebbüs

Toplumun kalkınmasında özel teşebbüs desteklenecek, himaye edilecektir. Ancak bu konuda işverenle işçinin karşılıklı olarak haklarının korunması ve bu iki tarafın münasebetlerinin milletin zararına olmayacak şekilde kontrol, tanzim ve nezâret altında bulundurulması şarttır. Demek ki, özel teşebbüsü korumak, himaye etmek prensibimizdir; desteklemek, teşvik etmek amacımızdır. Fakat bunu yaparken işveren işçi ilişkilerini karşılıklı olarak iki tarafın da haklarını koruyacak ve her iki tarafın münasebetlerinin milletin zararına olmayacak şekilde desteklenmesi, düzenlenmesi, nezâret altında bulundurulması esasını şart koşuyoruz.

Küçük Sermayenin Birleşmesi

Memleketimizde yapılması gereken pek çok büyük iş vardır. Bunların başarılması için halkın elindeki küçük tasarrufların teşvik edilerek, devlet tarafından tanzim ve organize edilerek birleştirilip halkın sermayedar olacağı büyük ekonomik teşebbüslere girişilmesini gaye edinen bir görüşe sahibiz. Ayrı ayrı kimselerin elinde bulunan küçük tasarruflar, meselâ on bin kişinin, yirmi bin kişinin katılıp birleşmesiyle büyük sermaye hâline gelir ve bu sermaye büyük tesislerin kurulmasını

sağlar. Bu nasıl olacaktır? Halkımız buna alışmıştır. Halkı buna teşvik etmek, alıştırmak, cesaretlendirmek, organize etmek ve önyak olmak devletin görevleri arasında olacaktır. Bunun dışında yapılması icap eden birçok büyük işin ayrıca yine devlet eliyle bizzat ele alınarak başarılması gerekir. Bugün Amerika gibi en kapitalist memleketli 11 de dahi, bazı büyük işler vardır ki, tamamiyle devirt tarafından yapılmaktadır. Bunlar meselâ: Atom, füze araştırmaları ve ilmî araştırmalar gibi büyük organizasyon isteyen, büyük masraflar isteyen işlerdir. Bunların tamamiyle devletçe ele alınıp planlanması ve sür'atle başarılması esasını içine alan bir görüşü tutmuyoruz.

Sosyal Yardım ve Güvenlik Teşkilâtı

Bu da, Türk milletini içine alacak bir sosyal yardımlaşma ve güvenlik teşkilâtı meydana getirmek görüşüdür. Türk milleti bugün sosyal bakımdan organize edilmemiş, dağınık bir durumdadır. Eskiden onun birtakım sosyal bağları, sosyal kuruluşları vardı. Bunlar dağıldı, yıkıldı. Meselâ eskiden vakıflar vardı, mahalle heyetleri vardı. O günün şartlarına göre, zamana uygun düşecek birtakım sosyal ve ekonomik organizasyonlar vardı. Loncalar vardı, loncaların da aynı zamanda sosyal fonksiyonları vardı. Bunlar zamanla yok oldu, kalktı.

Bugün milleti tekrar organize etmek lâzım geliyor. Bunların en başında gelen işlerden birisi de bütün halkı içine alacak bir sosyal yardımlaşma ve sosyal güvenlik teşkilâtı kurmaktır. Yani Türkiye içerisinde hiç kimse sahipsiz, yardımsız, himayesiz, desteksiz ve işsiz kalmamalı, kalmak korkusuna düşmemelidir. Bir ailenin reisi mi öldü, çocukları, ailesi mutlaka bu teşkilât tarafından derhal himaye edilmelidir. Çocukları okuyacaksa okutulmalı, tahsillerine devam ettirilmelidir. Ailesine iş bulunmalıdır. Bütün bu problemleri üzerine alan bir organizasyon meydana getirilmelidir. Böyle bir organizasyon olmaksızın cemiyette büyük haksızlıklar, büyük facialar meydana gelir ve böyle bir durum milleti sıhhatli olmaktan çıkarır. Birçok yerlerde sizler, kendiniz de, bu gibi olaylara herhâlde tesadüf ediyorsunuz. Bunları önleyecek böyle bir organizasyon kurmayı esas kabul eden bir görüşün sahibiyiz. Yani toplum içerisinde herkes bilecek ki, herkesin sosyal güvenliği sağlanmıştır. İş mi? Başvuracaksınız, iş verecek. Hastalık mı? Tedavi görecektir. Tahsil mi? Çocuğuna tahsil imkânı sağlayacak.

Ayrıca sağlık ve adalet güvenliği, sağlanmasını düşündüğümüz bir diğer iştir. Yani bir dava ve mahkeme konusu olduğu zaman, vatandaş ihtiyacı olan avukat, mahkeme masrafı ve diğer zarurî masraflar gibi yardımları kolayca elde edebilmelidir. Bugünkü gibi öyle parası olanın kendisine çifter çifter avukat bulup, şahit masraflarını ödeyip hukuk imkânlarından rahatça faydalanması ve parası olmayan vatanların ise, bunlardan yoksun kalarak haklarını koruyamaması durumu ortadan kaldırılmalıdır. Ayrıca ceza ve tevkif evlerinin durumu da insanlığa yakışır şekilde ıslâh edilmeli ve oraya düşen vatandaşlar tam bir imkân eşitliğine kavuşturulmalı, henüz sanık durumunda olan vatandaşın haysiyeti korunmalıdır.

Toplumculuk ilkemizin içine aldığı önemli bir husus da şudur:

Türk milleti yüzyıllar boyunca büyük ihmallere uğramış, sıkıntılara düşmüş, felâketler geçirmiş bir millet olduğu için özellikle halk ve köylü, aydınlara, kendisine yol göstermeye, yardım etmeye gelenlere karşı güvensizdir ve aynı zamanda ümitsizdir; yani kötümserdir. Bunun en açık misalini şarkılarımızda, türkülerimizde görürüz. Daima bir kötümserlik sonucu olarak halkımızda hareket, büyük hamle yapma kabiliyeti durdurulmuştur. Bunu açmak lâzım. Büyük işlerimizi, büyük tasarılarımızı çözebilmek için halk enerjisini seferber etmeliyiz. Halkı uyandırmalıyız. Halkı uyandırabilmek için de güzel sanatları bu anlayışla seferber etmeliyiz. İnsanlara önce neşe, yaşama sevinci ve şevk aşılamalıyız. Heyecan aşılamalıyız. Ümit ve şevk duyan insan yorulmadan çalışabilir; enerji gösterebilir. Ümitsizliğe düşen, kötümserliğe düşen insan yaşama iştahını kaybeder. Çalışma kuvvetini kaybeder. Bunu kendi hayatımızda birçok kere duymuş, üzgün olduğumuz zamanlarda çalışma isteğimizin olmadığını anlamışızdır. İşte Türk milletinin kalkınması için başvuracağımız önemli çarelerden birisi budur. Sanatı, kültür faaliyetlerimizi, halkı heyecana getirmek; ona ümit, zevk, neşe vermek ve böylece halk enerjisini seferber ederek hareket yaratmak istikametinde kullanmalıyız.

Bunun için de biz bir ilke olarak diyoruz ki, sanat toplum için, toplum yararına kullanılacaktır. Toplum yararı için seferber edilecektir. Böyle boşa giden halk enerjisini (ki, bizim halkımız büyük bir çoğunluğu senede üç buçuk ay çalışıyor, geri kalan sekiz buçuk ay bu enerji heder oluyor) seferber edip, erozyon problemimizin çözülmesi, memleketin ağaçlandırılması, sulama işleri, yol meseleleri gibi büyük meselelerimizin halli yolunda faydalanmalıyız. Buna bir örnek olarak İzmit körfezinden

İskenderun'a kadar uzanan bölgedeki 400 milyon yabancı zeytin ağacını gösterebiliriz. Bu ağaçların hepsi 150-200 milyon lira harcanarak verimli hâle getirilebilir. Aşılanmış bir ağacın değeri bugün 1000 lira civarındadır. Yani bir tarım seferberliği sonucu aşılanacak ve bugün değeri sıfır olan 400 milyon ağacın değerini 400 milyar Türk Lirasına çıkarmak imkânı vardır.

Bu arada halka yine boş vakitlerini değerlendirecek elişleri, el sanatları öğretmek, göstermek, okuma melekesi ve kültürünü arttıracak kurslar açmak ve hiç bir dakikasını heder etmeyecek şekilde organize etmek toplumculuk prensibi içine aldığımız hususlardan bir diğeridir.

Millet Ruhı

Devlerin savaştığı bir dünyada, büyük tehlikelerle çevrili durumdayız. Yıllardan beri memleketi idare edenler, milleti kalkındıracak ve kurtaracak olan ana meseleler üzerinde durmamışlardır, bunun yerine gösterişler, boş övünmeler ile oyalanmışlardır. Batı medeniyetinin tekniğini ve modern kitlevî üretim usûllerini almak yerine, Avrupa yüksek tabakasının lükse ve israfa dayanan yaşayışını taklit etmek suretiyle memleketin tüketimini arttırmışlardır.

Bir milletin kalkınmasını ve kuvvetini meydana getiren esaslar, sağlam iman ve sağlam ahlâk ile ilim ve teknikte en yükseğe çıkmak ve aynı zamanda gerek tarımda gerekse sanayide çağa uygun kitle hâlinde çok üretim yapmaktır. Bu böyle olduğuna göre Türkiye'yi kalkındırmak için yapılacak ilk şey, her işe çelikten başlamak, dünya standartlarına ve dünya maliyetlerine uygun malları üretmek olmalıdır. Bugünkü cılız sermaye, modası geçmiş makineler ve pahalı maliyet ile girdiğimiz iktisadî yarış kazanmamız kabil değildir. Modern sanayi ve dev fabrikalar kurmalıyız... Ordu Yardımlaşma Kurumuna benzer küçük tasarruflardan doğan büyük müesseseler meydana getirmeli, ham madde kaynağından mamulün pazarlanmasına kadar teşkilâtlanan (tamamlanmış müesseseler) kurarak öğretmenlerin, memurların, işçilerin, esnaf ve köylünün küçük tasarruflarını devletin öncülük ettiği kurumlarda toplamak suretiyle büyük teşebbüslere girilmesi sağlanmalıdır.

Köy ve kasabalardaki ekonomik birimler (millî üretim birlikleri hâlinde toplanacak) ve bu birlikler millî üretimi pazarlama suretiyle tefeci sınıfı tasfiye ederek emek sahası ve gelir fazlası sağlayacaktır. Bu

gelir fazlası ağır sanayiın ana sermayesini ve millî üretim birlikleri de teşebbüsün teşkilâtlanmasını ve yönetimini temin edecektir.

Türk ekonomisi ithalât hilelerinden, Türk sanayii de parça montajcılığından, ihracatımız ise salyangoz ve çerez satıcılığından kurtarılacaktır. Türk ekonomisi murahabacı bankaların tasallutundan uzaklaştırılacak ve her şey üretime yardımcı hâle getirilecektir.

Bugün içine hapis olduğumuz dar kabuk böylece çatlayacak ve Türk milletinin emek, enerji ve zekâsı Türk vatanının imkânlarıyla birleşerek dünya yüzünde hatırı sayılır bir mana kazanacaktır.

Bugün millî ekonominin damarlarına yapışmış parazitler kendiliğinden tasfiye edilecek, kota bahşişleri, lisans mükâfatları, tahsis kayırma yolu ile yapılan gayrimeşru, gayriiktisadî ve gayriahlâki ticaret tarzı yerine mahsulü ihtiyaç sahibine arz eden haysiyetli ve şerefli bir ticaret usûlü doğacaktır.

Biz Milliyetçi Hareket Partisi olarak ağır sanayii mutlaka kuracağız. Ancak birbirini tamamlayan sanayi ile tarım kentleri kuracağız. İşlenmeyen araziye verimli hâle getirecek ve miras hukukunu değiştirecek, kültür arazilerinin bölünmesini önleyeceğiz. Türk esnafını, Türk köylüsünü, millî üretim birliklerinden yararlandıracacağız. İşçiler her iş kolunda tek ve yepyeni bir sendika teşkilâtına girecek ve büyük tüketim birlikleri içinde bulunacaktır. Gayrimillî ekonomileri ve tefeci sınıfını millet hayatından söküp çıkaracağız.

İnsanları sermaye veya devlet köleliğinden kurtaracak ve Türk-İslâm ülküsüne dayanacak bir yükseliş yolu vardır. Bu yol Milliyetçi Hareket Partisinin açtığı Dokuz Işık yoludur. Kapitalizm ve komünizm görüşleri, temelini ve hızını tamamen maddeden almıştır. Doğulu görüş ve düşünce ise maddeyi tamamen unutarak manaya dayanmıştır. Batı memleketleri maddî ilerleme sağladı, ama insanlığa huzur getirmedi. Doğu ise geriledi ve sefalet ile cehaletin bataklığına saplandı. Madde ile manayı birleştiren, her ikisini de kucaklayan yeni görüş ise Milliyetçi Hareket Partisinin sunduğu Dokuz Işık görüşüdür.

5 - İLİMCİLİK

GENEL GİRİŞ

Bugün dünya üzerinde ilimdeki büyük gelişmeler insanlığa uçsuz bucaksız gelişme ve mutluluk ufukları açmıştır. Bir memleketin refahlı olması, güçlü olması her şeyden önce o memlekette yaşayan insanların ilimde, teknikte ileri bir seviyeye ulaşmış olmaları ile mümkündür. Bir milletin askerî gücü de ilim ve teknik gücüne, medenî seviyesine bağlıdır. İlimde, teknikte geri kalmış bir ülkenin insanları ne kadar kahraman yaratılışlı olurlarsa olsunlar, onların millî savunma yönünden, askerlik yönünden güçlü olmaları mümkün değildir. Bu sebeplerden Türkiye'yi kalkındırmayı düşünürken Türk milletinin hızla bir an önce refaha kavuşmasını, mutluluğa kavuşmasını ve güçlü bir varlığa sahip olmasını sağlamak için ilim ve teknikte büyük bir ilerleme kaydetmek mecburiyetindeyiz.

Bunun için Türkiye'nin ilimde, teknikte sür'atle en yüksek seviyeye çıkmasını, hızla modern sanayii kurmasını, tarımını modernleştirmesini sağlamak için dünya çapında yüksek kaliteli, liyakatli ilim adamları ve teknisyenler yetiştirmek mecburiyeti vardır. Bu vasıfta insan gücü yetiştirmedikçe Türkiye'nin ilimde ve teknikte sür'atle ilerlemesi ve modern sanayie sahip olması, tarımını modernleştirmesi mümkün olamaz. Bunun için Türkiye, her şeyden önce öğrenimde bulunan gençler içinden en kabiliyetlilerini seçerek bunlara geniş öğrenim imkânları sağlamalı ve sür'atle dünya çapında her konuda yüksek seviyeli ilim adamları ve teknisyenler kadrosunu kurmalıdır. İster matematikte, ister fizikte, ister kimyada, ister tarım bilgilerinde, ister sosyal bilimlerde olsun dünya çapında ve en yetenekli ilim adamları yetiştirmek ve Türkiye'yi kalkındırmaya yetecek bir ilim adamları kadrosunu teşkil etmek Türkiye için başlıca önemli meseleyi teşkil etmektedir. Bugüne kadar Türkiye'yi

idare eden iktidarlar bu konuyu karıştırmışlardır. Türkiye için her kasabada ortaokul, liseler açmak, her yerde okulları çoğaltmak başlı başına Türkiye'nin meselelerini çözmeye yetmez. Öncelikler tespit etmek zorunluluğu vardır. Öncelikleri düşündüğümüz zaman, Türkiye'nin kalkınmasını sağlamada birinci öncelik yüksek seviyeli, liyakatli ve üstün kaliteli ilmi adamları, teknisyenler kadrosunu kurmaya önem vermek gerekmektedir. Birinci öncelik buradadır. Böyle bir kadro kurulduktan sonra bu kadronun varlığı sayesinde Türkiye'nin sür'atle modern sanayiye sahip olması ve tarımını modernleşirmesi mümkün olacaktır. Ve bu üstün, seçkin ilim adamları kadrosu sayesinde Türkiye ilim ve teknik yönünden büyük bir güç elde etmiş olacaktır. Buna işaret etmeyi çok gerekli saymaktayım.

Bunun yanı sıra Millî Eğitimin ele alınması ve Millî Eğitimin Türkiye'nin ilimde, teknikte sür'atle dünyanın en ileri gitmiş ülkesi hâline gelmesini sağlayacak bir planlama yapmak ve buna göre bir Millî Eğitim faaliyeti göstermek gerekmektedir. Millî Eğitimin başlıca dört gayesi olduğu ortaya konulmalıdır. Bu gayeleri sırayla şöyle ifade edebiliriz: Birinci, Türk insanını yaşı ne olursa olsun Türk milletinin tarihinden şuur almış olan, Türk geleneklerinden şuur almış olan, Türk milletinin milliyetçilik duygularıyla ve manevî değerleriyle beslenmiş olan insanlar olarak yetiştirmek teşkil etmelidir. Millî Eğitimin birinci gayesi bu olmalıdır. Türk insanını Türk milletinin örnek bir kişisi, Türk milletinin bütün vasıflarını üzerinde taşıyan, müşterek vasıfları benimsemiş insan olarak yetiştirmek olmalıdır. Kendi tarihinden habersiz, geleneklerinden habersiz, örfünden habersiz, manevî değerlerinden habersiz çıplak bir varlık olarak insanlarımızın yetişmesi, yurdumuzun büyük zaafını teşkil etmektedir.

İkinci gaye: Millî Eğitim Türk milletinin sosyal ve ekonomik ihtiyaçlarına göre hedeflerini tayin etmeli ve Türk insanını ona göre yetiştirmelidir. Türk milletinin sosyal ve ekonomik ihtiyaçları önce tespit edilmelidir. Yani Türkiye'nin modern sanayi kurması, Türkiye'nin modern tarım kurması, Türk toplumunun kalkınması için ne kadar doktora ihtiyacı vardır, ne kadar kimyagere ihtiyacı vardır, ne kadar mühendise ve yüksek mühendise ihtiyacı vardır, ne kadar makina mühendisine ihtiyacı vardır, ne kadar öğretmene ihtiyacı vardır, ne kadar tornacıya, tesfiyeciyeye ihtiyacı vardır; bunlar gayet dikkatli olarak, ilmî bir şekilde tespit edilmeli ve Türk toplumunun bu sosyal ve ekonomik ihtiyaçlarına

göre Millî Eğitimin hedefleri tespit edilerek ona göre okullar açılmalı, ona göre teşkilâtlanma yapılmalı ve bu okullara ona göre öğrenciler alınarak bu hedeflere göre Türk insanı eğitilerek yetiştirilmelidir.

Millî Eğitimin üçüncü gayesi: Türk insanını topluma yük olmadan yaşayacak, üretici olarak yetişecek ve topluma katkıda bulunacak şekilde yetiştirmesi esas olmalıdır.

Okullardan birtakım gereksiz bilgi yüküyle yüklenmiş ve gözünü devlet kapısına dikmiş, devlet kapısında memuriyet peşine düşmüş insanlar yetiştirmek, memleketimiz için çok zararlı ve tehlikelidir. Türk insanını üretici olacak şekilde yetiştirmek, Türk toplumuna katkıda bulunacak şekilde yetiştirmek, hem de bu şekilde bilgili yetiştirmek, kabiliyetli yetiştirmek, hem de bu ruhta, bu anlayışta, bu zihniyette yetiştirmek büyük önem taşımaktadır.

Dördüncü gaye: Bugün dünya üzerinde tekniğin, teknik bilginin önemi hayafî derecede artmıştır. Bunun için Türk çocuklarını teknik eğitime yönelik yetiştirmek gerekmektedir. Türk çocuklarını, Türkiye'nin ihtiyacı olan kalkınmayı sağlayacak bir eğitim göstererek yetiştirmek yoluna gidilmelidir. İlim ve teknik, milletlerin sayısı ne olursa olsun, durumu ne olursa olsun diğer milletler arasında durumunu sağlamlaştırmakta ve etkin hâle getirmektedir. Bunun için bu konu Türk milleti için de hayati değer taşımaktadır.

Karşılaşılan her olayı, önümüze getirilen her meseleyi, gördüğümüz her işi ön yargılardan ayrılarak, art düşüncelerden sıyrılarak gerçekçi bir gözle görmek ve ilim zihniyetiyle bunu muhakeme etmek, değerlendirmek başlıca usûl olmalıdır.

Her çeşit peşin hükmü kafalardan bir kenara bırakacağız. Her olayı incelerken ilim metodunu takip edeceğiz. Bu da nedir? Müşahade, inceleme, araştırma, analiz, tecrübe ve müspet sonucu bulmak. Demek ki, bütün memleket meseleleri ile ilgili olayları, tutumları düşünürken en doğru neticeye varabilmek için uygulayacağımız ilke ilim metodu, ilim mantalitesi olacaktır ve bütün faaliyetlerimizde bize yol gösterici olarak ilmi önder kabul edeceğiz. Bunu da görüşümüze esas olarak almakta çok fayda gördük. Çünkü çoğu zaman birçok kimseler ilk hamlede ortaya ön yargılarla, art düşüncelerle çıkıyor ve daha ilk anda muhakeme yürütüp, doğru sonuca varma yollarını tıkamış oluyor. Bunun için ilimciyiz. İlimcilikten de kast ettiğimiz şey, yukarıda da belirttiğimiz

gibi, olayları incelerken, ilim mantalitesini, ilim metodunu kullanmak ve her işimizde ilmi kendimize önder kabul etmektir. Yalnız ve sadece ilmi, müspet ilmi önder kabul edeceğiz.

YÜZYILIMIZ VE EMPERYALİZM

Yeryüzünde düzenli ve teşkilâtlı insan topluluklarının görülmeye başlandığı ilk devirlerden günümüze kadar güçlü devletler kurmuş topluluk ve milletlerin, kendilerinden güçsüz olan insanları, milletleri sömürdükleri, onlar üzerinde askerî, ekonomik, kültürel hegemonya kurarak ezdikleri tarihî bir gerçektir.

Adına “emperyalizm” dediğimiz bu durum, günümüz dünyasında da çeşitli şekillerde uygulanmakta, zayıf ve güçsüz devletler güçlü ve süper devletlerin bazen askerî, bazen ekonomik, bazen kültürel boyun-duruğu altında kıvrınmaktadırlar.

20’nci yüzyılın en çok uygulanmakta olan ve gelişme gösteren emperyalizm şekli, kültürel emperyalizmdir. Kültür saldırısı ve istilâsı şeklinde gelişen bu hâl ülke aydınlarından başlayarak bir toplumun bütün unsurlarına kadar tesirlerini ileterek, böylece o toplumun ekonomik ve siyasî bakımlardan da sömürülmesine sebep olmakta veya mevcut sömürüyü hızlandırmaktadır. Kendi öz değerlerine, milletinin kültür vasıflarına yabancılaşmış, nemelâzımcı, bencil aydınlar yaratmak kültür emperyalizminin birinci gayesidir.

Kültür emperyalizminin bir neticesi ve gereği olarak uygulanan ikinci husus, adına yeni sömürgecilik, neo-kolonyalizm⁷⁸ dediğimiz, gençlik ile bilhassa ülke aydınları üzerinde yürütülen fikir ve ideoloji istilâsıdır. Kendisine bir fikri, bir ideolojiyi resmî görüş yapmış güçlü ve süper devletlerin ve beynelmilel ideolojik organizasyonların yürüttüğü bu istilâ hareketi sayesinde diğer ülkeler halkı arasında bir takım kültür ve ideoloji köleleri meydana gelmekte, bu insanlar âdeta bu fikir ve

78 **Neo-kolonyalizm:** Yeni Sömürgecilik. Bağımsız bir ülke veya bölgeyi sömürge olarak almadan üzerinde siyasî ve ekonomik hegemonya kazanmaya çalışma politikası. Emperyal güçler, daha önceleri “hammadde deposu” olarak gördükleri ülkeleri işgal ederler; ülkenin tabii zenginliklerine zorla el koyarlar; ülkeyi de bir “Genel Vali” aracılığı ile yönetirlerdi. Böyle ülkelere, “sömürge” denilirdi. Zamanımızda ise, bağımsız ülkeleri siyasî ve ekonomik olarak kendisine bağlayarak hegemonya kuruyorlar.

ideolojilerin ve bunların sahibi olan devletlerin o ülkedeki öncüsü gibi hareket etmektedirler.

Bugün yeryüzünün en teşkilâtlı, en güçlü kültür ve ideoloji istilâsı, saldırısı komünizmdir. Türkiye’imizde de, neo-kolonyalizmin, yani yeni sömürgeciliğin kurbanı olan koloni aydın tipleri maalesef dünyadaki gelişmeye uygun bir paralellik içinde çoğalmaktadırlar.

İşte, biz, Türk Milliyetçileri, Türk Ülkücüleri olarak yurdumuza karşı girişilen bu ideoloji ve kültür saldırısı ve istilâsının karşısına çıkarak, yurdumuzu bütünüyle koloni olmaktan, bütünüyle emperyalizmin kucağına düşmekten kurtaracak mücadeleyi veriyoruz. Yüzde yüz yerli ve millî olan fikirlerimizle, Türk Milliyetçiliği ideolojimiz ve Dokuz Işık Doktrinimizle bu istilâ hareketinin karşısına dikiliyoruz. Önce gençlerimizi, aydınlarımızı koloni aydınlar olmaktan kurtaracak, vatansever, milliyetçi Ülkücü, feragat ve fedakârlık timsali aydınlar hâline getireceğiz. Sonra Milliyetçi, Güçlü ve Büyük Türkiye’yi kurarak ülkemizin her türlü emperyalizmin tesirinden uzak, lider bir devlet olmasını sağlayacağız. Milliyetçi Hareket bu yoldaki tarihî ve millî görevini yerine getirecektir.

İLİM, KÜLTÜR VE KALKINMA

İLİM VE KÜLTÜR

Unutmamak gerekir ki milletler tıpkı insanlar gibidir. Nasıl ki, kalbi, beyni ve kanı olmayan insan yaşayamazsa, milletler de kalpsiz, beyinsiz ve kansız yaşayamaz. Bir milletin kalbi onun kültürü; beyni siyasî düzeni; kanı ise ekonomisidir. Tıp ilmine göre, bir insanın kalbi ve beyni başka bir insana nakledilmekte, fakat uzun süre yaşaması, sağlanamamakta, bünye onu reddetmektedir. Canlıların en basiti olan fert başka bir ferdin uzvu ile yaşamazken, bir millet başka bir milletin kültürü, ekonomisi ve siyasetiyle nasıl yaşayabilir? Ne yazık ki bu basit gerçek yıllardır anlaşılamamıştır. Türk kültürü, Türk iktisat ve siyaset sistemleri atılmış, yerlerine başkalarının kültürleri, yabancıların iktisat ve siyaset sistemleri getirilmiştir. Bu arada bir türlü fark edilememiştir ki, bir milleti kalkanıran kendi öz sistemidir. Yabancı sistemlerle milletler kalkınmaz.

Milliyetçi Hareket, büyük imanlı ve müreffeh bir Türkiye kurmak zaruretidenden doğmuştur. Bu büyük devletin temeli Türk kültürüne, Türk iktisat ve siyaset anlayışına dayanan MİLLİYETÇİ BİR DOKTRİNDİR. Kuracağımız devlet, millî kültürü esas alacaktır. Millî kültür bir milletin yaşama tarzıdır. Millî kültür bir milletin fertlerinin asırlar boyunca birbirleriyle münasebetlerinden doğan kıymetler bütünüdür. Millî kültür denince akla, bir milletin dini, ahlâkı, hukuku, örf ve âdeti, dili, sanatı gelir. Esefle belirtelim ki, bugün bu müesseselerden bir çoğu millîlik vasfını kaybetmiştir. Zira bunların yerine Avrupa milletlerinin kültür müesseseleri getirilmiştir. Bu müesseseler ise Avrupa insanının dini, ahlâki, hukukî ve siyasî düşüncelerine dayanır. Avrupa milletlerinin dini Hristiyanlık; ahlâkı maddecilik; hukukî ve siyasî düzenleri ise ferdiyetçilik. Hâlbuki Türklerin dini, dinlerin en mii- tekâmili olan İslâm

Dini, ahlâkı ise, İslâm ahlâk ve faziletidir. Bugün uygulanan hukuk da Türk hukuku olmaktan uzaktır. Bu hukuk, İsviçre'den, Almanya'dan ve İtalya'dan alınmıştır. Kezâ eğitim sistemimiz baştanbaşa yabancı kültürlerin istilâsına uğramış, bunun sonunda münevverlerimizle halkımız, ana-babalarıyla evlâtlarımız, imam ile öğretmenlerimiz birbirine zıt kültürleri savunur bir hâle getirilmiştir. Yok olmaktan kurtulmamız için millî kültürümüze yeniden sarılmak, ona bürünmek zorundayız. Bu kültür, İslâm Ülküsünün süslediği, Türk tarihinin şekil verdiği BÜYÜK TÜRK KÜLTÜRÜ'dür. Bu sebeplerdir ki, iktidarımız millî bir kültür politikası uygulayacak, kültür müesseselerini baştan sona kadar TÜRKLEŞTİRECEK, MİLLÎLEŞTİRECEKTİR.

TEMEL DAVALAR

KALKINMA

Şimdi, memleketimizin temel bir davasına, büyük gayretler sarfetmemize ve sayısız fedakârlıklarda bulunmamıza rağmen hâlâ halledemediğimiz bir derdimize temas edeceğim: Biliyorsunuz ki, Türkiye'miz, iki yüz yıldan beri, geri kalmışlığın acısını çekmekte, kalkınma çağının özlemini duymaktadır. Bu uğurda her şeye katlanmış, hattâ tarihî geleneğimize aykırı düşen bir vaziyete bile girmişizdir. Öyle ki Türk milleti çöküntüyü önlemek uğruna, öncülüğünü yaptığı bir dünyayı bırakmış ve yabancı bir dünyanın takipçi, hattâ taklitçisi olmakta tereddüt etmemiştir. İdarecilerimiz, siyasetçilerimiz ve münevverlerimiz kalkınmanın yegâne çaresini batılılaşmakta görmüşlerdir. İki yüz yıllık bir tecrübenin sonunda elimizde kalan nedir? Neler kazandık, buna karşılık neler kaybettik? Maddî ve manevî kayıplarımızın anlatılması çok uzun sürer. Kısa özeti şöyledir: Yer altı ve yer üstü zenginliklerimiz başka milletlerin hizmetine girmiştir Daha kötüsü millî benliğimizden uzaklaşmaya, manevî üstünlüklerimizi yitirmeye başlamışızdır. Peki ne kazandık? Çeşitli sebeplerle sorulmasına cesaret edilemeyen veya uyutucu cevaplarla geçiştirilen bu can alıcı soruyu biz cesaretle soruyor ve cevabını da çekinmeden veriyoruz: İki yüz yıllık bir zamanı hemen hemen boşuna harcadık ve yapabileceğimizin yüzde birini bile yapamadık. Bu konuda tek, fakat kesin bir misalin akıl ve insaf sahiplerini tatmin etmek için yeterli olduğunu sanıyoruz.

Batılılaşma hamlelerine giriştiğimiz sırada gelişmiş ülkeler seviyesine mesafemiz ne kadardı, bugün ne kadardır. İlimin şaşmaz ölçülerine ve araştırmaların tespitlerine bağlı kalmak şartı ile yukarıdaki soruya müspet bir cevap vermek maalesef mümkün değildir. Yani gelişmiş ülkelerle aramızdaki mesafe azalacağı yerde çoğalmıştır. Meselâ III.

Napolyon çağındaki Fransa, Sultan Aziz Türkiye'sinden iki defa ilerde ise, de Gaulle⁷⁹'ün Fransası, Ecevit⁸⁰ devrindeki Türkiye'den beş defa ilerdedir. Sayısız fedakârlıklarla, hattâ milyonlarca şehidin mübarek

79 **De Gaulle:** (22 Kasım 1890 - 9 Kasım 1970). Fransız asker ve siyasetçi. Tam adı Charles André Joseph Marie de Gaulle'dür. II. Dünya Savaşı II. Dünya Savaşı'nın başında tuğgeneralliğe terfi etti. Fransa'nın Almanya'ya yenilmesi ve çok ağır şartları kabul ederek savaştan çekilmesinin ardından ardından Londra'ya giderek Alman işgaline karşı direnen Hür Fransa kuvvetleri hareketini başlattı. 1940-1944 yıllarında Har Fransa Kuvvetleri'nin liderliğini, 1944 yılında Fransa'nın Alman işgalinden kurtulmasının ardından ise Fransız hükûmetinin başkanlığını yaptı. 1946 yılında kurulan 4. Cumhuriyet anayasasının devlet başkanına yeterli yetkileri vermediğini söyleyerek görevinden istifa etti ve 1958 yılına kadar yönetimden uzak kaldı. Cezayir Bağımsızlık Savaşı ve Birinci Çenhindi Savaşı'ndaki başarısızlıkların Fransa'da meydana getirdiği bunalımların ardından 1958 yılında siyasete döndü. Kurulmasını sağladığı Beşinci Fransa Cumhuriyeti'nin ilk başkanlığını yaptı. 1969 yılında görevinden istifa etti. 1970'te öldü.

80 **Bülent Ecevit:** (25 Mayıs 1925- 5 Kasım 2006). İstanbul'da doğdu. 1944 yılında İstanbul Amerikan Koleji'ni bitirdi. A.Ü. DTCF İngiliz dil ve edebiyatı, Londra Üniversitesi'nde Sanskrit, Bengalce, sanat tarihi bölümlerine devam etti. 1957'de de ABD' de Harvard Üniversitesi'nde sekiz ay incelemelerde bulundu. 1944'te Ankara'da Basın-Yayın Genel Müdürlüğü'ne İngilizce mütercimi olarak girdi. 1946-50 arasında Londra'da Türk Basın Ataşeliği'nde çalıştı. 1950-60 arasında *Ulus* gazetesinde ve *Ulus*'un kapatıldığı yıllarda *Yeni Ulus* ve *Halkçı* gazetelerinde, yazar ve yazı işleri müdürü olarak çalıştı. 1965'de *Milliyet* gazetesinde günlük yazılar yazdı. 1950'lerde *Forum* dergisinin yazı işleri kadrosunda yer aldı. 1972'de aylık *Özgür İnsan*, 1981'de haftalık *Arayış*, 1988'de aylık *Güvercin* dergilerini çıkarttı. 1957-1980 arasında, önce Ankara, sonra Zonguldak'tan Cumhuriyet Halk Partisi'nin milletvekili oldu. 1960-61'de Kurucu Meclis üyesi, 1961-65 yılları arasında Çalışma Bakanlığı yaptı. 1966'da, CHP Genel Sekreterliğine getirildi. 1971'de Partisinin askeri yönetimce oluşturulan hükûmete katkıda bulunmasına karşı çıkarak bu görevinden ayrıldı. 1972 Mayısında CHP Genel Başkanlığına seçildi. 1974 yılında kurulan CHP-MSP koalisyonunun başbakanı oldu. Bu dönemde Kıbrıs Barış Harekati gerçekleşti. 1977'de bir azınlık hükûmeti kurdu fakat güvenoyu alamadı. 1978'de, Partisinin TBMM'de çoğunluğu bulunmamakla beraber, bazı bağımsız üyelerin ve küçük partilerin katkısıyla bir hükûmet kurdu. Bu Başbakanlık dönemi 21 ay sürdü. 12 Eylül 1980 askeri müdahalesinden sonra, askeri yönetime karşı çıkışları nedeniyle üç kez hapse mahkûm oldu.

Bülent Ecevit, yasaklı döneminde, eşi Rahşan Ecevit başkanlığında Demokratik Sol Parti'yi kurdurdu. 1987'deki halkoylamasıyla, siyasi haklar verilince DSP Genel Başkanlığına seçildi. Kısa bir süre sonra yapılan genel seçimlerde Partisi iyi sonuç alamayınca bu görevden ayrıldı. Fakat 1989 başlarında, mahallî yönetim seçimlerinin yaklaştığı bir sırada Genel Başkanlık boşalınca toplanan Olağanüstü Kurultay'da yeniden Genel Başkan oldu. 1991 seçimlerinde de Zonguldak'tan milletvekili seçildi. 28 Şubat sürecinden sonra oluşan siyasi kaosta azınlık hükûmeti kurma görevi verildi ve 70 milletvekili ile başbakan oldu. 18 Nisan 1999 genel seçimlerde partisi birinci çıktı, MHP ve ANAP ile ortak hükûmet kurdu ve bu hükûmetin başbakanı oldu. 2002 seçimlerinde başarısızlığa uğradı. 2006'da Ankara'da hayatını yitirdi.

Bülent Ecevit 12 Eylül 1980'den önceki olaylarda, solu destekler tutumu yüzünden MHP'nin şiddetli tenkidine uğramıştır. Yukarıda bahsedilen ise 1977'de kurduğu hükûmet ve Ülkücülere karşı "düşmanca" tavrıdır.

kanlarının bu uğurda sebil gibi akmasına rağmen, yerinde sayışımızın suçlusu kimdir? Şu kadarını söyleyelim ki, geriliğimizin günahını sadece idarecilerimize yükleyemeyiz. Aynı zamanda millî kültüre yabancı ve ilmî zihniyetten uzak olarak yetişen Batı mukallidi aydınlarımız da bu günahın ortağıdır.

Millî Kültür ve Kalkınma

Bir toplum içinde aynı devrin çocukları aynı ruhu taşıyorlarsa, orada millet diye bir varlık yoktur veya varsa bile tehlikede demektir. İşte kültür ve sanatın önemi bu millî birlik ruhunu yaratmasında, aynı ruhu taşımağa mecbur etmesindedir.

İnsanlardaki mizaç ve karakterin millet bakımından karşılığı kültürdür. Kültür bir milletin karakteridir. Ve bu bakımdan da millîdir. Nasıl, bir insandaki karakter onun bütün iç benliğinin bir tezahürü ise, bunun gibi, bir milletin kültürü de bütün müesseselerin bir meyvesi, bir sonucu gibidir.

Benliğin yitirilmesi, züppeleşmek, yozlaşmak, soysuzlaşmak demektir. Taklitçilik ise insanı olduğu kadar milleti de maymunlaştırır. Kültür ile medeniyet arasındaki büyük farka dikkat etmek gerekir. Medeniyet, kültür gibi millî değildir. O millî sınırları tanımaz, evrenselidir. Bu noktanın önemini belirtmek isterim.

Kalkınmak ve ilerlemek fikirlerinin doğduğu tarihten bugüne kadar bir batılılaşma hastalığına yakalandığımız ve tıpkı otomobil ithal eder gibi batıdan siyasî ve iktisadî sistemler ithal ettiğimiz muhakkaktır. Bu gibi davranışların koyuna kurt dişi takmaktan veya bir hastayı süslü püslü elbiselerle donatmaktan hiç farkı yoktur. Bir hastalığa başka bir hastalığın ilâcını uygulamak kadar tehlikeli bir şey olabilir mi? Sözgeçlimi İngiltere siyasî veya iktisadî sistemi İngiltere'ye uygun düşünüyor ve orada parlak sonuçlar doğuruyorsa, bu aynı sistemin Türkiye'de de olumlu ve verimli sonuçlar doğuracağına delil olamaz. Aksine orada çok iyi sonuç veren bir sistem, burada çok kötü bir sonuç verir. Çünkü İngiltere'nin sosyal şartları Türkiye'ninkinden çok farklıdır. Ve gene İngiliz kültürü, Türk kültürüne hiç benzemez. Bunları söylememiz sebepsiz değildir. Kültürün bir millet için taşıdığı önem göz önüne alınmadan taklit hastalığına kapılarak dışarıdan rejim ve sistem alınırsa sonuç yıkım olur. Zaten aynı devrin çocukları aynı ruhu taşımalıdır,

derken kastettiğim, bir milletin siyasi, iktisadi ve öbür müesseselerin millî kültürle âhenkli olması gerektiğidir Medeniyet ve teknik için de aynı gerçeği ifade etmeliyim. Batıdan ithal edilen müesseseler bana bir kağıt arabasına uçak motoru takmak gibi çok mantıksız görünüyor. Ve bu hâl bizi hazırlapçuluğa alıştırıyor ve tembelleştiriyor. Gene bu sebepten kendi öz yaratıcılık gücümüzü yitiriyor ve aşağılık duygusuna kapılıyoruz. Şekli yönden batılılara benzemekle medenî olmadığımız şüphe götürmez bir gerçektir.

Sözgelimi otomobil sahibi olmakla, medenileştığımızı sanmıyorum. Bunun fabrikasını bizzat yapabildiğimiz gün kendimizi medenî sayabiliriz. Bugünkü durumda Türkiye'deki medeniyet; bir ithal malı medeniyeti, bir tüketim maddeleri medeniyetidir ve sadece sözdendir. Bizzat üretici ve yaratıcı olmayan milletler eritmeye mahkûmdurlar. Üstelik ve her hâlde daha acısı, böyle milletlerin millî kültürleri de bir istilâya uğrar, yabancı kültürlerin etkisi altında erir ve yok olur. Medeniyet alanındaki gerilik millî kültürün ölümüne yol açar. Çağdaş dünya, kanlı cephelerde dövüşerek değil, soğuk harpte zafer elde etmek peşindedir. Bunun için de başvurulmuş en etkili yol kültür istilâsına girişmektir. Geri ülkelerin kültür istilâsına karşı çok uyanık olması gerektiğini özellikle belirtmek istiyorum. Dış düşmanlar artık zırhlılarla Çanakkale'ye çıkarma yapmaya lüzum duymadan, sinsice kültürünüzü soysuzlaştırmak, bizi millî benlik ve ruhumuzdan, yani kültürümüzden soğutmak amacı gütmektedirler. Bu hususu açıkladıktan sonra şu noktalara da işaret etmek isterim:

Türkiye'nin kalkınması her şeyden önce bir millî kültür ve millî uyanıklık meselesidir. Millî kültürün korunmasını ve yayılmasını, hattâ yaratılmasını üzerine almış olan aydınların ve sanatkârların Türk toplumunu rüyasından uyandırmaları ona kendi öz benliğini hatırlatmaları çok kutsal bir hizmet olacaktır.

Türkiye'de yaşayan insanların mutluluklarının, çözülmez bir birlik ruhu içinde birbirleriyle kaynaştırılıp yoğrulmasıyla gerçekleştirilebileceği inancındayım. Bunun için de gene kültür yaratıcılarına düşen görev büyüktür. Bunlar millî kültürü korumakla toplumsal orkestraya ahenk verecekler, müesseselerimizi aynı ruhu taşımaya mecbur edeceklerdir. Bu amaçları hızla gerçekleştirmek için güzel sanatların halk hizmetine yöneltilmesi ve millî fikir hareketlerinin yaratılması gerekir. Romanlarımızla, şiirlerimizle, tiyatro ve sinemamızla tek bir ülküyü, Türk Ülküsü'nü terennüm etmeliyiz. Öyle sanıyorum ki, "Biz bize benzeriz" diye millî

kültürün önemini belirten atalarımıza lââyık olabilmek için, başkalarına benzememek zorundayız. Taklitçiliği bırakmak zorundayız. Bu uğurda çaba sarf eden herkese karşı duyduğum sevgi büyüktür.

Bugün gençliğin bazı kötü niyetli siyasî partilerce bir kırbaç, bir sürü köpeği olarak kullanıldığı bilinen bir şeydir. Bu anlamda gençlik bir amaç değil, araç durumundadır. Hâlbuki gençliğin bir amaç olarak görülmesi, korunması ve yetiştirilmesi gerekir. Kendi geleceğini değil de milletin geleceğini düşünen Ülkücü bir politikacının yapacağı da budur. Yarının yurt yöneticilerini yetiştirmek vatana ve millete yapılan iyiliklerin en büyüğüdür. Toplantı, konferans ve mitinglerde kendilerini alkışlatmak, muhaliflerini de yuhalatmak için etrafına genç toplamaya çalışanlar gençliği çığırktan veya satın alınmış propagandist olarak kullanan çarpık zihniyetli kimselerdir. Ve ne acıdır ki bugüne kadar gençliğin gördüğü muamele bu olmuştur. Hoş, bu bir bakıma da bir mutluluktur.

Kendi gideceği yolu göremeyen körler başkalarına nasıl yol gösterebilirlerdi ki? Kör köre yol gösterirse ikisi de çukura düşerler. Gerçekten bugün gençlik bu durumdadır. Basiretsiz yöneticiler kendileri gibi, bu arada Türkiye gibi, gençliği de çukura düşürmüşlerdir. Mesele, şimdi gençliği kurtarmada, ona gideceği gerçek yolu, Türk Ülküsü yolunu göstermektedir. Gençlik Amerikan uşaklığının da, Rus uşaklığının da aynı kapıya çıkacağı gerçeğini bilmelidir. Komünist Rusya'ya sempati duymak, efendi değiştirme isteğinden başka bir şey değildir. Türk Ülküsü dışında ne olursa olsun hizmet etmek köleliktir.

Bu arada gençler de tamamen sorumsuz değildirler. Kendilerine gerçek yolu gösterenleri bulmaları ve bunları izlemeleri gerekir. Herkesin Ülkücü olması beklenmese bile Ülkücülerin yalnız bırakılmasından herkes, her Türk genci sorumludur. Kudretli ve mutlu Türkiye adlı kutsal anıtın yaratılmasında her nefer kendine düşen alın terini dökmelidir, demekle yetinmiyorum, dökmeye mecburdur. Yeni baştan bir toplum, yeni baştan bir millet ve yeni baştan bir tarih yaratmak görevini hakkıyla yerine getirmeyen her Türk genci atalarına, torunlarına ve Türk Ülküsüne ihanet etmiş olacaktır. Türk gençliği Türk milletine önder olmalıdır.

Kalkınmanın Maddî Temeli

Kalkınmanın maddî temeli, müspet ilim zihniyetine ve teknik gelişmeye dayanır. Müspet ilim zihniyetinin mutlaka uyulması gereken

icapları vardır. Bu icaplardan biri ve başlıcası, bir cemiyette istihsal ve istihlâk faaliyetlerini tam bir âhenk içinde yürütmektir. Bir milletin istihsal hayatı hangi sisteme, hangi esaslara ve hangi anlayışa dayanıyorsa, istihlâk hayatı da aynı sisteme, aynı esaslara ve aynı anlayışa dayanmalıdır. Sevgili Türkiye'mizi böyle bir açıdan seyrettiğimiz vakit kahredici bir manzara ile karşılaşırız. İstihlâkimiz Batı cemiyetlerinin ölçülerine uygun bir istikamet içinde gelişmekte, fakat istihsalimiz tam bir Doğulu gibi olmakta, bulunduğu geri seviyeden asla kurtarılamamaktadır. Bir "batılı" gibi giyiniyoruz, ama, o giyim eşyalarını yapacak fabrikaları kuramıyoruz. Batının medenî saydığımız vasıflarından istifade etmeye çalışıyoruz. Otomobillerimizin, telefonumuzun, radyomuzun, çamaşır makinamızın, buzdolabımızın ve diğer modern vasıtalarımızın olmasını istiyoruz. Ama istihsal tekniğimizi isteklerimize göre ayarlamasını beceremiyoruz. "Medenî vasıtalar" dediğimiz şeylerin pek çoğunu yapamıyoruz; mütemadiyen başkalarından satın alıyoruz. Eğer bir millet geri kalmış bir istihsal tekniğine dayandığı hâlde, istihsal tekniği üstün olan milletler gibi istihlâke alışırsa, sonu ne olur? İlmin bu husustaki hükmü kesindir ve açıktır. Doğulu gibi istihsal ve Batılı gibi istihlâk eden milletler, iktisadî bakımdan daima sömürölmeye, başkalarının yardımına muhtaç kalmaya ve daha kötüsü, mutlaka fakirleşmeye mahkûmdurlar. Hem geçmişteki iktidarlar, hem de günümüzün iktidarı sevgili milletimizi artan bir hızla felâkete götüren bu ana davayı kavrayamamışlardır. İktidar hırslarına yenilmişler, kısır oy hesapları içinde vakit harcamışlar, milletin itimadını kötüye kullanmışlardır. Biz ilk defa, davanın temeline inmenin, teşhisi koymanın, kalkınmanın çaresini arama ve göstermenin mutluluğunu yaşamaktayız.

Müspet ilim zihniyetinin vazgeçilmesi mümkün olmayan diğer bir icabı da şudur: Hiç bir millet, başka milletlerin yapılarına ve şartlarına göre ayarlanmış sistemleri taklit etmekle kalkınamaz. Elbette ki, milletler de, insanlar gibi birbirlerinin tecrübelerinden faydalanacaklardır. Ancak, başkalarının yaptığını aynen yaparlar ve kendilerinden hiç bir şey katmazlarsa asla iyi bir sonuç elde edemezler. Bir milletin nasıl kalkınacağı öz şartlarının incelenmesi, memleket imkânlarının doğru bir şekilde değerlendirilmesi, maddî ve manevî yapısının özelliklerine uygun çarelerin araştırılması ile ortaya çıkar. Yabancıların hazırladığı reçetelerden medet ummak, çok defa hastalığın artmasına, hattâ Allah korusun, ölmesine sebebiyet verir. Türkiye'miz, iktisadî kalkınmayı

sağlamak için, kapitalist sistemi uygulamaya çalışıyor. Kapitalizm, Avrupa medeniyetinin yapısına ve Avrupalı milletlerin şartlarına göre düşünülmüş bir sistemdir. O Avrupa ki, bize benzemeyen, ölçüleri bizim ölçülerimize uymayan, değerlerimize aykırı, yabancı bir dünyadır. O Avrupa ki, içtimaî geleneği sınıf düşmanlıklarına dayanır. Türk milletinin tarihinde “sınıf düşmanlığı” yoktur. Bütün bir milletin tek bir gaye etrafında kenetlenmesi vardır. O Avrupa ki, zenginliğinin büyük payını, başkalarını insafsızca sömürmesine borçludur. Biz, sömürülmemizi kolaylaştırmak için telkin edilen bir sistemle nasıl kalkınabiliriz? İşte bu yüzden, sadece fertlerimizi değil, milletimizi de fakirliğe mahkûm etmek isteyen kapitalizmi reddediyoruz.

Bilhassa son yıllarda, yine milletimize yabancı bir sistemin, görünüşte sosyalist, aslında komünist olan ikinci bir yolun tavsiye edildiğini görmekteyiz Komünizmin Türk milletine neler getireceğini merak etmek, “Bari bir de şunu deneyelim” diyebilmek mevkiinde değiliz. Çünkü, altmış bir yıllık uygulamanın sonunda, soyları, dinleri, dilleri ve kültürleri ile bizden olan 60 milyon Türk-İslâm kitlesine ne yaptığını gayet iyi biliyor, neler getirdiğini inkâr edilemez bir açıklıkla görüyoruz. Komünizm, o talihsiz soydaşlarımıza, hayvan katarlarına doldurup vatanlarından sürülmeyi, kitle hâlinde imhâ edilmeyi, tarihini ve milletini unutmaya zorlanmayı, inançlarına saldırılmasına katlanmayı, dilinin bozulmasına boyun eğmeyi, kültürünün bozulmasını, zenginliklerinin çalınmasını ve hürriyetsizliği getirmiştir. Nihayet, **bizim için komünizm, bir “iktisat” davası olmaktan ziyâde bir “istiklâl” davasıdır.** Bu gerçeği unutmayacağız. Unutan gafillere daima hatırlatacak, unutturmak isteyen hâinlerin mutlaka kökünü kazıyacağız. Şunu da belirtelim ki, kapitalizmle komünizm, birbirlerinden farklı bir görünüşle olmalarına ve mücadele etmelerine rağmen aslında aynı hamurdan mayalanmışlar, aynı kaynaktan çıkmışlardır. Çünkü ikisi de “madde” temeline dayanır; insanların sadece midelerine hitap ederler. Biz, kapitalizm ve komünizm gibi yabancı sistemlerin dışında millî bir kalkınma yolu teklif ediyoruz. Bu yol, çalınma doktrinlerden değil, millî yapımızın ve başkalarına benzemeyen şartlarımızın incelenmesinden doğmuştur. Buna “Üçüncü Yol” diyoruz, “Dokuz Işık Yolu” diyoruz. Ve inanıyoruz ki, hizmetinde bulunmaktan sonsuz bir şeref duyduğumuz büyük Türk milleti teklifimizi mutlaka kabul edecek ve böylece yeniden kendine dönecektir.

İlim, Teknik ve Kalkınma

Ayrıca ve nihâi olarak şunu belirtiyim ki, motiflerde, sembollerde, hayatiyet güç ve enerjisini kaybetmiş kalıplarda mucize gücü yoktur. Türk-İslâm dünyasının utanç ve ıstırap veren perişan hâli önümüzdedir. Çağın hâkim medeniyetini temsil eden mağrur ve zâlim kuvvetler, eski muhteşem medeniyet yurtlarında hüküm yürütmekte ve talihsiz ülkeleri zillet içinde tutmaktadır. Bu ülkeler çocuklarının yurtlarını, varlıklarını korumak ve devam ettirmek için bulacakları çare ve yol, ömrünü tamamlamış köhne kurumlarla, tozlu küflenmiş motiflere şursuzca sarılmak değil, hâkim medeniyetin üstünlük sebeplerine nüfuz ederek daha üstün bir hayat nizamı kurmak için çaba göstermektedir. Aklın, ilmin ve tekniğin rehberliğini kabullenmektir. Gönüllerin imarla, zihinlerin ilimle aydınlanmasını istiyoruz, Cehil, vehim ve şüphe karanlığını sileceğiz.

Türk ilim hayatını tesis ödevindeyiz. Aklın ve ilmin madde planında, mutlak egemenliğini tesis zorundayız. Türk akademisini kuracağız. Türk üniversitelerinde cihanşümûl itibar ve imkân sağlayacak bir düşünce ve hareket devresi açacağız. Dünyayı geniş bir imtihan alanı ve büyük bir okul kabul ediyoruz. İleri milletlerin kültür ve tekniklerinin kötü kopyacı talebeleri olmaktan çıkacağız. İlimde ve teknikte rehberliğe yönelecek bir seviyeye yükseleceğiz. Hal; zahmeti, yokluğu, utancı, zilleti ifade ediyor. Yakın yüzyıllar da böyledir. Zaman çarkı dönüyor. İleriye doğru dönüyor. Türklük için şan-şeref, itibar gelecektedir, ilerde. Seciyesine, fıtratına uygun yeniden doğuştur.

Bugün ilim ve teknik alanında meydana gelen büyük gelişmeler insanlara yepyeni refah, ümit ve yükseliş ufukları açmıştır. Milletlerin geri kalmış veya fakir yahut az nüfuslu oluşlarının önemi bu sayede çok azalmıştır. Bugün artık ilim ve teknikte, uygarlıkta en ileri olan ülkeler en kudretli ve refahlı olan ülkelerdir.

Bunun için memleketimizin ilim ve teknik alanında yükseltilmesi kalkınma ve kurtuluşumuzun başlıca çaresidir. Bu çareye sahip olan millet, ancak yüksek ilim ve teknik adamları yetiştirmekle sahip olabilir. Bunun politikacılarımız tarafından gerektiği şekilde önemle ele alındığı ve anlaşılmadığı görülmektedir. Bunun bir örneği Beş Yıllık Planda görülmektedir ki, Beş Yıllık Planda çeşitli konularda üç bin ilim adamı

yetiştirilmesi öngörüldüğü hâlde, bu uygulanmamış ve üç bin yerine ancak 600 kişinin yetiştirilmesine gidilmiştir.

Türkiye'nin hızla kalkınması için ilim ve teknikte sür'atle en yükseğe çıkmak lâzımdır. Bunun için ne gerekiyorsa onu yapmak lâzımdır. Bunu biraz daha açmak isterim: Türkiye'nin bugün ileri gitmiş modern milletlerin, modern devletlerin seviyesine ulaşması için dünya çapında yüksek ilim adamları ve teknik insanlar kadrosuna ihtiyacı vardır. Dünya çapında yüksek, büyük laboratuvarlara ve bu çapta ilim adamlarına, teknik elemanlara ihtiyacı vardır. Her köye okul götürmek, her taraftaki ilkokulları tamamlamak faaliyetlerinden evvel Türkiye'nin en yükseğe çıkmış milletlerin safına çıkmasını sağlayacak, bu dünya çapındaki ilim adamları kadrosunu her şeye rağmen kurması, yetiştirmesi lâzımdır. Bu sayede Türkiye ilimde, teknikte kısa zamanda en yüksek seviyeye gelebilir. İlimde, teknikte yükselmenin yolunu bulmadıkça Türk milletinin kurtuluşu mümkün değildir.

Bunun için düşmanlarımız sinsi sinsi çeşitli faaliyetler yapmaktadırlar. Türk milletinin dikkatini esas bu dertlerden, bu prensiplerden başka önemsiz olan şekil, kalıp meseleleri üzerine çekmeğe çalışmaktadırlar ve muvaffak da olmaktadırlar. Meselâ bakıyorsunuz hiç yoktan bir olay, vay sen gerici, vay sen ilerici... Milletimiz birbirine giriyor. Gerici ne, ilerici ne? Uçak getirdik de bu Türk halkı, Türk milleti uçağa binmem dedi mi? Televizyon verdik de, bu televizyonu kullanmam dedi mi? Televizyonu, uçağı, modern araçları reddeder, buna sırtını çevirirse, doğru yoldan ayrılırsa, hakka sırtını çevirirse, ayaklar altına alırsa o zaman o adam gerici olur. O zaman o adam mürteci olur.

Asıl dava Türk milletini ilimde, teknikte en yükseğe çıkarmaktır. Bunun dışında şöyle gömlek giymiş, böyle kravat takmış, şöyle pantolon giymiş, pantolon yerine şalvar giymiş, bunlar şekildir. Bunu kavramamız lâzımdır. Yüksek ahlâk, milliyetçilik şuuru, hak ve adalet inancı ve ilimde, teknikte en yükseğe çıkmak. Bunun için de her şeyi yapmak lâzım. Bütün imkânlarımızı seferber edip, ilim ve teknik sahasında yeryüzünün en ileri gitmiş milleti hâline gelmeliyiz. Ne fedakârlık lâzımsa, bunun için yapmalıyız. Milletlerin birbirine olan üstünlüğünü, kuvvetini içinde yaşadıkları çağa uygun modern araçları yapabilme kabiliyeti meydana getirir. Bugün Türkiye'ye geri kalmış bir millet deniyor. Hem de geri kalmış milletlerin yetmiş altıncı sırasında bulunuyor. Neden? Çünkü içinde bulunduğumuz çağa uygun, modern araçları kendi insanlarımızın

bilgisiyle, ilmiyle ve el emeğiyle kendi memleketimizdeki fabrikalarımızda yapacak hâlde değiliz... Kudretli olan, ileri gitmiş milletler bunu kendi insanların ilmiyle, bilgisiyle, fikir gücüyle, el emeğiyle kendi memleketlerindeki fabrikalarda yapabildikleri için güçlü ve kuvvetlidirler. Bu gerçeği de gözden kaçırmamalıyız. Yoksa bunun dışında, falan bunu demiş, falan bunu yapmış, bu gericidir, bu şunu şöyle der. Bunlar bizi birbirimize düşürmek, bizi asıl ana davadan, ana gerçekten uzaklaştırmak; düşüncelerimizi, görüşlerimizi ana mesele üzerinden başka taraflara kaydırmak için içimize salınan ayrılık tohumları, fesat hareketleridir. Asıl mesele Türkiye'yi de içinde yaşadığımız çağa uygun modern araçları, gereçleri kendi insanlarımızın ilmiyle, bilgisiyle, el emeğiyle kendi fabrikalarımızda, kendi topraklarımızda yapacak hâlde getirmek. Bunu çözdüğümüz gün birçok meseleleri çözmüş hâlde geleceğiz.

Biz hiç kimseye benzemeyiz. Benzemeyi de istemeyiz. Biz Türk'üz. Şanı olan, şerefi olan, şanlı bir tarihi olan, üç kıta'da hüküm sürmüş olan, büyük medeniyetler yaratmış olan büyük bir milletiz. Başka milletleri, başka memleketleri taklit etmeğe ihtiyacımız yoktur. Bunu şunun için söylüyorum: Başlatmış olduğumuz Dokuz Işık hareketi, başlatmış olduğumuz Türkçülük, Milliyetçilik, Türk milleti içinde hızla geliyor. Hızla gelişirken gerek komünistlerin aleyhimize açmış oldukları kampanyalar, propagandalar, gerek diğer düşman faaliyetlerin aleyhimizde girişmiş oldukları propagandalarda bize "nazi" gibi, "faşist" gibi bir takım ithamlar ileriye sürülmektedir. Fakat burada şu kadar söyleyeyim ki, bizim hareketimiz ne bir nazi, ne bir faşist hareketi değil; tamamen millî, milliyetçi bir harekettir.

Bizim tarihimizde Meteler, Ertungalar, Cengizler, Timurlar, Fatihler, Yavuzlar, Alparslanlar, Kılıçaslanlar, saya saya bitmeyecek kadar büyük işler yapmış olan büyük şahsiyetler, dünyaya örnek teşkil edecek büyük eserler vermiş olan insanlar varken, bizi kurtarıcı diye memleketlerine davet eden başka bir milletin ortaya attığı bir takım görüşleri kopya etmeğe, onları benimsemeğe ihtiyacımız yoktur. Böyle birşeyi millî izzet-i nefsimize bir darbe telâkki ederiz. Bizler genç-ihtiyar, erkek-dişi Bozkurtlarız. Başkalarını taklit etmeyiz. Bizim yolumuz Dokuz Işık yoludur. Ne komünizm, ne kapitalizm. Türkiye'yi, Türk milletini yeniden güçlendirecek, yeniden ilimde, teknikte en yüksek seviyeye çıkaracak olan yüzde yüz millî, yüzde yüz yerli, modern ilmi ve tekniği de önder edinmiş olan Dokuz Işık yolu... Kurtuluş yolu budur.

MİLLÎ EĞİTİM, DİL VE KALKINMA

Eğitim Meselemiz

Bugün birçok ananın, babanın, gencin yüreği derttedir. Her yıl 300 binden fazla Türk genci üniversite veya yüksek okula girememesi durumuyla karşı karşıya kalmaktadır. Üniversite giriş imtihanından çok bir tavsiye imtihanı olduğu açıkça ortaya çıkmış bulunan bu sistemle her yıl 300 bin gencimize, yeni genç nesiller eklenecek, bu sayı 400 bini, 500 bini bulacaktır. Anayasaya göre her Türk vatandaşı okuma hakkına sahip, devlet de onu okutma, eğitime ödevi içindedir. O hâlde yapılacak iş mevcut üniversite ve yüksek okullarda bulunan gizli kapasiteleri açıp, genişletirken diğer taraftan da yeni bir yüksek öğrenim sistemi kurmaktır. Kalkınmış ülkeler kalkınmasını yüksek öğrenim kurumlarına, yüksek öğrenim yapmış aydınlara borçludur. Mevcut imkânlarımızı zorlayarak yeni yüksek okullar açmak, yüz binlerce gencimizi buralarda okutarak ülkemizin ekonomik ve bilimsel kalkınmasını hızlandırmak zorundayız. 300 binden fazla gencimizi bu yıl öğrenime almak için yeterli binaya, güzide öğretim kadrosuna ve diğer personele sahibiz. 15 yıl önce bugünkü bina ve öğretim kadrosunun üçte biri ile üç kat fazla öğrenci okutabilen öğrenim kurumlarımız bu günkü yetişkin ve kat kat fazla kadrosu ile daha çok öğrenci okutabilir.

Ancak ilmî araştırmanın zorluğu, yoruculuğu karşısında öğretim üyelerinin bugün ellerine geçen ekonomik imkânlar son derece yetersizdir. İlim zor olduğu kadar da pahalıdır. Bu sebeple Milliyetçi Hareket Partisi güzide ilim adamlarımızın hayat şartlarının ekonomik güçlük ve zorluklarının öncelikle ele alınıp giderilmesini savunmaktadır.

Milliyetçi Hareket Partisi olarak hedefimiz Milliyetçi Türkiye'yi kurmaktır. Komünizm, kapitalizm ve bunlar gibi diğer gayrimillî ideolojiler bizim bu büyük hedefe varma yolumuzdaki ayrık otlardır, engellerdir. Bütün bu engelleri aşarak Türk'ün kendi öz değerlerinden çıkan millî sistemini kuracak ve Milliyetçi Türkiye'yi tahakkuk ettireceğiz.

Biz sadece komünizmle mücadele eden bir teşekkül değiliz. Türk milletinin yaşayış tarzını kısa zamanda en üst seviyeye çıkaracak, Türk devletine dünya siyasetinde hakkı olan gerekli yeri kazandıracak bir hareketiz ve bunun için iktidara talibiz.

Bir hareketin başarıya ulaşması, Ülkücü kadrolara sahip olmasına bağlıdır. Ülkücü kadro aynı fikirle beslenen, aralarında duygu ve düşünce disiplini sağlanmış olan, feragat ve fedakârlıkta yarışan insanların meydana getirdiği şuurlu bir ekiptir.

Çağ Dışı Eğitim Sistemi

Millî olmayan, millî kültür, millî karakter ve millî şuur yaratmayan bir eğitim sistemi, çağ dışı, zararlı, iflâs etmiş bir eğitim düzeninden başka bir şey olamaz. Bugün ülkemizde yürürlükte bulunan eğitim sistemi, maalesef böyledir. Ancak, reforme edilmek istenen eğitimimize getirilecek olan reform hükümlerinin millî şuur ve millî kültüre dayalı olduğunu görememenin ıstırabı içindeyiz. Eğitimden beklenen şudur: Bir ülke içinde yaşayan genç dimağları birbiri ile kaynaştırma, onlara, tarihlerini, ülke şartlarını öğretmek ve millî kalkınmada personel sermayesinin faydalı bir biçimde yetişmesine dikkat etmektir. Başka bir deyimle eğitimin iki görevi vardır. Birinci görev, millî kültür ve millî şuur yaratmak, ikinci görevi ise, bu kültür ve şuur içinde ekonomik kalkınmaya, çevre kalkınmasına, millî kalkınmaya katkıda bulunmaktır. Her sistemin kendine özgü modelleri vardır. Meselâ Marksist veya faşist ülkede bunlar, o sistemlerin esas aldığı değerlere göre tespit edilir. Marksist bir düzende aslanan ekonomik kalkınma ekonomik büyümeye katkıda bulunmadır. Bu sebeple Marksist sistemlerde fertlerin eğitiminde sadece bu yön esas alınır. Bir de buna ilâveten Marksist rejim ve düzene ihanet etmemek, buna bağlı kalmak şuurı verilir. Türk Millî Eğitim sistemi yukarıda da belirttiğimiz gibi, iki ana hedefe yönelmiş olmalıdır. Evvelâ, genç dimağlara mensup oldukları milletin tarih, kültür ve değerleri anlatılmalı, onlar bunlarla yoğrulup, birbiriyle kaynaşmalıdır. Ayrıca ülke kalkınmasında üretici, araştırmacı katkıları getirecek bir kafaya sahip olmalıdır. Reform taslağında, biz sadece bunlardan ikinci unsura kısmen önem verildiğini görmekteyiz. Oysa bir ideolojiye özellikle millî kültür haslet ve şuuruna varamamış insanların ekonomik kalkınmaya katkıda bulunmaları mümkün değildir.

Bugün karşılaştığımız sıkıntıların bir mühim sebebi millî eğitim sistemimizin çocuklarımızı Türk milletinin millî değerlerine bağlı, millî kültürüyle yoğurulmuş, millî şuur sahibi milliyetçi bir ruh ve milliyetçi bir ihtiras sahibi insanlar olarak yetiştirememesidir. Bunun yerine sadece

bilgi yüküyle yüklenmiş ve bencillik, menfaat ihtirasıyla dolu insanlar hâline getirmektedir. Hâlbuki millî eğitimin her şeyden evvel sağlaması icap eden husus, yetişecek memleket evlâtlarının evvelâ Müslüman Türk olarak, Müslüman Türk'ün manevî değerlerine bağlı, millî kültürle yoğrulmuş ve ona bağlı, ondan kopmamış ve her zaman, he yerde Türk milletinin menfaatlerini temin etmek ihtirası, temin etmek şuuru, temin etmek duygusuyla titreyen insanlar olarak yetişmeleri lâzımdır. Millî eğitimin sağlaması icap eden bir diğer husus da hangi okuldan çıkarsa çıksın bir okuldan ayrılan memleket çocuğunun millet hayatına yük teşkil edecek bir vatandaş hâlinde değil, milletin hayatına yeni değerler katacak, milletin hayatına üretici olarak katılacak vasıfta yetiştirilmesi lâzımdır. Bugün okullarımız o şekilde çocuklarımızı yetiştirmektedir ki, okuldan çıkan çocuk bir daha tarlaya gitmiyor, gitmek istemiyor. Bir daha tezgâhın başına gitmiyor, gitmek istemiyor. Bunun yerine hepsi devlet kapısında bir büro işi, bir memuriyet yani cemiyetin sırtında, cemiyete değer kazandıran bir faaliyet içinde değil, cemiyetin sırtına yük olacak bir istikamette kendisine yer arıyor. Onun için millî eğitimin, millî şuur, millî terbiye vermekle beraber, yetişecek çocuklarımızı milletin sırtına yük değil, hangi okuldan ayrılırsa ayrılısın, ayrıldığı andan itibaren hayatın her yerinde Türk milletine değer kazandıracak bir terbiye, bir bilgiyle yetiştirmesi lâzımdır.

Bizim Türk milliyetçileri olarak davamız Türk milletinin varlığını yüceltmek ve ebediyen devam ettirmek davasıdır. Bu fikrin, bu davanın üstünde başka hiç bir fikir, başka hiç bir dava yer alamaz. Türk milletinin varlığını korumak, yükseltmek ve onu ebediyen devam ettirmek fikrine hizmet etmeyen hiç bir davranış, hiç bir hareket Türk milleti için meşru sayılmamalıdır. Milletler arasında devamlı bir yarışma, devamlı bir mücadele sürüp gitmektedir. Her millet kendini daha üstün yapmak, daha refahlı, daha saadetli, daha medenî, daha ileri bir millet yapmak için çırpınır ve mücadele eder. Bu tarihin değişmeyen gerçeğidir.

Bu şuurdan, bu duygudan, bu kutsal ihtirastan mahrum olan milletler yok olmaya, sürünmeye mahkûmdur. İşte tarihin kaydettiği en eski devirlerden beri milletler arasında sürüp gelen bu mücadele içinde Türk milletinin, bir an önce bu bakımsız, fakir, geri kalmış ve kuvvetsiz durumundan kurtularak kendi gücü ile ayakta duran, sözünü ve şerefini her yerde saydıran, başkalarına avuç açmayan, medeniyette en ileri, refahta en ileri bir millet hâline gelmesi temel davamız olmalıdır. Türk

milletin böyle bir varlık hâline gelmesi her şeyden önce milliyetçilik şuurunun Türk milletinin fertlerinin kalbini doldurması ve en güçlü, en refahlı, en ileri olma ihtirasının zihinlere yerleşmesiyle mümkündür. Bizim Türk milliyetçileri olarak yürüttüğümüz mücadelenin özü budur, hedefi budur, hareketimizin gayesi ve manası budur.

Kalkınma Edebiyatı Yapmakla Meşgulüz

Bugün maalesef ülküden, inançtan, ihtirastan yoksun bulunuşumuz ve aydınlarımızın nemelâzımcı, bencil duygular içinde memleket meselelerine yabancı kalışı, yeryüzünün ileri ve modern memleketleriyle Türkiye'mizin arasındaki mesafeyi kapatacağı yerde daha da genişletmekte ve açmaktadır. Memleketimizde bugüne kadar uygulanan kalkınma programları, kalkınma planları, propaganda mahiyetinde olup, siyasî kadroların halkımızı uyutmak, avutmak için kullandıkları gerçek dışı beyanlardan ibarettir. 55 senelik Cumhuriyet Türkiye'si kalkınmak için hiç bir fedakârlığa katlanmaksızın normal bir gelişmenin gerektirdiği kalkınmaya ulaşabilmiş bir memleket. Kalkınma, ileri gitme sözlerine aynı yıllarda başladığımız pek çok ülke bugün Türkiye'yi fersah fersah geride bırakmıştır. Biz hâlâ kalkınmanın edebiyatını yapmakla meşgulüz. Geri kalmış ülkelerin de en gerilerinde yer almış bir Türkiye... Sefalet ve perişanlık içinde sürüklenen milyonlarca Türk köylüsü. Ve hâlâ kalkınmadan bahseden siyasetçiler. Bu duruma, böylesine bir gidişe dur demek, isyan etmek Türk milletinin varlığını bir an önce kurtarmak ve onu dünyanın şerefli bir varlığı hâline getirmek davasını güdenler için en mukaddes vazifedir.

Düşman Propagandalarının Kültür Merkezi

İnanmayan, kendine güvenmeyen, tarihî vazife şuru olmayan fertlerden teşekkül eden milletler zayıf kalmaya, hakir görülmeye, ezilmeye mahkûmdur. Hele bir milletin aydınları kendi millî benliğinden koparılmış, milletin değer hükümlerine yabancılaşmış, dilini, dinini, kültürünü hor görür bir hâle gelmişse artık o millet için çırpınma, silkinme hareketi de zorlaşmış demektir.

Biz maddeten ve mânen kuvvetli bir millet olmanın şuuruna bağlı, büyük düşünen ve büyük isteyen bir Ülkücü aydınlar kadrosunun Türk milletini içinde bulunduğu bu kötü durumdan kurtaracağına inaniyor ve

bunun mücadelesini yapıyoruz. Geçmiş iktidarlar döneminde, idareciler ve aydınlarla halkın arası açılmış, ordu ve millet çatıştırılmak istenmiş, üniversiteler, akademiler, radyolar düşman kültürlerin propaganda merkezi hâline getirilmiştir. Halkımız ordusuyla, devletiyle, üniversiteleri, aydınları ve idarecileriyle barışık hâlde bulunur, manevî birlik bütünlüğümüz kurulursa büyük işler yapmamız, büyük hamlelere girişmemiz de mümkün olacaktır. Memurla halkın, okumuşla okuyamamışın, emek ile sermayenin, ordu ile milletin, imamla öğretmeninin birbirine güvendiği el ele verdiği, aynı ülkenin heyecanı içinde omuz omuza emek-kalkınma-enerji-seferberliğinin başlatıldığı bir Türkiye çok kısa bir zamanda dünya devletleri arasındaki şerefli yerini alabilecektir.

Temel Davalarımızın Halli

Türkiye'mizin bu temel davasının halli için, hâlen yürürlükte olan çarpık gayrimillî eğitim sisteminin kökünden değiştirilerek yeniden düzenlenmesi gerekmektedir. Memleketimizin aydınları yıllardır Türk halkına yabancı, ülke şartlarını bilmeyen, vazife ve hizmet şuurundan yoksun olarak yetiştirilmişlerdir. Eğitim ve öğrenim yapan memleket çocukları bir daha halkın arasına dönmemekte, halkın hayatına ortak olmaya yanaşmamakta, bunun yerine büyük şehirlerin lüks ve konforlu hayatı içinde bir mevki sahibi olmağa çalışmaktadırlar. Türk halkı bin bir zorluk içinde, bin bir mahrumiyet içinde, sefalet içinde sürünürken, onun sağladığı imkânlarıyla yetişen çocukları, ona ihanet etmektedir. Halktan ayrı kalan aydın, aydından mahrum kalan halk... Bu fasit daire en kısa zamanda kırılmalı, halk-aydın bütünleşmesi sağlanmalıdır.

Bu amaca ulaşmak için Türk Millî Eğitimi şu iki hedefe uygun olarak düzenlenmelidir:

a — Millî kültür ve millî şuur yaratmak, Türk aydınlarını milliyetçi düşüncelere sahip fertler olarak yetiştirmek.

b — Bu kültür ve bu şuur içindeki aydınları millî kalkınma savaşının öncüleri gönüllüleri hâline getirmek.

Bu husus da gerçekleştikten sonra Türk emeği, Yer altı yer üstü kaynaklarıyla Türk enerjisi, Türk milletin milliyetçi ve Ülkücü aydınlarının elinde kalkınma seferberliğinin emrine verilecek olursa güçlü, büyük, refahlı, sanayileşmiş Türkiye, hayal olmaktan çıkacak ve gerçek olacaktır.

MİLLÎ EĞİTİM

Halk-Aydın Bütünleşmesi

Bugün yeryüzünde ve milletler arasında adına sessiz savaş diyebileceğimiz kültür savaşı bütün şiddetiyle devam etmektedir. Bir ülkenin kaleleri fethedilebilir, orduları muharebeyi kaybedebilir, fakat bir milletin gönlü ve zihni fethedilmedikçe o ülke asla yenilmiş sayılamaz. Tarih buna ait ölmeklerle doludur.

Büyük bir gerçektir ki, **“Her hangi bir kimse bir kavme benzemeye çalışırsa o kavmin efradından sayılır.”** Milletler kültür savaşında başka milletlerin dilini, dinini, örf ve geleneklerini, millî ve manevî değerlerini yıkmayı ve kendi kültürlerini yerleştirmeyi hedef alırlar. Onun için kültür savaşı alfabeyi ezberleme ve ezberletme davası değil; nesillerin zihnini, gönlünü ve bedenini yetiştirme ve geliştirme davasıdır.

Bugün memleketimizde Millî Eğitim Bakanlığının plan ve programları milliyetçi bir gençlik yetiştirilmesi hedefinden uzaktır. Eğitim ve öğretime hizmet etmesi gereken müesseseler de gençliğin yetiştirilmesinde üzerlerine düşen görevleri tam ve doğru olarak yaptıklarını iddia ve ispat edemezler. Okullar, sadece bilgi unsuru olan ansiklopedik karakterden kurtarılmalı, öğrenciyi ilim, iman ve ahlâk yüceliğine ulaştıran bir ilim yuvası ve iman kaynağı hâline getirilmelidir.

Memleket ihtiyaçlarına ve sınıf hacmine, sıra adedine göre öğrenci kabul etmek yerine, öğrencilerin kabiliyetlerine göre üniversiteler açmak yoluna gidilmesi, geniş sahalar üzerine çağın ihtiyacına cevap veren modern ve büyük tesislerle üniversite şehirleri kurulmalıdır.

Uçağını, gemisini, atomunu kendi yapan bir millet olabilmek için sosyal denge ve gelişmenin diğer şartları yanı sıra bizzat insanın beyin gücüne ihtiyaç vardır. Memleketin büyük imkânlarını israf ve çar çur

eden iktidarlar, beyin gücünü yetiştirmek için geniş ve ciddi yatırımları esirgemişlerdir.

Uzun yıllardan beri devam eden yanlış eğitim siyasetinin diğer bir sonucu olarak bugün halkla aydın arasındaki damarlar tıkalı, bağlar kopuktur. Aydın halktan uzak, halk aydından ümitsizdir. Allah'ın bir lütfü olan aklın, her şeyden üstün bir cevher olduğu hatırlanmalı ve millî eğitim ilim, iman, ahlâk temellerine oturtulmalıdır. Unutulmamalıdır ki milletlerin gelişmesi ve mutluluğu, fertlerin beyin, kalp ve ruhlarını ilim, iman ve ahlâk ile doldurmak suretiyle genişilecek hamlelere bağlıdır.

Millî Eğitimi ve Türk Gençliği

Türkiye'nin az zamanda kalkınması için seçkin kabiliyetlerin mütehasıs zümre olarak yetiştirilmesi daha faydalıdır. Yalnız millî eğitim konusundaki görüşlerimizi bir yanlışlığa yer verilmemesi için biraz açıklamak istiyorum.

Türkiye'nin millî eğitim davası, Cumhuriyetin kuruluşundan beri gayet plansız ve çok yanlış bir şekilde yürütülmüştür. Bugün de aynı kör dövuşü sistem devam ettirilmektedir. Eğitimin, milletimizin sosyal ve iktisadî durumu ve ihtiyaçları dikkate alınarak Türkiye'yi en kısa zamanda kalkındıracak bir plana bağlanması lâzımdır. Onun için de önce Türkiye'nin muhtaç bulunduğu elemanların sayısı, branşlarının tespit olunması ve belirli süreler içinde ulaşılması gereken hedefleri tayin olunarak buna göre eğitim faaliyetlerinin düzenlenmesi gereklidir. Yani Türkiye'de halkın sağlığı için ne kadar doktora ihtiyaç var, ne kadar sağlık memuruna, ebeye, hemşireye ihtiyaç olduğu ve bunun gibi ne kadar makina mühendisine, inşaat mühendisine ve böylece nelere ihtiyaç olduğu neticesine ilmî bir şekilde varılmalıdır.

Bundan sonra da millî eğitimin buna göre planlanması gerekir. İktisadî durumumuz ve ihtiyaçlarımızın da aynı şekilde dikkate alınması lâzımdır. Türkiye'de bugün uygulanan şekil ise şöyledir: Her tarafta alabildiğine ilköğretimi sağlamak için ilkokullar açılmağa çalışıyor. Ve bu ilkokuldan mezun olan öğrencileri okutmak için de ortaokullar açılmağa, ortaokulu bitirenler için de liseler açılmağa çalışılıyor. Böylece liseleri bitiren öğrencilerimiz üniversiteye sığamıyorlar. Liselerden mezun olan öğrencilere yetecek kadar üniversite kurulabilse dahi, bu üniversitelerden mezun olan çocuklarımız bu sefer de belli kapıları

zorlama durumunda kalacaklardır. Ve en çok da devlet kapılarında vazife almak isteyeceklerdir. Bu kadar kalabalık üniversite mezununu da devlet kadrolarına yerleştirmek mümkün olmadığından, başlı başına bir tedirginlik konusu ortaya çıkacaktır. Şimdiki hâlde liseyi bitiren çocuklarımızın hepsini birden üniversiteye alamıyoruz. Bu durum dahi birçok üzücü olaylara sebep olmaktadır. Kaldı ki, Türkiye'nin en önemli ihtiyaçlarından birisi de teknik eleman yetiştirmektir. Bunun için de eğitimin yine memleketin sosyal ve ekonomik hedeflerine uygun olarak teknik eğitime yöneltilmesi zorunludur. Genel olarak bütün milletin yüksek eğitim görmüş hâle getirilmesi elbette istenen bir amaçtır. Fakat bu çok geniş imkânlar gerektiren bir husustur. Onun için merhaleler tayin etmek ve en kısa yoldan memleketi kalkındıracak bir plana başvurmak gereklidir. Dünyanın bugünkü gidişatı içerisinde ilim ve teknik alanındaki büyük ilerlemeler milletlere geniş ufuklar açmıştır. Fakir, geri kalmış, nüfusu az, toprağı küçük milletler dahi ilim ve teknikte yüksek bir durum elde ettikleri takdirde, zengin nüfuslu kalabalık ve kuvvetli milletlerle denge kurabilirler.

İlim ve teknikte geri kalmış bir milletin hızla yükselmesi için, üç-dört bin kişilik ilim adamı ve teknisyen kadrosu hazırlaması onun için büyük imkânlar sağlar. Bu da milyonlarca nüfusu teşkil eden bütün millet halkını üniversiteden geçirmeye kalkışmaktan çok daha kolay ve ucuzdur. Bu sebeple millî eğitim davamızın en faydalı biçimde çözülmesi için bizim görüşlerimizi şöyle sıralayabiliriz:

a) Seçkin kabiliyetler, mütehassıs zümre olarak ve memleketin sosyal, ekonomik ihtiyaçları, hedeflerine göre yetiştirilmelidir.

b) Eğitim, memleket ihtiyaçlarını karşılayacak bol sayıda teknik eleman yetiştirecek şekilde teknik eğitime çevrilmelidir.

c) Bütün halkın sür'atle eğitilmesini sağlayabilmek için bizim Dokuz Işık doktrininde de ileri sürmüş olduğumuz köy planları sistemi uygulanmalıdır.

En çok meşgul olacağımız problem, Türkiye'yi ilim ve teknik alanında sür'atle en yüksek bir seviyeye çıkarmak konusudur. Memleketimizin kalkınmasının birinci derecede buna bağlı olduğu inancındayım. Tabii bunun içine ziraatimizin modernleştirilmesi ve Türkiye'nin ağır sanayiinin kurulması hususları da girmektedir. Dünya yeni bir çağın eşiğinde bulunuyor. Bu çağ, atom ve füze çağıdır. Buna ilim ve teknik çağı da

diyebiliriz. Bu yeni çağ, nasıl ki sanayi hareketi on sekizinci yüzyılda başlayıp geliştikçe toplumların sosyal yaşayışları üzerinde büyük tesirler yaptı ise, aynı şekilde, bu çağ insanların hayatını da değiştirecektir, bunu şimdiden görmek lâzımdır. Bu sebepten memleketimizde de ben 27 Mayıs'tan sonra ilk defa milletimizin asırlar üzerinden bir sıçrama yaparak atlamasını, atom, feza çağına ulaşmasını ileri sürdüm. Bugün de aynı görüşteyim. Türkiye'miz var olup yaşayacaksa, birtakım şekil ve gösterilerle oyalanma, zaman varlığını israf etme yerine bütün gücünü buhar, elektrik çağlarının üzerinden aşip atom ve feza çağına girmek için ilim ve teknikte güç kazanmaya harcamalıdır.

Bugün üniversite gençliğinde görmekte olduğum en büyük eksiklik ve kusurlar aynı zamanda Türk toplumunda da gördüğümüz kusurlardır. Bunları sırayla şöyle sıralayabilirim:

- a) Gayesizlik, millî ülküden yoksun oluş,
- b) Ciddiyetsizlik,
- c) Disiplinsizlik ve bunlarla birlikte insanların haklarına karşı saygılı olmamak.

İnsanları sevmek ve bencil olmamak gibi vasıflarını kaybedişi, buhran içinde bulunuşudur. Bu saydıklarımıza bir de çalışmamalarını, tembel oluşlarını ekleyebiliriz. Ayrıca ne pahasına olursa olsun sınıf geçmek ve diploma sahibi olmak zihniyeti memleketimiz için çok yıkıcı olmaktadır. Çocuklarımızda maalesef kopya çekmek bir âdet hâlinde olup çok kere de kahramanlık sayılmaktadır. Hâlbuki kopyacılık çok çirkin bir huy olduğu gibi âdi bir sahtekârlıktır da. Ne evlerimizde, ne de milli eğitim görevlilerimizin çalışmalarında çocuklarımızın bu manevî eksikliklerini gidermek için gerekli ilgi görülmektedir.

Son yıllarda üniversite gençleri arasında yayılan aşırı sol akımlar, memleketimiz için ciddi bir tehlikedir. Gençlerimiz okullarımızda birtakım teorik bilgilerle yükletilmektedir. Fakat çocuklarımıza millî ülkü, millî hayat felsefesi, millî bir dünya görüşü verilmemektedir. Çocuklarımızın gönülleriyle kafaları çoğunlukla bu yönde boş bırakılmaktadır. Boş bırakılan her kaba ne rast gelirse o dolar. Onun için memleket evlâtlarına komünizmin sadece yanlış ve bâtıl olduğunu, kötü ve zararlı bulunduğunu anlatmaya çalışmak yetmez. Türkiye'nin kalkındırılması için komünizmin uygun bir sistem olmadığı açıkça göstermek ve on-

dan sonra da Türkiye'yi hızla kalkındıracak millî bir sistemi, millî bir görüşü salık vermek lazımdır.

Millî Eğitim ve Dil

Millî Eğitimin başlıca vazifeleri şunlardır:

1— Türk gencini ve halkını millî şuur ve millî değerle yetiştirmek, onlara bu ruhu aşlamak... Eğitimin ilk vazifesi bu olmalıdır.

2— Gençleri üretici olarak yetiştirmek lâzımdır. Yetişen nesiller millî ekonomide tüketici değil, üretici durumunda olmalıdır.

3— Millî eğitim Türk milletinin sosyo-ekonomik hedef ve ihtiyaçlarına göre planlanmalı, yönetilmelidir. Bu ne demektir? Meselâ Türkiye'nin ne kadar doktora, mühendise, iktisatçıya vs. ihtiyacı varsa bunlar tespit edilecek ve buna göre bir eğitim politikası takip edilecektir. Şimdiye kadar bu düşünülmemiştir ve düşünülmüyor da. Bugün fakülteleri nerede açık varsa, rastgele hiç bir teste tâbi tutmadan, kabiliyeti göz önüne alınmadan dolduruyorlar, bunun böyle olmaması lâzımdır. Eğitim, teknik eğitim vermek amacını gütmelidir. Yaşadığımız çağ teknik çağdır. Kalkınmak için teknik eğitim şarttır. Türkiye'nin kısa zamanda ileriye gitmesi, sanayileşmesi için eğitimin, dünya çapında yüksek vasıflı ilim adamı ve teknik kadro hazırlayacak şekilde düzenlenmesi gerekmektedir.

Bunun yanı sıra millî kültür geliştirilecek, yükseltilecek ve yayılacaktır. Millî kültürün temeli Türk dilidir. Türkçedir. Türkçe bugün iç ve dış hücumlara uğramakta ve baltalanmaktadır. Bugün bir an diller grubu var. Bunlar Türk dilini sadeleştiriyoruz diye uydurma sözlükler yapıyorlar. Biz bu uydurmacılığa karşıyız.

Türk dili için Milliyetçi Hareketin kabul ettiği dört ana ilke vardır.

1) Kullanılacak kelimeler ve yeni üretilcek kelimeler, halkın konuştuğu, kullandığı ve anladığı kelimeler olmalıdır.

Bugün Arapçadan, Farsçadan gelen kelimeler var ama, bunlar 800-900 senedir kendi aramızda kullanılan kelimelerdir. Türklerde bunlar Türkçe kelime hâline gelmişlerdir. Bu kelimeler artık Türkçede başka, Arapçada başka, Farsçada başka anlamlara gelmektedir.

Bugün bilhassa Arapça diye Türkçeden kelime çıkarıp yerine, Ermenice, Latince kökünden kelimeler koymaktadırlar. Bunlardan birisi de “meselâ” kelimesidir. Bunun neyi ifade etmek istediğini dağdaki çoban da biliyor, şehirdeki vatandaş da biliyor. Kırım’da, Kerkük’te, Türkistan’daki Türkler de biliyor. Dış Türkler de “meselen” diyorlar. Kalkıp da bütün iç ve dış Türklerin anladığı bir kelimeyi değiştirip yerine “örneğin” kelimesi koyarsak bunu Anadolu halkı da anlamaz, dış Türkler de anlamaz.

2) Dilde araştırma diyerek nesiller birbirinden ayrılmamalı, onlar birbirlerini anlayabilmelidir.

3) Türkiye dışındaki diğer Türk toplulukları ile dil, kültür bağı bozmamak, aksine geliştirmek yolunda çalışmalıyız.

4) Sadeleşme asla kültür değerlerimizdeki bağlantımızı bozmayacak şekilde olmalıdır.

Dil Davası

İleri müreffeh Türkiye’yi kurmada, ilim hayatını başlatmada Millî Eğitimin önemini tekrar belirtmek isterim. Millî Eğitimde eğitim kurumlarını yeniden kurma ve teknik eğitimi genişletme kararındayız. Millet çocuklarına öğretimin her kademesinde kabiliyetlerine göre, yetişme ve yükselme imkânı, fırsat ve imkân eşitliği sağlamak hedefimizdir. Bu vesile ile öğrenim dili ve dil davası görüşümüzü belirtelim: Dil davası, millet olarak varlık, bağımsızlık davasıdır. Türkçede vatanın birlik ve bütünlüğünü, millî tarihin devamlılığını görürüz. Türkçeyi anamız, ana vatanımız gibi sever ve koruruz. Dil davasında düsturumuz, ilkemiz dilin konuşulan dil, halk dili temelinde gelişmesi, uydurma dile sapılmaması, yabancı dillerin zararlı, bünyeye uymayan tesirlerine düşülmemesi, meselelerin anlaşılmasında güçlük yaratılmaması, Türk dünyasında bir tek dil olarak gelişme hayati hedefinden sapılmamasıdır.

Düşünce, öğretim ve bilim hayatında Türk dilinin egemenliği esastır. Üniversitede İngilizceyi, Türkçenin önünde resmî öğrenim dili yapan anlayış ve uygulamayı kültür emperyalizmine uyduluk ve çok zararlı bir gelişme görüyoruz. Bu hâl son vereceğiz.

İlim Dili: Türkçe

Bugün bir Türk gencinin ilkokuldan başlayarak üniversite sonuna kadar tamamıyla İngilizce öğrenimle yetişmesi mümkündür. Yalnız mümkün değil, artık olağandır. Bu şekilde bütün teknik sahalarda olduğu gibi bugün idarî ve toplumsal sahalarda bile böyledir. Bu eğitimden geçen bir genç, mesleğinin Türkçesini bilmez, öğrendiği konuların Türkçesini de bilmeğe hiç bir devrede mecbur kılınmaz. Türkçe olarak bir imtihan vermez. Bunun pek yakın bir zamanda Türkiye resmî dilinin İngilizce hâline gelmesidir. Bu, bu devirde hâlâ kabile hayatı yaşayan bazı Afrika ülkelerinde bile yadırganacak bir durumdur. Biraz haysiyeti olan hiç bir millet bunu kabul edemez. Gidiş zannedildiğinden çok daha vahim, çok daha hızlıdır. Bugün Türkiye içinde bir Türk müessesesinden bir Türk müessesesine bir Türk'ten bir Türk'e bir mektup İngilizce olarak gidebilmekte ve bu yadırganmamaktadır.

Bugün yabancı dil bilmek, iyi bilmek bir zarurettir; fakat birçok konuları yalnız İngilizce olarak bilmek, kendi ana dilinde bilmemek haysiyet ve şeref kaybolmasıyla ilgilidir.

Bütün okullarımız yalnız Türkçe öğretimi yapmalı, fakat yabancı dilleri ayrı konular olarak iyi öğretmelidir.

Türk okullarında İngilizce öğretim tuhaf bir takım durumlar da yaratmaktadır. Meselâ Ankara Kolejinde Türkiye'nin en iyi kimya hocalarından bir hoca kimya dersi vermeğe devam edememekte, buna karşılık dışarıdan gelen kalitesiz yabancı hocalar yüksek maaşla fen dersleri vermektedir. Orta Doğu Teknik Üniversitesi elemana ihtiyacı olduğu hâlde, iyi Almanca veya Fransızca da bilen bir Türk profesörünü alamamakta, buna karşılık dışarıyla dışarıdan tayin edilen kalitesiz, memleketinde başka iş bulamayan bir barış gönüllüsünü almaktadır.

Türkçe hızla çığırından çıkmaktadır. İlimin Türkçe yapılamayacağı gibi gülünç bir iddia yayılmaktadır. Bu asılsızdır. Türkçe, ilim dili için son derece uygun, kolayca yeni terimler doğurmağa İngilizceden çok daha kabiliyetli bir dildir. Birçok ilim adamımız yıllardır çeşitli sahalardaki yazıları ile bunu bol bol ispatlamışlardır. Fakat şimdi Türkçe ezilmekte ve ihanete uğramaktadır.

Türkçe tedrisat sadece bir diltiklik, hattâ milliyetçilik konusu değildir. Türk insanlarının haysiyeti, kendilerine güvenmesi, aşıklık duygularına kapılmaması, şerefli, dünya milletleri arasındaki itibarı meselesidir.

Bugün Estonya, Litvanya ve Türkistan⁸¹ ülkelerinde emperyalist Rusya nasıl Rusça tedrisatı zorluyor, Türkistan milletlerinin benliğini yok etmeğe uğraşıyorsa, Türkiye de aynı şekilde öz dilini, ana dilini ve onunla birlikte benliğini kaybetmektedir.

İngilizce öğretim nasıl yayıldı? Önce bu, kilise teşkilâtlarının ve yabancı hükümetlerin desteklediği Robert Kolej gibi yabancı okullarla başladı. Bu okullar öğrencilerini halk gözünde imtiyazlı, imrenilir bir zümre gibi göstermek için gayret sarfettiler. Mezunlarını otomatik olarak Amerika'ya gönderdiler, zengin çocuklarını aldılar. Arkadan bazı fakir durumda olan Türk özel okulları, rekabet etmek için Amerikan ve İngiliz okullarını taklide koyuldular. Bunun için bazı dış yardımlar da görüp teşvik edildiler.

Türk eğitimini geliştirmek için kurulan Türk Eğitim Derneği bu arada gayelerinin tam tersi, milleti içinden yıkacak yabancı tedrisat, yabancı öğretmen yolunu tuttu. Daha sonra Millî Eğitim Bakanlığı da özel kolejlere taklit etme yolunu tuttu. Maarif kolejlere kurdu.

Zonguldak Koleji, Konya Maarif Koleji gibi İngilizce öğretimli “kolejler” kurdu. Bu okulların Amerikalı denetleyicileri (adviserlar) vardır.

Bu yabancı dilli eğitim faaliyetlerinin zirvesini Orta Doğu Teknik Üniversitesinin özel bir kanunla kuruluşu teşkil eder. Öbür üniversitelerimiz gittikçe bir takım kırtasiyecilik ve güçlükler içinde boğulup giderken, Orta Doğu Teknik Üniversitesi, mezunları yakında binleri bulacak şekilde geliştirilmektedir. Birkaç yıl içinde memleketin bütün kilit noktaları mesleklerini Türkçe olarak yürütmekte güçlük çeken gençler tarafından idare edilecektir.

Orta Doğu Teknik Üniversitesi 7307 sayılı kanunla kurulmuş ve bu kanuna göre yürütülmektedir. Bu kanundan aynen şu maddeleri veriyoruz:

“Madde 1 — Gençliğin eğitimini temin etmek, araştırmalar yapmak ve bu kanun hükümleri dâhilinde idare edilmek üzere Ankara’da Orta Doğu Teknik Üniversitesi adı ile hükmî şahsiyeti haiz bir üniversite kurulmuştur.

Madde 2 — Orta Doğu Teknik Üniversitesinin gayeleri şunlardır:

81 Estonya, Litvanya ve Türkistan (Azerbaycan, Türkmenistan, Özbekistan, Kazakistan, Kırgızistan, Tacikistan) Sovyetlerin dağılmasıyla birlikte bağımsızlıklarına kavuştular.

a) Muayyen evsafı haiz Türk öğrencilerine ilmî teknik ve meslekî sahalarda umumiyetle İngilizce dilinde ileri bir öğretim temin ederek geniş imkânlar sağlamak.

b) Diğer memleketlerin mümasil evsafı haiz öğrencilerine, müracaatları ve talebe olarak kabul edilmeleri üzerine eşit imkânlar temin eylemek.

c) Türkiye ve Orta Doğu'nun kaynaklarının inkişafına ve iktisadî meselelerinin halline bilhassa ehemmiyet verilmek üzere, Türk milletine ve diğer milletlere fayda sağlayacak tatbikî araştırmalar yapmak.”

Kanundaki bilhassa şu maddeye de çok dikkat ediniz:

Madde 5 — Mütevellî heyeti, ilimde ve teknik öğretimde müstesna tecrübesiyle tanınmış ve temayüz etmiş olan ve Türk vatandaşı olmayan bir kimseyi müşavir rektör seçer.

A) Müşavir rektör, ilmî, teknik ve meslekî araştırmalar ve öğretim hususunda rektörün başlıca müşaviridir.

B.....

C.....

D. Müşavir rektör, akademik mertebede üniversite rektöründen sonra gelir.

Bu maddeler üniversitenin kuruluşundaki, Rusların Çekoslovakya'da kullandıkları metodlara benzeyen gizli gaye ve metodları belirtiyor.

Türk milletinin cebinden çıkan parayla yürütülen, başlıca gayesi Türk gençlerini eğitmek olan bir üniversitede mecburî olarak İngilizce tedrisat yapılıyor, ayrıca ortam kâfi derecede uyuşuk ve benliksiz bir duruma gelince bu Türk üniversitesi, bir rektörün kamuflajı altında asıl önemli bütün eğitim ve araştırma konularında bir yabancı müşavir rektör tarafından idare ediliyor, yabancıların gayeleri dikte ediliyor.

Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nin gittikçe tedricî bir alıştırmaya ve uyutma tekniği ile yabancı ellerde hissettirmeden istenilen yönler sevk edildiği bir gerçektir. Şöyle ki: Önce üniversiteye, hükûmetiyle bir ilgisi yokmuş gibi görünen Ford Vakfı maddî yardımda bulunmuş ve bu yardım da dışarıdan yabancıların gelmesini sağlamış, fakat bunu yaparken üniversiteye baskı yapmaz görünmeğe çalışmıştır. Sonra birden bu yardımı çok azaltmış ve tam yardım kesilirken AID' den, yani doğrudan Amerikan hükûmetinden daha büyük bir yardım teklifi gelmiş, dikkat edilecek bir nokta, birçok şartlar koşulmuştur. Meselâ üç veya beş sene

için bir milyon dolar olduğu gibi veriliyor, fakat bu yalnız Amerika'nın göndereceği Amerikalı personelin maaşlarına gidecek. Ayrıca iki milyon dolar kredi veriliyor. Yani bunu Türkiye ödeyecek. Fakat bu para yalnız Amerika'da imâl edilmiş malzeme satın almak için kullanılabilecek. Bu arada belirtelim ki, meselâ Türk malı bir malzeme veya Amerika'dan daha ucuz Alman malı kendi paramızla alınmaz. Türk elemanlara imkân ve eşit haklar tanınmadığı, onların şerefine dokunduğu için, Türkler dışarı kaçarken, düşük kaliteli ve Türk kültürünü yok etmek amacıyla gönderilen yabancı elemanlar gençlerimizi yetiştirecek; ayrıca üniversite yalnız teknik sahada yardımı kabul etmek istediği hâlde beşerî ilimlere de yabancı personel yardımına zorlanmış ve şart koşulmuştur.

Bu üniversitenin kuruluşunda halka yanlış intibalar verilmiştir. Bunun beynelmilel üniversite olduğu, beynelmilel fonla yürütüldüğü, onun için lisanının da İngilizce olduğu söylenmiştir. Bu iddialar asılsızdır. Fakat Orta Doğu Teknik Üniversitesi beynelmilel bir üniversite değildir. Bu bir oyundan ibarettir. Ayrıca, beynelmilel üniversite fikri bugün Amerika'da bile tatbik edilemeyen bir fikirdir. Yabancılar Orta Doğu Teknik Üniversitesi ile bakın nasıl alay ediyorlar:

Amerika'da çıkan "**Rotarian**" dergisinin yaz 1968'de çıkan yazısında şöyle deniliyor: "Washington'da tamamıyla Rusça tedrisat yapan bir üniversite bulunduğunu farzedin. Bir de üstelik bunun parasını Amerikan hükûmeti veriyor olsun.

Olmaz öyle saçmalık mı diyeceksiniz. Bu inanılmaz şey bugün cidden mevcuttur. Ankara'da tüm İngilizce tedrisatlı, Türk hükûmetinden bütçeli Orta Doğu Teknik Üniversitesi."

ODTÜ binlerce Türk gencini eğitmektedir, binlerce yabancıyı değil. Buna rağmen on binlerce Türk genci de sokakta kalmaktadır. Az oranda başka ülkelerden de öğrenci kabulü faydalıdır. Fakat bu fedakârlığı Türk kültürünü, dilini ve nüfuzunu yarmak için yapacaksak. Her ülke bunun için yabancı talebe alır, ona dilini öğretir. Üç beş yabancı talebe bahanesiyle kendi millî istikbalini ve şerefini kendi parası ile feda etmez. Dünyanın birçok memleketleri üniversitelerine yabancı öğrenciler almakta, fakat bunu millî bir politika içinde yürütmektedirler. Ancak böyle düşünüş ve politika içinde yapılan eğitimden milletimiz için faydalar sağlanır.

İstenilen Değişiklikler

1) Yeni bir kanunla 7037 sayılı kanunun 5'inci maddesi kaldırılmalı veya müşavir rektörün yalnız Türk olabilmesi şeklinde değiştirilmelidir. Bu suretle en önemli bir üniversitemizin tamamıyla yabancı ellerde idaresi önlenir. Aksi hâlde zayıf bir rektör tayin edilecek, o da yabancı müşavir rektörünü istettirecektir.

2) Bütün tedrisat Türkçe olmalı, fakat yabancı dili gene çok iyi bilmek şart koşulmalıdır. Bu olmazsa üniversite dejenere olur. Bunun için de yabancı dil ihzarî sınıfı gene bulunmalı, bir yıl dil bilmeyen öğrenci ya İngilizce ya Almanca ya da Fransızca öğrenmelidir. Ayrıca her yıl öğrenci seçtiği yabancı dilden ve meslekle ilgili konularda sıkı imtihan görmeli, her yıl ayrıca meslekî yabancı dil dersleri de görmelidir. Bu suretle yabancı dil meslek ve ilim kitaplarını takip edebilir. Fakat Türkçe de ölmez. Yabancı öğrencilere Türkçe öğretilmelidir. Yabancı bilim eserleri bol bol Türkçeye çevrilmelidir.

3) Üniversiteye alınan öğretim üyeleri gene şimdikine benzer esaslarla alınmalı, Orta Doğu Teknik Üniversitesinin öbür üniversitelerden ileri tarafları korunmalıdır. Çeşitli memleketlerle, karşılıklı işbirliğine daha çeşitli şekilde yol açılmalı, fakat bunu yaparken millî istikbal, şeref ve kültürümüz feda edilmemeli, başka memleketlerin gayelerine, (Ne Rusya'nın, ne Amerika'nın) âlet olunmamalıdır.

İLİM VE GENÇLİK

Gençlik konusu birkaç açıdan ele alınabilir. Eğitim açısından, kültür açısından, beden ve ruh terbiyesi açısından ve en önemlisi siyaset açısından. Bu sonuncu nokta ötekileri de kapsamına aldığı için üzerinde durulmalıdır. Üstelik siyasî bakımdan gençlik günümüzün de önemli bir meselesidir.

Gençlik derken her ne kadar bütün Türk gençliğini kastederseniz de gerçekte, ancak etkili olabilen, sözünü geçirebilen bir gençliği göz önüne alırız.

Özellikle geri toplumlarda gençliğin siyaset ile uğraşması gerekirken gerekmediği konusu tartışmalıdır. Fakat hemen işaret etmeliyiz ki, gençlik geri bir halkın seçilmemiş temsilcisidir. Bu da demektir ki, seçilmiş temsilciler olan milletvekilleri halk hizmetinde beceriksizliğe, yolsuzluğa, hattâ kötülüğe saptılar mı, halkın çıkarlarını korumak görevi gençliğe düşer. Bu yüzdendir ki, gençlikle arası iyi olmayan siyasî partilerin halk hizmetinden çok kendi çıkarının peşinde olduğu sonucu çıkarılır. Vurgunculuğa niyetli olan yöneticilerin gençlik çıkışlarından, halkı uyarmak için giriştiği çabalardan hoşlanmayacağı şüphesizdir.

Yarının yurt yöneticilerini yetiştirmek vatana ve millete yapılan iyiliklerin en büyüğüdür. Toplantı, konferans ve mitinglerde kendilerini alkışlatmak, muhaliflerini de yuhalatmak için etrafına genç toplamaya çalışanlar, gençliği çığırtnk veya satın alınmış propagandist olarak kullanan çarpık kanaatli kimselerdir. Ve ne acıdır ki, bugüne kadar gençliğin gördüğü muamele bu olmuştur.

Kendi gideceği yolu görmeyenler başkalarına nasıl yol gösterebilir ki? Kör köre yol gösterirse ikisi de çukura düşer. Gerçekten bugün gençlik bu durumdadır. Basiretsiz yöneticiler kendileri gibi, bu arada Türkiye gibi gençliği de çukura düşürmüşlerdir. Mesele, şimdi gençliği kurtarmada, ona gideceği gerçek yolu, Türk ülküsü yolunu göstermedir. Gençlik Amerikan uşaklığının da, Rus uşaklığının da aynı kapiya

çıkacağı gerçeğini bilmelidir. Komünist Rusya'ya sempati duymak, efendi değiştirme isteğinden başka bir şey değildir. Türk ülküsü dışında ne olursa olsun hizmet etmek köleliktir.

Bu arada gençler de tamamen sorumsuz değildirler. Kendilerine gerçek yolu gösterenleri bulmaları ve bunları izlemeleri gerekir. Herkesin Ülkücü olması beklenmese bile, Ülkücülerin yalnız bırakılmasından herkes, her Türk genci sorumludur. Kudretli ve mutlu Türkiye adlı kutsal anıtın yaratılmasında her nefis kendine düşen alın terini dökmelidir, demekte yetinmiyorum, dökmeye mecburdur.

Yeni baştan bir toplum, yeni baştan bir millet ve yeni baştan bir tarih yaratmak görevini hakkıyla yerine getirmeyen her Türk genci atalarına, torunlarına ve Türk ülküsüne ihanet etmiş olacaktır.

Türk gençliği Türk halkına önder olmalıdır...

Aziz gençler; biz devlet idaresini Türk milletin tarihî kıymet hükümlerine; ma'serî vicdanlarına, İslâm ahlâkına dayandırmanın lüzum ve zarureti dava ediniyoruz; bu unsurlara dayanarak güç ve kuvvet kazanacağımıza inanıyoruz. Daha da ileri giderek diyoruz ki, millî, ahlâkî, tarihî vasıflarımızı inkâr ederek, değiştirerek, Türklükten çıkarak kuvvet kazanılacaksa bunun karşısındayız.

Milletimiz tarihin hangi çağında kendinden başkalarına özenmiş, başkalarına benzemeğe gayret etmişse, zaafa düşmüş ve devleti dağılmıştır. Ne zaman kendine dönmüş, kendi benliğinin cevherine dayanmışsa, dünyayı titreten bir güç olmuştur.

Bilge Kağan'ın Orhun taşlarına yazdığı öğüt gerçeği bildiriyor:

"Ey, Türk, titre, kendine dön."

Kendine dönüş başlamıştır. Yıllar yılı suçmuş gibi görülen milliyetçilik, yeniden parlamıştır. O kadar ki, otuz yıldır milliyetçiliği ağzına almayan ve genç subayları, ihtiyar âlimleri, üniversiteli aydınları milliyetçilikle suçlayıp, tabutluk işkencesine tâbi tutan kişiler bile, "Biz milliyetçiyiz" demek zorunda kalmışlardır. Hattâ oportünist, sosyalist, komünist, mason beynelmilelciler bile milliyetçi görünmek mecburiyetinde kalmışlardır. Bu büyük bir zaferdir ve kazanılmıştır. Savaştan galip çıkan biziz. Zira, silâhımız Türk'ün tarihi, Türk'ün maneviyatı Türk'ün realitesi, hülâsa edelim; Türk'ün kendisi idi. Onların silâhı; ifsat, iftira, sövgü, yergi, menfaat, hırs, yalan, dolandı.

Anadolu'da "Yel kayadan ne koparır" derler. Tezvir yeli Türklük kayasına çarptı ve dağıldı.

Birinci merhale aşılmıştır, milliyetçilik, Türkçülük dosta düşmana kabul ettirilmiştir.

Şimdi ikinci devre başlamıştır, milliyetçilik siyasî ve idarî tatbikata geçmelidir. Bunu da başaracağız. Bugün bizler 100 milyonluk Türklüğün kudretini kalbimizde duyuyoruz.

Hür, müreffeh ve kudretli bir Türkiye kurmalıyız. Hem de çok çabuk, çok hızlı, hiç vakit kaybetmeden. Heba edilen 200 yıldan sonra, 1960'dan bu yana geçen zaman da zaafılar, tereddütler, küçük oyunlarla heder edildi. Bu zaman, aşk ile, imân ile, ilim ile girişilecek bir savaşı sona erdirmeye yeterdi. Üzüntümüz budur. Millet hayatının yıllarını şahsî kaprisleri uğruna israf edenlere lânet ediyoruz. Davamız şahısları ile değil, tutumları iledir.

Güçlenme yolunda ilk yapılacak iş sanayileşmedir. Bugün dünya yüzünde nüfusu ve toprak sahası ne kadar küçük olursa olsun sanayii kuvvetli olan memleket kuvvetli memlekettir. Tekniğin ilerlemesi, atom ve füze silâhlarının harp sahasına girmesi buna sahip olanlarla olmayanlar arasında büyük farklar yaratmıştır. Biz dünya yüzünde çağdaşımız olan ileri tekniğin sahipleri ile bir hizaya gelmek mecburiyetindeyiz. Varlığımızın garantisini ilelebet müttefik yardımlarına bırakamayız.

Bu gerçek bir emniyet değildir. Yarın ya iç fesatçıların teşviki ile NATO'dan çıkmak veya bir Rus-Amerikan uzlaşması ile NATO dağılmak durumuna gelirse yeni ittifaklar mı arayacağız? Hayır arkadaşlarım, kendini savunur, kendi silâhı kendine yeter bir millet olmalıyız. Bu sanayileşmekle kabildir. Devletin de, ferdin de bütün imkânları sanayiye yönelecektir. Köylerde yaşayan nüfusun dörtte üçü sanayide olacaktır. Bu suretle hem boş duran, boş durduğu için birbirini kıran vatandaşlarımız iş bulacak, rahat edecek, emeğinin nimetini görecek, hem Türkiye istihsalı artacak, kendine yetecek ve yabancılara satılacaktır. Hem ziraatteki nüfus azalarak bugün çiftçi başına 8 dönüm düşen toprak, 250 dönümden aşağı düşmeyen aile çiftlikleri hâline gelecektir.

Sanayileşen Türkiye'de dağınık köyler birleştirilerek yeni şehirler kurulacaktır. Bir fabrika, Karabük gibi 12 evlik bir köyü, elli beş bin nüfuslu bir şehir yapmıştır. Sosyal ve ekonomik kaide budur. Bir işyeri 6 kişiyi başına toplar ve besler. Yer altı madenleri ve yer üstü su enerjisi-

leri ile Türkiye kısa zamanda sanayileşecek imkâna sahiptir. Bu imkân kullanılmalıdır.

Mamul sanayi mallarımız için müşteriler hazır. İstihlâk hadi fazla, iştirak kabiliyeti kuvvetli, tarihî, dinî, stratejik birliğe sahip olduğumuz petrolcü güney komşularımız kendileri için ucuz malları Türkiye'den alacaklardır.

Bu sanayinin kurulma ve gelişmesi için eğitimin yönü tekniğe çevrilecek, her sene üniversite kapılarında ıstırapla inleyen gençlik, yeni yeni teknik ilimler öğreten fakültelere yerleşecek, yüz binlerce mühendis ve teknisyen yeni Türkiye'yi, büyük Türkiye'nin çekirdeğini kısa zamanda gerçekleştireceklerdir.

Kudretimizin kaynağı, ümidimizin mihrakı, yarınımızın teminatı sizlersiniz, aziz gençlerimiz.

Gençlik Anlayışımız

Gençlik, hür düşüncenin ve beşer aklının varlığında yeni bir davranış ve gelişecek toplum yapısının temel güç, enerji ve ümit kaynağıdır. Gençlik, siyasî hedefleri tahakkuk ettirici, yükseltici, ilerleticidir.

Biz Türkiye'de fikir, ruh ve beden sağlığı, fikri hür, vicdanı hür, ezilmeyen ve ezmeğe hevesli olmayan yüksek bir iradeye sahip, devletin ve milletin geleceğini, sorumluluğunu taşımaya hazırlanan, nefesine güveni olan gençlik istiyoruz.

Bu ruh ve şuurla yoğrulacak Türk gençliğini sosyal, kültürel, iktisadî kalkınma davamızın çözümçüleri, millî varlığı ayakta tutan, yücelten, bölünmezliğini sağlayan güçlü bir temel hareket varlığı olarak kabul ediyoruz. Gençliği geleceğin kuvvetli ve müreffeh Türkiye'sinin ana yapısını teşkil eden bir unsur ve yüksek idarecileri olarak görüyoruz.

Türk gençliği bölünmez bir bütündür, bölücü çabaların sermayesi ve oyuncağı değildir.

Gaye ve Hedef

Türk gençliğinin gayesi; Türkiye'de insan hak ve hürriyetlerini, kişinin ve toplumun refah ve huzurunu, sosyal güvenliği gerçekleştirecek ve teminata bağlayacak bir devlet düzenini ve yönetiminin

bütün müesseseleri ile birlikte hızla kurulmasını sağlamak ve Türkiye Cumhuriyetinin hürriyet, barış, hizmet ve refah devleti olarak inşa ve gelişmesinde hareketli kitle hâline gelmektir. Hedef ise: Çağdaş insanlığın ortak medeniyetine yapıcı olarak katılmaktır. Bu amaçla Türk gençliği olarak devletin bütün güç ve imkânlarının ileri bir hayat tarzı kurmak ve yaşatmak için seferber edilmesini, milletin çağdaş ilim ve tekniğe göre teçhiz ve teşkilâtlandırılmasını gerekli görmekteyiz. Devletin yönetiminde, toplum hayatında ve gençliğin yetiştirilmesinde ilmî düşünce ve plan ilkesinin egemenliğini istiyoruz.

Türk gençliği bu gayeye:

- a) Milliyetçi, maneviyatçı, sosyal, hukuk devleti ülküsüne;
- b) Hürriyet, milliyet, ahlâk, ilim, toplumculuk, gelişmecilik, halkçılık, köycülük, teknikçilik ve sanayileşme ilkelerine samimiyetle bağlanmakla ulaşılabilir kanısındayız.

Türkiye’de gençliğin oranı toplam nüfusun % 40’ını aşındır. Türk gençliği diğer az gelişmiş ülke gençliklerine oranla daha fazla çağdaş medeniyet seviyesinde meselelerin güç ve daha nâzik duruma gelmiş olması idrâki içinde itici, hamleci kuvvet olma zorunluluğundadır. Türk milletinin birliği, Türk vatanının ve devletin hâkimiyeti ve bütünlüğü temel değerini korumak ve bunu bozmak için çaba gösteren fesat güçlere karşı savaşmak şuurunu ve heyecanını daima taşımalıdır. Doğu ve Batı ülkeleri, kendi gençliklerinin önemli rolünü bilerek, gençlik siyaseti ve hedeflerini tahakkuk ettirmişlerdir, ettirmektedirler. Bunun yanında dünya ülkelerinin gençliğine ve onun meselelerine kendi görüşlerini kazandırmak için, uygulanacak siyaseti tespit, tatbik ve tahliline eğilmişlerdir.

12 Mart öncesi beliren ve Türk gençliğinin bir kesimini, kendi öz devletine isyana sürükleyen gerçek sebepleri ortaya koymak, buna göre gerekli güçlü ve muhtevalı tedbirleri almak lâzımdır. Yoksa, sathî ve meseleyi daha da karışık hâle getirici yapma tedbirlerle bu millî ve hayafî mesele geçirilemez. Türk gençliğinin bir kesimi kendi devletine açıkça ihanet ederken, öbür kesimi atalarına lâıyk bir asalet ve kahramanlıkla devletini nasıl ve niçin savunmuştur? Aynı memlekette yaşayan, aynı tahsili görmüş, aynı milletin evlâtları, niçin ihanetle, vatanseverlik gibi en sert ve tehlikeli zıtlaşma içine düşürülmüşlerdir?

Memnuniyetle ifade edelim ki, vatanını savunan gençler, Türk Milliyetçiliği ülküsüne bağlı oldukları için, ne emperyalizme âlet olmuşlar, ne de Türklüğün son bağımsız, biricik devletine baş kaldırmışlardır.

Milliyetçi Türk gençliğinin emperyalizmin öncüsü yabancı ideolojilere karşı, geçmiş yıllarda gösterdiği yüksek uyanıklık ve yaptığı feragatli mücadele her türlü takdirin üstündedir. Onların fedakâr çalışmaları sayesinde ki, Türkiye uçuşunun kenarından kurtarılmıştır. Türk milletine hizmet yolunda milliyetçi Türk gençliği, emperyalizmin uşakları olan komünist çeteciler tarafından haince suikastlara uğramışlar ve şehitler vermişlerdir. Ömürlerinin baharında gözlerini dünyaya kapayan bu genç kahramanların aziz hâtıralarını rahmetle anarak, kendilerine minnet ve şükranlarımızı sunarım.

Milliyetçi gençlerin uğradıkları büyük bir talihsizlik vardır ki, o da, komünist propaganda ve tesiri altında kalan kendi hükûmetlerimiz tarafından da anlayışsızlıkla karşılanmış olmalarıdır. Bu yüzden gençler devamlı haksızlıklara, zulüm ve baskılara maruz kalmışlar ve kalmakta bulunmaktadır. Fakat gerçeklerin er-geç tamamıyla anlaşılacak takdir olunacağından ümidimizi kesmeyeceğiz.

Milliyetçi Türk gençlerini yakından tanımış olmanın verdiği bir güvenle söyleyebilirim ki, onlar milletimizin her çeşit güvenine ve teveccühüne lâyıktırlar. Onlardaki uyanıklığı, yüksek vazife duygusunu, yüksek ahlâkı gördükçe, milletimizin yarınına derin bir inançla bakmaktayız.

İhmal Edilen Gençlik

Memleket ve milletlerin bugün ve yarını için umut kaynağı olan gençlik, aynı zamanda, bir devletin devamlılık konusundaki güvenidir. Önemi büyüktür, yücedir.

Üzülerek belirtmek gerekir ki, bugüne kadar ülkemizde gençlik konusu bir millî dava olarak ele alınmamış, gençliğe hizmet yolunda bir usûl tespit edilmemiştir.

Türk gençliği, Türk milletinin geleceğinin biricik ümidi ve kurtuluş kaynağıdır. Bu görüşle gençleri teşkilâtlandırmak, memleket kalkınmasında başarılı hizmetler yapmaları için hazırlamak ve yetiştirmek gereklidir.

Bugüne kadar yöneticiler tarafından gençliğin hamle gücü değerlendirilmemiş ve gençlik gelişigüzel bir atmosfer içinde içtimâî, iktisadî, siyasî, teknik imkânsızlıklar karşısında yapayalnız ve yardımsız bırakılmıştır.

Gençliğin ruh ve beden sağlığı büyük ölçüde ihmale uğramıştır. İyilik, doğruluk, güzellik, gerçek ülküsü ve ilmin meydana getirdiği sonuçlar sistemli bir şekilde gençliğe verilmemiş ve gençliğin temel eğitimi görüntüler ve tesadüflere dayandırılmıştır.

Devletin gençliğe ait yükümlülükleri yerine getirilmemiştir. Gençlik zümrecilik ve kaba particilik anlayışı içinde lider kadroların ülke yararına çizilmeyen dar fikir hücrelerine kapatılmak istenmiştir. Partiler gençliği bir bütün olarak görmek ve ana programlar düzeni içinde bu millî davayı çözümlemek yolunu seçmemiş, yabancı fikir ve siyaset akımlarının tesirinden doğacak zararlı sonuçları düşünmemiş, gereken tedbirleri almamıştır. Sonuç olarak diyebiliriz ki, gençliğin yetiştirilmesi kemiyet bakımından olduğu kadar, keyfiyet bakımından da yetersiz bırakılmıştır.

Gençlik, yorgun ve yıpranmış yetişkinlerin baskı ve istismarına hedef kabul edilmiştir. Fakat bütün bunlara rağmen eğitimi eksik ve kusurlu olmakla beraber, genç nesillerin formasyonu yaşlı nesillerden ileridir. Yarına güvenimiz de bundan doğmaktadır. Bunu mutluluk sayarız.

Bugün dünya nüfusunun üçte biri gençlerden müteşekkildir. Bu rakam küçümsenemez, hele az gelişmiş ülkelerde ise toplam nüfusun yarısını bulmaktadır. Bu ülkelerde gençlik, toplum meseleleri ile uğraşmakta ve daha aktif bir rol oynamaya hazırlanmaktadır.

Gençliğe Taahhütlerimiz

Biz Türk milletinin çağdaş medeniyete ulaşması için Türk gençliğinin:

a) Millî kültüre sahip kılınmasını, benliğinin korunması, nesilden nesile geliştirilerek ulaştırılmasını,

b) Fikrî ve fizikî gelişmesinin modern ilim ve yaşama düzeninde gerekli nispette sağlanmasını, şart görüyoruz.

Bu amaçla:

1) Kültür ve eğitim müesseselerinin ilim seviyesinde verimlilik ve rasyonellik ilkesine uyarak kurulmasını, cihazlandırılmasını, meslekî

ve sosyal tertibinin modern milletler ölçülerine göre geliştirilmesini sağlamalıdır.

- 2) Fırsat ve imkân eşitliği hiç şaşmaz hedefimizdir.
- 3) Millet gençliğinin tümüne sosyal sigorta garantisi tatbik edilmelidir.
- 4) Gençliğin tamamına parasız sağlık hizmeti temin edilmelidir.
- 5) Çocuklar ve gençler çalışma şartlarında özel olarak korunmalıdır.

6) Eğitim ve kültür tesisleri yurt sathında dengesiz dağılmamalıdır.

Üniversite gençliği tek bir ülkü etrafında toplanmalıdır, o da: Milliyetçilik, Türkçülük şuurudur. Türkiye sınırları içinde yaşayan vatandaşlar bölge, kök, din, mezhep farkı gözetilmeksizin Türk milletinin öz evlâtlarıdır. Bunların vatanın yükseltilmesi ve Türklüğün güçlü, ileri bir varlık hâline getirilmesi yolunda el ele çalışmalarını sağlamak ve birleşik millî ülkümüze doğru koşturmak, Türk gençliğinin başta gelen ödevlerindendir.

Ayrıca gençliğin, milliyetçi görüşleri benimsemesi vatan ve milletin yararına hepimize çok, pek çok şeyler kazandırır.

Üniversite gençliğinin, maddî durumu çok iyi olanlar hariç, hepsinin iâşe, giyim, yatma külfeti ile bütün ders araç ve kitaplarının masraflarını devlet üzerine almalıdır.

Burslar bu amaçla geniş imkânlar ile genişletilmelidir. Bundan başka üniversite gençliği tatil devrelerinde halka ve köye, bunların meselelerine inmek ve dertleriyle davalarını yakından bilmek, kavramak için aralarına girerek ve hattâ köy kalkınmasında fiilen, bedenlen çalışması kat'î olarak gerekir.

Türk Sporı

Büyük milletler sporcu milletlerdir. Türk milleti çok eski çağlardan beri sporculuğu ile ün yapmıştır. Güreş, cirit, atıcılık, kılıç-kalkan ve tomak oyunları ile binicilik tarihe geçmiş olan millî sporlarımızdandır. Fakat bugün sporun bir milletin hayatındaki önemi Türkiye'de kavranmamış görülmektedir. Bu konuda devlet adamlarımızı ve yöneticileri ne kadar sorumlu tutsak yerinde olur. Türk gençliğinin, sağlıklı, cesur ve yetenekli

yetiştirilmesi sporla sağlanabilecek bir husustur. Halkımızın sağlığının geliştirilmesi ve çalışma gücünün artırılması ile ruh gücünün geliştirilmesi de sporun halka yayılması ve mâl edilmesiyle mümkündür.

Yıllardan beri sporculuk, memleketimizde bir geçim vasıtası ve vurgunculuk yolu olmuştur. Bunun sonucu olarak, milletlerarası temaslara gönderilen yeteneksiz ve iyi yetiştirilmemiş sporcular milletimizin şerefine gölge düşürmektedirler. Sporcularımızın dış temaslarda aldıkları sonuçlar ve orada Türk terbiyesine ve sportmenliğine aykırı davranışları bütün vatandaşları derin üzüntülere sevk etmiştir. Hükûmetlerin Gençlik ve Spor Bakanlığını partizan maksatlara âlet etmekten sakınmaları gereklidir. Spor eğitimi üzerine, eğilmeli ve sporculuğun bezirgânların elinden kurtarılarak milletin sağlığını ve şerefini her şeyin üstünde gözeten gerçek sporcu kadrolara teslim olunması sağlanmalıdır.

ÇAĞIMIZIN GERÇEKLERİ VE TÜRK GENÇLİĞİ*

Türkiye büyük mücadeleler içinde olan bir ülkedir. Mücadelenin en büyüğü geri kalmışlık, yoksulluk çemberini kırmaktır. Bu mücadeleyi yürütmek ve devam ettirmek için akıllı hareket etmek ve çok çalışmak zorundayız.

Milliyetçi Büyük Türkiye, tarihî itibarını kazanmış, ilimde, teknikte ve sanayide en yüksek dereceye ulaşmış bir ülke olacaktır. Türk'e düşman olanlar ve Türk milletinin güçlenmesinden kuşku duyanlar, her zamanki haince davranışları ile güçlenmeğe engel olmağa çalışacaklardır.

Milliyetçi Büyük Türkiye'yi kurmak, atom çağının, uzay çağının, elektronik çağın ve ileri teknolojinin bütün icaplarını yerine getirmek için sıçramak mecburiyetindeyiz. Çağlar üzerinden yapılacak sıçrayışta güçlü bir devlet anlayışına ve cesur hareketlere ve atılımlara ihtiyaç vardır.

Türk milletini kâinatın içinde bir güneş gibi parlatarak yeniden doğuşunu sağlayacak yüce atılımların dinamizminin enerjisi ancak ve ancak Ülkücü Gençlikte vardır. Bu dinamizme sahip olan şuurlu, Ülkücü Gençlik Türk milletinin kaderini yenme savaşı ve azmi içerisinde olan Milliyetçi Hareketin gençliğidir. MHP'nin Genel Başkanı, lideri olarak bu partinin mensuplarının samimî duygularına tercüman olarak, Ülkücü Gençliğimizle iftihar ediyoruz.

Yurdumuz, dışarıdan yönetilen çeşitli kargaşalıklar ve saldırılarla karşılaşmaktadır. Özellikle yabancı ideoloji ve yabancı kültür saldırıları karşısındayız. Bir takım sapık ağızlar, bir takım şartlanmış kafalar memleketimizde, Türk milletinin hayatıyla yakından ilgili olan bu mücadeleyi, Türk halkına yanlış bir şekilde duyurma çabası içindedirler. Bu

* Alparslan Türkeş bu konuşmayı 2. Gençlik Kurultayında yapmıştır.

çarpık ağızlar, bu çarpık kalemler, “karşıt grupların çatışmaları”ndan bahsetmektedirler. Türkiye’de karşıt gruplar yoktur. Türkiye’de karşıt grupların çatışması yoktur. Türkiye’de Milliyetçiliğini siyasî aksiyon yaparak, Türk milletinin fakirlik, yoksulluk, geri kalmışlık kaderini yenme mücadelesi veren ve Türk milletini cihanın medeniyet hayatı içinde yeniden varlık hâline getirmek isteyen şuurlu, Ülkücü, memleket evlâtları ile Türk milletini köleliğe götürmek, Türk vatanını parçalamak ve Türkiye’yi kanlı kardeş kavgaları içinde boğarak, yeryüzünün biricik Türk devletinin hayatına son vermek isteyen gafiller sürüsü vardır.

Bir tarafta, yüce Türk bayrağının burçlarda, direklerde dalgalanmasını korumaya çalışanlar, diğer tarafta Türk bayrağını parçalayanlar, yerlerde çiğneyenler. Bunların ikisini bir görmeye imkân yoktur. Akli başında her Türk, memleketini, devletini düşünen her yurtsever vatandaş, Türk devletini yaşatmak isteyenlerle beraber olmaya, Türk devletini yıkmak isteyenlere karşı cephe almaya ve el ele vermeye mecburdur.

Toplumdaki büyük huzursuzluklar, patlamalar ve buhranlar her çeşit haksızlıklardan doğar. İnsanlar zahmetlere, sıkıntılara katlanmağa razı olabilirler, fakat haksızlıklara tahammül etmeyi kabul edemezler.

Şer kuvvetlerle mücadele ve buhranları yenmede sosyal adalet ve sosyal güvenlik üzerinde önemle durulması ve hiç zaman kaybetmeden gerçekleştirilmesi gereken işlerdir.

Saygı duyulan ve güvenilir bir adalet cihazının varlığı ile demokrasi ve hürriyetler teminat altına alınmış olur. “Adalet mülkün temelidir” sözü, lâf olsun diye söylenilmemiştir. Bu vecizenin maksat ve manasına uygun bir şekilde hareket edilmelidir.

Büyük Türk milletine düşman olanlar, dün olduğu gibi, bugün de, kirli emelleri uğruna, birlik ve beraberliğimizi bozmak için komünizm tahrikçiliği, bölgecilik, mezhepçilik gibi bölücü ve yıkıcı davranışlar içindedirler.

Bu bölücülerin koruyucusu, bu bölücülerin işbirlikçisi, üzülmeye be-yan etmek gerekir ki, memleketin eski siyasî partilerinden olan CHP’nin yöneticileridir. CHP’nin sayın Genel Başkanı Bülent Ecevit, her çeşit bölücülüğün, her çeşit kışkırtıcılığın ve memleketi parçalamak isteyen bölücülerin, komünistlerin baş koruyucusu, baş işbirlikçisidir. Yabancı kültür ve ideolojilerin taklitçisi, Türk milletinin bağımsız, millî kültür ve millî fikir hayatının düşmanı bir tutum içindedir. Kendini ve kendisi

ile beraber bu yanlış tutumlara devam etmekte inat gösterenleri alenen ayıplıyorum, kınıyorum. Milletimizin, memleketimizin karşılaşmakta olduğu tehlikeleri yenmek için mutlaka memleketimizin önemli bir siyasî partisi olan CHP'nin ve yöneticilerinin yanlışlarını görerek, anlayarak, bu ağır hatalı yoldan vazgeçmeleri gerekmektedir. Aksi hâlde bu yola devamları Türkiye'yi büyük tehlikelere maruz bırakacaktır. Bu tehlikelerden kendisini korumak isteyen Türk milleti, CHP'nin yöneticileri hakkında gerekli kararı vermek zorunda kalacaktır.

Komünistlerin, bölücülerin, mezhep ayrılıklarını kışkırtıcıların, yabancı ideolojilerin gafil kölelerinin düşmanca niyetlerini bildiğimiz için her türlü yıkıcı davranışların daima karşısında olduk ve olmakta da devam edeceğiz.

Türk gençliği olarak Türkiye'mizin meselelerini bilmek ve çok iyi değerlendirmek zorundasınız. Büyük imtihanlardan geçtiniz. Şuurlu davranışlarınızla tarihe geçecek şerefli hizmetleriniz olmuştur.

Milliyetçi Hareket, her geçen gün mana ve değerini kabul ettirmektedir. Takip ettiğimiz politikadaki samimiyet ve dürüstlük büyük takdir ve itibar görmektedir. Bunun için Milliyetçi Hareket, Türk milletinin kendisine gösterdiği itibara lâyık olmak ve hak bildiği yolda yılmadan, yorulmadan mesafe katetmek azmindedir. Bunu, sizlerin de iyi bilmenizi istiyorum.

Türk milletinin kurtuluşu, en kısa zamanda ve en kısa yoldan her çeşit fesadın kökünü kazıyarak, her çeşit ahlâksızlığın, karaborsacılığın kökünü kazıyarak Türk Milliyetçiliği ideolojisini siyasî aksiyon yaparak, Türk milletini atom çağına, uzay çağına, elektronik çağına yükseltecek dinamizm ve enerji, Milliyetçi Hareket Partisi'ndedir. Kendilerine milliyetçi diyen aydınlar, yerlerini doğru olarak kestirip, almaya mecburdurlar. Aksi hâlde gafletleri, hıyanetleriyle bir ölçüyü bulacaktır. Milliyetçilerin toplanma yeri, milliyetçilerin aksiyon yeri yalnız ve yalnız MHP'dir.

1830'dan bu yana Türkiye'yi idare edenlerin birçoğu Batı kapitalizminin taklitçisi olmaktan ileri gitmemişlerdir. Batı kapitalizminin taklitçisi Türk milletini bir yere götürmemiştir. Bugün hâlâ milletimizin fakirliği, bugün hâlâ milletimizin yabancıların ekonomik sömürüsü altında bulunuşu, Batı kapitalizminin taklitçilerinin sebep olduğu bir neticedir. Batı kapitalizminin taklitçisi olan bir partinin "Milliyetçiyim, milliyetçiler burada birleşeceksiniz" diye milliyetçiliği istismar yolu ile gaflet temin

etmek politikasına kapılan bir insan, milliyetçi kabul edilemez. Yahut, halkın bazı kimselere karşı beslediği merhamet duygularını sömürmek için geçmiş yıllarda bir takım hataların, haklı veya haksız tutumların neticesi vefat etmiş olan kimselerin ölümlerini, kefenlerini kendilerine bayrak yaparak, onu istismar ederek milliyetçilik iddiasında bulunanlar vardır. Büyük gaflet işlemişlerdir. Onların da Türk milletine bir hizmet sağlamaları mümkün değildir. Doğru yolu bulmaya, doğru yolu kabul etmeye mecburdurlar. Aksi hâlde omuzlarına düşen millî ve tarihî vazifelerini yapmamış insanlar durumunda kalacaklardır.

MHP'nin bayrağı, Dokuz Işık bayrağı, gerçek kurtuluş bayrağıdır. Bu bayrağın altına dürüstlüğü, bu bayrağın altına millet varlığını kişi varlığının üstünde tutan görüşü kabul edenleri, bu bayrağın altına milletimizin yükselişi için her türlü fedakârlığı yapmayı kabul edenleri, bu bayrağın altına memleket ve millet için her mücadeleye göğüs germe azminde olanları çağırıyorum. Kolay başarı arayanlar, koltuk peşinde olanlar, menfaatçiler, çıkarıcılar, daleveracılar bu bayrağın altına giremezler.

Yabancı ideoloji ve yabancı kültürlerle mücadele etmek zorundayız. Bu mücadeleyi yapmayan milletler köleliğe mahkûmdur. Millî ülkü, millî kültür davasını onun için güdüyoruz. Bu sebeple Millî Doktrinimiz Dokuz Işık'ı herkesin okumasını, bilmesini ve yaymasını istiyoruz.

Türk töresini korumak ve yaşatmak mecburiyetindeyiz. Büyüğe saygı ve itaat, küçüğe sevgi ve şefkat Türk töresinin en güzel hasletlerindendir.

Kanun ve nizamlarda manevî değerlere ve ahlâk kurallarına bağlı, disiplinli bir millet anlayışı ile millet varlığını kişi varlığının üstünde tutan bir görüşü savunuyoruz.

Milliyetçi Büyük Türkiye'yi kurmak için Türk milletini çağlar üzerinden bir sıçrama yaptırarak, onu ilimde, teknikte, yüksek manevî değerlere sahip olmada en yükseğe çıkarmanın savaşını devam ettiriyoruz. Bu mücadelede yüksek vasıflara sahip, dünya çapında, faziletli, bilgili ilim adamlarına ve teknisyenler kadrosuna ihtiyacımız vardır. Bu şuur ve anlayış atılım ve dinamizm yalnız Milliyetçi Hareket Partisinde ve onun Ülkücü Gençlerinde vardır. Bu açık gerçeği bütün aydınlarımıza ve halka anlatmağa, onun büyük enerjisini seferber etmeğe, harekete geçirmeğe mecburuz.

Halkın enerjisini güven ve sevgiye dayanan gönül seferberliği ile tutuşturmalı, coşturmalıyız. Bunun için güzel sanatları, toplum için harekete geçirmek şartını ortaya atıyorum.

Birlik ve beraberliğimize yönelen, bölücü ve yıkıcı faaliyetlerle mücadelede amansız bir şekilde devam edeceğiz. Mücadelemizi engellemek isteyen davranışlar, cılız kalmaya ve sönmeğe mahkûmdur.

Ülkücülüğü hiç bir zaman elden bırakmayacağız. Bununla beraber gerçekçiliği de elde bulunduracağız. Yurdumuzun içinde bulunduğu şartları dikkate alarak milletimizin, memleketimizin, kalkınmasını, ileri gitmesini sağlayacak tedbirleri, başkalarını taklit etmeksizin kendi millî tarihimizden kuvvet alarak kendi millî ve manevî değerlerimize dayanarak ve fakat modern ilmi ve tekniği de önder yaparak, mutlaka selâmetli ve başarılı bir yönde geliştireceğiz.

Türk milletinin, parçaları nerede olursa olsun, Türk adını taşıyan insanların kaderiyle her zaman ilgileneceğiz. Onların akıbetini, durumlarını iyiye götürmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Dünya üzerinde nerede Türk varsa, Türk Milliyetçileri onlarla beraberdir, onlarla ilgilidir, onlar Türk Milliyetçilerinin sevgisiyle, saygısıyla, ilgisiyle çevrilidir.

Her zaman hakkın tarafını tutmuş olalım. Her zaman hakkın, hukukun, adaletin hizmetinde bulunmuş olan; her idare ettiği yerde düzeni sağlamış olan büyük bir millete mensubuz. Kendi milletimiz için de, insan hakları beyannamesinde yer almış olan hakların verilmesinin her zaman savunuculuğunu yapacağız.

Kıbrıs millî davamız ve bunun gibi diğer millî davalarımızda milletimizin ülküsünü ve yüksek menfaatinin gerektirdiği her şeyi yapmak kararındayız. Kıbrıs meselesinden bahsederken sizlere Ege adalarını, kıyılarımızın dibine kadar sokulan yabancıların eline geçmiş olan adaları da unutmamanızı tavsiye ederim. Bir milletin millî davaları kalplerde yaşadığı müddetçe o davalar kaybedilmiş olmazlar. O davalar bir gün mutlaka kazanılır.

Bugünkü şartlar ne olursa olsun, şartlar daima aynı kalmaz. Türk milleti, içinde bulunduğu geri kalmışlık, yoksulluk, zayıflık kaderini mutlaka değiştirecektir. Mutlaka yeryüzünün güçlü, ilimde, teknikte ve medeniyette en ileri gitmiş, kendini saydıran varlığı olma davasını da halledecektir.

Ülkücü ve inançlı davranışlarınızla her engeli yenecek, her karanlığı aydınlatacaksınız. Milliyetçi Hareket, muzaffer olacak ve Türk milletinin yüzünü güldürecektir. Bu zafer, Ülkücü Gençlik olarak sizlerin eseriniz olacak ve mutlu büyük Türkiye sizlerin Ülkücü başlarınızdan ve deniz gibi engin, inançlı yüreklerinizden doğacaktır.

BASIN VE GAZETECİLİK

Basına dördüncü kuvvet denilmektedir. Gazeteler ve diğer haber alma vasıtalarının ağır bir sansür altında bulunduğu ülkeler dışında, basına atfedilen bu sıfatın doğruluğundan kimsenin şüphesi yoktur. Hattâ özellikle memleketimizde, basın, tesirlilik bakımından dördüncü sıranın da önünde yer aldığı iddia edilebilir.

Demokraside basın, halkın memleket meselelerine ve idaresine doğrudan doğruya katılmasını sağlayan kanallardan biridir. Gazeteler, radyo ve televizyon, gerek olayların kamuoyuna yansımada ve kamuoyunun teşekkülünde, gerekse kamuoyunun tepkisinin idarecilere yansıtılmasında başlıca araçtır. Böylece halkımız, sadece dört yılda bir sandık başına giderek değil, her an idareye müdahale imkânına sizler sayesinde kavuşmakta, halk idaresi demek olan demokrasi, gerçek anlamıyla basınımız vasıtasıyla teessüs etmektedir.

Söze, basının gücünü belirten bir sözle başladım. Yine basın hakkında söylenmiş bir başka sözü de burada tekrarlamakta fayda buluyorum: “Gazete, bir insanın dünyaya açılan penceresi olabileceği gibi, bu pencereyi örten bir kâğıt perde de olabilir.” Şüphesiz basın mensuplarının da herkes gibi politik fikirleri, birbirlerinden farklı görüşleri, değer yargıları olacaktır. Hattâ toplumun fikir liderleri durumunda olan makale yazarlarının sütunlarında bu farklılıkların en billurlaşmış şekilleriyle belirmesi tabiidir. Gazetelerimizde sağcı makaleler, solcu, ortacı, milliyetçi makaleler ve yorumlar olacaktır. Fakat haberin, yani objektif bir olayın kamuoyuna yine aynı objektiflikle aktarılmış olması gerekir. Sağcı haber, solcu haber olamaz, olmamalıdır.

Muhakkak ki, belirli bir olay karşısında gazete çeşidi kadar çeşitli kamuoylarının teşekkülü, kutlanamayacak bir vakıdır. Böyle bir durum, demokrasilerde basının biraz önce açıkladığımız yerine ve fonksiyonuna zarar verir.

Haber vermedeki objektiflik ve tarafsızlık eksikliklerinden doğabilecek bu gibi mahzurların önüne muhakkak ki yine basın kendisi geçecektir. Bundan da ötede, okurun gazete seçmedeki kriterlerinden biri gazetenin objektifliği, olayları doğru olarak haber vermesi olduğuna göre, tarafsız bir tutumun mükâfatı veya tersinin cezası, tiraj oynamaları şeklinde kendini gösterecektir.

Basın özgürlüğünün toplumun mutluluğu ve gölgesi bir hukuk düzeninin gelişmesi için şart olduğu inancındayız. Bugünkü basının çeşitli baskılara, tesirlere ve engellere rağmen şerefli vazifesini yapma gayreti içinde olduğuna inanmaktayız.

Türk basını bugünkü durumuna ciddî engeller aşarak gelmiştir. Basın kamu hizmeti görmektedir. Bu hizmeti ifa ederken peşin hükümlerden, ön yargılardan, evvelce edinilmiş kanaatlerden, hissî arzulardan hareket etmemesi şarttır. Demokratik rejimlerde her seçim halkın bir tercihini ifade eder. Bu tercihin objektif ölçülere göre vücut bulması en başta basına düşen bir vazifedir. Bu vazifenin ifasında dış ve iç baskılardan basın mensuplarının kurtulması için gerekli bütün tedbirlerin alınmasında fayda vardır. Basın için en büyük tehlikeyi malî grupların kontrolü altına girmesinde, bir de haberlere hissî sansür konmasında görmekteyiz. Biz siyasî bir parti olarak bunların her ikisinden de ciddî olarak şikâyetçiyiz.

Radyo ve televizyon yayınlarının geniş vatandaş kitlesine haberleri ilelemediği memleketimizde geniş halk çevrelerinin bilgi alma ihtiyacını gidermek gazetelerimize düşmektedir. Bunu ifâ ederken fikir gazeteciliğine dikkat etmeli, demagoji ile okuyucu avlama yollarına tevessül etmemelidir.

27 Mayıs 1960 gününden sonra Türk basınına giren Basın Şeref Divanı ile Basın Ahlâk yasalarına uyma taahhütlerini, müessiriyeti kesin ve tarafsız işleyen müesseseler olarak görmeyi arzu etmekteyiz.

Günlük olaylar ve iç politika meseleleri dışında basınımızın objektif olmayacağı, hâdiseler de mevcuttur.

Millî birliğimizi, Türk vatanının ve devletinin bütünlüğünü ve millî menfaatleri ilgilendiren konularda basınımızın tarafsız değil, tersine bütün gücüyle Türk milletinin çıkarlarının yanında olması gerekir. Özellikle dış politika meselelerinde ve millî bütünlüğümüzü ilgilendiren olayların işlenmesinde, yalnız objektifliğin değil icap ederse gazeteciliğin

de ikinci plana itilmesi gerekebilir. Böyle zamanlarda gazetecilerimizin vatanseverlik yönü gazetecilik yönlerine sansür koyacaktır.

Türk basını millî meselelerde bugüne kadar gösterdiği hassas tutumuyla başarılı bir sınav vermiştir. Gazetecilerimiz, memleketimizdeki basın hürriyeti ortamının ve bu ortamın haber vasıtalarına sağladığı güçlü mevkiin sorumluluğunu müdrik olduklarını ispat etmişlerdir. Bundan sonra da aynı sorumluluk duygusunun ve ciddiyetin basınının müessiriyetini ve kamuoyundaki gücünü arttıracığından emin bulunuyoruz.

Yakın tarihimize baktığımızda Türk gazeteciliğinin müspet yönde sür'atli bir gelişme içinde olduğunu görüyor ve bu gelişmenin devam edeceğinden şüphe etmiyoruz.

YURT MESELELERİ

Bugün yurdumuzda ciddî sarsıntılar ve buhranlar geçirilmektedir. Bu sarsıntıların nedenlerinin önemli bir kısmı dış etkilere bağlıdır. Dünya üzerinde büyük devletler arasında sürdürülmekte olan şiddetli mücadelelerin çevresinde düğümlendiği memleketlerden birisi de Türkiye'mizdir.

Milletlerin kalkınmaları ve ileri bir duruma gelmeleri her şeyden önce sağlam ahlâk ve inançla olur. Modern güçlü bir milliyetçilik şuuru ile ilim ve teknikte en yükseğe çıkmak ve sanayileşmeyle olur. Bunun sonucu olarak da gerek tarımda, gerek sanayide modern kitlevî çok üretim sağlamakla olur.

Yatırımların en verimlisi şüphesiz insan beyinleri üzerinde yapılan yatırımlardır. Bunun için Millî Eğitim faaliyetlerinin, gerçekçi, doğru ve ilimî yönde yürütülmesi çok önemlidir. İlim ve teknikte hızla en ileriye gitmek ve topluluğumuzu çok üretim yapan bir toplum hâline getirmek, ancak üniversitelerimizin hummalı bir şekilde çalışmasına ve ilim yapmasına bağlıdır. Türkiye'nin geri kalmışlık ve yoksulluk derdinin hızla çözülmesi ancak bu yolla mümkün olabilir.

Okulların işgal edilmesi ve boykotlar, çatışmalar ile çalışamaz duruma sokulması Türkiye için en büyük ihanettir. Memleketimizin karşılaşmakta bulunduğu en önemli sorun inanç, ahlâk, ülkü ve üretim sorunudur. Uzun yıldan beri Türkiye'yi yönetenler ve aydın çevreler, Batı'nın tüketime dayanan yaşayışını taklit etmekle Türkiye'nin kıymetli zamanlarını israf etmişlerdir. Batı'nın üretim gücüne ulaşmayı sağlayacak çabalar göstermemişlerdir. Bu davranışlarla yurdumuz, eski doğu ülkeleri gibi geri üreticiler durumunda kalmaya devam ederken, Batı ülkeleri gibi tüketici bir yaşayışa sürüklenmiştir. Bu ise, her gün daha çok yoksullaşmaya ve düşkünleşmeye yol açmıştır.

Bugün üniversitelerimizde bütün memleket yüzeyine yayılan huzursuzluklarla karşılaşmış bulunmaktayız. Bazı kimseler meydana gelen olayların üniversite reformunun yapılmamış olmasından ileri

geldiğini, bazı kimseler de memleketteki sosyal şartların buna sebep olduğunu, başkaları ise, aşırı uçların çatışmasının sonucu olduğunu iddia etmektedirler. Bize göre asıl sebep bunlar değildir.

Bu, Türkiye'yi parçalamak, yıkmak ve yutmak isteyen kökü dışarıda bir fesat hareketinin meydana getirdiği bir durumdur. Ciddiyetle üzerinde durulması ve vatanını seven milliyetçi memleket çocuklarının Türk milletinin birliği ve Türk vatanının bütünlüğü konusunda hiç bir taviz kabul etmeyen bir tutumla el ele vermeleri gerekmektedir. Bu şiddet hareketlerine karşıyız. Hukuk düzenini tek selâmet yolu olarak görmekteyiz. Dış politika konularında ise hiç bir devlete karşı düşmanlık gütmemek, iç işlerine karışmadan her milletle dostluk içinde münasebette bulunmak, millî menfaatlerimizi korumayı dış politikanın biricik kılavuzu yapmak görüşündeyiz.

Türk milletinin birçok güçlükleri yenmesini bilen bir millet olduğundan emin olarak içinde bulunduğumuz meseleleri en kısa zamanda çözümleyeceğinden eminiz.

İLİM, ÜLKÜCÜ KADROLAR VE KALKINMA

ÜLKÜCÜ AYDINLAR VE KALKINMA

Sanayileşme bir ilim ve teknoloji işidir. Türk Devletinin çağdaş toplumlar seviyesine çıkartılabilmesi en modern ve en yeni teknolojinin sanayiye uygulanmasıyla mümkündür. Kalkınmış ülkelerle aramızdaki korkunç mesafeyi ancak böylece kısa zamanda kapatabiliriz.

Bunun da tek şartı devlet kadrolarına nemelâzımcı ve bürokrat kimseler ve iktidarlar yerine Milliyetçi ve Ülkücü aydınlar kadrosunun hâkim olarak olağanüstü bir gayret seferberliğinin başlatılmasıdır.

İlme ve ilmî araştırmaya büyük önem verilerek, memleketin ihtiyacı olan ilim adamı ve teknokrat kadrosu tespit edilip mevcut başıbozuk sistem yerine bu hedefe uygun bir eğitim sistemi uygulanmalıdır. Üretimi arttırıcı tatbikî ve araştırmacı bir yönde ilim ve tekniğe ilk planda yer verilmelidir.

Eğitim sistemi bu açıdan ülke gerçeklerine ve kalkınma hedeflerine göre yeniden düzenlenmelidir. Böyle bir eğitimle yetişecek üretici, araştırmacı uzman kafalar yurt dışına gitme mecburiyetinde bırakılmaksızın, kalkınmamızda baş köşe verilerek lâıyk oldukları durum sağlanmalıdır. Beyin sömürü ve ihracı son bulmalıdır.

Özel eğitimle yetiştirilecek milliyetçi, Ülkücü, araştırmacı, bilimci “Beyin veya Yönetici Kadro” diyebileceğimiz bu millî elit; yani ÜLKÜCÜ AYDINLAR KADROSU, kalkınmamızın temel harcı olacaktır.

Aksi hâlde milletin kalkınma, gelişme ve varlığını devam ettirebilmesi mümkün değildir.

Türk Aydını Türk Gibi Düşünmelidir

Düşünce ve tavırda istiklâlini kazanamayan, taklitçiliği aşamamış hareketlerden büyük ve yaratıcı hamleler beklemenin mümkün olmadığını belirtmeliyim.

Bir milletin aydınları, geri kalış sebepleri hakkında doğru bilgi ve değerlendirmelere sahip olmadıkça, ülkelerin geleceğini sağlam esaslar üzerine kuramazlar. Bu konuda, maalesef Türk aydınları yabancı kültürlerin emperyalizmine mağlûp olmuş ve bu yüzden elli yılı aşan gayretlerimiz umulan semerelerini verememiştir. Unutulmamalıdır ki, düşüncede ve tavırda istiklâlini kazanamayan, taklitçiliği aşamamış hareketlerden büyük ve yaratıcı hamleler beklemek mümkün değildir.

Sihhatli görmek, ancak dünyaya kendi gözümüzle bakmakla mümkündür. İnanıyoruz ki, Türk milleti Müslümanlığı ruh, Türklüğü beden kabul eden anlayışı içinde, kendi öz kültürünü hayatına hâkim kılmakla, büyük atılımlara girecek, maddeten ve manen çağdaş seviyenin üstüne çıkacaktır. Türk aydınları yabancı kültürlerin baskısından kurtularak bir **Türk gibi düşünme** alışkanlığına kavuşmak ve meselelerine bu açıdan çıkış yolları getirerek milletine öncülük etmek vazifesi ile yüklüdür. Türk aydını Milliyetçi Hareketin etrafında kenetlenerek, halkımızla da bütünleşmenin yolunu bulmuştur. Milliyetçi Hareketin zaferi, Türk milletin millî fikridir.

Bu anlayışla Türk milletin tarihî çizgisine yönelme, kendi millî ve manevî değerlerine sahip çıkma temayülü her geçen gün kuvvet kazanmaktadır. Türk milletin kendini buluşu, kendine dönüşü adını verdiğimiz bu mukaddes gelişme, günü gün etmek isteyen kitle partilerinin saltanatını tehlikeye sokmaktadır. Gündelik siyaset oyunları onları kurtarmayacak, başvurdukları her tedbir yıkılışlarını hızlandıracaktır.

Türkiye'nin ve Türk milletin dertleri yabancı kaynaklı fikirlerle değil, yüzde yüz millî fikirlerle halledilir. Bu görüş Türk Milliyetçiliği görüşüdür. İşte Milliyetçi Hareket ilk kez Türk siyasî hayatına bu görüşü savunarak girmiş ve bugün en itibarlı, en temiz ve en yürekli siyasî teşkilât hâline gelmiştir.

Davamız, Mazimize Lâyık Bir İstikbal Yaratma Kavgasıdır

Türk milleti tarihin çok buhranlı bir devrini yaşamaktadır. Dünya üzerinde bağımsız devlet olarak varlığını sürdürüp sürdürmeme durumu ile karşı karşıyadır. Bunun sebebi insanlığın hayatında meydana gelen büyük değişimlerdir. İlim ve teknikte ileri memleketlerin ulaştığı akıl almaz gelişmeler, onları önünde durulmaz, güçler hâline getirmiştir. Son 58 yıl içinde sağlanmış olan bu gelişmelere Türk milleti yine ayak uyduramamıştır. Bunun başlıca sebebi Türkiye'yi yönetenlerin yeteneksiz oluşlarıdır.

Bizim ileri sürdüğümüz ideoloji ve başlattığımız siyasî aksiyon, hiç bir karşılık beklemezsizin insanları sevmek ve Türk toplumuna hizmet etmek ülküsüne dayanmaktadır. Ne durumda olurlarsa olsunlar, insanları horlamadan, hafife almadan, onlara sevgi ve hürmetle davranarak benimsetmek; hakka, adalete dayanarak çalışmak görüşünü savunduk. Toplum varlığını ve millet menfaatlerini kişi menfaatlerinin üstünde tutulmasını, insanların mutluluğu için ana görüş kabul ettik. Türk Gençliği çok temiz, çok idealist bir kütledir. Yüksek millî ve insanî ülküler uğrunda fedakârca çalışmayı ve mücadeleyi şeref sayar. Memleketimizde siyasî partilerin içinde görev alan aydınların çoğunluğu, bir ülkü için çalışmak yerine, milletvekili veya senatör seçilmek, şahsî çıkarlar elde etmek gayesini gütmektedirler. Bu bakımdan Türk siyasî hayatı idealist, fedakâr ve feragat sahibi insanlara yer vermez bir durumdadır. Siyasî partilerde menfaat dalavereleri ve menfaatçilerin sonu gelmez dedikoduları sürüp gitmektedir. İşte bu durum içinde biz Türk milletinin davalarını hiç bir taviz vermeden, maneviyatı, ilmi, ahlâkı kılavuz yaparak ele aldığımız için aydın Türk Gençliğinin büyük çoğunluğunu hareketimize katmış bulunuyoruz.

Bizim Türk milliyetçileri olarak gerek 1965'lerden çok önce, gerek 1965'ten sonra siyasî aksiyon olarak yürüttüğümüz mücadeleyi kısaca şöyle belirtebiliriz:

DAVAMIZ: Türk milletinin büyük ve şanlı mazisine lâyık bir istikbal meydana getirmektir.

Türk Milliyetçiliği Türk milletinin temiz ve üstün yaşama iradesinin suurudur. Türk Milliyetçiliğini tehlikelere karşı doğmuş bir reaksiyon olarak düşünemeyiz. İnsan sevgisi ve insan haysiyetine hürmeti esas

kabul eden; hak ve adalete dayanarak yüksek medenî bir nizam kurmayı hedef alan yüce bir aksiyondur. Bu aksiyon köleliğe, uşaklığa yer vermemek ve dilenci olmayı benimseyecek ruh düşkünlüğünden Türk aydınını, gelecek nesilleri kurtarmak gayesini gütmektedir. Bu aksiyonun kurmak istediği toplum düzeni insan emeğini kutsal tanıyarak ve çalışarak alın teriyle yaşamayı ve eserler meydana getirmeyi en şerefli yol olarak kabul etmektedir.

Biz başkalarından dilenmeyi açıkgozluluk sayan, başkalarına sığıntı olmayı benimseyen zihniyete karlı, yeni bir aydınlar kadrosunu kurmak gayesini güderek işe başlamıştık. Bunda büyük mesafeler kaydettiğimiz ortadadır.

Biz Milliyetçi Hareketçiler olarak yabancı ideolojilerle de mücadele ederek onların Türk devletini tir geçirme planlarını önlemede en büyük rolü oynadık. Bize yapılan hücumlara gelince; bunların başlıca kaynağını bu yabancı ideolojilere angaje olmuş, aldatılmış kimseler meydana getirmektedir. Bugün Türkiye’imizde üç tip aydın vardır:

- 1)Samimî, inancılı, ülkücü, milliyetçi aydın.
- 2)Yabancı ideolojilere ve yabancılara gafletle ve menfaatle bağlı aydın.
- 3) Eyyamcı, menfaatçi, ilgisiz aydın.

Hareketimiz bu ikinci ve üçüncü grubu teşkil edenler tarafından yapılan iftiralar, haksızlık ve düşmanlıklara maruz kalmıştır. Buna rağmen dimdik, eskisinden daha güçlü yürümektedir. Bu çevrelerden bize gelecek her hücum bizim için şeref sayılır.

Gelecek, Türk milleti için büyük tehlikelerle doludur. Bunlar, yabancı ideoloji ve yabancı kültürlerin saldırısıyla, içimizde köruklenen bölücü hareketler ve hepsinden de kötüsü, insanlarımızdaki uyanmamadan, silkinmemeden ileri gelen gafletin devam etmesidir.

Bu sebepler dolayısıyla yakın gelecekte büyük mücadeleler olacaktır. Milliyetçi Hareket gençliği kendini buna hazırlamalıdır. BU MÜCADELEDEN TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ GALİP ÇIKMALIDIR; ÇIKA CAKTIR DA...

GENÇLİĞE ÇAĞRI*

GENÇLER; MİLLÎ DEVLET SİZİN BEYİNLERİNİZDE, GÖNÜLLERİNİZDE. GAYEMİZ: MİLLÎ DEVLET- GÜÇLÜ İKTİDAR OLMAKTIR

Dünyaya, devlet nizamını öğreten Türk dehası, bugün ayırık otları gibi türemiş, yabancı, bölücü, sahte ideolojilerin saldırısına uğramıştır. Ancak, şuna imanım tamdır ki, Türk soyunun medeniyet ve kahramanlık ruhunun temsilcileri olan siz Milliyetçi - Ülkücü Türk Gençleri. devletimizi bu buhrandan çıkarıp yüceliğe, esenliğe götürececek güç ve inançtasınız. Milliyetçi Türkiye gururla ifade etmek isterim ki, Türklüğün ebedî varlığı, siz Ülkücülerin, yiğit Bozkurtların idealist kafalarınızda, yorulmaz omuzlarınızda her türlü tehlikeye karşı korunacaktır. Türklüğün varlık kavgasında, yalnız değilsiniz. Bu kavgada, Mete Hanlar, Bilge Hanlar, Fatihler, bu kavgada 100 milyonlarca Yavrukurtlar, genç Bozkurtlar var yanınızda. Ve nihayet bu kavgada Allah'ın Türk millette bir kader çizgisi olarak çizdiği büyük misyon var yanınızda. Bu misyon, Tanrı Dağlarından Hıra Dağlarına, Hıra Dağlarından Anadolu topraklarına kadar damgasını vurmuş, Türk cihan hâkimiyeti, büyük Türklük ülküsüdür.

Türk dehası, en umulmaz, en karanlık anlarında büyük kurtarıcı evlâtlarını çıkarma imkânına sahiptir. Uzun yılların yozlaştırdığı, her türlü ülküsüzlüğü, her türlü yıkıcılığı devlet felsefesi yapmış bir zihniyetin karanlık ortamından bir ışık, bir meş'ale gibi çıkan mutlu Ülkücüler sizsiniz. Sizleri, bir disiplin, bir vatan, bir millet âşığı olarak selâmlıyor, bağrıma basıyorum. Tarih sizlerden iftiharla, sitayişle bahsedecektir.

* Bu bölüm sayın Alparslan Türkeş'in 1'inci Gençlik Kurultayı konuşmasından alınmıştır.

Gayemiz: Millî Devlet-Güçlü İktidar Olmaktır

Amacımız, çağın ilerisine geçmiş, büyük Türkiye'yi kurmaktır. Amacımız, bu kutsal topraklar üzerinde kalkınmış, medenî, güçlü Türkiye'yi kurmaktır. Amacımız, 100 milyonluk ağır sanayi toplumu, milliyetçi Türkiye'yi kurmaktır. Amacımız, Ülkücü, medeniyetçi, toplumcu, gelişmeci, hürriyetçi Türkiye'yi kurmaktır. Amacımız, tok ve mutlu insanlar ülkesi, demokratik Türkiye'yi kurmaktır. Bir kelimeyle amacımız, millî devleti kurmak, güçlü iktidar olmaktır Asla unutmayınız ki, millî devlet, güçlü iktidar, sizin beyinlerinizde, sizin gönüllerinizde, sizin ellerinizde kurulacaktır. Bu sebeple, yılmayacak, usanmayacak korkmayacaksınız. Çünkü, gelecek, yılmayan, usanmayan, korkmayan insanlarıdır. Yaşasın Millî Devlet Güçlü İktidar. Yaşasın büyük Türk soyunun Ülkücü Bozkurt evlâtları...

En büyük ödevimiz, millî bütünleşmedir. Millî sınırlarımız içinde yaşayan, bölücü olmayan, millî değerlerimizi kabul eden her şahsı Türk biliyoruz. Bu kutsal vatan, doğusundan batısına, kuzeyinden güneyine kadar, taşıyla toprağıyla yüzyıllar içinde aynı potada yaşamış, karışmış insanların vatanıdır. Bu vatan aziz şehit kanlarıyla bizlere armağan edilmiş, kutsal topraklardır. Görevimiz, bizlere emanet edilmiş bu vatanın her karış toprağını canımız pahasına da olsa korumak, savunmaktır. Atalarımızın bizlere emanet ettiği bu kutsal serveti, aynen gelecek nesillere bırakacağız. Bu uğurda görev alacak her şahıs, her kuruluşla dostuz, onu kardeş biliriz. Bu ödevde nöbet alacakları şimdiden bağrımıza basıyor, selâmlıyoruz; bu sebeple, hemen belirtelim ki, biz ayrımcı değil, birleştiriciyiz; biz bölücü değil, bütünleştiriciyiz. Ayrımcı, bölücü her cereyana karşıyız.

Ülkücüler, Devlet Düşmanlarının Oyunlarını Bozacaktır

Sevgili Bozkurtlar,

Anayasa çizgisinde, millî beraberlik ve bütünlük içinde, hürriyetçi demokrasiye, insan haklarına saygı duyan her sisteme saygı duyuyoruz. Temel inancımız bütünleştirici, millî hürriyetçi, parlamenter demokrasidir. Bu ilkelere inanmayan bizi karşısında bulacaktır. Kavgamız, anayasa hudutları içinde, demokratik ve meşruiyetçi olacaktır. İnsan

haklarına, insan sevgisine dayanmayan rejimlere inanmıyoruz. Bu sebeple, her türlü diktacı rejimlere, özellikle Marksizme, faşizme karşıyız. Hürriyetçi demokrasi, onun düşmanı olan tek bir rejime karşı olmakla kurulamaz. Gönünde yatan komünizmi, Marksizmi, türlü sloganlarla kapalı olarak ifade eden demokrasi sahtekârları, bu gizli hüviyetlerini saklayacaklardır. Komünist olmayan herkese faşist diyen yobazlar şunu bilmelidirler ki, Ülkücü Gençlik kanun hâkimiyeti içinde, meşruiyetçi yolla oyunlarını daima bozacaktır. Türk Milliyetçisine faşist diyen zihniyet, unutmamalıdır ki, asıl faşist kendisidir. Hem de kızıl faşist!.. Bu fikir cücesi komünist faşistler, bu çağ dışı düşünce fukaraları, devletin meşru güçlerini, Türk milletinin meşru gençliğini, Türk Ülkücülerini daima karşılarında bulacaktır.

Demokratik sosyalist olduğunu iddia eden bir zat, siyasî niyetini daha fazla saklayamamış, Türk milletinin meşru kuruluşuna, parlamentosuna hakaret etmiştir. Unutmayınız ki hiç bir sosyalist, demokrasiye inanmaz. Her sosyalistin gönünde yatan parlamento dışı idaredir. Hürriyetçi millî demokrasiye inanan bizler, her fırsatta bu parlamento düşmanlarını takip edeceğiz. Onlara parlamento dışı yolları kapayacak olan büyük Türk millete inancımız sonsuzdur.

Son Cumhuriyet Halk Partisi iktidarı, devletin parasıyla kurulmuş radyo ve televizyon idaresini malûm zihniyetin ocağı hâline getirmiş, millî değerlerimize inanmayan bir tutum içine sokmuş, partizan yönetimin tarihte görülme-yen örneğini uygulayan bir kuruluş hâline dönüştürmüştür. Türk millete ters düşen bu zihniyeti, bu yönetimi, açıkça kınıyor, Anayasa çizgisine davet ediyorum. Asla unutmasınlar ki, haklarında her türlü kanunî yola başvurulup, işledikleri suçun hesabı sorulacaktır.

Çok çalışacağız. İktidar olmak zorundayız. Milliyetçi Türkiye Ülküsü, bizim iktidarımızla gerçekleşecektir. On yılda kalkınmış, büyümüş bir sanayi toplumu olacağız. Yurdun her köşesinde kuracağımız millet sektörü, her yurttaşı mülk sahibi, ev bark sahibi yapacaktır. Tarım Kentleri ile köylümüz, bütün güçlükleri yenecek sahiden efendi olacaktır. İşçilerimiz millî tipte iş kolu esasına dayanan hür sendikacılıkla, hem ülkemizin kalkınmasına yardım edecek, hem de en emin sosyal güvenlik şartlarına kavuşacaktır. Köylü, işçi, esnaf ve fakir memur çocuklarını en yüksek burs ve kredi imkânlarıyla donatacak, üniversite ve yüksek okullarda okutacağız.

Ülkücü Bozkurtlar: Ödevimiz iktidar olma, amacımız yüz milyonluk kalkınmış Milliyetçi Türkiye'yi kurmaktır Hepinizi bu kutsal davaya çağırıyorum. Yaşasın Büyük Türklük Ülküsü, Yaşasın Ülkücü Türk Gençliği...

6- HÜRRİYETÇİLİK VE ŞAHSİYETÇİLİK

GENEL GİRİŞ

İnsan, biyolojik ve psikolojik bir potansiyele sahip olarak doğar. Ferdiyetimiz bu demektir.

İnsan doğduğunda ferdiyet sahibidir. O, daha sonra içinde doğup büyüdüğü milletin kültür değerleri ile yoğrularak şahsiyet kazanır.

Her milletin çocuğu, temel şahsiyetini millî kültür değerleri ile kurar. Milletin dini, ahlâkı, töresi, hukuku ve estetiği ile sosyal bir biçim ve ruh kazanan fert, kendi kabiliyetleri ve orijinalitesi içinde gelişerek şahsiyet kazanır.

Şahsiyetler, orijinal olmakla birlikte temelde millî karakteri ve ortak değerleri ifade ederler. Fert, içinde doğup büyüdüğü milletin ana ve temel karakterine sahip olur. Bu sebepten şahsiyetler, içinde gelişip yoğruldukları milleti yansıtır. Biz, Türk çocuğundan orijinal ve dinamik bir şahsiyet beklerken, onu aynı zamanda Türk'ü Türk yapan sosyal ve kültürel değerlere aktif manada sahip, Türklüğe ve yüce dinimiz olan İslâmiyete yabancılaşmamış, modern bir insan olarak görmek isteriz.

Milliyetçi Türk gençliği, hem disiplinci, hem de hürriyetçi hüviyetini dengeli bir biçimde bütün hayat ve davranışı ile ortaya koymalıdır.

Disiplin, bir millet çocuğunun kendi dinine, millî töresine, tarihî hukuk prensiplerine velhâsıl bizi biz yapan bütün değerlere saygı duyması demektir. Disiplin, birlik, beraberlik ve düzen getirir.

Hürriyet ise, ferdin kendi kabiliyetlerini geliştirebilmesi, şahsiyetini serbestçe yaşayabilmesi ve millî değerleri zedelemekten ifade edebilmesi demektir.

Netice olarak, bu konuda şunu söyleyebiliriz: **Disiplinsiz bir hürriyet anarşi, hürriyetsiz bir disiplin anlayışı ise, diktatörlüktür.**

Güçlü şahsiyetler, ancak büyük milletlerin çocukları olarak var olabilirler. Büyük şahsiyetler, büyük bir milletin tarih, kültür ve ülküsünden gıda alarak doğabilirler. Kendi milletine yabancılaşmış, taklitçi ve dejenere insanların başarı şansları yoktur.

İslâm'da, Allah'tan başkasına kul olmak yasaktır. Bu, tam ve kâmil manada hür olmak demektir. Müslüman-Türk çocuğu, Allah'tan başka ilâh kabul etmeyen ve kendisini tam bir vicdan huzuru içinde devletine ve milletine adayan bir şahsiyet olmak durumundadır. Şahsiyet, kendini, ferdiyetin dar ve egoist isteklerinden kurtarmış, millî menfaatlerle, şahsiyetinin gelişmesini bir arada mütalâa eden kişidir.

Türk Milliyetçiliği, toplumcu karakteri yanında, hürriyetçi ve şahsiyetçi olmayı doktrinin temeli yapmıştır. Dokuz Işık'tan biri de budur.

Günümüzde hürriyet ve şahsiyet kavramları, klâsik manada ele alınmamalıdır. Sadece anayasalarda ve kanunlarda yazılı kalan, fiilen gerçekleşmeyen haklar ve hürriyetler birer lüks olmaktan kurtarılamazlar. Bu sebepten günümüzde hürriyetler teminata **bağlanmak** zorundadırlar. Bu teminatlar, ekonomik, sosyal, kültürel ve hukukî müeyyideler olarak sağlamlaştırılmalıdır.

Lâfta hürriyetçilik yaparak, onu teminatsız bırakanlar samimî hürriyetçi olamazlar.

Öte yandan insanların ferdî egoizmalarını kışkırtan, zayıfları güçlülere ezdiren “ferdiyetçi liberalizmi” esas alan görüşler de bize yabancıdır.

Hürriyetçilik, ferdin toplumları sömürmesine; toplumculuk ise fertlerin köleleştirilmesine fırsat vermek demek olamaz.

Hürriyetçilik

İnsanların en iyi, hürriyet içinde gelişebilecekleri ve mutlu olabilecekleri inancındayız. İnsanların hür olabilmesi için, hürriyetin olabilmesi için onların mülkiyet ve varlık sahibi olması lâzımdır. Meselâ; gezi hürriyetimiz var, ama cebimizde beş kuruşumuz yok. Bu durumda

gezi hürriyetinden bahsedilebilir mi? Gezi hürriyeti vaat eden kanunların işleyebilmesi için iktidarların bunu gerçekleştirebilecek ekonomik imkânları sağlaması, gerekli tedbirleri alması lâzımdır.

Şahsiyetçilik

İnsanların kişiliği önemlidir. Toplumculuğu benimsiyoruz, ama şahsiyetçiyiz. Bunu demekle de insanları sadece milyonlarına milyon katmayı düşünerek yaşayan birer varlık olarak kabul etmiyoruz. İnsanları sömürmek isteyen bir ferdiyetçilik; şahsiyeti ezen bir toplumculuk bizim görüşlerimiz dışındadır, insanların şahsiyetini hürriyet ortamı içinde yüceltmek, ona saygı ve sevgi duymak vazifemizdir. Ferdiyetçiliği değil, “şahsiyetçiliği” kabul ederiz.

Birçok sosyologlar ve terbiyeciler, kesin bir tarzda ortaya koymuşlardır ki, toplumlar ülkü meydana getirmeksizin ayakta duramazlar ve fertler toplumla bütünleşmedikçe de mutlu olamazlar.

Milletlerin büyük eser ve hamlelere giriştikleri dönemler, büyük bir aşk ve iman içinde mukaddes hedeflere yöneldikleri zamanlardır. Bu iman ve aşk bütün fertlerini “tasada, kaderde, kıvançta” toplayarak büyük başarılar götürür. Esasen büyük şahsiyetlerin, dâhilerin ve kahramanların doğması ve gelişmesi böyle bir millî hamlenin ve coşkunluğun görüldüğü dönemlere rastlar. Büyük şahsiyetlerin kaderleri, milletlerin kaderlerinden ayrılamaz.

DOKUZ IŞIK VE HÜRRİYETÇİ DEMOKRASİ

İnsanlar için mutluluk her şeyden önce hür olmağa bağlıdır. İnsanlığı aşağılatan en tiksindirici hâl insanların köle olmaları, köle yapılmalarıdır. Biz Millî Doktrin Dokuz Işık'ta ne başkalarını uşak olarak kullanmayı, ne de başkalarına uşak olmayı kabul eden bir görüşü esas almış bulunmaktayız. İnsanları aşağılatan, en tiksindirici hâl olan, köleliğe karşıyız. Türk milletinin, Türk toplumunun her manada hür olmasıyla mutlu olacağına, yükselebileceğine inanmaktayız. Bu bakımdan her ne bahane ile olursa olsun, her ne isim altında olursa olsun, insanları hürriyetsizliğe sürükleyen her çeşit davranışa karşıyız. Hürriyet derken sadece siyasî hürriyeti değil, ekonomik hürriyeti, sosyal hürriyeti, ilim hürriyetini, kısacası İnsan Hakları Beyannamesi'nde ve Birleşmiş Milletler Anayasası'nda ifadesini bulan tüm hürriyetleri bir bütün olarak kastetmekteyiz.

Türk milleti için uygun gördüğümüz yönetim sistemi de Hürriyetçi Demokrasi sistemidir. Bu bakımdan Demokratik Nizamın korunması, geliştirilmesi ve Demokratik Nizam içinde halkın desteğinin sağlanması Dokuz Işık görüşü için başlıca esastır. Hürriyetçilik ilkesiyle beraber Halkçılık deyimini de kullanmaktayız. Halkçılık deyimiyile kastedilen şudur: Her şeyin halkla beraber, halk için olması ve halka doğru olması ve halk tarafından olması. Halkın yaşayışını paylaşarak, halkın yükseltilmesini birinci planda düşünerek, halkın dertleriyle yoğrularak halkla el ele işbirliği yapmak suretiyle halk için ve halk tarafından her hareketin düzenlenmesi ve yürütülmesi fikrini kastetmekteyiz Halka rağmen hareket etmeyi doğru ve uygun bulmamaktayız. Türk milletinin yükselişi, Milliyetçilik ülküsünün siyasî hareket olarak gelişmesi her şeyden önce Halk Demokrasi'sinin Türkiye'de yaratılmasına ve geliştirilmesine bağlıdır. Türk Milliyetçiliğinin korunması ve hedefine varması Demokrasiyle sıkı sıkıya bağlıdır. Bunun için Halkçılık ve Hürriyete dayanan halk iradesi millî doktrinin temel görüşüdür.

Yalnız memleketimizde hürriyet birçok zamanlar kalıp, klişe hâlinde siyasî bir manada anlaşılmış, kabul edilmiştir. Böyle bir hürriyet, yaşayan bütün insanlar için, bütün milletler için hürriyet olmaktan çok zaman uzak kalmıştır. Hürriyet deyince, siyasî hürriyeti esas almayacağız, hürriyeti bütün bölümleri ile beraber düşünmek ve o şekilde bir hürriyeti istemeyi esas kabul ediyoruz. Bunlar Birleşmiş Milletler Anayasası'nda yer almış olan hürriyetlerdir. Bu, söz hürriyeti, yazı hürriyeti, bilim hürriyeti, sosyal hürriyet, ekonomik hürriyet, korkudan ve baskıdan âzâde olmak hürriyeti ve sefaletten kurtulma hürriyeti gibi bütün hürriyetleri içine alan bir hürriyet görüşüdür. Bir insan "Hürsünüz; işte size siyasî haklarınızı tanıyoruz; istediğiniz yere reynizi verebilirsiniz" der, fakat arkasından el altından "Şu tarafa rey vermezseniz işinizden çıkarırım." korkusunu, tehdidini koyarsanız, onun hürriyeti bir mana ifade etmez. Veyahut "Bu tarafa rey verirsiniz akşam eve giderken beş tane adamım sizi çevirir, adamakıllı döver." gibi tehdit eder bir durum ortaya çıkarsa, hürriyetin anlamı kalmaz. Yani hürriyetin gerçek hürriyet olabilmesi için Birleşmiş Milletler Anayasası'nda ayrı ayrı sayılmış olan bu hürriyetlerin bütün olarak herkese sağlanmış olması şarttır..

Hürriyetçilikle beraber şahsiyetçiliği de esas alıyoruz. İnsanlar şahıslarına karşılıklı saygı ve karşılıklı teminat içinde bulunmalıdırlar. İnsanlar her zaman hakarete uğrarlarsa, her zaman haklarından emin durumda bulunmazlarsa, o insanların o memleket içinde faydalı olmalarına, huzur içinde olmalarına ve mesut olmalarına imkân yoktur. Onun için bu prensibimizi de Hürriyetçiyiz ve Şahsiyetçiyiz diye ifade ediyoruz.

Dokuz Işık Doktrini Hürriyetçi ve Şahsiyetçidir

Milliyetçi Hareket, insan sevgisine dayanır. Milliyetçi Hareket insan şahsiyetine inanır, insanı sever sayar. İnsan kişiliğinin gelişip şekillenebilmesi hür ve demokratik rejimlerde mümkündür. Hür ve demokratik olmayan rejimler, insan şahsiyetine aykırıdır. Bu rejimlerde insana saygı duyulmaz. İnsan sevgisi yoktur. Milliyetçi Hareket, Türk insanını sevmek, saymak, onun yücelmesini istemektir. Bu sebeple milletimizin yönetim yolunun hür demokratik düzen olduğuna inanıyoruz. Hür ve demokratik düzene muhalif olan bütün rejimlere karşıyız, bunlara inanmıyoruz. Hürriyet ve demokrasiyi katleden Marksist kapitalist,

faşist ve nazist devlet sistemleri, bizim reddettiğimiz sistemlerdir. Bu sistemlerde milleti meydana getiren fertler değil, sadece belirli sınıflar veya zümreler hâkimdir. Yönetim bir avuç insanın elindedir. Marksizm sözde işçi sınıfının devleti olduğunu iddia etmiş, fakat uygulamada yeni bir bürokrat sınıf yaratmıştır. Bu sınıf, komünist partisine bağlı birinci sınıf vatandaş niteliğindedir. Her türlü lüks, her türlü refah, devletin her türlü aracı bunların emrindedir. Milletin çok büyük bir kısmı sefalet ve esaret içinde inlemektedir. Faşist ve nazist sistemler hürriyet ve demokrasiyi tanımayan diğer totaliter sistemlerdir. Hitler'in Almanya'da uyguladığı nazist sistem, Alman ırkının üstünlüğüne dayanan, diğer ırkları küçük ve aşağılık gören antidemokratik bir rejimdir. Kendi içinde ve kişiler arasında ayırım yapmış, insanların hepsine hürriyet getirmemiştir. Mussolini'nin⁸² İtalya'da yürüttüğü faşist sistem koyu bir devlet tahakkümüne yol açmış, fertler, yönetime kendi karar ve tercihlerine uygun bir biçimde katılmamıştır. Bu sebeple Milliyetçi Hareket, Türk milletinin, Türk insanının yönetim yolunu, kader çizgisini, demokratik sistemde görür. Fertlerin bütününe hak tanımayan sistemlere inanmıyoruz Millî doktrinimiz DOKUZ IŞIK, milletimize, insan sevgisini ve insan haysiyetine sonsuz saygıyı esas alan yeni bir yol işaret etmektedir. Bu yolun temel kaynağı İslâm inancı ve Türklük şuur ve gururudur. Cihanın ufuklarından yeni bir güneş gibi doğacak olan Büyük Türkiye'nin meş'alesi yakılmıştır. Bu meş'aleyi sizlere verdim. Onu yurdumuzun her köşesine götürünüz ve her Türk'ün gönlünü onunla tutuşturunuz.

82 Bkz. 10. Dipnot: Faşizm.

YENİ SÖMÜRGEÇİLİK

Yaşadığımız çağda yeni sömürgecilik çok yayılmış bulunmaktadır. Sömürülmek ve ele geçirilmek istenilen memlekette, sömürmek isteyen kuvvetler kendi kültür ve ideolojilerini kabul etmiş topluluklar meydana getirirler. Onların yardımı ile o memleketi sömürür, köleleştirir ve tamamen ele geçirirler. Türkiye'miz yıllardan beri çeşitli yabancı kuvvetlerin, kültür ve ideolojilerin saldırısı altındadır. Yurdumuzu idare edenler memleketimizi kültür ve ideoloji boşluğuna itmişlerdir. Bu da yabancı kültür ve ideolojilerin daha kolay bir şekilde insanlarımızı etkisi altına almak imkânlarını vermiştir. Dünyanın tanıdığı en korkunç emperyalizm Rus emperyalizmidir. Komünist ideolojisi 1917'den bu yana kanlı, korkunç Rus emperyalizminin bir âleti olmuştur. Türk milletinin özgür bağımsız olarak yaşama ve yükselmesi, her çeşit emperyalizme karşı korunması ile mümkündür. Fikir ve ideolojiler ancak kendilerinden daha sağlam daha güçlü fikir ve ideolojilerle önlenebilir. Yoksa fikirler kaba kuvvetle veya polis-jandarma zoruyla önlenebilir. Türkiye'de son yıllarda, hükümetlerin gafleti yüzünden hızla yayılma imkânı bulan komünist ideolojiye karşı biz Türk Milliyetçiliği ideolojisini tuttuk. Ve komünizme karşı, Türkiye'nin kalkınmasını, yükselmesini sağlayacak milliyetçi, modern bir doktrin kurduk. Bunun adına DOKUZ IŞIK doktrinini dedik. Biz ne kapitalizm, ne komünizm; üçüncü yol, yani İslâmiyet ve Türk Milliyetçiliğinin manevî temellerine dayanan ve modern ilmi önder alan iktisadî, sosyal bir doktrin ortaya koyduk. Fikirlerimiz en çok yüksek öğrenim gençliği arasında itibar gördü ve heyecanla karşılandı. Beliren yabancı ideoloji saldırılarına karşı, gençleri uyarmayı ve milliyetçi bir ideoloji ile doldurmayı memleketin selâmeti için gerekli saydık. Bunda da çok başarılı olduk. Bugün yüz binlerce Türk genci bizim saflarımızdadır.

Yirminci asır aynı zamanda milletler ve milliyetler asrıdır. Milliyetçi ve Ülkücü olmayanların bu asırda yaşamaya hakları yoktur. Biz her türlü

emperyalizmi ve yabancı kültürleri reddediyoruz. Kendi millî ülkümüzü ve kültürümüzü yaymak, geliştirmek esas hedefimizdir.

Hürriyetçi ve Şahsiyetçi Olmayan Sistemlere Karşıyız

Milliyetçi Hareket, faşizme ve nasyonal-sosyalizme de karşıdır. Faşizm ve nasyonal-sosyalizm Birinci Dünya Savaşından sonra İtalya ve Almanya'da uygulanmış olan siyasî-iktisadî bir düzendir. Bunların liderleri, Mussolini ve Hitler'dir. Demokratik düzene, insan sevgi ve saygısına inanmayan bu sistemlere inanmıyoruz. Bu sistemler, aynen Marksist-Sosyalizm veya komünizm gibi, çağ ve insanlık dışı sistemlerdir. Sosyalizm, faşizm ve nasyonal-sosyalizmi hiç bir zaman benimsemedik, benimsemeyeceğiz.

Ancak, politikanın histeri nöbetine tutulmuş, kışkırtma ve ajan bataklığına saplanmış, belki de eski bir saat gibi kurulmuş bazı siyaset bezirgânları bu ahlâk dışı iftiralarını her gittikleri yerde tekrarlamak-tadırlar. Onlara tekrar ediyoruz: Milliyetçi Hareket, Türk insanını sever, sayar. Türk milleti, faşizme de sosyalizme de karşıdır. Partimiz bu Büyük Milletin içinden çıktığı için O'na ters düşen hiç bir sistemi benimseyemez. Biz her türlü faşizm, hem kızıl hem de kara faşizme sonuna kadar karşıyız.

Faşizm kelimesi, komünist lügatta, komünist olmayan, sosyalizme karşı bulunan her şahsa söylenen bir kelimedir. Komünistlere göre, komünist ve sosyalist olmayan her şahıs faşisttir. Türkiye'de faşist bulunmadığına göre, faşist kelimesini kullanan, halkımızı, ordumuzu, polisimizi faşistlikle suçlayan her kişi, unutmayınız komünisttir.

Komünistler daima kendilerine karşı olanlara bir takım iftiralar ile hücum ederler. Faşist, nazi, gerici vs. derler. Bizim gençlere de faşist komando diye iftira ediyorlar. Biz komünizme olduğu kadar, faşizme de karşıyız. Hiç bir zaman da faşist olmadık. Programımız, kitaplarımız hepsi meydandadır. Prensiplerimiz yazılı vesikalar hâlinindedir. Faşist değiliz.

Türk milletinin içinde bulunduğu düşkünlük hâlinin devamında yarar umanlar ve Türklüğün son bağımsız kalesi olan Türkiye'yi tarih sahnesinden silmek isteyenler, Türk Milliyetçiliğini kötülemek ve Türk

Milliyetçiliğinin siyasî aksiyonu olarak ortaya çıkan Milliyetçi Hareketi ve kurulmuş bulunan Milliyetçi Partiler Topluluğu hükûmetini baltalamak için çeşitli iftiralarla hücum ettiler.

Türk milleti açısından, Marksist komünizm ne kadar ilkel, çağdışı köhnemiş bir görüş ve uygulama açısından tatbiki mümkün olmayan bir sistem ise aynı şekilde faşizm ve nazizm de Türk'e yabancısıdır, çağdışı sistemlerdir, özellikleri itibariyle Türk milletine, cemiyet yapımıza ters düşmektedir. Üstelik biz Türk Milliyetçileri olarak her türlü yabancı ideolojinin ve bunların peşinde koşanların amansız düşmanıyız. Bunlara rağmen, hâlâ komünistler, sol dikta hayranları, CHP'liler "Faşist nazist" diye olmayanı ilâna devam ediyorlar. Bu ithamları devlet adamlarımıza, Türk Ordusu'nun komutanlarına, Güvenlik Kuvvetlerimize ve mahkemelere kadar vardırıran kimselerin yanında koruyucu olarak yer alanlar büyük bir gaflet içerisinde dirler.

MİLLÎ DEMOKRASİ

Milliyetçi Hareket Partisi insan hak ve hürriyetlerine inanır, insan sevgisine dayanır. Çünkü Milliyetçi Hareket'e göre hakları gasp edilmiş, hürriyetleri alınmış insanlar yapıcı, üretici olamazlar. Türkiye'mizin bir an önce kalkınabilmesi, milletler ailesinin hatırı sayılır bir üyesi olmasına bağlıdır. Bu sebeple biz Milliyetçi Hareket Partisi olarak hak ve hürriyetler rejimi olan demokrasiye inanıyoruz. Ancak, hemen belirtelim ki; demokrasi, milleti sınıflara bölen, bir avuç azınlığa hak tanıyıp büyük millet çoğunluğunu ezen, sömüren bir imtiyazlar rejimi değildir. Milliyetçi Hareket Partisi, köhnemiş, çağdışı sınıfçı demokrasilerle bir avuç azınlığın saltanatına dayanan sömürücü demokrasilere inanmaz! Milliyetçi Hareket'in uygulayacağı demokrasi, milletin bütün fertlerine yönetme, yönetilme hakkı tanıyan demokrasidir. Millî Demokraside ne sahte bir sınıf, ne de bir avuç azınlığın diktası vardır. Millî Demokraside efendi olarak millet vardır.

"20. asır halkçılık ve milliyetçilik asırıdır." İşçinin ve köylünün alın terine eğilmeyen rejimlerin bu asırda yeri yoktur. Halkı sevmek, halkın ana davalarına eğilmek ve onlara çözüm bulmak bizim esas hedefimizdir.

Ancak, biz halkçılıktan bir sınıfı diğer sınıfların üzerine çullandırmayı anlamıyoruz. Biz sınıflararası dayanışma ve âhenk istiyoruz. Türk milletini bir bütün olarak görmek ve onu sevmek Türk milliyetçisinin esas görevidir.

MİLLÎ DEMOKRASİ, DEVLET VE MİLLET VARLIĞINI KORUMA AZMİ DEMEKTİR

Memleketimiz hürriyetçi demokrasi yolunu seçmiş bulunmaktadır. Demokratik düzende millete hizmet yarışı sağlamak maksadıyla ayrı

program ve düşünce sahibi olan vatandaşlar ayrı siyasî partiler kurmaktadırlar. Bütün siyasî partilerimizi Türk milletin evlâtlarının kurmuş oldukları demokratik kuruluşlar olarak görmekte ve selâmlamaktayız. Ancak demokrasinin gereği olan hürriyet nizamı içinde memleket için yararlı görmediğimiz zihniyet ve tutumları eleştirmek her vatandaş için olduğu gibi bizim de görevimizdir.

Ayrıca, memlekette rahat ve huzur ortamını hiç bir zaman için arzulamayan anarşinin kol gezdiği bir Türkiye'yi kendi hayatîyetlerinin devamı için şart sayan komünistler ise, yıkıcı ve bölücü tecavüzlerine başlamışlardır. Bunun içinde üniversite ve yüksek okullarda türlü bahanelerle boykot ve işgallere girişmektedirler. Okullarına normal olarak devam etmek isteyen öğrencileri baskı ve terörle yıldırmakta, hem öğrenci çatışmalarını çıkarıp hem de “faşist saldırı” ithamları ile milliyetçi gençleri suçlamaktadırlar. Fakat memlekette iç huzur ve barışı her şeyin üstünde tutan milliyetçi gençler komünist saldırganların tahriklerine kapılmamaya azamî itinaı göstermelidirler. Zira Türk devletinin varlığını korumada azimli olan milletimiz, devlet düşmanlarının hakkından kanun ve nizamlarımız çerçevesinde gelebilecek güçtedir.

Ancak, Türk devlet ve milletin düşmanları asla unutmamalıdır ki, Türk oğlu bir gün, devlet ve milletin yaşaması için savaşmak zorunda kalırsa, asla vatan bölücülerinin ve millet düşmanlarının göz yaşlarına bakmayacaktır.

Türk Milliyetçilerinin kanun ve nizamlara bağlılığı, Türk devletinin gücüne olan güveni asla istismar edilmemelidir.

Millî Demokrasi İnsan Sevgisini Esas Alır

Dokuz Işığın diğer kaynağı İNSAN SEVGİSİ, İNSAN HAYSİYETİ-NE SONSUZ SAYGI'dır. Türk milleti olarak bizim millî karakterimizin bir hususiyet vardır. Biz Türkler ne başkalarına uşaklık etmeyi, ne de başkalarını uşak olarak kullanmayı kabul ederiz. İnsanlık haysiyetine saygı duymayan, Türk insanına, karşı gönlünde sevgi taşımayan, Türk milletini Türk halkını hor gören zihniyete karşıyız. Dokuz Işıklar olarak bizler Türk halkını, Türk insanını Allah'ın mukaddes bir emaneti telâkki etmekteyiz. İdareci ve aydınların milletimizin bütün fertlerine bu anlayış içinde hizmet etmeleri, hangi mevkide olurlarsa olsunlar, mevki farkı, zenginlik farkı gözetmeksizin herkesin hakkına, hukukuna riayetkâr

olmaları, ancak gönüllerinin insan sevgisi ve insan haysiyetine sonsuz, saygı ile dolu olmasına bağlıdır.

İnsanımızı Sevelim

Her şeyden evvel insanlarımıza hürmet ve insan sevgisi. En ıssız köydeki çoban olsun, şehirdeki çöpçü olsun, fakir esnaf olsun, işçi olsun, veyahut zengin, yüksek mevkili vatandaş olsun; milletimizin, memleketimizin insanların her birini, teker teker, Cenab-ı Allah'ın yarattığı mukaddes bir emanet olarak kucaklamak ve fakirliğine, elbisesinin kirine, yırtıklığına, pejmürdeliğine, düşkünlüğüne aldırış etmeksizin, sevgi ile hürmet ile kucaklamak ve birbirimize sahip çıkmak mecburiyetindeyiz.

İnsanımıza Saygı Duyalım ve Kendimizden Utanmayalım

Anadolu'muzun bir köyünden fakir bir adam çocuğunu okutmuş. Çocuk liseyi bitirmiş, üniversiteyi bitirmiş, babası Avrupa'ya göndereyim demiş, göndermiş Avrupa'ya. Çocuk Avrupa'da okuyor. Özlemiş oğlunu, bir gideyim göreyim demiş. Trene binmiş İstanbul'dan, tabîi memleket işi heybesini almış, içine azığını, memleketten ufak tefek hediyelerini doldurmuş, bir de sepet almış yanına. Yolda susadığında içmek için bir testi de su almış kompartımana.. Paris'e gelmiş, Paris istasyonuna, babasını karşılamak için oğlu da gelmiş. Oğlu babasını şalvarlı, cepkenli, heybesi omuzunda, sepeti, testisi yanında görünce utanmış, saklanmış, kaçmış...

Kendimizden utanmak çok alçalmaktır. Biz o ananın, o babanın çocuklarıyız. O şalvarlılardan, o heybelilerden geldik. O heybeye Batılı aklını oynatırdı. Onun üstündeki o Türkmen ruhunun asaletini gösteren ince işe, nakışa Batılı aklını oynatıyor.

Bundan sıyrılmamız lâzım. Kendi insanımıza yalınayak olsa da, kir içinde olsa da, bit içinde olsa da sahip çıkmamız lâzımdır. O bizim insanımızdır. O maya, aynı asil mayadır. Ona sahip çıkacağız. Kurtuluşumuzun başlangıcı burasıdır. İnsanlarımıza insan sevgisi, insan haysiyetine hürmet zihniyetiyle sahip çıkmak gerekir. Memuruz; karşımıza gelir, dairemize gelir, üstü başı dökülür, belki kirlidir. Ama bizim insa-

nımızdır. İnsandır. İnsan sevgisi ve insan haysiyetine hürmet zihniyeti, insanları horlamadan kulak kucaklamak, insanlara kötülük etmemek, acı çekertmemek, zulümden uzak tutmak baş düşüncemizdir. Ayrıca, millî birlik, bütünlük, vatan sevgisi, millet sevgisi, milliyetçilik şuuru halka, gençlere ve aydınlara tarih şuuru vermek gerekir. Bir milletin gücü bunlardan gelir. İlim, teknik, kültür, medeniyet bunların sağladığı denge ve kuvvet; her şeyden önce milliyetçi, ahlâklı, dünya çapında birinci sınıf ilim adamları, teknisyen yetiştirmekle, ilimde, teknikte kısa zamanda ileri gideceğiz diyoruz!..

HÜRRİYET VE MÜLKİYET

Demokrasi, genel anlamda, hürriyet demektir, Hürriyetin garantisi ise mülkiyettir. Mülk sahibi olmayan insan hür olamaz. Başkalarının emir ve nüfuzu altında kalır. Siyasî tercih ve rey hakkını dahi serbestçe kullanamaz. Bu sebeple bilhassa herkesin çoluk çocuğuyla rahatça oturabileceği, tapusu kendisine ait olacak bir mesken politikası takip edeceğiz. Sloganımız: Her aileye bir ev'dir. Ayrıca çiftçilerimizin ve köylülerimizin insanca yaşayabilmelerini sağlayacak sağlam, dinamik ve millî bir toprak-tarım politikası takip edeceğiz. Dar kapsamlı bir toprak reformu, Türk köylüsünün meselelerini çözemez. Tarım kentleri projemizle köyü, sosyal ekonomik ve kültürel bir birim hâline getireceğiz. Köylerimizde, hastahanelerde, kamu hizmeti gören kuruluşlar, atölyeler açacağız. Elektrik, su ve götüreceğiz; yollar yapacağız.

Siyasî demokrasi, ancak iktisadî demokrasiyle tamamlanabilir. İktisadî demokrasi, bir milletin iktisadî meselelerde serbestçe oy sahibi olabilmesi, iktisadî iktidara, iktisadî kararlara hür bir şekilde katılabilmesidir.

Partimiz, mülkiyeti, millî tabana yaymak amacındadır. Yaygın mülkiyetin olduğu yerde, kölelik ve komünizm barınamaz. Herkesin üretim araçlarına ortak olduğu bir düzende, iktisadî esaret ortadan kal- kar, sömürü kaynak bulamaz. Sömürü, ancak kapitalist ve sosyalist sistemlerde yaşayabilir. Bu sistemlerde mülkiyet ya tamamen devlete ya da bir avuç azınlığa tanınmıştır. Türk milletin bütün fert ve sosyal dilimlerini esas alan Milliyetçi Hareket, mülkiyeti ne devletin, ne de bir avuç azınlığın inhisarın bırakmayacaktır. Devlet ve fert köleliğine paydos diyecek bir sistem kuracağız.

Bu sistemlerde, üretim araçları, özellikle fabrikalar çalışan sosyal dilimlerimizin ortaklığı esasına dayalı MİLLET SEKTÖRÜ içinde milletimizi meydana getiren fertlerin mülkiyetine geçirilecektir. Gerekirse devlet, fabrikalar yapacak, bunları işçi, memur, köylü ve esnafımıza vadeli bir şekilde satacaktır.

Milliyetçi Hareket, Emek - Sermaye barışına inanır. Partimiz, ne emeği sermayeye, ne de sermayeyi emeğe sömürmeyecektir. Sömürünün hâkim olduğu toplumlar millet şuuruna varmamış, sınıf toplumlarıdır. Bizim ülkümüzde, emek ve sermaye sahipleri aynı milletin vazgeçilmez unsurlarıdır. Sınıfçı toplumların esas olan, kapitalist veya komünist partisi diktatoryası, Emek - Sermaye savaşını, sınıf mücadelesini körüklerken Milliyetçi Düzendeki bu iki unsur birbiriyle barış içinde yaşayacaktır.

Ülkücü davamızda Milliyetçi - Ülkücü Gençlik, vatan ve millet bütünlüğüne daima sahip çıkmış, tarihin övgü ile bahsedeceği bir imtihan vermiş ve hâlen de vermektedir. Milliyetçi Büyük Türkiye'nin bu çilekeş, Ülkücü Gençlerini bütün takdir, sevgi ve saygılarımla alkışlıyorum.. Ülkücü Gençlik, vatan ve millet bütünlüğümüzün en güçlü teminatlarındandır.

Mülkiyetsizlik Kölelik Doğurur

“Mal canın yongasıdır” der bir ata sözümüz. Gerçekten de, tarihte köleşmiş insanları inceleyin. Onlar, her şeyden önce, mülkiyetsiz kalmış kimselerdir.

İnsanları mülkiyetsiz bırakanlar, ister fertler, ister zümreler, ister devletler ve hükümetler olsun fark etmez. Çünkü, vereceği netice daima aynıdır:

Demokrasinin ve hürriyetlerin en önemli teminatlarından biri mülkiyetin âdil ve dengeli bir biçimde yaygınlaştırılmasıdır.

Komünist sistemlerde halkın esaret altında oluşunun sebebi bir mülk sahibi olmamasıdır.

Hürriyetin tek garantisi mülkiyettir.

Bizim savunduğumuz Dokuz Işıklı sistemin hedefi Türk milletinin her ferdini mülk sahibi yapmaktır.

a) Millî kalkınmamızı gerçekleştirmek, her Türk ferdini hür yapabilmek için. Türk milletini yeniden teşkilâtlandırmak zorundayız.

b) Vatandaşlarımız arasında parti, mezhep, ırk ve bölge farkı gözetmeksizin karşılıklı sevgi ve saygıya dayanan bağlar dokuyacağız.

c) Bölünme kabul etmez, kutsal bir bütün hâlinde Büyük Türkiye'yi yeniden inşa edeceğiz...

ç) Kapitalizmin zayıf tarafı şudur: Kâr gayesinin yegâne yürütücü kuvvet olması, müteşebbisi gereksiz ihtiyaç maddesi icat etmeye ve bunun ilân, reklâm, propaganda yoluyla kitleye kabul ettirip israfa sebep olur.

d) Bizim sistemimizde tasarruf yapan kimse mülkiyet sahibi olabilmek için her çeşit destek ve himayeye kavuşacaktır.

Milliyetçi Hareket Mülkiyet Hakkına Saygılıdır

Milliyetçi Hareket Partisi, sosyal adalet ilkesini zamanımızın demokratik hukuk devletinin vazgeçilmez unsuru sayar. Bunun için toprak reformu ile mülkiyeti yaygınlaştıracak ve millî gelirin toplumda âdil bir şekilde dağılımını sağlayacak ve Türk insanının haysiyetine yaraşır bir hayat düzeyine ulaşmasını temin edecek her türlü tedbirleri alacaktır. Milliyetçi Hareket Partisi mülkiyet hakkına, karma ekonomiye ve millî menfaatlere hizmet eden özel teşebbüse saygılıdır.

Milliyetçi Hareket Partisi, insan sağlığını korumağa büyük önem verir. Bunun için de genel sağlık sigortası sistemini kurup vatandaşlarımızı hastahane kapılarında sürünmekten kurtararak, insan haysiyetine yakışır bakım ve tedavi imkânlarını temine çalışacaktır.

Emeğe hak ettiği değeri verip, işçinin ve memurun artan hayat pahalılığına karşı korunması için gereken tedbirleri alacağız. Asgarî ücret, kıdem tazminatı ve sosyal yardımlar bakımından çalışanları istenilen düzeye çıkaracağız. Milliyetçi Hareket Partisi emek ve sermaye barışını kurarak işçi ve işverenin, Türkiye'nin sosyal ve kültürel kalkınmasında el ele vererek çalışacaklara sosyal ve iktisadî ortamı hazırlayacaktır.

Yurt dışındaki işçilerimizin gönderdiği dövizleri çar çur edilmekten kurtarıp, ülkenin iktisadî kalkınmasına hizmet edecek yatırımlara haredeceğiz Fabrika yapan fabrikalar kurup, işçinin mülk sahibi olmasını sağlayacağız.

Esnaf ve sanatkârların geçim sıkıntısından kurtarılması ve insan gibi yaşama imkânlarına kavuşturulması için gerekli finansman ve kredi kaynaklarının yaratılmasına büyük önem vereceğiz. Esnaf ve sanatkârların sosyal güvenliğinin yeterli hâle getirilmesi için Bağ-Kur'un daha iyi çalışmasını temin edip, sosyal güvenliklikten bütün vatandaşlarımızın istifade edeceği bir sistem kuracağız.

Nüfusumuzun % 65'inin oturduğu köylerimizi biran önce yol, su, elektrik, okul, hastahane ve cami gibi medenî ve sosyal her türlü hizmetleri getirmek ve köylümüze onuruna yakışır bir hayat tarzı temin etmek başlıca hedeflerimiz arasındadır.

Yer altı ve yer üstü tabiî kaynaklarımızın millî menfaatlerimize en uygun şekilde işletilmesi gereğine inanıyoruz.

Bugün dünyada devletler arasında devam eden savaş iktisadî savaştır. Türkiye'nin iktisadî kalkınmasının ancak sür'atle sanayileşme ile mümkün olacağına inanıyoruz. Sanayileşme, ağır sanayie ve dolayısıyla savaş sanayiine yöneltilmelidir. Bu, aynı zamanda artan nüfusumuza daha çok iş ve istihdam imkânı yaratacaktır. Bize kimseden fayda yoktur. Kendi yağımızla kavrulmamız ve başkalarına el uzatmadan yaşamamız gerekir. Bu, kuvvetli, haysiyetli devlet olmanın vazgeçilmez bir şartıdır.

Yurdumuzda pahalılık, üretici vatandaşlarımızı ve diğer dar gelirli vatandaşlarımızı ağır bir baskı altında tutmaktadır. Köylüler her aldıkları şeyi pahalı almaktadırlar ve fakat yetiştirdikleri ürünlerin değerini bulamamaktadırlar. Resmî olarak tayin edilmiş olan taban fiyatları, piyasada itibar görmemekte ve tüccarın tayin ettiği fiyat üzerinden işlem görmektedir. Bu durum üreticiyi büyük sıkıntılara düşürmüş bulunmaktadır.

DÜNYADA HEM SOSYALİST, HEM DE DEMOKRATİK BİR ÜLKE GÖRÜLMEMİŞTİR

Milliyetçi Hareket, Türk milletinin mutluluk ve hürriyetini sağlamayı gaye edinmiştir. Türk insanına saygı duymayan, onun demokratik, hızlı kalkınma ülküsüne inanmayan ideolojilere karşıyız. Bu münasebetle, insanlığı ebedî kölelik ve esaret zincirleriyle bağlamak isteyen komünizme ve onun takma adı olan sosyalizme, sahte sosyal demokrasilere inanmıyoruz.

Sosyalizmin insanları mutlu, milletleri özgür yaptığı, toplumları kalkındırdığı görülmemiştir. Sosyalizmin demokrasiyle bağdaşması mümkün değildir. Çünkü demokrasi, tartışma, muhalefet ve çok partili bir rejime dayanır. Oysa sosyalizm, sahte bir işçi sınıfıçılığı uğruna muhalefeti ezmeği, tek parti düzenini getirmeği, ülkeyi komünist partisi üyelerinin çiftliği yapmayı amaçlar. Dünyada hem sosyalist, hem de demokratik bir ülke görülmemiştir. Demokratik sosyalizmden bahsedenler ya bilim dışı kalmış cahiller ya da maksatlı maskeli sosyalist komünist heveslere kapılmış maceracılardır. Sosyalist, komünist metodlarla iktidar olmak isteyenlere, sahte bir halkçılık maskesiyle milleti ebedî açlık ve esarete götürmek hevesinde olanlara müsaade edilmeyecektir. Sosyalizm veya demokratik sol maskesi altında devleti, vatan ve millet bütünlüğünü yıkmak isteyen bir avuç sokak çapulcusuna, bilgi fukarasına müsaade etmeyeceğiz. Türk âleminin bağımsız son devleti, güçlüdür. Bütün imkânlara sahiptir. Türkiye halkları sloganıyla, ebedî, bağımsız son Türk devletini yıkmak, parçalamak isteyen hainler, onları kışkırtan, destekleyen cahil ve gafiller, devletin sağlam güçlerine çarpacak, kafaları ezilecektir.

Sol Maceracıdır; Hürriyetleri İstismar Eder

Maceracı, solcu bir parti başkanı, her türlü siyasî terbiye ve iz'anın dışına çıkarak, gittiği yerlerde olay çıkartmakta, Milliyetçi Hareket Partisine saldırmaktadır. Maceracı, solcu bu parti başkanı, Türkiye'deki her türlü anarşinin başı, her türlü kanunsuz eylemin sorumlusu ve kışkırtıcısıdır. Komünistleri affeden, affettiren budur. Anarşistleri, adam öldüren, banka soyan, millî serveti yakan, dinamitleyenleri affettiren, bunların affı için çalışan budur. Bölgecileri, azınlık ırkçıları, mezhep kışkırtıcılarını, hâsılı her türlü bölücü ve bozguncuyu savunan, onlarla ortaklık yapan budur. Şehir eşkıyalarını yanına alıp, otobüslere doldurup, gittiği yerde halkın üzerine ateş açan ve açtıran, halkın üzerine yürüten ve yürüten budur. Bir gün doğa kanunundan bahsedip, her türlü meşru servetin gasp edilmesini ve işgal edilmesini telkin eden, başka bir gün üniversite öğrencilerini boykota çağıran, daha başka bir gün devlet memurunu devlete karşı ayaklanmaya davet eden, kanunsuz ne varsa iktidar hırsı için mübah gören hep bu maceracı, solcu parti başkanıdır.

Sahte Solcular Hüsrana Uğrayacaklardır

Türk milletinin dokuz yüz yıldır üzerine titrediği, kendisine vatan yaptığı bu kutsal topraklar, bir avuç çapulcuya, bölücü ve sahte solcuya bırakılmayacaktır. Dünyanın şuurlu, dinamik her ülkesinde olduğu gibi Türkiye'mizde de sahte solcular, maceracılar, akıl ve ruh hastaları hüsrana uğrayacaklardır. Devletin güvenlik kuvvetleri, Milliyetçi-Ülkücü evlâtları; bölücüyü, maceracıyı, sahte solcuyu, vatan ve millet hainlerini, devlet düşmanlarını kendi kara vicdanlarında boğacak, perişan edecektir.

Kendisini Türk Milliyetçiliğine adanmış Milliyetçi Hareket, terbiyesizi terbiyeli, iz'ansız iz'anlı, hastayı iyi yapacaktır. Her zehirin bir panzehiri vardır. Komünizm, bölücülük ve sahte sol zehirinin panzehiri de Milliyetçi Hareket Partisidir. Milliyetçi Hareket, komünizme, sahte sola settir.

Bu Vatan Bölücülere Mezar Olacak

Milliyetçi Hareket her türlü bölücülüğe, bölgeciliğe, yıkıcılığa, bozgunculuğa karşıdır. Milliyetçi Hareket, millî birlik, millî bütünlük, MİLLÎ DEVLET ilkesiyle gerçekleşebilir. Biz Milliyetçi Hareket Partisi olarak, birleşmiş ve bütünlüşmüş bir devlet anlayışını savunuyoruz. Bu

itibarla, Türkiye Cumhuriyeti Devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür. Meydanda, sokakta, üniversitede, açıkça veya kapalı kapılar arkasında bu devletin ülkesini ve milletini bölmeye kalkışanlar, bunu vaat edenler kahrolacak, bunların kafaları ezilecektir. Türkiye halklarından bahsedenler, hüsrana uğrayacak, pişman olacaktır. Atalarımızın, büyük Türk milletinin, yüzlerce yıllık mücadelesi sonucu, kan akıtarak, çile çekerek bizlere emanet ettiği bu vatan, bölücülere mezar olacaktır. Bilgehanların, Fatihlerin, Atatürk'ün bağrından çıktığı bu büyük milleti halklara bölüp komünist emperyalizmin kucağına atmak isteyenler karşılarında demokrasi, meşru nizam âşığı, Ülkücü Türk milletini bulacaktır.

“Türkiye Halkları” Sözünü Yurdumuzda Söyletmeyeceğiz

Milliyetçi Hareket, cumhuriyet sınırları içinde yaşayan, kendini Türklüğe adanmış herkesi Türk sayar. Milliyetçi Hareket bölücü değil, birleştirici, bütünleştiricidir. Milliyetçi Hareket Hitler ırkçılığını, faşizmi reddettiği kadar, Türkiye halkları sözleri içinde azınlık ırkçılığı yapan zihniyeti, azınlık ırkçılığına yataklık yapan sahte solu da reddeder. Sahte solla, onun lideriyle, komünist eşkıyalarla kol kola yürüyen azınlık ırkçılığına hayat hakkı tanımayacağız. Türkiye halkları sözlerini yurdumuzda söyletmeyeceğiz. Türkiye’de Türkiye halkları yoktur, yalnız ve yalnız ebedi, büyük Türk milleti vardır.

Milliyetçi Hareket gerçek demokrasiden, hürriyetçi parlamenter rejimden yanadır. Bu sebeple biz, Milliyetçi Hareket olarak, faşizme de, komünizme de karşıyız. Faşizme, komünizme karşı olduğumuz kadar, demokratik milliyetçiliğe inanmış partimize, siyasî cinnet ve ahlâk buhranı içinde saldıran sahte sola, onun külhanbeyi, delikanlı başkanının çarpık marazî zihniyetine de karşıyız.

Sahte sol, Bolşevik⁸³ metodlarından, komünist kışkırtmalarından, azgın saldırmalardan vaz geçmeli, gerçek demokrasinin sınırları içine

83 **Bolşevik:** 1903 yılında düzenlenen Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi’nin İkinci Kongresi’nde Lenin ve Maratov arasında yeni kurulmakta olan partinin üyelik tanımı üzerine başlayan görüş ayrılığı sonucu yaşanan ayrışmada Lenin yanlısı grup kastedilir. Kongrede Lenin yanlıları çoğunlukta olduğu için Rusça “çoğunluk” anlamına gelen “Bolşevik” olarak, azınlıktaki Martov yanlıları da Menşevik olarak

çekilmeli; mezhepçilik kışkırtmalarından, bölgesilik istismarından geri durmalıdır.

Milliyetçi Hareket Büyük Türkiye'nin Mimarıdır

Büyük Milletim;

Tarih sana her zaman “Büyüklik” unvanını vermiştir. Tarihte küçül-meyen tek millet sensin. Medeniyet, kültür, askerlik, teşkilâtçılık denince akla Türk gelir. Çağlar açan, çağlar kapatan sensin. Senin büyüklüğüne uygun yiğit, çilekeş, Ülkücü evlâtların bugün de senin büyüklüğünü korumak, onu yaşatmak için savaşmaktadır. Yarının yeni çağlarını, teknolojiye, ilimde, kültürde senin Ülkücü nesillerin açacaktır. Ülkücü genç, Ülkücü öğretmen, Ülkücü işçi, Ülkücü memur, Ülkücü köylü, seni her alanda yüceltecektir. Büyük Milliyetçi Türkiye’yi kurmaya yeminli milyonlarca Ülkücü, el ele, kafa kafaya, gönül gönüle çalışmaktadır. Milliyetçi Hareket, büyük Türkiye’nin kurucusu, mimarıdır. Büyük Tür-kiye bu birini seven, birbirini sayan, Türklük gurur ve şuuruyla birbirine kaynaşan insanların ülkesi olacaktır Milliyetçi Büyük Türkiye’de insan insanı ezmeyecek, horlamayacak, sövmeyecektir. Milliyetçi Hareket kalkınmış, büyük sanayi toplumu hâline gelmiş, barış ve huzur içinde yaşayan, sosyal adalete dayalı Milliyetçi Türkiye’yi mutlaka kuracaktır. Milliyetçi Hareket, hastaya hastahane, köylüye toprak, esnafa kredi sağlayacaktır. Milliyetçi Hareket ülkemize bereket getirecektir.

Solun Halkla Alâkası Yoktur

Büyük Türk milleti,

Çok partili siyasî hayata girdiğimiz günden beri birçok iktidarları, bu arada Cumhuriyet Halk Partisini denedin. CHP zulüm, işkence, açlık, kıtlık, stokçuluk, karaborsacılık, karne devrini yaşatan bir iktidar olmaktan başka bir şey yapmamıştır. CHP iktidarları döneminde, halktan vergi almak, vergi veremeyenin malını sattırmaktan, pahalılıktan başka bir şey yapmamıştır. Bu parti, bu son iktidarı zamanında da, pahalılık,

adlandırıldılar. Kongreden sonra iki taraf arasında birleşme girişimleri olsa da birleşme gerçekleşmedi ve 1912 yılında kesin ayrıldılar. Bolşevikler, 1017’de ile iktidarı ele geçirdiler ve Sovyetler Birliği’ni kurdular. Sovyetler Birliği ancak 70 yıl kadar ayakta kalabildi.

kışkırtma ve enflasyondan başka hiç bir icraatta bulunmamıştır. Sol, kararsız, plansız, beceriksizdir. Sol, vatandaşın meşru kazancını, alın terini, elde ettiği servetini kendi militanlarına dağıtmaktan başka bir iş yapmaz.

Sol, bir de sahte oldu mu, demagoji ve maceradan kendini kurtarıp, halka, millete hizmet etme fırsatı bulamaz. Solun halkla alâkası yoktur. Solun ağzındaki halk lâfi sahtedir. Halk diye halkın kanını emen, halka zulüm yapan tek ideoloji, sol ideolojidir. Sol halkın kanına susamış, azgın bir sülük, zalim bir vampirdir.

Sahte solun, maceracı solcuların, komünistlerin karşısında duracak en güçlü, en kuvvetli parti Milliyetçi Hareket Partisidir. Sahte solu, azgın komünizmi, bölücü ve yıkıcıları yok etmek Milliyetçi Hareketi iktidar yapmakla mümkündür. Milliyetçilerin partisi Milliyetçi Hareket Partisidir. Komünizme, sahte sola karşı, Milliyetçi Hareket’te bütünleş.

Milliyetçi Hareket Ve Gayesi

Gayemiz, milletimizin bütün fert ve sosyal dilimlerini mutlu kılacak **Milliyetçi Büyük Türkiye’yi kurmaktır**. Millet egemenliğinin sembolü olan demokratik milliyetçiliği, Türklük şuuru içinde devletin ve devlet kuruluşlarının hâkim felsefesi yapacağız Cumhuriyet Türkiye’sini en kısa zamanda kalkındırıp, çağdaş sanayi toplumu hâline getireceğiz. Millî Devlet - Güçlü İktidar ilkesine uygun olarak, köylümüzü, işçimizi, esnafımızı, memur ve işverenimizi, MİLLÎ ÜLKÜLER ETRAFINDA TOPLAYIP BÜTÜNLEŞTİRECEĞİZ. Tarihin büyük millet olarak kabul ettiği, Türk toplumuna, âdil, haysiyetli ve millî bir düzen getireceğiz. Türklüğün engin mazisine, üstün kültür ve medeniyet hazinesine yaraşır dürüst ve şerefli bir yönetim kuracağız.

Büyüklik ve zenginlik Türk milletinin aslî vasıflarıdır. Cihan İmparatorlukları kurmuş büyük Türk milletinin özlemi, tekrar büyümek, BÜYÜK MİLLET, GÜÇLÜ DEVLET OLMAKTIR. Partimiz, milletimizin hakkı olan büyüme özlemini bütün yönleriyle gerçekleştirecektir. Mazide büyük olan bir millet, gelecekte de büyük olacaktır. Yeter ki, bu büyüklüğü görmüş, anlamış milliyetçi bir kadro, milliyetçi bir parti iktidar olabilsin.

Komünistler, Milliyetçi Gençliğe İftira Ediyorlar

Komünistler, kendi kötü niyet ve emellerini efkâr-ı umumiye den gizlemek için bütün propaganda vasıtaları ile Milliyetçi ve Ülkücü Gençleri “anarşinin sebebi” olarak göstermeye çalışıyorlar. Bilerek veya bilmeyerek bu propagandaya âlet olan bazı hâin ve gafiller de çıkabilir.

Komünistlerde ve onlarla işbirliği yapanlarda eskiden beri şöyle bâtl bir iddia vardır: Memlekette solcu gençlerle milliyetçi gençler birbirleriyle çatıştıklarından anarşik olaylar meydana gelmiştir. Gerek 12 Mart’tan önce, gerek sonraki idareler solculara karşı haksızlık etmişler, onları hapslere doldurmuşlar, fakat milliyetçilere iltimas etmişler, onları kayırıp dokunmamışlardır. Bugün de sayın Ecevit bu görüşü savunmaktadır. Hâlbuki gerçekler bambaşkadır. Bir defa hem gaye, hem eylem itibarıyla, her iki topluluk arasında büyük farklar vardır. Komünistlerin gayesi silâhlanmak, kanlı bir komünist ihtilâli yapmak, bir taraftan Türkiye’yi bölgencilik esasına göre parçalayıp, ayrı devletlere bölmek, Türkiye’de komünist bir rejim kurmaktır.

Bugün de bu gayeyi güdüyorlar...

Milliyetçi gençler ise Türk vatanının bölünmezliği ve Türk milletinin birliğinin korunması gayesini güdüyorlar. Ve hukuk düzeni çerçevesi içinde memleketin kalkınma mücadelesinin yürütülmesini istiyorlar. Komünistler üniversite özerkliğinden yararlanarak geniş ölçüde silâhlanmışlardır. Ve silâhlı gerilla faaliyetine girişmişlerdir. Adam kaçırmak, banka soymak, adam öldürmeler, polis karakollarını basmalar, vapur batırmalar, fabrika, bina dinamitlemeler, kültür sarayını yakmalar, Korgeneral Erçikan’ın⁸⁴ evine bomba koymalar, Orgeneral Eken’e⁸⁵ saldırlar. Nurhak dağlarında⁸⁶

84 12 Mart 1971’de Süleyman Demirel Hükûmetine verilen muhtıradan önce 9 Mart’ta sol cunta darbe yapacaktı. Korgeneral Atf Erçikan, sol cuntayı, toplantılarında gizli kayıt yaparak ortaya çıkarmış, sonra 11 Nisan 1971’de Ankara’daki evine bomba atılmış ve ardından sıkıyönetim ilân edilmişti.

85 Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) kurucuları Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan’ın idamlarının önlenmek için, Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Kemalettin Eken’e, 4 Mayıs 1972’de Reşit Galip Sokağındaki evinden çıkarken 4 THKO militanı suikast düzenlemişti. Org. Eken, ayağından yaveri Yarbay Adnan Coşkun başından, şoför er Mustafa Baş ve nöbetçi Zeki Yaşar da çeşitli yerlerinden ağır yaralanmışlar, er Mustafa baş, daha sonra hayatını kaybetmişti.

86 Burada komünist militanlar Sinan Cemgil ve arkadaşlarının Kahraman Maraş-Elbistan yakınlarındaki Nurhan Dağlarına çıkışı kastediliyor. 31 Mayıs 1971’de Sinan Cemgil ve arkadaşları jandarmayla girdikleri çatışmada öldürüldüler.

çete kurmalar, bunlar Dev-Genç⁸⁷ ve komünist topluluğun hareketleridir... Ve hepsi kanunlarda yazılı olan suçlardır.

Komünistler Marksist fikir taşıdıkları için değil, yani Türkiye’de fikir özgürlüğü tanınmadığı için değil, kanunlarda suç olarak yer almış bu hareketleri yaptıkları için tutuklanmış ve mahkemeye sevk edilmişlerdir.

Milliyetçi gençler kanunlara aykırı bu gibi hareketlerin hiç birini yapmamışlardır... Komünistler veya onlara arka çıkanlar, milliyetçilerin kayrıldıklarını, sadece solcu ve komünistlerin hapislere atıldığını propaganda ediyorlar.

Bu sakat bir mantıktır. Suçsuz olan masum insanlara durup dururken dokunmak mümkün değildir. Bunlar, memleketin, idarecilerine, savcılarına ve hâkimlerine güvenmiyorlar mı? Herkese “yargı organlarının” kararına saygı duyulması gerektiği hususunda ders vermeye kalkışanlar, her şeyden önce kendileri ıslâha muhtaç görünüyorlar.

Medenileşme, Yabancılaşmadan Çağdaşlaşmadır

Tanzimattan bu tarafa, medenileşmeyi, kalkınmayı, hep başkalarına benzemek zanneden pek çok taklitçi gayretin nasıl semeresiz kaldığını ve millî hayatımızda ne çetin problemler ve ağır yaralar meydana getirmiş bulunduğunu tecrübelerimizle görmüş bulunuyoruz.

Şahsiyetsiz, ruhsuz, bedavacı “aydın” tipinden milletimiz iğrenir duruma gelmiştir. O, yeni bir neslin, yeni bir münevver tipinin hasretini çekmektedir. Bu, Türk’e ve İslâm’a ters düşmeyen bir entelektüel demektir, Türk kalarak, Müslüman kalarak çağdaşlaşmanın lüzum ve zarureti inlanmış ve bunu her şeyden önce kendinde gerçekleştirmiş bir kimse, demektir.

Milletimizin hızla kalkınması, ilimde, teknikte ve medeniyette en ileriye gitmiş, güçlü bir varlık hâline gelmesi zorunluluğuyla karşı karşıyayız. Büyük devletlerin dünya üzerinde hâkimiyet kurma mücadelesinin yürütüldüğü en önemli bir bölgede yaşamaktayız. Türk topraklarının stratejik, ekonomik değeri çok büyüktür. Çevremizde yaşayan komşu

87 Dev-Genç, açılımı Devrimci Gençlik Derneği’dir. 12 Mart 1971 Muhtırasından önce üniversite işgallerinde etkili rol oynamıştı. Son genel başkanı, sonra PKK’lılarla birlikte parti kuran Ertuğrul Kürkçü idi.

milletlerle kavgalı geçmiş uzun bir tarihimiz vardır. Ve yeryüzünde çok eski çağlardan beri sürüp gelen çok çirkin ve merhametsiz bir kanun; bugün de yürürlükte bulunmaktadır. Bu kanun “Hak kuvvetindir” kanunudur. Türk milleti binlerce yıllık şerefli yaşayışı boyunca hakka ve adalete inanmış, bağlanmış olmakla beraber bu çirkin ve sevimsiz dünya realitesini değiştirmek elimizde değildir. Çeşitli zenginlikler ve çok önemli bir bölgede bulunan bu güzel topraklar üzerinde hür ve bağımsız olarak devletimizi devam ettirebilmek için kuvvetli olmağa mecburuz. Haklarımızı koruyabilmek, kendimizi saydırabilmek için kuvvetli olmanın hem de en kısa zamanda silkinip yükselmenin yollarını açmağa mecburuz.

Milliyetçilik duygu ve şuurunun ilim, irfan, ahlâk ve nizam anlayışı ile mücehhez olarak iktidar olmasını istiyoruz. Merde de namerde de muhtaç olmadan yaşayan bir Türkiye görmek istiyoruz.

Bir millet için kalkınmanın, yükselmenin, refahlı ve güçlü olmanın dayandığı ana temeller şu birkaç esastan ibarettir:

Gençliğin ve milletin kuvvetli milliyetçilik duygusu ve şuuruyla dolu bulunması, sağlam ahlâk ve yüksek bir manevî hayat sahibi olması ilim ve teknikte, kültürde en yükseğe çıkmış bulunmasıyla, sanayileşmiş olması, gerek tarımda ve gerek sanayide modern, kitlevî çok üretim sağlaması gerekmektedir. Fakat bütün kalkınma, yükselme çabalarından önce bir milletin millî birlik ve bütünlük içinde bulunması şarttır.

Milliyetçi Hareket Partisi Türkiye’de yeni bir çağ açmış olan partidir. Bölge, mezhep ve ırk ayrımını kabul etmeksizin Türk milletinin bölünmez ve kutsal bir bütün olduğu davasının mücadelesini açmış olan partidir. Milyonlarca şehidin kanları pahasına bize atalarımızdan miras kalmış olan Türk vatanının bölünmezliğinin savaşçısı olan bir partidir. Büyük atalarımızın kutsal emaneti olan Türkiye Cumhuriyeti’nin bütünlüğünün korunması ve ölümsüz olarak yaşatılması mücadelesinin hareketidir.

Milliyetçi Hareket yeni bir doğuştur. Başkalarını körü körüne taklit etmek yerine kendi millî benliğimizi koruma ve kurma hareketinin yeniden doğuşudur. Yabancılar avuç açarak yardım dilenmekten kurtulup kendi emeğimize, kendi gayretimize, kendi varlığımıza sığınma iradesinin doğuşudur.

Şimdiye kadar milletimizin muhtaç olduğu büyük hamleler yapılamamıştır. Çoğunlukla yabancı çevrelerin planı ve etkisi ile idarecileri-

mizin ve milletimizin dikkatleri ana davalarımızdan başka taraflara ve kalkınmamızla hiç ilgisi olmayan önemsiz çekişmelere sürüklenmiştir. Son yıllarda yurdumuzda ortaya çıkmış olan sağ-sol, gerici-ilerici ve buna benzer uydurma kışkırtmalarla milletimizin değerli gayretleri, zamanları boşa harcanmış ve memleketin insanları birbiri ile boğuşturulmuştur. Bunların ağır sorumluluğu devletin ve milletin başında bulunan yöneticilerdedir. Türkiye tüm tabiat değerleri ve güzellikleri ile Eskimolardan yamyamlara kadar bütün dünyanın dikkatini ve arzusunu çeken bir ülke olmakla daima gurur duyduğumuz, milletimizin de tarih ve insanlık camiası içinde seçkin bir yeri vardır. Bilhassa bugün Türk Milleti iç ve dış tehlikelere karşı varlığını koruyabilmek ve geliştirebilmek için kuvvetli olmak zorundadır. Bu kuvvetiyle gücü önce kendi bünyemizde aramalı ve hazırlamalıyız. Anadolu yaylasının jeopolitik direktifini Türk milletinin büyük ve kudretli devlet kurma irade ve kabiliyetini hiç bir zaman hatırdan çıkarmamalıyız. Unutmayınız ki Türk milleti bugün her zamankinden daha fazla birlik ve beraberliğe ihtiyaç duymaktadır. Birbirimizin kusurlarını aramak yerine, noksanlarımızı gidermeğe, birbirimize sevgi ve saygıyla bağlanmaya çalışmalıyız. Müşterek tarih ve müşterek kaderimizle beraber ülkümüz de bugün bize bunu emretmektedir. Asla şüphe etmeyiniz ki her karış toprağı şehit kanı ile yoğrulmuş olan bu güzel ve büyük vatanın bütünlüğüne yönelen her türlü sömürücü, ayırıcı, kin ve intikam tohumları mutlaka kuruyacak ve kurutulacaktır. Dava adamları, o davanın şartlarını ve gereklerini kendi kişiliklerinde yaşamazlarsa o davayı bir adım ileri götüremezler. Önemle hatırlatmak isterim ki, Türk milleti omuzlarında yalnız kendi kaderini değil, insanlığın da kaderini taşımaktadır. Çünkü Türk milleti insanlığa iyiliği tavsiye etmek, kötülükten vazgeçirmek için yaratılmıştır. Buna en büyük şahit tarihtir. Ne yazık ki insanlığa ışık tutan büyük Türk milleti başka milletleri taklit ve kopya etmiş, millî varlığında büyük yaraların açılmasına sebep olmuştur.

En geniş anlamda Türk milletine çağırımız şudur: EY BÜYÜK TÜRK MİLLETİ, KENDİNE DÖN.

MİLLİYETÇİ VE ŞAHSİYETÇİ KALKINMA MODELİ

Yurdumuzun, vatanımızın, Türkiye'mizin hızlı ve dengeli bir kalkınmaya ihtiyacı vardır. Kalkınmayı sağlayıcı yatırımlar yapmak, sermaye birikimini sağlamak, muhtaç olduğumuz kadroyu hazırlamak zaruridir.

İşte, memleketimizin muhtaç bulunduğu kalkınmayı, ithal edilmiş sistemlerle gerçekleştirebileceğimize asla inanmıyoruz.

Taklitçiliği bir tarafa bırakarak, Türk milletinin tarihinden, Türk milletinin manevî değerlerinden gelen, Türkiye'nin bugünkü şartlarını göz önünde bulunduran, modern ilmi ve modern teknoloji rehber edinen, yüzde yüz yerli, yüzde yüz millî bir doktrin ile Türkiye'nin kalkınmasının mümkün olacağını iddia ediyoruz.

Bunun içindir ki böyle bir doktrin ile milletin hizmetine koşmaya karar verdik. Bu doktrinin adı DOKUZ IŞIK DOKTRİNİ'dir! Doktrinimizin temeli Türklük şuuru ve gururu ile İslâm imanı, İslâm ahlâk ve faziletidir. Türk milleti 1300 yıldan beri Müslümanlıkla müşerref olmuş ve bütün ahlâkî, manevî değerlerini İslâm imânı, İslâm inancı temeline oturtmuştur. Türk'ü Müslümanlıktan ayrı düşünmek mümkün değildir. Müslümanlık Türk milletinin ruhu, Türklük de bedenidir. Dokuz Işık'ın temeli budur. Türklük gurur ve şuuru, İslâm imanı, İslâm ahlâk ve fazileti DOKUZ IŞIK'a temeldir. Yine Dokuz Işık'ın temeli —ki bu söylediklerimizin içinde bu davadır— insan sevgisi, insan haysiyetine sonsuz hürmet zihniyeti...

Memleketimiz bugün istikrarsızlıktan, gevşeklikten, huzur yokluğundan, asayiş yokluğundan, vurgunculuktan, karaborsacılıktan, hırsızlıktan, tefecilikten, haksızlıklardan, adaletsizliklerden bunalmış vaziyettedir.

İnsanlar sıkıntıya katlanabilirler. Yorgunluğa, meşakkate katlanabilirler; fakat haksızlığa katlanamazlar! İnsanları mutsuz eden en mühim durum: Haksızlığa uğraması, haksızlık görmesi, haksızlık ve adaletsizliklerle karşılaşmasıdır. İşte, toplumumuzun sıkıntısını çektiği mühim durumlardan birisi de, haksızlık ve adaletsizliklerin toplumumuzda yer almış olmasıdır. Devlet otoritesine, kuvvetli bir devlet otoritesine ihtiyaç vardır. Devlette devamlılık, adalet, tarafsızlık, istikrar ve sür'at gerek. Bizim devlet, idaremizde çok ağır bir işleyiş vardır Çok ağır bir işleyiş!

Türk milleti, milliyetçi Türk gençliğinin omuzları üzerinde kalkınacaktır*

Milliyetçiler; yıkıcı ve bölücülere karşı mücadele etmeye, anayasayı ayaklar altına alarak Türk ordusuna dil uzatanların gerçek yüzlerini ortaya çıkarmaya dün olduğu gibi bugün de azimlidirler. Milliyetçi gençlik hiç bir zaman kanun sınırlarının dışına çıkmamış, devletimizin yaşaması için ve şer kuvvetler tarafından yıkılmaması için, her türlü fedakârlığı göstererek, mücadele etmiştir. Milliyetçi gençler bu mücadelelerini bundan sonra da yukarıdaki hususları göz önüne alarak dikkatli ve uyanık bir şekilde ve meşru yollarla devam ettireceklerdir. Milliyetçi Türk Gençliğinin varlığı Türk devletinin devamlılığı konusunda endişe duyanlar için teminat teşkil etmektedir.

Türk devletinin vatan içi birliğinin ve bölünmezliğinin temini, hukukun üstünlüğü ilkesinin yerleşmesi temel prensiplerimizdir. Bu yolda sonuna kadar mücadele edeceğiz...

Milliyetçi Hareket Partisi'dir ki, Türk insanının insan enerjisini seferber etmeyi, Türkiye'nin kurtuluşu için en büyük güç kaynağı olarak görmektedir. Bu da Türk insanının imanını, inancını, manevî değerlerini dikkate alarak, onun gönlünü hoş ederek, ona tehlikeleri göstererek, ihtiyaçlarını anlatarak, birtakım kâğıt üzerinde kalan veyahut yabancı memleketleri taklit ederek onların kendi bünyelerine göre ortaya koymuş oldukları birtakım esasları elinin tersiyle bir kenara atarak kendi millî bünyemizin ihtiyaçlarını dikkate alarak, memleket insanlarının maddî,

* Bu bölüm, müellifi tarafından 1973 seçimlerinden hemen sonra kaleme alınmıştır.

manevî enerji ve varlığını Türkiye'nin kurtuluşu için, yeni Türkiye'nin inşası için seferber etmek mecburiyeti vardır. Ancak bu sayede Türk milleti çağlar üzerinden sıçratılabilir ve modern, ileri milletlerin bugün adımını atmış oldukları atom çağına, uzay çağına, Türkiye'yi de daha fazla gecikmeden sokabiliriz ve onlara yetiştirebiliriz. Aksi hâlde girilen bütün faaliyetler hedefsiz kalır, bugüne kadar kaldığı gibi. **“Kalkınma hızı şu kadar, memlekette şu kadar yatırıma giriştik”** diyenler var. Geçmiş iktidarlardan **“Biz şu kadar iş yaptık”** diyenler var, yapmışlardır. Ama bu yaptıkları Türk milletini ve Türkiye'yi ileri milletlerin safına yetiştirmeye yeterli değildir. Bir adamın yüz lira sermayesi olsa, bir adamın da yüz milyon lira sermayesi olsa her ikisi de yüzde on kârla iş yapsalar yüz lira sermayesi olan yüz milyon lira sermayesi olana ne zaman yetişir? Türkiye bugün yüz lira sermayesi olan, diğerleri yüz milyon lira sermayesi olan durumdadır. Kalkınma hızı yüzde 7'dir. Ötekinin de yüzde 7 veya yüzde 3-4'tür. Ne zaman yetişir Türkiye? Geçmiş yıllarda iktidarda bulunmuş olan başbakanlardan bazıları **“İki bin yılında Türkiye'yi kabul ettiğimiz beş yıllık planlarla bugünkü İtalya'nın durumuna getirmiş olacağız.”** diyorlar. İki bin yılında Türkiye'yi bugünkü İtalya'nın durumuna getirmekle öğünen devlet adamları Türkiye'yi kurtaramaz, kalkındıramaz. Bunun için diğer siyasî partilerle, bu partilerin yöneticileriyle memleketin kalkınma davalarında aramızda büyük farklar vardır. Onlar Türk milletinin büyümesini, büyük olmasını, korkulacak bir düşünce olarak kabul ediyorlar. Onlar için iki bin yılında İtalya'nın bugünkü durumuna gelmek, çok övünülecek bir durumdur. Bizce; her millet için büyüklük; büyük olmayı düşünmek ve büyümek için her manada maddî-manevî, ilmî, medenî, sınaî her alanda büyümeyi düşünmek en mukaddes bir haktır. Bu bir suç değildir. Büyümekten korkmaya lüzum yoktur. Büyüklüğü düşünmek, büyüklüğü istemek suç değildir; her millet için hak olduğu gibi Türk milleti için de haktır. Hattâ Türk milleti için her milletten daha çok büyük olmak daha haklı bir davadır. Bu şartlar içinde memleketimizde çevrilmiş olan yabancı faaliyetler Türklüğü bölmek, parçalamak isteyen fesat hareketleri ve bunların hepsinin üstünde, hepsinden tehlikeli olan yabancı ideoloji istilâları, yabancı kültür istilâları söylediğim tutum, zihniyet ve durumda olan partiler tarafından, parti liderleri tarafından önlenemez. 1971'in 12 Mart'ından önce komünizm Türkiye'yi ele geçirmeye karar verdi. Tabii bunun arkasında Rus emperyalizmi var. Rus emperyalizmi

1917'den itibaren eline tarihte görülmemiş müthiş bir silâh geçirmiştir. O zamana kadar Çarlar idaresi Rus emperyalizmini Hristiyanlığın arkasına gizlerdi. 1917'den itibaren ellerine başka müthiş bir silâh geçirdiler. Bu silâh komünizm ideolojisi, komünizm doktrini. Bu silâh ustaca kullanılarak, seçilen kurbanlar kendi esaretleri, kendi boyundurukları altına alınmaktadır. 1968 yılında Çekoslovakya; komünizmi, sosyalizmi benimseyen bir devlet olmakla beraber, Rusya'daki tatbikatından farklı bir uygulamaya girmiştir⁸⁸. Sovyet Rusya buna dahi tahammül gösteremedi. Rus orduları peşine taktıkları peyk devletlerin komünist ordularıyla beraber Çekoslovakya'yı hemen, dört taraftan işgal altına aldılar. O zaman biraz daha liberal bir sosyalizm uygulamaya girişmiş olan o zamanki Çekoslovakya Lideri Dubçek'i iktidardan uzaklaştırdılar. Bu hareketi yapan Sovyetler ortaya yeni bir doktrin sürdü. Bu doktrinle Brejnev diyordu ki: **"Sosyalist olan hiç bir ülke kendi arzusuyla bu kadar iyi bir yönetim olan sosyalizmden ayrılamaz. Sosyalist olan bir ülke sosyalizmden vazgeçip başka bir rejime kalkarsa bu demektir ki orda yabancı kuvvetler bir fesat çeviriyor. Onun için sosyalizmin ana ilkesi olan Rusya sosyalist olan hiç bir ülkenin sosyalizmden çıkmasına, halkın işgal edilmesine müsaade etmez."** Brejnev doktrinini⁸⁹... Bu doktrinin başka bir maddesi de **"Devletlerin hâkimiyetini**

88 Bkz. 28. Dipnot: 1968 Çekoslovakya Olayları.

89 **Brejnev ve doktrini:** (1906-1982) Leonid İliç Brejnev, Sovyet devlet adamıdır. Kamenskoye'de (Ukrayna) doğdu. 1931'de komünist partisine girdi. Bir metalürji enstitüsünü bitirip Dnepropetrovsk'te 2 sene mühendislik yaptı. 1938'de partide sürekli kadroya alındı. Prezidyum tarafından 1941'de albaylığa, 1944'te tümgeneralliğe yükseltildi. 1942 yılında 4. Ukrayna cephesinin siyâsi idaresini üstlendi. Brejnev, 1950'de Moldova Komünist Partisi'nde parti birinci sekreterliğine getirildi. 1952'de Sovyetler Birliği Komünist Partisi merkez komitesine ve parti sekreterasına girdi. Prezidyuma yedek üye seçildi. 1953'te partinin bu merkez organlarından uzaklaştırılarak Kazakistan'a sürüldü. 1956'da, eski görevlerine yeniden döndü. Merkez komitesi prezidyumu asıl üyesi oldu. 1960 yılında, Sovyet yüksek prezidyumu başkanı sıfatıyla devletin başına geçti. Bu görevi bıraktıktan sonra, 1964'te parti birinci sekreterliğine yükseldi. Yüksek Sovyet Prezidyumu başkanı olan Podgorni ile birlikte Sovyet Devletinin ortak yönetiminde yer aldı. SSCB anayasasını hazırlama çalışmalarını yönetti. 1966'da yapılan yirmi üçüncü Kongrede Leninci ilkelere bağlılığını ilan etti. 1976'da mareşal oldu. 1977'de Podgorni'nin yerine Yüksek Sovyet Prezidyumunun başına getirildi. Böylece bütün muhaliflerini tasfiye etti. 1968'deki Çekoslovakya ayaklanmasını Vaşova Paketi üyesi beş devletle bastırdı. (Brejnev Doktrini). ABD başkanı Nixon ile Salt-1 antlaşmasını imzaladı. Başkan Carter ile Salt II Antlaşmasını 1979'da sonuçlandırdı. Babrak Karmal önderliğindeki Afganistan Demokratik Halk Partisi'ne karşı silahlı direniş örgütleyen ABD müdahalesine karşı

sınırlı hâkimiyet, sınırsız hâkimiyet” diye ikiye bölmesidir. Sovyet Rusya için hâkimiyet sınırsızdır. Diğer devletler için sınırsız hâkimiyet olamaz, onların hâkimiyeti sınırlıdır. Sınırsız hâkimiyet ana sosyalist ülkenindir. Ufak sosyalist ülkelerin hâkimiyetleri sınırlıdır. Ana sosyalist ülke, ufak sosyalist, ülkelerin hâkimiyetlerine her zaman karışabilir, müdahale edebilir. Sadece bu doktrinle sosyalizmi kabul eden bir ülke doğrudan doğruya Sovyet Rusya’nın esaretini kabul etmiş demektir. İşte Türkiye’de uygulanmak istenen komünizm ideolojisi Türkiye’yi bu yollarla esarete, bu yollarla köleliğe, bu yollarla uşaklığa götürmek gayesi güden bir harekettir ve arkasında mutlaka dünyanın en kanlı emperyalizmi vardır. Türkiye NATO üyesi bir devlettir. Bugün için Türkiye’ye dışarıdan kaba kuvvet kullanarak girmek mümkün değildir. Ama içerden komünizmi ele alarak bir komünist iktidar getirildiği takdirde **Varşova Paktı**’na katılabilir, kapılarının kilidini açabilir. Oynanan oyun budur. Bunu 12 Mart’tan önce de oynadılar. Zamanın iktidarı tehlikeyi görmedi, kendilerini ikaz ettiğimiz zaman **“Evham gösteriyorsunuz, biz her şeyden haberliyiz.”** dediler. **“Sokaklar yürümekle aşınmaz.”** dediler. Kendilerine: **“Bu hareketin arkasında başka şeyler vardır. Üniversite muhtariyetinden faydalanarak orada teşkilâtlanmak, Ankara, İstanbul sokaklarını ele geçirmek ve o yoldan hükûmeti ele geçirmektir.”** dediğimiz zaman, **“Efendim biz her şeyden haberliyiz. Her tedbiri aldık”** gibi cevaplar verdiler. Yani yürütülen ideoloji sava-

1979’da Demokratik Afganistan Cumhuriyeti yönetimi tarafından Sovyetler Birliği’nden yardım talep edildi. Bunun üzerine Afganistan’a Sovyet askerleri girdi. Moskova’da öldü

Brejnev Doktrini: Sosyalist/komünist bloğa dâhil ülkelere herhangi birinde rejimi tehlikeye düşürecek bağımsızlık hareketlerine göz yumulmaması gerektiğini, ayrıca herhangi bir ülkeye sosyalist rejimin yerleştirilebilmesi için diğer sosyalist ülkelerin müdahale hakkı bulunduğunu savunan doktrin ve Sovyetler Birliği’nin herhangi bir sosyalist ülkede rejim karşıtı bir gelişmeye karşı o ülke ve diğer sosyalist ülkelerdeki düzeni korumak amacıyla “büyük ağabey” olarak müdahalesini öngören siyasi görüş. Eisenhower Doktrini’nin SSCB versiyonu olarak düşünülebilir. 1956 Macaristan, 1968 Çekoslovakya ve 1979 Afganistan müdahaleleri bu doktrin çerçevesinde gerçekleştirilmiş müdahaleler olarak değerlendirilmektedir.

Brejnev Doktrini, gerçekte genel sekreter Leonid Brejnev’in 13 Kasım 1968 tarihli Varşova nutkunda vurguladığı bir politika anlayışı olup, batılı uzmanların “Brejnev Doktrini” olarak adlandırdığı bir eylem anlayışıdır. Brejnev, söz konusu tarihte yaptığı konuşmanın bir bölümünde şöyle demiştir:

“Eğer sosyalizme düşman olan unsurlar, bazı sosyalist ülkelerdeki toplumun gelişim sürecini kapitalizme doğru yönlendirmeye çabalarsa; bu, sadece söz konusu ülkenin veya ülkelerin meselesi değil, bütün sosyalist ülkelerin meselesidir.”

şının, kültür istilâsının manasını ve ehemmiyetini anlamadılar. İçişleri bakanına, başbakana her tarafa başvuruluyor, fakat zamanın hükûmeti hiç bir şey yapmak kudretini gösteremiyor. Bu durumda milliyetçiler harekete geçtiler, milliyetçi Türk gençliği harekete geçti. Ve Türkiye'yi dünyanın tanıdığı en karanlık, en kanlı köleliğe sürüklemek isteyen bu kanlı ideolojiye karşı gerek üniversite içinde, gerek üniversite dışında çetin bir savaş açtık. O savaştır ki, memleketin **12 Mart'ta Türk Silâhlı Kuvvetleri'**nin müdahalesiyle bu buhrandan kurtulmasını sağladı. Bu uğurda birçok gençler ömürlerinin baharında şehit oldular, dünyaya gözlerini kapadılar, bugün o şehitlerimizin hâtıralarını en derin hürmet ve minnetle anmayı vazife sayıyorum.

Türk milliyetçileri! Memleketimizde demokrasi idaresi hüküm sürmektedir, demokrasilerde çeşitli siyasî partiler faaliyette bulunmaktadır. Ama Türkiye'de bu siyasî partilerin liderliğini eline geçiren şahısların siyasî kaprisleri ve hırsları dolayısıyla Türk demokrasisi özellikle son yıllarda ciddi buhranlara varmıştır. Bugün de buhranlar sürüp gitmektedir. Yetmiş üç seçimleri sonucunda sola karşı olan partiler kullanılan oyların yüzde 67.5'ünü almıştır. Solcu olduğunu iddia eden CHP de yüzde otuz üçünü almıştır. Fakat sola karşı olduklarını iddia eden partiler ki, Türk halkının, Türk vatandaşlarının çoğunluğunun oylarını almış partiler durumundadır. Bunlar bir türlü Türk vatandaşının arzusuna uyarak aralarında bir koalisyon yapıp, bir hükûmet kurmayı başaramamışlardır. Bunun tek sebebi, bu siyasî partilerin liderlerinin durumlarıdır. Bunun neticesinde CHP iktidara gelmiştir. CHP iktidarı memleketimizde bir kadro ihtilâli hareketi başlatmıştır. Devlet kadrolarını aşırı komünistlerin, komünist ideolojiyle doldurulmuş elemanların eline vermek, böylece ileri bir tarihte Türkiye'nin kolayca komünist bir rejime geçişini hazırlamak. Bu kadro ihtilâlinin bizden başka kimse farkında olamamıştır. Bunu müteaddit defalar kamuoyuna ve ilgili partilerin dikkatine sunduk. Ve bu tehlikeyi önlemek için aralarındaki anlaşmazlıkları bir kenara itmelerini, sür'atle anlaşmanın ve bir hükûmet değişikliği yaparak iktidarı komünizme karşı olan partilerin koalisyonunun alması lâzım geldiğini anlatmaya çalıştık, birçok temaslarımız oldu; birçok uzlaştırma faaliyetlerimiz oldu. Türk milliyetçileri, bunları size açıkça ifade etmek isterim. Türkiye'nin bugünkü durumunu anlatmak için bunları söylemeden geçmek mümkün değildir. CHP iktidar olur olmaz bütün faaliyetini Türk milliyetçileri aleyhine çevirmiştir. Bir taraftan kadro ihtilâli yapar, devlet kadrolarını

aşırı komünistlerin eline teslim ederken, diğer taraftan da milliyetçileri bilhassa milliyetçi gençliği ezmek, dağıtmak ve milliyetçi öğretmenleri yıldırma, sindirmek faaliyetlerine girişmiştir. Bir öğretmen kıyımı başlamıştır. Eskiden öğretmen kıyımı diye yaygara basanlar, kendileri temiz, vatansever öğretmenleri kıymaya girişmişlerdir ve kıymışlardır. Cumhuriyet Halk Partisi'nin değişken mizaçlı lideri Başbakan olmuş, her konuşmasında milliyetçi gençleri komando tabiri ile çeşitli şekillerde ithama girişmiş, hattâ bir gün kendini o kadar kaybetmiş ki, **"Memlekette solcuları sağcılar kışkırtıyor, bugüne kadar sabır gösteren solcular, solcu aydınlar, sağcıların bu haksızlıkları, bu kışkırtmaları karşısında artık tahammül edemeyeceklerdir"** gibi bir ifadede bulunmuştur. Düşününüz, **Türkiye Cumhuriyeti Hükûmeti**'nin başı, başbakanlık makamında oturan kimse; memleketin evlâtlarını, memleketin vatan-daşlarını sağcılar, solcular diye ikiye ayırıyor ve solcuları üstün tutuyor, sağcıları itham ediyor. Bu tür davranış hukuk fikrine aykırıdır, bu vatanseverliğe aykırıdır, bu Türk vatandaşlığı vasfına; aykırıdır. Başbakan olan bir zat memleketin insanlarını bir ayırım gözetmeksizin hepsini Cenâb-ı Allah'ın mukaddes bir emaneti olarak kabul edip, kanat germek, kollamak, korumak mecburiyetindedir. Ama Türkiye'nin başına böyle bir zat başbakan olmuştur. Türk milliyetçileri, bu durumu belirttikten sonra Türkiye'nin kalkınması için ortaya koyduğumuz millî doktrin ve millî programdan da kısaca bahsetmek istiyorum. Her şeyden evvel biz bir hedef tespit etmiş bulunmaktayız. Bizim tespit ettiğimiz nihâi hedef Türk milletinin en kısa zamanda, en kısa yoldan ilimde, teknikte en ileri gitmiş, maneviyatta, imanda, ahlâkta en yükseğe çıkmış, sanayileşmiş, hiç bir kapıya avuç açarak yardım dilenmeyen, kendi kudreti ile ayakta duran ve sözünü dünyanın her yerinde değil bağırıp söylemekle, hafif kaşını yıkmakla saydırabilen bir Türkiye kurmak istiyoruz.

Böyle bir Türkiye'yi inşa etmek için her şeyden evvel memleketin insanlarını milliyetçi şuurla doldurup, onlara millî ülkü vererek ve manevî değerlerimizi, imanımızı her gönülde tutuşturarak, tutuşmuş bir meş'ale yaparak, memleket insanlarının enerjisini seferber etmek, harekete geçirmek!

Türkiye'de sermaye birikimi yoktur. Bugünkü ileri Avrupa'yı, ileri Amerika'yı ve diğer ileri memleketleri meydana getirmiş olan büyük sermaye birikimi Türkiye'de yoktur. Onların elde ettiği imkânları bularak bu sermaye birikimini kısa zamanda yapmak da mümkün görülüyor.

O hâlde bu sermaye birikimini sağlayacak, bu sermaye birikiminin yerini alacak tedbirlere ihtiyaç vardır. Bunlar bir taraftan israf ekonomisinden vazgeçmek, tüketime dayanan ekonomiden vazgeçmek, tasarruf ekonomisine, verim ekonomisine dönmektir. Türkiye’de israf çoktur. Türkiye’nin tasarrufa ihtiyacı vardır. Bunun yanı sıra insan enerjisini, insan emeğini, gönül seferberliğini harekete geçirmek! Türkiye bu yollarla, muhtaç olduğu büyük iktisadî hareketleri başlatabilir ve başarabilir ve başarması lâzımdır!.. Bunun için kültür faaliyetlerimizi, bunun için dinimizin sonsuz kuv- vet kaynaklarını ve imkânlarını, bunun için güzel sanatları, bunun için fikir hayatımızı hep bu gayeye doğru harekete çevirmek ve bu gayeye doğru harekete geçirmek zarureti vardır. Zaten, bizim sahip olduğumuz dinî inançlarımız, ahlâkî değerlerimiz bize bu yolu işaret etmektedir. O hâlde bu yola bütün milletin gücünü çevirmek ve Türkiye’nin bir an önce ilimde, teknikte, medeniyette en ileriye gitmiş, sanayileşmiş, iktisadî refaha kavuşmuş bir ülke olabilmesi için seferber hâle getirmek, bunun dışında kalan her çeşit faaliyeti sonraya bırakmak.

Türk milliyetçileri, Türkiye’nin kurtuluşunda, Türkiye’nin kalkınmasında temel problem insandır; insan!.. Bunun üzerinde durmamız lâzımdır. İnsanlar sıkıntılara katlanabilirler ama, insanlar haksızlığa, adaletsizliğe katlanamaz. Bugün Türkiye’nin bulunduğu sosyal, siyasî, iktisadî her çeşit adaletsizliğin kökünü kazımak ve ahlâksızlığın, vurgunculuğun, istifçiliğin, karaborsacılığın, halkın kanını emmenin kökünü kazımak ve bütün Türk vatandaşlarını Edirne’den Kars’a kadar, Sinop’tan Mersin’e kadar Türkiye’de yaşayan bütün Türk vatandaşlarını içine alacak sosyal bir yardımlaşma teşkilâtı, sosyal bir adalet teşkilâtı ve bir refahlı geçim seviyesi temin etmek Milliyetçi Hareketin savaşının temel değeridir. Türk milleti, Türkiye’yi köleliğe, uşaklığa mahkûm etmek isteyen yabancı ideolojilerle bunun başında gelen komünizm, bugün Türk milletinin içinde bulunduğu yokluğu, bugün Türk milletinin içinde bulunduğu sıkıntıları, fakirliği, haksızlıkları ustaca sömürmektedir. Üniversiteye gelen Türk çocuklarını, Türk aydınlarını: **“İşte köyün durumunu görüyorsunuz, işte halkın durumunu görüyorsunuz, işte memlekette iktisadî sıkıntıları görüyorsunuz, haksızlıkları görüyorsunuz, vurgunculukları görüyorsunuz”** diyerek tahrik yoluna gitmektedirler. Sonra bundan kurtuluşun çaresi, komünizmdir diye ayartmaya çalışmaktadırlar. Senelerce memleketi idare etmiş olan insanlar, Türk insanını manevî boşluğa, fikir boşluğuna mahkûm etmiştir, iman boşluğuna mahkûm

etmiştir. Kalbi, ruhu, fikri boş bırakılmış insanlar yabancı ideolojilerin, yabancı telkinlerin saldırısı karşısında fazla dayanamazlar. Bunda da yabancı ideolojiler başarı sağlamışlardır, Ama size şunu söylemek isterim ki, Türkiye’de adaletsizlikler, haksızlıklar vardır. Türkiye’de fakirlik, yoksulluk vardır. Fakat bunlardan kurtuluş yolu komünizm olamaz. Bunlardan kurtuluş yolu olarak komünizmi, sosyalizmi tavsiye etmek, midesinden hasta, ülseri olan bir adama “Al şu kezzap suyunu iç, iyi olacaksın” demeye benzer. Biz her şeyden evvel bir milletin diniyle, ahlâkıyla ve millî şuuruyla kendine sahip olarak modern ilime, modern tekniğe koşmasıyla kurtulacağıının, kalkınacağıının inancındayız. Onun için Milliyetçi Hareket olarak, her şeyden evvel milletimizin manevî değerlerini, milliyetçiliği, Türk Milliyetçiliği şuurunu esas alarak modern ilmi, modern tekniği gençlere hedef olarak vermiş bulunuyoruz. Onun için komünizmi kurtuluş yolu olarak değil, komünizmi kölelik yolu, esaret yolu olarak ilân ettik ve yeryüzünün biricik bağımsız devleti, Türk devleti olan Türkiye’yi bu esarete, bu köleliğe götürmek isteyenlere karşı amansız bir savaş açtık. Bu savaş sürecektir!.. Türk milletini dünyanın tanıdığı en korkunç emperyalizmin, Rus emperyalizminin kölesi yapmak gayesini güden komünizme karşı Türkiye sınırları içinde savaşımız AMANSIZ OLARAK SÜRECEKTİR!..

Büyük Türk milleti! Bu yabancı ideolojinin kökünü Türkiye’de Milliyetçi Hareket kazıyacaktır. Buna ister sayın Ecevit sahip çıksın, kanat gersin, ister CHP kanatlarını açsın, kapılarını açsın, ister başka ihtirasların tesiri altında başkaları payanda olsun, payandalarıyla beraber hakkından geleceğiz!

7- KÖYCÜLÜK

GİRİŞ

Millî Doktrin Dokuz Işık'ın önemli esaslarından birisi de köycülük-tür. Türk milletinin bugün hâlâ % 65'i köylerde yaşamaktadır. Onun için nüfusumuzu % 65'ini teşkil eden köylünün dertlerini sür'atle çözecek çareler bulmak ve köylümüzün elinden tutarak kalkındırmak, Türk milletinin kalkınması için başta gelen bir konudur. Bugün Türkiye'mizde kırk bin civarında köy ve mezralar, ufak ufak, çeşitli yerleşme yerleriyle beraber 70 bini aşan yerleşme yeri bulunmaktadır. Bunların hepsinin ilgiye ihtiyacı vardır; ihtimama ihtiyacı vardır; bakıma ihtiyacı vardır. Nüfusumuzun % 65'i köylü olduğuna, köylerde yaşadığına göre, bu, aşağı yukarı 29 milyon insan demektir. Yani 45 milyonu aşan nüfusa sahip olan Türkiye'nin 29 milyon insanı köylerde, mezralar- yaşamaktadır demektir.

Bu insanlar bugün % 90 denecek kadar doktorsuz, bakımsız, ışıksız ve birçok ihtiyaçları halledilmemiş durumdadırlar. Bunların sür'atle ellerinden tutarak kalkındırılması, teşkilâtlandırılması milletimizin yükselmesi için en başta düşünülecek bir konudur. Böyle olduğu hâlde yıllardan beri yurdumuzda ihmal edilmiş olan bu köylü kütlesidir. Köylü vatandaşlarımız çok ihmale uğramışlardır. Nüfusun % 65'ini teşkil ettiklerine göre köylülerin öncelikle ele alınması, teşkilâtlandırılması, her çeşit donatımla donatılması, her çeşit yardıma mazhar edilerek bu kütlenin bir an önce kalkındırılması gerekmektedir. Bu kütleyi kalkındırdığımız nispette diğer kesimlerdeki insan topluluklarımızın kalkınması âdetâ kendiliğinden gerçekleşecektir denebilir. Köylülerimizin kalkındırılması için bunların öncelikle teşkilâtlandırılması gerekmektedir. Türkiye nüfusunun medenî ve meslekî iş bölümünden meydana gelen topluluğu altı bölüm hâlinde mütalâa ettiğimizi belirtmiştik. Bu altı bölümün en kalabalık ve en önemli

kısmını köylü kesimi teşkil etmektedir. Köylünün teşkilâtlandırılması hızlı kalkınması için şarttır. Bu teşkilâtlandırma nasıl olacaktır? Bu köylerimizi tarım kentleri hâlinde gruplaştırmak teşkilâtlandırmak suretiyle yapılmalıdır. Tarım kentleri teşkilâtı şöyle kurulmalıdır: Köylerimiz birçok yerlerde birbirine yakın olarak bulunmaktadır. Bunları inceleyerek durumlarına uygun biçimde bu köyleri gruplaştırmak gerekmektedir. Birbirlerine yakın bulunan on köyü veya daha ziyade on iki, o dört, on beş köyü veyahut durumlarına göre sekiz köyü, yedi köyü, dokuz köyü bir grup hâlinde teşkilâtlandırmak ve bunların durumu müsait olanı, daha ziyade merkezî yerde bulunan bir köyü, cazibe merkezi olarak ele almak ve burada bütün köyün ilkokul, ortaokul ihtiyacını karşılayacak eğitim merkezlerini açmak, ayrıca köylünün modern tarım esaslarına göre tarım yapmasını sağlayacak şekilde onları teşkilâtlandırmak ve onlara bilgi vermek üzere bu merkezde tarım uzmanları bulundurmak, yine bu merkezde tarım âletleri parkı kurmak, gübre depoları, ilâç depoları ve mücadele teşkilâtı, mücadele üniteleri meydana getirmek ve bu grup içinde bulunan köyün ihtiyacını bu merkezden temin etmek gerekmektedir. Ayrıca bu merkezde bir sağlık teşkilâtı bulundurmak, bu sağlık teşkilâtında doktor, sağlık memuru, ebe, hastabakıcı gibi sağlık ekibi kurmak, bulundurmak ve bunlara, altlarına cip vs. gibi araçlar da vermek suretiyle köylümüzü teşkil eden insanlarımızı sağlık bakımından yararlandırmak gerekmektedir.

Kırk beş bin köyün her birisine doktor vermeye kalkışsak en azından kırk bin beş bin doktor ihtiyacı ile karşılaşırız. Kırk beş bin doktorun devlet bütçesine yükleyeceği masraflar ve birçok güçlülükle karşılaşırız. Fakat köylerimizi, şematik olarak izah etmek için, onar köylük gruplar hâlinde teşkilâtlandırarak olursak kırk beş bin köy dört bin beş yüz grup hâline gelir. Dört bin beş yüz gruba doktor vermek, sağıkçı vermek, ebe vermek, hastabakıcı vermek ve bunların altlarına taşıt vermek, gerekli donatımı ve gereçleri sağlamak kolaylaşmış olur ve bunların devlet bütçesine yükleyeceği masraflar da kısa zamanda karşılanabilir, göze alınabilir bir miktarda olur. Bunun için köylümüzün kalkındırılmasını sağlayacak yol, köylerimizi tarım kentleri grupları hâlinde, tarım kentleri birlikleri hâlinde teşkilâtlandırmaktır. Merkez seçilen köylerde gösterilecek olan bu kolaylıklar, o gruba dâhil olan diğer köylerin de zaman içinde bu merkez köylere taşınmalarını, merkez köyde toparlanmalarını sağlar. Bunun için köylülerimizi zorlamaya gerek yoktur. Köylülerimiz

kendileri için kolaylık, çocukları için okuma imkânı sağlayan merkezlere kendiliklerinden akmaktadırlar. Bugün büyük şehirlerin çevresinde bulunan gecekondular bunu göstermektedir. Köylülerimizin şehirlere akmalarından gecekondular mahalleleri meydana gelmektedir. Köylülerimiz niçin şehirlere akmaktadırlar?

Çocuklarını okutacak okullara kavuşmak için, hastalarının bakımını sağlayacak sağlık imkânlarına kavuşmak için, kendilerine daha iyi geçim sağlayacak iş bulmak için! O hâlde bu imkânları onların ayağına götürecektir ve onlara köylerinin dibinde bu imkânları ona sağlayacak merkezler meydana getirdiğimiz takdirde, bu cazibe merkezlerine o gruba dâhil olan köylerin zaman içinde akması ve böylece bu merkezlerde tarım kentleri diyebileceğimiz kentlerin meydana gelmesi mümkün olacaktır.

Bugün ülkemiz erozyon problemiyle karşı karşıya bulunmaktadır. Erozyon problemi topraklarımızın aşınmasıdır. Topraklarımızın rüzgârlar ve seller dolayısıyla tarlalarımızın, meralarımızın üst kısmını teşkil eden, en verimli kısmının zayıf olması, seller yoluyla denizlere akıp gitmesidir. Aşınan topraklar zaman içinde verimliliğini kaybetmekte ve çölleşmeye gitmektedir. Bunun için Türkiye'nin erozyonu önleme, erozyonu giderme ve memleketi ağaçlandırma gibi büyük meseleleri bulunmaktadır.

Köylerimizin Bugünkü Durumu Ve Köycülük

Devlet kurulduğundan beri payına sadece sabır, tevekkül ve meşakkat düşen Türk köylüsü eti yine kılıcı kalan balık durumuna getirilmiştir. Çocuğunu okutabilmek, yavrusunu tedavi ettirebilmek için tarlasını, ineğini ve kilimini satan bu çilekeş insanlar toprağa saçtıkları tohumları kurdun, kuşun ağzından, zararlı böceklerden, bin bir zorlukla kurtarmağa çalışırlar. Fakat buğday evin'i tutmadan, meyve ağaçları ermeden, tütünler denk yapılmadan, harman yerinde tefeciler, tarla sınırlarında karaborsacılar, yollarda fırsatçılar pusuda onları bekler. Bütün bu savaşlar sonunda elinde kalabilen tarlası, ineği ve davarı da bankalara ipoteklidir. Köylü tapu sahibi, mülk sahibi görünür, gerçekte mülk sahibi değildir. Koyun onundur, fakat sütü başkasındır. Buğdayı o yetiştirir, fakat payına düşen arpa ekmeğidir. Ne yazık ki hizmetler bu milyonlarca insanın sırtında, nimetler ise bir avuç insanın elindedir. Türkiye'nin sahilleri fırsatçılar tarafından kapışılırken sahillerinde barınan köylülerimiz denizi uzaklardan seyredebilmektedir. Türk köylüsü

nimetler bölüşülürken en arkaya itilmekte, hizmetler görülürken en öne çağrılmaktadır. İktisadî gelişme ve dengenin sağlanabilmesi için mülk üzerindeki tasarruf iyi niyet, ilmî metod, millî menfaat, ahlâkî hudutlar içinde yürümelidir.

Türk milletinin önünde büyük bir gerçeği bir kere daha ifade etmek ve sorumluları uyarmak isterim:

Bu ülkede yoksullukla zenginlik farkı çoğalınca açlarla toklar birbirinden uzaklaşınca sosyal ve iktisadî anlamda alçak ve yüksek basınç merkezleri teşekkül edince meydana gelen fırtınaların tahribatını önlemek mümkün değildir. Ve yine unutulmamalıdır ki sivrisineklerle mücadelede ilk hedef bataklıkların kurutulmasıdır. İşsizlik ile iltimasın, soygunculuk ve rüşvetin sokaklarda kol kola gezdiği, sefalet ile ümitsizliğin arttığı bir ülkede âdil bir nizamdan bahsedilemez.

Yanlış Köy Siyaseti

Bugünkü köy politikası merkezden çevreye doğru yapılmaktadır. Bu, köy kalkınmasını imkânsız hâle getiren, şehirlere akını çoğaltan bir görüştür. Köy kalkınması, çevreden merkeze doğru yapılmalıdır. Anadolu'ya yapılacak yatırımlar ucuz işçilik sağlayacağı gibi, halkın köyleri boşaltması da önlenir. Büyük şehirlerimizi saran gecekonduların sebebi yanlış köy siyasetinden başka bir şey değildir.

Bugün bol olan sularımız akıp gitmekte, henüz bunlardan tam olarak yararlanamamaktayız. Sularımızın bize sağladığı imkânların ancak yüzde beş buçuğundan bugün yararlanabilmekteyiz. Yüzde doksan dört buçuk sularımız akıp, gidip zayi olmaktadır. Bunları sür'atle değerlendirmek Türkiye'nin kalkınmasını hızlandıracaktır. İşte bütün bu ihtiyaçları düzenlemek üzere yurdumuzda tarım reformu ve toprak reformu yapmak gerekmektedir. Tarım reformu, tarımı modernleştirmek, ilmî esaslara göre teşkilâtlandırmak ve ilmî esaslara göre gübre kullanarak, mücadele ilaçları kullanarak, modern tohumlama yaparak, tohum ıslahı yaparak verimi arttırmak, birim başına randımanı yükseltmek meselelerini kapsamaktadır. Tarım reformu aynı zamanda sulama imkânlarını geliştirmek ve millî bir tarım envanteri yaparak stratejik bir tarım planlamasına gidilmek suretiyle, tarım planlamasına göre tarımımızı en ekonomik bir yöne çevirmektir. Bunun içerisine bölge bölge topraklarımızın en

randımanlı olarak kullanılmasını sağlayacak araştırmalar yapmak ve o toprağa en elverişli tarımı uygulamak girer.

Bunun yanı sıra toprak reformunu da ele almak gerekmektedir.

Toprak reformu çok geniş toprakları, rantabl bir ölçü içinde tanzim etmeyi öngörmekle beraber gayriiktisadî bir işletmeciliğe sebep olan aşırı derecede ufalmış, küçülmüş toprakların da rasyonel bir işletmeciliğe göre tanzimini öngörmeyi gerektirmektedir.

Bugün Türkiye'nin problemi büyük toprakların, büyük mülk sahiplerinin var oluşundan ziyade, toprakların gayriiktisadî işletmeciliğe yol açacak şekilde parçalanmış, bölünmüş olmasıdır. Yıllardan beri yurdumuzda toprak reformu sözleri söylenmiştir. Bunu daha ziyade komünistler istismar etmeye çalışmışlardır. Bir ağalık edebiyatı ileri sürerek, toprakların toprak ağalarının elinde bulunduğunu ileri sürerek, topraksız köylünün ezildiğini söyleyerek devamlı toprak reformu istismasını yapmışlardır. Oysa tarafsız, gerçekçi ve ilmî bir gözle baktığımız zaman meselenin bambaşka olduğu görülmektedir. Bugün çiftçilikle geçinen nüfusumuz 29 milyon civarındadır. Bugünkü sınırlar içinde bulunan Türkiye Cumhuriyetinin toprak genişliği 782 bin kilometrekaredir. Bu 782 bin kilometrekarenin içine Van gölü, Tuz gölü, diğer göller, ormanlar ve tarıma elverişli olmayan bölgeler de dâhildir. Fakat biz meseleyi iyice açıklayabilmek için, bir an bütün Türkiye topraklarının tarıma elverişli olduğunu kabul edelim. 29 milyon köylüye Türkiye topraklarını eşit olarak bölmeye çalışalım. 782 bin kilometrekare demek 782 milyon dönüm demektir. Bu 782 milyon dönümü 29 milyon insana taksim ettiğimiz zaman aşağı yukarı insan başına 3 dönüm civarında toprak düşmektedir.

Bütün Türkiye tarıma elverişli olsa, göller, her taraf ekilebilir olsa ve elde bulunan tapuları hükümsüz kıldık desek ve yeniden Türkiye topraklarını bugünkü çiftçi nüfusumuza eşit olarak dağıtacağız desek ve taksim etsek köylü başına çok cüz'î bir miktar düşmektedir. 782 milyon dönüm toprağı böylece toptan ve teorik olarak bölmeye kalksak köylü nüfus başına 3 dönüm civarında toprak düşmektedir. Bunu aile başına bölmeye kalksak, aşağı yukarı ortalama 6 milyon köylü ailesi bulunduğunu kabul etsek, o takdirde de yine düşecek olan miktar 13-14 dönüm olacaktır. Kaldı ki Türkiye'nin bugün tarıma elverişli olarak işlenen toprakları 300 milyon dönüm civarındadır. Ki bu da bir kısmı meralar

aleyhine, hayvancılık aleyhine sürülerek açılmış, tarla yapılmış toprakların da katılmasından meydana gelmektedir. Gerçekte ilmî olarak Türkiye'nin 250 veya 260 milyon dönümlük kısmının tarım için kullanılması, geri kalan meraların da hayvancılığa tahsisi gerekmektedir. O takdirde tarıma elverişli toprakların çiftçilere taksimine kalksak, köylü başına düşecek miktar büsbütün az olacağı gibi köylü ailesi başına düşecek miktar da çok az olur. Bütün bunlar şunu göstermektedir: Türkiye'de ekonomik yönden tarım sektöründe bulunan nüfus çok sayıdadır. Bugün Fransa'da nüfusun % 15'i tarım sektöründedir, bugün İngiltere'de nüfusun % 7'si tarım sektöründedir, bugün Amerika'da nüfusun % 4,5'u tarım sektöründedir. Ama Amerika'nın nüfusunun 4,5'ü çiftçilik yapmakla beraber bu % 4,5 bütün Amerika'yı doyurduğu gibi bütün dünyaya da yetiştirdiği ürünleri satmakta, dağıtmaktadır.

O hâlde Türkiye'nin bugün tarım sektöründe yaşayan 29 milyon insanına, çiftçisine Türkiye'nin bugünkü sınırları içinde yetecek miktarda toprak vermek, toprak sağlamak mümkün değildir. Türkiye'yi sür'atle sanayileştirmek, Türkiye'yi sür'atle modern endüstri sahibi yapmak ve tarım sektöründe bulunan nüfusu endüstriye ve genel hizmetler sektörüne aktarmak suretiyle % 65 olan çiftçi oranını planlı bir şekilde % 50'ye, % 40'a, % 30'a, % 20'ye doğru düşürmek, bununla beraber tarımı da modernleştirerek ve teşkilâtlandırarak, her çiftçi ailesine rantabl işletmecilik yapacak miktarda toprak tahsis ederek tarımı düzene sokmak gerekmektedir. Yoksa bu tedbirleri almaksızın herkese toprak dağıtacağız iddiaları ile ortaya çıkmak, Türkiye'yi büsbütün perişan hâle düşürmek olur. Türkiye'yi iyice karıştırmak olur ve memleket ekonomisini baltalamak olur.

Bugün ilmî araştırmalara göre bir çiftçi ailesinin normal şekilde rantabl olarak işleyebileceği toprak miktarı 300 dönüm civarındadır. Toprak miktarı ne kadar küçülürse, o miktarda işletmecilik gayriiktisadî bir hâl alır. Buna göre tarım ve toprak reformunu planlamak, düzenlemek gerekmektedir. Bir taraftan nüfusu ekonomik yönden endüstri sektörüne ve genel hizmetler sektörüne aktarmak, diğer tarafta da toprakların miras yoluyla devamlı parçalanmasına, ufalanmasına sebep olmayı önleyecek tedbirler düşünmek gerekmektedir. Bunlar yapılmadıkça Türkiye'nin tarımını düzene sokmak ve Türkiye'yi ekonomik yönden kalkındırmak mümkün olmaz. Bunun için Köycülük, ilkemizin dayandığı iki temel görüş bunlardır. Yani birisi tarım kentleri görüşüdür;

tarım kentleri esasına göre köy grupları meydana getirmek, köyleri köy grupları hâlinde teşkilâtlandırarak ihtiyaçlarını karşılamak. Diğer de tarımı hızla modernleştirmek ve rantabl bir işletmeciliğe kavuşturmak, teşkilâtlandırmak için tarım ve toprak reformuna başvurmak, tarım ve toprak reformunu birlikte yapmak. Bunların ikisi birbirinden ayrılmaz. Bunların ikisini beraber düşünmek gerekmektedir.

Bir soru sorulabilir. Denilebilir ki bugün Türkiye’de 60 bin dönüm, 80 bin dönüm toprak sahibi olan kimseler vardır, bu büyük topraklara dokunulmayacak mı? Bu büyük toprakların da reforma tâbi tutulması gerekmez mi? Elbette gerekir. Elbette bunlar da ekonomik işletmeciliğe uygun bir şekilde reforma tâbi tutulacaktır. Fakat bunların miktarı Türkiye’de % 1’i aşmamaktadır. Genel duruma oran yapıldığı zaman bu geniş toprak sahiplerinin sayısı, oranı % 1’i aşmamaktadır. Bunun yanında Türk tarımının en önemli konusu topraklarımızın küçük çiftçi elinde 30 dönüm, 20 dönüm, 70 dönüm, 100 dönüm gibi, gayriiktisadî işletmeciliğe sebep olan, bölünmüş durumda bulunmasıdır. Bu ufak birimleri ya kooperatifler hâlinde teşkilâtlandırarak iktisadî bir işletmecilik düzenine kavuşturmak gerekmektedir. Veyahut miras meselesini yeni kanunlarla düzenleyerek, miras yoluyla bölünmeleri önlemek ve diğer taraftan da köy yardımlaşma kurumuyla bütün köylüyü içine alan bir teşkilâtlanmaya giderek, aynı zamanda köylünün kalkınmasına hizmet edecek şekilde geniş yatırımlara girişmek gerekmektedir.

TÜRK KÖYLÜSÜNÜN TEŞKİLÂTLANDIRILMASI

Memleketimizin % 65'i köylülerden meydana gelmektedir. Köylülerimiz ise bugün yurdumuzda en teşkilâtsız ve sesini duyuramayan bir kitle durumundadır. Büyük şehirlerde yaşayan dar gelirli zümreler, çeşitli kuruluşlar hâlinde teşkilâtlandıkları için hükûmetler üzerinde tesir ve baskı yapmaktadır. Bunun sonucu olarak ücret ve maaşlarda arttırmalara gidilmektedir. Bu durum ise memleketin üretimini arttıracak yatırımları azaltmakta ve yavaşlatmaktadır.

Esas olan köylü kitlesini teşkilâtlandırmak ve kalkındırmaktır. Bunun için tüketim iktisadından ziyade üretim iktisadına önem vermek gerekmektedir Köylerimizi köy grupları hâlinde teşkilâtlandırarak tarım kentleri kurulmalıdır. Kooperatifçiliğin memleketimizin ve milletimizin özel durumlarına göre ayarlanarak halkımızı üretim ve tüketim birlikleri hâlinde teşkilâtlandırmak lâzımdır. Köylümüz de bu şekilde teşkilâtlandığı takdirde birçok dertlerinin çözümlenmesi mümkün olacaktır. Bütün milletimizi üretim ve tüketim birlikleri hâlinde teşkilâtlandırmak ve meydana gelecek olan bu kurumlara yurdumuzun sanayileşmesi için gerekli yatırımları yaptırmak kalkınmamızı çok kolaylaştıracaktır.

Bazı Tedbirler

Tarım siyaseti, tarımdaki imkânları değerlendirecek ve sınırlayıcı faktörleri ortadan kaldıracak şekilde tespit edilmelidir. Tarımdaki bünye bozukluğu ıslah edilmeli ve iktisaden yaşayabilir aile işletmeleri kurulmalı, bunlar bünye ıslâhatında temel unsur olarak kabul edilmelidir.

Türkiye'de gerek nebatî ve gerek hayvanî ürünlerin verimi son derece düşüktür. Bunun için tarımda verimlilik artırılmalı ve verimliliği artırıcı gübre, tohum, ilâç, damızlık, iyi beslenme ve sun'î tohumlama imkânları çiftçiye verimli bir şekilde zamanında verilmelidir.

a) Planlama

Halkımızın daha iyi beslenmesi, ihracatın artırılması, sanayimizin tarım ham maddeleri ihtiyacının karşılanması, iç ve dış pazar şartları da göz önünde bulundurularak ürünlerimizin bu gayeler için üretilmesi planlanmalıdır.

Topraklarımız yıldan yıla artan bir erozyon tehlikesi ile karşı karşıyadır. Meralarımızda aşırı otlatma, başıbozukluk endişe vericidir. Çiftçinin hayvan başına verim artırılması yerine, hayvan sayısını artırması bir ilerleme örneği değildir. Hayvan üretim seviyemiz de çok düşüktür.

Tarımda, devlet ve özel sektör yatırımları yeterli ölçülere çıkarılmalıdır.

b) Yatırım

Memleketimiz geniş bir arazi varlığına sahip olup her türlü mahsulün yetişmesine elverişli, çeşitli iklim özellikleri taşımaktadır. Buna rağmen zirai krediler kıfayetsizdir. Tarım kredi hacmi artırılmalı ve bir sisteme bağlanmalıdır. Ziraat Bankasının öz kaynakları takviye edilmeli, koordinasyonu sağlamak için Tarım Bakanlığına bağlanmalıdır.

c) Pazarlama

Memleketimizde pazarlama hizmetleri hâlen ilkel usûllerle yapılmaktadır. Çiftçinin, malının değerlendirilebilmesi için modern pazarlama usûlleri tatbik edilmeli, çiftçinin eğitim ve öğretimi en geniş ölçüde ele alınmalıdır. Tarımda çalışan nüfusun fazlalığı ve gizli işsizlik bir gerçektir. Bu husus sanayie kaydırılırken tarım sanayiinin göz önünde bulundurulması ve nüfusun tarım sanayiine aktarılması öncelikle düşünülmelidir.

Orman köylerimizin durumu da yürekler acısıdır. Bunun için orman bölgelerinde orman ürünleri sanayiinin kurulmasını hayati bir önemde görmekteyiz.

ç) Kooperatifleşme

Kooperatifçilik geliştirilmeli ve çiftçinin kooperatiflerde aktif görev alması temin edilmeli, her köyde bir kooperatif hayalinden vazgeçerek

tarım kenti dediğimiz ve Üçüncü Beş Yıllık Planda merkez köy olarak geçen köylerde kooperatif birlikleri kurulmalı, asgarî 5-6 köy birbirine bağlanmalıdır.

d) Vurgunculuğa Son

Ayrıca memleketimizi sarmış olan tefecilik, vurgunculuk kesin şekilde önlenmelidir. Köylülerimiz ve üreticiler tefecilerin elinde ezilmektedir. Bunların kaldırılması için tedbir alınmazsa memleketimizin siyasî sosyal huzuru da sağlanamaz. Köylülerimiz lüks ve israfa dayanan tüketim iktisadının esiri ve kurbanı olmaktan kurtarılmalıdır. Hükûmetlerin bu konuya sür'atle yönelmesi lâzımdır.

Bankalarımızın, başta Ziraat Bankası olmak üzere, köylüye dönük faaliyetleri, çok kısıtlı ve yetersiz bir durumdadır. Üreticiler, tefeciler elinde ezilmekte ve büyük sıkıntı çekmektedirler. Tefecilik yurdumuzun her tarafında ve toplum hayatının her safhasında milletimize zararlı bir faaliyet olarak yaşamaktadır. Halkı tefecilerin elinden kurtarmak en ivedi işlerimizden biri olmalıdır.

Kalkınma İçin Teşkilâtlanma

Bunun için, başta köylüler olmak üzere, vatandaşlarımızı teşkilâtlandırmak, kolay ve ucuz krediler sağlamak gerekmektedir. Köylerimizi tarım kentleri hâlinde ve üretim-tüketim birlikleri biçiminde teşkilâtlandırmak çok yararlı olacaktır.

Türk köylüsü ve üreticilerimiz bugün çok sıkıntılı durumda bulunmaktadır. Üreticinin yetiştirdiği ürünlere hükûmetin vermiş olduğu taban fiyatları temelsizdir. Köylü ve üreticinin satın almak zorunda kaldığı bütün ana ihtiyaç maddeleri hızla pahalılaşmış ve pahalılanmaya devam etmektedir. Buna karşılık hükûmetin tayin ettiği taban fiyatları düşük olduğu gibi, resmî fiyatlar üzerinden üreticinin ürünlerini satması da mümkün olamamaktadır. Gerek iktisadî devlet teşekkülü, gerek alıcı durumunda bulunan üretim birlikleri yeterli krediye ve tesislere sahip bulunmadıkları için üreticinin bütün mallarını satın alamamaktadırlar. Bu durumda köylü, tüccar ve tefecilerin insafına terk edilmektedir. Tüccar, üreticinin mallarını hükûmetin tayin etmiş olduğu resmî taban fiyat üzerinden değil, fiyatları daha aşağıya düşürerek satın almaktadır.

Tarım ürünleri fiyat siyaseti, umumî hükûmet politikasının bir parçasıdır. Hububatta hükûmet alımları mahdud kalmakta ve fiyatlara (pancar alımında olduğu gibi) tam bir hâkimiyet sağlayamamaktadır. Bu da üreticinin aleyhine olmaktadır. Tek başına fiyatlarla oynamak, tarım ürünlerinin üretimini artırmaya yeterli değildir. Fiyat tedbirleri, ürünün birim başına düşen masrafı azaltıcı olmalı ve diğer tedbirleri de beraberce alınmalıdır. Bunlar yapılmadığı müddetçe çiftçinin sağlığı, mülkiyeti ve riskinin emniyet altında olduğu söylenemez.

Orman Köyleri

Özellikle orman köylerinde yaşayan köylülerimiz yürürlükte bulunan orman kanununun baskısından büyük deretlerle karşı karşıyadırlar. Orman köylülerini yeni geçim yolları sağlamaksızın sert kanunlarla âdetâ açlığa veya mahkûm olarak hapishanelere düşmeye zorlayan bir durum ortaya getirilmiştir. Kuru yasaklarla ve şiddet kanunlarıyla meseleler çözümlenemez.

Türk milletinin kalkınması, ormanların korunması ve tarımın verimli hâle sokulması büyük ölçüde ilmi bir yakıt siyasetinin uygulanmasına bağlıdır. Türk milletinin gübreyi yakıt olarak kullanmaktan kurtarılması ve gübreyi tarlaya dökmesi sağlanmalıdır. Memleketimizde zengin linyit yatakları bulunduğu gibi yakıt ihtiyacını karşılayacak başka imkânlar da vardır. Bir yakıt ofisi kurularak bu konuyu çözümüleme faaliyetine sür'atle geçilmelidir.

Yakıt gazların fiyatı düşürülmeli, kız ve kadınlarımızın çalı çekmek, tezek kurutmak külfetleri kalkmalıdır. Devlet fabrikalarında gayet kolay yapılabilen gaz ocakları ucuz fiyatlarla köylüye dağıtılmalıdır. Bu suretle hem ormanlar korunmalı, hem de rahatlık sağlanmalıdır.

Köy ve Toprak Meselesi

Kalkınmamız, Türk milletinin kalkınması meselesidir. Türk milletinin en büyük sosyal dilimini köylülerimiz teşkil etmektedir. Köylülerimizde yaşayan nüfus, 29 milyon civarındadır. Sağlam ve dengeli bir kalkınma yapabilmek köylerimizin sosyal ve ekonomik yapısının değiştirilmesine bağlıdır. Köy toplum yapımız az gelişmiş bir görünüm arz etmektedir.

Dokuz Işık'ın bir ilkesi, Köycülük adını taşımaktadır. Köycülük, Tarım Kentleri projemizin uygulanması ile köylerimizin ekonomik ve sosyal yapı değişikliğini kapsamaktadır. Tarım kentleri, köy ve millî kalkınmamızın temel projelerinden birisidir. Tarım kentleri projesi ile iki köklü devrimi gerçekleştireceğiz. Bunlardan birisi sosyal, ikincisi ise ekonomik köy kalkınmasıdır; köylerimiz sosyal yönden yeni bir yerleşme biçimine sokulacaktır. Köylü özü ve sözü ile sapmalar göstermeyen, fakat daima ihmal gören Türk insanıdır. Köylüyü, insanca yaşama düzenine sokmak zorundayız. Yolsuz, ışıksız, susuz, okulsuz hastahanesiz, doktorsuz bir ortamda yaşayan köylü, insan haysiyet ve onuru içinde yaşamıyor demektir.

Bugün ülkemizde muhtarlık olarak 45 bin, yerleşme birimi olarak 65 bin köy vardır. Köylünün insan onuruna uygun bir biçimde yaşayabilmesi için, bu yerlerin yol-su-elektrik gibi temel alt yapı tesislerine, okul, hastahane, kamu hizmeti yürüten kurumlar gibi sosyal ve kültürel tesislere ve nihayet atölye, fabrika diğer ekonomik kurumlara, sınaî tesislere kavuşması lâzımdır. Bugün köylerimizin % 53'ünde su, 75'inde yol, % 98'inde elektrik yoktur. Köylü başına düşen ortalama millî gelir yılda 700 liradır.

Toprak Reformu mu, Köy Reformu mu?

Millî bütünleşmemizin gerçekleşebilmesi, nüfusumuzun çok büyük bir kısmını içine alan köy toplum yapısının düzeltilmesine bağlıdır. Köy toplum yapısının düzeltilmesi, çok yönlü içtimâî, iktisadî ve kültürel tedbirlerin alınmasını gerektirir. Köy kalkması, dar kapsamlı bir toprak reformuyla gerçekleştirilemez. Bugünkü köy nüfusu ve bunun yıllık artışı ile dağıtılabilecek toprak miktarı karşılaştırılacak olursa, tek başına toprak reformu hareketinin yanıltıcı bir tedbirden başka bir şey olmadığı anlaşılır. O hâlde yapılacak iş, bir yandan dar anlamlı toprak reformunu gerçekleştirirken, diğer yandan da köy reformunu gerçekleştirmektir. Bugün ülkemizde 65 bin civarında köy vardır. Bu köylerde 29 milyon insan yaşamaktadır. Köyde yaşayan insanı, insanca yaşamak imkânına kavuşturabilmek için, her köye alt ve üst yapı tesislerini, mektep, hastahane gibi kültürel ve içtimâî tesisleri götürmek mümkün değildir. Bu durum karşısında köylüleri, içtimâî, iktisadî ve kültürel hizmetler bakımından birleştirmek şarttır. Bunun için aynı bölgede kurulmuş köyler arasında

en müsait olanı seçilir. Buna “**merkez köy**” adı verilir. Bütün alt yapı tesisleri, sosyo-kültürel hizmet kurumlar bu köyde toplanır. Böylece hizmet bizzat köye götürülmüş ve köyler kentleşmiş şehir hâline gelmiş olur. Merkez köye, civar köyler çeşitli yönlerden bağlanır. Bu köy, bir iktisat ve kültür merkezi olacağından, buradaki tesis ve işletmelerde çalışacak memur, işçi ve müstahdem, belirli bir oranda öncelikle civar köylerden alınır. Böylece, köyde birikmiş açık ve gizli işsizlik ordusu-na istihdam imkânı bulunmuş, köydeki fazla nüfus sanayi ve hizmet sektörüne aktarılmış olur.

Bize göre diğer reformlara ihtiyaç bulunduğu gibi, acele bir toprak reformuna da ihtiyaç vardır. Fakat toprak reformunu ziraat reformundan, sanayi reformundan ve nüfusun dağılışının yeniden düzenlenmesi konusuyla sosyal ve hukukî reformlardan ayrı olarak düşünmeye imkân yoktur.

“Ziraat reformu” ile toprakların analizini, her toprağın en yüksek rantabiliteyi sağlayacak ziraata tahsis edilmesini, ziraatta toprak üstü suları ile toprakaltı sularından faydalanılmasını, erozyonu önleyici tedbirlerin alınmasını, ziraat araç ve gereçlerini kullanılmasını sağlayacak teşkilâtlanmaya gidilmesini, ilâç ve gübre kullanılmasını, ziraat ürünlerinin sigortalımasını, satış, ulaştırma ve dağıtım sisteminin kolay ve iktisadî bir hâle sokulmasını ve tefeciliğin önlenmesini dava ve iddia konumuz yapmış bulunmaktayız.

“Toprak reformu” ile 8-10 ve daha ziyade köyün sahibi bulunan ağaların güçlerinin yok edilmesini ve toprağa bağlı bulunan köylülerin sosyal durumlarının düzeltilmesini, diğer taraftan miras yoluyla gayriiktisadî bir işletmeciliğe sebep olan toprak bölünmeleri için hukukî ve iktisadî tedbirler alınmasını, ayrıca nüfusun yüzde 25 ve hattâ daha fazlasının sanayie ve diğer sektörlerle aktarılması tedbirlerini şümûlü içine alacak işlerin yapılmasını öngörmekteyiz.

Sanayileşme ve Toprak Reformu

Türkiye’nin dertlerinin temelinde, eğitim ve sanayileşme meselesi yatmaktadır. Bunlar çözüme kavuşturulmadıkça diğer işlerin yoluna girmesi mümkün olamaz. Toprak reformu meselesi de bunlarla ilgilidir.

Tarım ve toprak reformu sanayileşmeyi takip etmelidir. Devlet büyük işletmeler kurmalı, özel teşebbüsün gayretlerini teşvik etmeli ve sanayiın çekeceği nüfus yüzünden seyrekleşen toprakları işletmek, verimli işletmek, rasyonel işletmek için de her bölgede küçük işletme birimini tespit etmelidir.

Bunun ölçüsü; çiftçinin sadece karın tokluğu için kaç kuruş kazanması değil, âlet, malzeme ve emek israfını asgarî hadde tutarak en yüksek verimin ne kadar sahadan alınabileceğine göre konulmalıdır.

Sanayileşmeden önce yapılacak toprak reformu çalışması, iktisadî, siyasî badireler doğuracaktır. Dünyün ihmali bugünkü anarşinin sebebidir. Bu günün hesapsızlığı da yarınımızı karıştırabilir.

Toprak Reformu Çalışmaları

Toprak reformu, kısaca tarif etmek gerekirse, tarım ürünlerinin artırılması ve topraksız veya yeteri kadar toprağı olmayan köylüye toprak verilmesidir. Türkiye’imiz tarım iktisadına dayanan bir ülkedir.

Tarım iktisadına dayanan ülkeler iktisadî yönden geri kalmış ülke sayılır. Böyle ülkelerde nüfusun büyük bir çoğunluğu köylerde yaşar. Gerçekte bugün köylerimizde nüfusumuzun üçte ikisine yaklaşan vatan-daşımız yaşamaktadır. Öngörülen toprak reformuyla köylü nüfusumuzun içtimâî refaha kavuşması, insanca yaşayabilmesi mümkün değildir.

Toprak reformunu savunan bir partiyiz. Buna rağmen toprak reformunu savunan diğer partilerden farklı bir biçimde savunuyoruz.

Bugün tarımda çalışan nüfusumuz, genel nüfusumuzun yüzde yetmiş ikisidir. Bir memleketin hele sanayileşmemiş bir memleketin tarım ile refaha erişemeyeceği bir gerçekken, ille de biz tarım memleketiyiz diye direnmek gülünçtür. Türkiye toprakları yer altı ve yer üstü servetleriyle jeopolitiğimiz bizi sanayileşmeye zorlamaktadır. Nüfus sanayie aktarılmaya başlanmadan yapılacak bir toprak ve tarım reformu başarıya ulaşamayacaktır. Bu fikir temel olarak kabul edildikten sonra, tapu ve kadastro meselesi halledilmeli ve kooperatifleşme nizâma sokularak köy veya bizim adlandırmamızla “tarım kentleri” meselesi çözümlenmelidir. Kollektivizme geçiş merhalesi teşkil etmeyen, akılcıca yapılan, üretim ve verimliliğe müspet yönde tesir eden sanayileşmeye yardımcı olan bir tarım ve toprak reformuna taraftarız.

Toprak Toplulaştırması

Toprak reformu sadece toprak dağıtımından ibaret değildir. Toprak dağıtımı, toprak reformunun yalnız bir unsurundan ibarettir. Toprak reformunun diğer iki önemli unsuru, ufak toprakların toplulaştırılması ve toprağın bölünmesine mâni olmaktır. Ülkemizde toprakların % 87'si 100 dönümden daha küçük parçalara bölünmüştür. 100 dönümden küçük tarım işletmesi, iktisadî olmaktan uzaktır. Bu itibarla yapılacak ilk reform, küçük parçalara bölünmüş toprakların toplulaştırılmasıdır. Toprak toplulaştırılması mecburî olmalıdır. Bugün Belçika gibi demokratik ülkelerde mecburî toprak toplulaştırılması yapılmaktadır. Gönüllü toplulaştırılmanın gerçekleştirilebilmesi mümkün değildir. Ayrıca miras dolayısıyla toprakların bölünmesine mâni olacak hükümlerin konulması da şarttır. Toprak dağıtımında özel mülk arazi yönünden üst sınırın tayini çok önemli bir meseledir. Tarım iktisadında büyük işletme daha verimli olmaktadır. Ülkemiz şartları yönünden dağıtılacak özel mülk arazi çeşitli bölgelerin nüfus şartları göz önüne alınarak, sulu toprakta 1250, kuru toprakta 2500 dönümden yukarı araziyi kapsamalıdır. Mülk sahibine daha küçük arazinin bırakılması, toprak reformundan beklenen iktisadî faydayı ihlâl eder. Diğer taraftan toprak reformunda Güney Doğu ve Doğu bölgesine öncelik tanınmalıdır. Zira bu bölgelerde 700 köy; kişi veya aile mülkiyetindedir ve bu, milletimizin demokratik yaşama biçiminde, insanlık haysiyetine aykırı düşmektedir.

Kooperatifleşme

Kooperatifleşme, toprak reformunun tamamlayıcı bir unsurudur. Tarım işletmeciliği, teknoloji, sermaye ve pazarlama ister. Küçük çiftçilerin tek başlarına bunu başarmaları mümkün değildir. Bunlar yalnız birleşme ve dayanışma yoluyla gerçekleştirebilir. Bu da ancak iktisadî bir kuruluş olan kooperatifler yoluyla sağlanabilir. Ancak demokratik düzende hürriyet asıldır. Hürriyetin garantisi ise özel mülkiyettir. Bu sebeple kooperatife girecek köylü, toprağın özel ve ferdî mülkiyetine sahip olmalıdır. Mülkiyet hakkının kooperatife tanınması, Sovyet modelinde olduğu gibi kolhozların doğmasına yol açar.

Köylümüz insan haysiyetine yakışır bir yaşama seviyesine kavuşacaktır. Tarım kentleri ile köylü bir taraftan suya, elektriğe, yola, okula, hastahane, kısaca insanca yaşama şartlarına kavuşurken, diğer taraftan

da artan tarım üretimi ve bunun karşılığında kendisine kalacak büyük gelir sayesinde yapacağı tasarruflarla iktisadî kalkınmamıza katkıda bulunacaktır. Tarım kentleri hareketinde ağırlık noktası, köy sanayi düzeninin kurulmasıdır. Böylece tarım kentleri, ülkemizin, dolayısıyla köylülerimizin sanayileşme amacını gütmektedir. Köy sanayii, köylülerin tasarrufu ve devletin yapacağı yardımla finanse edilecektir. Tarım kentleriyle bir yandan köylü ve köylerimiz sınaî tesislere kavuşurken, diğer yandan da verimli toprak reformunun yapılması imkânını doğuracaktır. Bizce toprak ve tarım reformu dört hareketten ibarettir. Bunlar, tarım topraklarının bölünmesine mâni olmak, ufulanmış tarım toprak ve işletmelerini toplulaştırmak, belirli bir büyüklükten sonra özel mülk araziye bedeli karşılığında kamulaştırıp topraksız veya az topraklı köylüye dağıtmak ve nihayet emek ve mülkiyet esasına dayanan, Marksist ülkelerdeki kooperatifçilikle ilgisi olmayan, tamamen köylünün iradesini yansıtan kooperatifleşme hareketidir. Bu dört hareketi bünyesinde taşımayan bir toprak ve tarım reformu başarısız kalmağa mahkûmdur.

Kadastro Meseleleri

Toprak reformu kapsamına girecek arazi yönünden bahçe ve bağları hariç bırakmak gerekir. Çünkü bahçe ve bağlar, büyük bir yatırımı, büyük bir emeği gerektirir. Toprak Reformu Ön Tedbirler Tasarısı bağ ve bahçeleri de toprak reformu kapsamına aldığı için, hatalı bir görünüm arz etmiştir. Fakat geçici komisyonun bu maddeyi isabetli olarak çıkartmış olduğunu görmekteyiz. Bağ ve bahçe toprak reformuna girdiği takdirde bunların sahipleri büyük emek ve yatırım sonucu meydana gelmiş ağaçları sökecekler, burayı tarla hâline getireceklerdir. Kaldı ki tarım topraklarımızın sadece % 2'si bağ ve bahçeden ibarettir ve bunların miktarı çok küçük üniteler şeklindedir. Yarım dönüm, bir dönüm, üç dönüm, beş dönüm, en fazla 50 dönüm, 100 dönüm hâlinedir. Diğer taraftan, toprak reformu ön tedbirler kanun tasarısında yer alan, zilyedlik yoluyla mülkiyetin kazanılmasına mâni olan maddenin de ülke gerçeklerimize uymadığı kanısındayız. Devlet, kendisine düşen kamu hizmetini yapmadan, vatandaşları suçlayamaz. Devletin, toprak yönünden en önemli hizmetlerinden bir tanesi de toprakların tapu ve kadastrounu yapmaktır. Ülkemizde bu teşkilât gereği gibi kurulamadığı için hâlen topraklarımızın sadece % 30'unda kadastro işlemi yapılmış,

% 70'i kadastro görmemiştir. Gerçek ve sıhhatli tapu niteliğini taşıyan topraklarımız da sadece % 40 civarındadır. Şu hâlde Toprak Reformu Ön Tedbirler Kanununun getirmiş olduğu madde uygulanacak olursa % 60'ı tapusuz olan ve zilyedliğe dayanan toprakların mülkiyeti devletleştirilmiş olacaktır. Burada şu noktayı belirtelim ki, devletleştirme, sosyal bir reform değil, sosyal bir ihtilâldir. Hukuk devletlerinde ihtilâller değil, reformlar, düzeltmeler, ıslahat yapılır. Kaldı ki toprak reformunun sosyal yönü gereğince topraksız veya az topraklı köylülere toprak verileceğine göre, tapusu olmadığı için devletleştirilecek topraklar acaba kimin zilyedliği altında bulunmaktadır? Hemen belirtelim ki bu topraklar, fakir köylülerimizin elindedir. Köylülerimiz fakir ve cahil bırakıldığı, buna karşılık devletin bir kamu hizmeti olan tapulama ve kadastro hizmeti yerine getirilmediği için, bu topraklar köylülerin elinden hem de bedelsiz bir şekilde alınacaktır. Bu ülkede sosyal barış değil, sosyal huzursuzluk yaratacak ve toprak reformunun temel manasına, esprisine ters düşecektir. Diğer taraftan unutulmamalıdır ki tapusu çıkartılmış topraklar, toprak reformunun kapsamına sokulmak istenen büyük toprak sahiplerinin-dir. Şu hâlde, kanunda yer alan zilyedlikle gayrimenkul mülkiyetinin kazanılamayacağı yolundaki madde, faydadan çok zarar getirecek, bu münasebetle de içtimaî huzursuzluğu artıracaktır.

TARIM KENTLERİ

İktisadî demokrasinin kurulmasında en önemli meselelerden birisi de köy ve köylü meselesidir. Bugün nüfusumuzun üçte ikisi köylerde yaşamaktadır. Köy sayısı 60 binden fazladır. Köylümüz, Türk insanı olduğuna göre, insan haysiyetine yaraşır bir hayat seviyesine kavuşması gerekir. Oysa köylerimizin pek çoğunda en iptidaî hizmetler dahi mevcut değildir. Her köye yol, su, elektrik, hastahane, okul, kütüphane açmak, doktor, ebe, öğretmen bulmak imkânı yoktur. Bu ise köylümüzün ilkel bir şekilde yaşaması sonucunu doğurmaktadır. Buna, bu ülkede hiç kimsenin, hiç bir iktidarın hakkı yoktur. Köylerimizi, cazibe merkezleri etrafında hizmetler yönünden toplayıp, tarım kentlerini kurmak zorundayız. Yıllardır savunduğumuz bu görüş, 3. Beş Yıllık Plana alınmış olmakla birlikte, mevcut siyasî iktidarların bu projeyi gerçekleştirebileceğine inanmıyoruz. Bunlar, uyutma ve savsaklama politikalarıdır. Tarım kentleriyle köylülerimizin sosyal ve ekonomik yapısı değişecektir. Her tarım kentinde fabrikalar, atölyeler, küçük imalâthaneler, modern okul ve hastahaneler kurulacaktır. Tarım kentlerinin kuruluşunda köylerimizin tasarrufundan istifade edilebileceği gibi, devlet de teşvik ve kredi tedbirleriyle bu kuruluşlara öncelik tanıyacaktır. Unutmamamız gerekir ki, Türk Osmanlı İmparatorluğu en yüksek siyasî ve iktisadî seviyesine ulaşmış olduğu 16. yüzyılda köy sayısı 8 ile 10 bin arasında değişmekteydi. Kalkınmış toplum ve ülkelerde küçük ve parçalanmış köy yapısı yerine, büyük, kalkınmış köy yapısı bulunmaktadır. Tarım kentleriyle köylerimiz, büyük iktisadî, sosyal ve kültürel merkezler hâline gelecektir.

Tarım Kentleri ve Kalkınma

Bugün Türkiye’de 40.000 köy-muhtarlık ve 65.000 yerleşme birimi mevcuttur. Bu durumda her muhtarlık için asgarî ihtiyaç olan bir

mektep, bir cami, bir ebe, bir sağlık memuru, bir çeşme, iki öğretmen, bir imam ve köyü birbirine bağlayan yol şebekesi hesap edilirse, şu neticeye varıyoruz:

40.000 cami, 40.000 mektep, 40.000 çeşme, 40.000 imam, 40.000 ebe, 40.000 sağlık memuru, 80.000 öğretmen ve 40.000 köyü birbirine bağlayan yol şebekesi, asgarî ihtiyaçtır.

29.000.000 köylü nüfusunu 40.000 köye taksim edersek, Türkiye’de köyler vasatı olarak 500 nüfusludur. Köyler arasındaki mesafe ortalama 5 km’dir ve asgarî 200.000 km. yol yapmak icap etmektedir.

Bu şartlar tahakkuk etmeden vatandaşın köyde yaşaması, onun tabiata terk edilmiş olmasıdır. Bunları da tahakkuk ettirmek muazzam bir masrafa mal olacaktır.

Köyler arasındaki mesafe 5 km. olduğuna göre, iki köyün sınır kavşağı köy merkezinden 2,5 km. mesafede teşekkül etmiş olur. Bu mesafe sığırla, çiftçinin yarım saatlik zamanda en uzak tarlaya gitmesi demektir. Bugün makinalı ziraata geçerse, yarım saatlik mesafe traktörle 10-12 km. tutacaktır. Şu hâlde 12 köyün bir araya toplanması makinalı ziraatin tabîî neticesidir. Köylerin birleşmesi ile bütün ihtiyaçlar onda bire incek ve yol şebekesi 80.000 km. ile halledilecektir. Yalnız yol şebekesinden yapılacak tasarruf bu yeni köyleri “**tarım kent**” devlet eliyle yapmayı sağlayabilir. Bugün köy evlerimizin % 99’u dört duvar, bir damdan ibaret sıhî ve fizikî sağlamlıktan nasipsiz perişanlık sembolleridir.

5000 nüfuslu “tarım kent”leri, el sanatlarının ve yeni kurulan sanayiî buralara kayması temin edilerek gecekondü teşekkülünü önleyecek, her evinde akan suyu, seyyar bütan gazı, elektriği ile mamur ve müreffeh Türkiye’nin doğmasını sağlayacaktır. Bir meydanın etrafında, camii, mektebi, dispanser, tarım âlet kooperatifi, idare binaları, muntazam sokakları ve çarşısı ile bir mamure teşekkül edecek, köy ve şehir ayırımı kalkacak, ziraattaki nüfusun $\frac{3}{4}$ ’ü sanayi ve hizmetlere kayarak güçlü millet, mamur vatan hedefine varılacaktır. Seyyar hekimler her hafta, her köye uğrayacaktır. Ziraatçı ihtiyaç duyduğu ziraat âlet ve araçlarını, mahsul verildiği zaman ödemek üzere faizsiz olarak kiralayacak, her çeşit gübre ve tohumu da aynı şartlarla temin edecektir.

Bu safhaya varıldığı zaman Türkiye’de ortalama 4 milyon nüfus ziraatla işgal eder hâle gelecek ve asgarî 250 dönümlük aile işletmelerinden müteşekkil çiftlikler meydana gelecektir.

Bütün bu prensipler şüphesiz bir zaman içinde ve coğrafi ve iktisadî şartlara göre uygulanacaktır. Bu merhaleye varışta hep rıza ve iyiyi tercih faktörlerine dayanılacaktır.

Türkiye yukarıda izah edilen teşkilâtlanmaya geçerken memur ve öğretmen konutu kendiliğinden hallolacaktır.

Köylerimizin Ekonomik Kalkınması

Şimdi sözü, köyün ekonomik kalkınmasına getirmiş oluyorum. Köyün ekonomik kalkınması iki yönlü olacaktır. Önce, Köy Üretim Birliklerinin Tasarruf ve Yatırım Sandıklarında toplanan paralarla tarım sanayii yatırımları yapılacaktır. Bu yatırımlar tarım kentleri çerçevesinde yapılacak ve tarım makina yapım sanayiine yönelecektir. Tarım makina ve âletleri yapan makina sanayii, gübre sanayii ıslah edilmiş tohum sanayii, tarım mücadele sanayii kurulacaktır. Her tarım kenti, aynı zamanda bir tarım sanayii kenti olacaktır. Köyün ekonomik kalkınmasının ikinci yönü, tarım reformudur. Tarım reform üç hareketten ibarettir. Toprak reformu, teknik ve kredi reformu, kooperatifler.

Toprak Reformu

Toprak reformu, ilk olarak parçalanmış, ufalanmış tarım topraklarının toplulaştırılmasını sağlayacaktır. Çeşitli bölgelerin iklim ve tarım yapısına göre, ülkemizde 100 dönüm suludan, 300 dönüm susuzdan aşağı tarım işletmeleri ekonomik değildir. Tarım reformundan amaç, yalnız topraksız çiftçiye toprak dağıtmak değildir. Bu amaç kadar önemli diğer bir amaç da tarım ürünlerini arttırmaktır. Bu itibarla, sulu tarım işletmeleri 100 dönümden, susuz tarım işletmeleri ise 300 dönümden küçük olamaz. Bu rakamlardan küçük işletmeler tarım ekonomisi yönünden verimli olmadığı gibi, bir çiftçi ailesini de geçindiremez. Tarım toprak mülkiyetinin asgarî sınırı bu rakamlardır. Bu büyüklükten aşağı işletmeler birleştirilecek, asgarî 100 veya 300 dönüme çıkartılacaktır. Bu ameliyeye tarım topraklarının toplulaştırılması adını veriyoruz. Toplulaştırma kadar önemli olan diğer bir tedbir de miras ve satış yoluyla tarım işletmelerinin parçalanmasının, ufalanmasının önüne geçmektedir. Miras kanunlarında yapılacak bir değişiklik, bu parçalanmalara mâni olunacaktır. Miras malları içinde bulunan tarım

işletmesi, bağımsız bir miras payı olarak, ailede tarım mesleğini seçmiş en ehil kişiye bırakılacak, diğer mirasçılara hakları para olarak ödenecektir. Böylece tarım ürün ve gelirini düşüren bir engel de ortadan kalkmış olacaktır. Toprak reformunu gerçekleştirecek diğer bir yol da, topraksız veya yeteri kadar toprağı olmayan köylüye toprak vermektir. Tarım kentleri ve sanayileşme projemiz, köy nüfusunun çok büyük bir kısmını sanayi ve hizmet sektörüne çekeceğı için tarım sektöründeki nüfus nispeti azalacaktır. Böylece topraksız veya yeteri kadar toprağı olmayan köylüye verilecek toprak, bölge şartlarına göre sulu arazide 100, susuz arazide 300 dönümden aşağı olmayacaktır.

Bugün topraklarımız erozyon (aşınma) dolayısı ile büyük kayıplara uğramaktadır. Ayrıca topraklarımızın ilmî incelenmesi yapılarak en yüksek ekonomik rantabiliteyi sağlayacak tarım stratejisinin tespiti lâzımdır.

Orman, hayvancılık ve tarım nispetlerinin yerinde ayarlanması, sulama işlerinin, akarsu ve göller ile balıkçılık rejiminin ilmî esaslara göre yeniden düzenlenmesi gerekmektedir. Erozyonu sür'atle önlemek ve tarımda üretimi kat ve kat hızla arttırmayı sağlayacak ilmî tedbirler, tarım reformunun başlıca konulandır.

Toprak dağıtımında, hazine toprakları, kurutulacak bataklık toprakları ve özel mülk topraklarının belirli miktardan yukarı olan kısımları dağıtılacaktır. Tarım sermayesiyle tarım iş gücüne dayanan işletmelerde ise, bölge ve iklim şartlarına göre bir üst sınır tespit edilerek, bu sınırı aşan kısımlar kamulaştırılacaktır.

Dağıtılacak topraklar, bedeli karşılığında kamulaştırılacaktır. Toprak sahibinin elinden fazla toprağı bedelsiz olarak alınmayacaktır. Ödenecek bedeli, tüketime değil, üretime kanalize edilecek, bunun için toprak sahiplerine, devletin bugün elinde bulunan dokuma fabrikaları gibi hafif sanayi kuruluşlarının hisse senetleri verilecektir. Yeni sanayi kuruluşlarına da kaydırma olacaktır. Böylece, toprak sahipleri aldıkları paraları, lüks ve ölü yatırımlara değil, üretim sanayiine yatırmış olacaklardır. Toprak dağıtılan köylülere, bu topraklar, taksitlerle bir bedel karşılığında verilecektir.

Teknik ve Kredi Reformu

Tarım reformu, ikinci hareket olarak, teknik ve kredi reformunu kapsar. Teknik araç ve gereçlere sahip olamayan, para ve kredi bula-mayan köylüye, toprak dağıtmak kâfi değildir. Bu toprağı işletebilmek için, makina, tohum, gübre ve nihayet paraya ihtiyaç vardır. Tarım işletmeciliğinde gerekli teknikler ve krediler bir teşkilât eliyle sağlan-malıdır. Bu teşkilât tarım reformunun üçüncü hareketi olan Köy Tarım Kooperatifleridir.

Kooperatifler

Köylülerimiz, kooperatif teşkilâtları içinde birleşecektir. Kooperatife üye olmak zorunlu olacaktır. Bu kooperatiflerde, her üye köylü, topra-ğının mâlîki, emeğinin sahibi olarak kalacaktır. Komünist ülkelerdeki sovhöz ve kolhoz tipi, devlet çiftliklerine veya kolektifçiliklere karşıyız. Bu kooperatifler sözde kooperatiflerdir.

Bu kooperatiflerde, köylü toprağın mâlîki olmadığı gibi, emeğinin de sahibi değildir. Komünist kooperatiflerde köylü, işçi ve müstahdem durumundadır. Bizim kuracağımız kooperatiflerde mülkiyet ve emek köylüde kalacak sadece zaman, kredi, sermaye ve teknoloji israfını ön-lemek için ekonomik anlamda büyük kooperatif işletmeler kurulacaktır. Ekonomide büyük üniteli işletmeler daha verimli olurlar. Amaç verimi arttırmak, ülkemizi kalkındırmaktır. Biz komünizmin ve kapitalizmin aksine, herkesi mülk sahibi yapmak istediğimiz için tarım kentlerinin bu ekonomik yönü içinde gerçek çiftçi, toprak sahibi olacaktır.

Köy tarım kooperatifleri, teknik araç ve kredi dağıtımında müessir olacağı gibi, pazarlama görevini de yürütecektir. Her köylü ürününü, buraya satacak ve tefeciler, emeksiz para kazanan sömürücüler ortadan kalkacaktır.

Köy-Ak

Kurulacak tarım kentlerinde ayrıca köylü yardımlaşma kurumları meydana gelecek ki, bu, Köy-Ak diyebileceğimiz teşkilâttır. Bu sayede köylünün de memleketin kalkınmasında, yatırımlara katılmasını ka-nalize edecek bir teşkilâtlanma meydana gelecektir. Tarım kentlerinin

bulunduğu grubun ihtiyaçlarına ve özelliklerine göre o bölgede veya bir kaç tarım kentinin katılacağı, onların bölgesi içinde, onlarla ilgili, tarımla ilgili endüstri, küçük endüstri, küçük imalâthaneler de meydana gelecektir. Böylece hem köylümüz teşkilâtlanacaktır, hem de Köy-Ak vasıtasıyla büyük yatırımlara katılma imkânı doğacaktır. Aynı zamanda köylülerimiz, insanlarımız, köy ekonomisinden, site ekonomisinden, bölge ekonomisinden, ülke ekonomisinden cihan ekonomisine sür'atle geçme imkânını elde edecektir. Türkiye'nin karşı karşıya bulunduğu büyük problemlerden birisi de cihan ekonomisine geçebilmesidir.

Köy ve Sanayi

Türk tarımının kalkınmasında modern toprak işleme, teknik imkânların tarıma sokularak yapılacak gübreleme ve mücadelenin önemi açıktır. Bu tip tarımın temelinde ise modern ziraat, alet ve makina yatmaktadır. Ziraî alet ve diğer lüzumlu ziraî malzemenin ithali ile bu ihtiyacın temini yoluna gitmek, ziraî üretimdeki artışın faydasını düşürmektir. İthal malı alet ve makina, üretim masraflarını artırmak olduğu için, ziraî işletmeler fazla masrafla üretimi artırmak yoluna gitmektedirler. Bir misalle ifade etmek gerekirse, çiftçi 5.000 liralık masrafla 7.500 liralık gayrisafi hâsıla sağlamayı, 15.000 liralık masrafla 20.000 liralık üretim elde etmeye tercih etmektedir ve haklıdır da. Bu bakımdan Türk tarımında büyük önemi olan alet, makina ve gübreleri, hatta ziraî mücadele ilâçlarını ithal ederek masrafları yükseltmek yerine kendi imalâtımız olan ve ucuza mal olacak şekilde çiftçi hizmetine arz etmek gerekmektedir.

Bunun için en iyi yol, köylünün boş iş zamanlarını değerlendirek Köylü Kooperatifleri yoluyla, tarım kentleri merkezlerinde ve diğer uygun yerlerde kurulacak atölyelerdir. Başlangıçta bu atölyelerde traktör, biçerdöver.. gibi ağır tarım makinaları imaline gidilmesi elbette düşünülemez. Tırmık, kaz ayağı, rodriver, adi pulluk, merdane gibi hafif aletlerle, pulvarizatörler ve diğer mücadele aletleri imalatı ile başlayan Köy Kooperatifleri ziraat atölyeleri, giderek ağır pulluklar imal edecek ve diğer endüstri kollarının gelişmesiyle biçerdöver, traktör imalâtına da geçilebilecektir. Yurdumuzda zaten gelişme yolunda olan sun'î gübre imalâtını, bölgelerin ihtiyaçlarını da göz önünde bulundurarak her bölgede ayrı ele almak gerekir. Memleketimizde gıda sanayii ve endüstri bitkilerinin işlenmesi, bilhassa meşrubat sanayii devlet kont-

rolünden uzak, başıbozuk bir gelişme istidadı göstermektedir. Öyle ki sanayi kalkınması denilince Ortak Pazar'ın Türkiye'ye yönelmiş mahut hedeflerine de paralel olarak, memleketimizde tekstil sanayii, gazoz sanayii ve konservecilik anlaşılmaya başlanmıştır. Milliyetçi Hareket iktidar mevkiine geldiği zaman, ziraî ham maddenin işlenmesini kontrol altına alacak, ürünlerin beslenme ve diğer ihtiyaçların karşılanmasında en uygun şekilde işlenmesini ve ihtiyaç fazlası ürünün ihracını sağlayacaktır. Bunun için:

a) Şeker Fabrikaları TAŞ organizasyonunda olduğu gibi, keten, kenevir, pamuk, soya, yer fıstığı, haşhaş, susam, zeytin vs. gibi lif ve yağ bitkileri ziraatin gelişmiş olduğu yerlerde, Köy Koop ve diğer sermayeler aracılığı ile bu bitkilerin işleneceği, çırcır, tekstil ve yağ-sabun fabrikaları kurulacaktır. Böylece nakil masrafları önlendiği gibi, çiftçinin kendi ürününü kendi merkezinde kendisinin işlemesi sağlanacak, böylece gelirin ham madde satışı ve hem de ürün işlenmesiyle kooperatiflerin kazancı şeklinde iki yoldan kazanılması, çiftçinin ürününde artışı için çaba sarf etmesine yol açacaktır. Ham madde tespit edilecek Tarım Kenti merkezinde işlenecektir.

b) Yine şeker fabrikalarına paralel olarak, yem sanayiinin gelişmesi için işlenen ürün artıklarının yeniden işlenmesi yoluna gidilecektir.

c) Konservecilik şehir sermayesinin elinden alınacaktır. Şehirdeki sermaye, gazoz, konserve vs. imalâtı yerine ağır sanayie yöneltilmelidir. Bunun için de Köy-Koop konserve kutularının yapımından konserve maddelerinin işlenmesine kadar bütün faaliyeti üzerine alacaktır. Ayrıca yılın her mevsiminde tabîi sebze ve meyve sağlanması için her tarım mevsiminde soğuk hava depoları teminine gidilecektir. Böylece ihracatın hiç bir aracıya lüzum kalmaksızın direkt tarım kentinde Köy-Koop Birliği tarafından yapılması sağlanacaktır.

ç) Türk mutfağının orijinalitesi olan kuru sebze, meyve, üzüm sırası, pekmez ve tarhana vs. gibi mamullerin işlenmesi, muhafaza edilmesi, konserve sanayiine paralel olarak bunların da Köy Koop Birliğince yapılması sağlanacaktır.

d) Köy El Sanatları: Malum olduğu üzere, Türk çiftçisi, tarla ekim zamanı ile biraz bilgilerin için harcadığı zaman dışında, umumiyetle kış aylarında boş vakte sahiptir. Bunun değerlendirilmesi için, halı ve kilim dokuma tezgâhları, deri ve sap işlenmesi, ayrıca dikiş ve nakış gibi

hanım işlerinin geliştirilmesi gerekir. Bunun için de Köy Kooperatiflerince sağlanan kredilerle her tarım kentinde, boş aylar için bölge şartlarına uygun el işi çalışmalarında kullanılacak tezgâhlar temin edilecektir. Sümerbank yanında diğer bazı mağazalarla da çiftçilerin sözleşmeler yaparak emeğinin karşılığında emin olarak çalışması sağlanacaktır.

Hayvancılık ve Beslenme

Türk milletin bütün dünyaya hâkim olduğu çağlarda başlıca yiyecekleri et ve süten yapılan maddelerdi. Bugün maalesef memleketimiz, Avrupa ülkelerine oranla en az et ve süt tüketen ülkedir. Avrupa'da fert başına süt tüketimi yılda 150 kg. bizde 50 kg., yıllık et tüketimi Avrupa'da 50 kg. bizde 20 kg. civarındadır. Bu düşük et ve süt tüketimi, hayvan sayısındaki azlıktan değil, bunların et ve süt verimi yönünden çok düşük olmalarından ileri gelmektedir.

Hayvancılıkta başlıca problemleri halletmeyi şimdiye kadar ciddî olarak hiç bir hükûmet ele almamıştır. Yem fiyatları çok pahalıdır. Hayvancılık geniş olarak meraya bağlıdır. Meralar ise çok fakirdir. Sun'î yem Türkiye'de henüz çok az imâl edilmektedir. Buna karşılık fiyat çok yüksektir. Hayvanî ürün maliyetinde yem masrafı % 60'dır. Hayvanî ürünlerin ucuz olması için bir taraftan yem fiyatını düşürmek, diğer taraftan da yemi iyi değerlendiren, hayvanları geliştirecek ıslah projeleri yapmak gerekecektir. Bunun için en başta hayvancılık yapan çiftçilerin tarım kentleri bünyesinde birlikler şeklinde teşkilâtlandırılması gerekmektedir. Köylü Birlikleri-Kooperatifler yapacakları yıllık toplantılarda fiyat tespiti yanında, pazarlama problemlerini halledecek ve düşük faizli kredi imkânlarını temin için çalışacaklardır. Böylece hem aracıya giden bir kısım paranın üreticide kalması, hem de tüketiciye daha ucuz mal arzı mümkün olacaktır. Kooperatifler bir taraftan damızlık üretimine teşvik edilecek, bir taraftan da tarım kentlerinde köy sanayii cümlesinden olacak yem fabrikaları, bu kooperatifler tarafından kurulacaktır.

8 - GELİŞMECİLİK VE HALKÇILIK

GİRİŞ

Türk milliyetçileri olarak davamız, Türk milletinin varlığını yüceltmek ve ebediyen devamını sağlamak davasıdır. Bu dava yüce bir davadır; bu fikrin, bu davanın üzerinde başka hiç bir fikir, hiç bir dava olamaz. Türk milletinin varlığını yüceltmek ve ebediyen devamını sağlamak fikrine hizmet etmeyen, bu fikre uygun olmayan hiç bir davranış, hiç bir hareket Türk milleti için meşru olamaz. Dünya bir milletler mücadelesidir. Milletler arasında devamlı bir yarışma, bir mücadele sürüp gitmektedir. Her topluluk kendi milletini daha üstün yapmak için uğraşmaktadır. Her millet daha refahlı, daha saadetli, daha medenî, diğer milletlerden daha ileri bir millet olabilmek için çırpınmakta, mücadele etmektedir. Bu bir duygudur, şuurdur ve kutsal bir ihtirastır. Bu şuurdan, bu duygudan, bu kutsal ihtirastan mahrum olan milletler, dünya haritasından silinmeye, sürünmeye, başka milletlerin hâkimiyeti altına girmeye mahkûmdur. Tarihin kaydettiği en eski devirlerden beri milletler arasında bu mücadele sürüp gitmektedir. Bu milletlerarası mücadele içinde Türk milletinin, bir an önce içinde bulunduğu bakımsız, fakir, geri kalmış ve kuvvetsiz durumundan kurtulması lâzımdır. Başkalarına avuç açarak yardım isteme durumundan kurtularak kendi gücüyle ayakta duran, sözünü ve şerefini her yerde saydıran; güçlü, medeniyette en ileri, refahta en üstün bir millet hâline gelmesi, getirilmesi lâzımdır. İşte Türk milliyetçileri olarak mücadelemiz bunun içindir, davamız budur.

Türk milletinin böyle yüce bir varlık hâline gelmesi, her şeyden önce MİLLİYETÇİLİK ŞUURUNA ve Türk milletini yeryüzünde en refahlı, en güçlü, en medenî bir millet hâline getirmek ülküsüne, ihtirasına sahip olmakla mümkün olur.

MİLLİYETÇİ HAREKET diye bayrağını açtığımız, sevgili milletimiz, aziz vatandaşlarımız tarafından daha çok kulak verilen, daha büyük bir sevgiyle bayrağının altında toplanılan bu davanın, bu hareketin gayesi, manası budur.

Dünya bir milletler mücadelesidir. Bu milletler mücadelesinde Türk milletinin zafere ulaşabilmesi, devlet ve milletimizin yeniden teşkilâtlandırılmasıyla mümkündür. Bu teşkilâtlanmada devlet yeni bir yapıya, Milliyetçi-Ülkücü bir yapıya sahip olacaktır. Bu yapıyı millî doktrin DOKUZ IŞIK ile gerçekleştirebiliriz.

Bağımsız son Türk devletini koruyabilmek için MİLLÎ BİR DOKTRİN etrafında birleşmek zorundayız. Bu doktrin DOKUZ IŞIKÇI doktrindir. DOKUZ IŞIKÇılık, Türk milletine, tarih ve kültürüne dayanan, ona inanan bir doktrindir. Bazı sapıklar tarafından iddia edildiği gibi doktrinimizin “nasyonal-sosyalizm” ile hiç bir ilgisi yoktur.

A-GELİŞMECİLİK

MEDENİYETTE İLERLEMENİN YOLU GELİŞMECİLİK İLKESİNDEN GEÇER

Millî doktrin DOKUZ IŞIK'ın sekizinci ilkesi "Gelişmecilik"tir. Gelişmecilik şu demektir: Daima daha iyi, daha güzel, daha gelişmiş bir durumu elde etmek için araştırma yapmak; daha iyiye, daha mükemmele varmak arzusu taşımak ve bunun için çareler aramaktır. Medeniyetler, insanların içinde bulundukları durumla yetinmeyip daima daha iyiye, daha güzeli, daha mükemmeli istemelerinden, araştırmalarından ve bir de tabiat kuvvetlerinin tahakkümünden kurtulma arzusundan, tabiat kuvvetlerine hükmetme, tabiat kuvvetlerini kendi yararlarına olarak kullanma arzusundan meydana gelir. Eğer insanlar elde ettikleri ile yetinseler ve "Bu bize yetiyor" deselerdi medeniyetler olduğu gibi kalır, gelişmezdi. Hâlbuki görüyoruz, bundan kırk beş yıl önceki durum bugün yoktur, değişmiş, gelişmiştir. Hatta bundan beş yıl önceki durum da yoktur. Bundan beş yıl sonra da daima bugünkü durumdan daha ileriye gidilmiş, daha birçok yeni şeyler bulunmuş olacak; çünkü insanlar daima daha iyiye araştırıyorlar, daha güzeli, daha mükemmeli istiyorlar. O hâlde kalkınabilmemizin ve yaşayabilmemizin dayanacağı temel prensiplerden birisi de daima elde ettiğimizle yetinmemek, daha iyiye, daha güzeli, daha mükemmeli bulabilmek için araştırma duygusu olmalıdır. İşte gelişmeciliğimizin dayandığı ana prensip budur.

Ancak daha iyiye, daha güzeli, daha mükemmeli ararken geçmişimize karşı hakaret ve onunla olan bağlantıyı kesmeyi asla düşünmüyoruz. Çünkü millet devamlı olarak bir akıştır. Onun hayatını herhangi bir yerden kesip, evvelkini millet hayatından silip çıkarmaya imkân yoktur. Onun için gelişmecilikte millet hayatının devamlılığını esas kabul ediyoruz. Gelişmecilikle ilgili yapacağımız bütün faaliyetlerde, bütün ilerleme ve

kalkınma hamlelerinde yapacağımız bütün işlerin millî ruhumuza, millî geleneklerimize uygun olması esasını kabul ediyoruz.

Gelişmecilikte içinde bulunulan durum düzeltilerek, o durum basamak yapılarak bir merdivenden yukarı doğru yükselir gibi bulunduğumuz basamağın önüne daha yüksek basamaklar kurarak, bu basamaklara basarak daha iyiye yükselmek, daha güzele yükselmek, daha olgunu bulmak, elde etmek demektir. Gelişmecilikte içinde bulunulan durumu yıkmak, devirmek söz konusu değildir. İçinde bulunulan durumu düzeltmek, yeniden düzenlemek, geliştirmek bahis konusudur. Yani devrimcilik, gelişmeciliğin zıddı bir düşüncedir; görüştür. Gelişmecilikle devrimciliği milletimizin kalkınması için bir yol olarak görmediğimizi, benimsemediğimizi anlatmak istemekteyiz. Neden devrimciliği bir yol olarak kabul etmiyoruz?

Çünkü devrimcilik geçmişe ait her şeyi yıkmak, geçmişe ait her çeşit değerlerimizden vazgeçmek ve bizimle, tarihimize ilgisi olmayan, nereye varılacağı kestirilemeyen bir başka durum meydana getirmek anlamını taşımaktadır.

Milletler de ulu ağaçlara benzerler. Ulu ağaçlar toprağın üzerinde gövde olarak ne kadar yükselmişse, toprağın altında da kök olarak o kadar derinliğe inmiştir. Ulu ağaçlar gövdesinin büyüklüğünden ziyade köklerinin derin ve geniş alana yayılması sebebiyle hayatlarını, sağlamlıklarını devam ettirebilirler; kökleri kesilecek olursa o ulu ağaçları yaşatmak, toprağın üzerinde gövdesini dik tutabilmek mümkün olmaz. Milletler de ulu ağaçlara benzerler. Yaşamaları, gelişmeleri köklerine, köklerine bağlı olmalarına bağlıdır. Milletlerin geçmişlerinden kopmaları köklerinden ayrılmaları demektir ki, o zaman yeryüzünde yaşayamazlar, gelişemezler, bir dayanağa, başka bir bağa ihtiyaç duyarlar. Sonunda yok olurlar.

Bunun için milletin kökleri de kendi millî tarihidir. Kendi binlerce yıllık yaşayışı içinde meydana getirdiği kültür hazineleri, manevî değerleridir. Millî gelenekleridir. Onun için bunlarla bağlantıyı kesmek, her şeyi yıkmak, devirmek bizim kabul etmediğimiz bir görüştür, bir yoldur. Bunun için devrimcilik değil, evrimciliğe dayanan gelişmecilik ilkesini benimsemiş bulunmaktayız. Gelişmecilik ilkesiyle düşündüğümüz anlam şudur: İnsanlar yaratıldıkları günden beri daima içinde bulundukları durumla yetinmemişler, daha iyi yaşamak, daha güzel bir

durum elde etmek, daha olgun sonuçlara varmak için çırpınmışlardır. Bunun için biz bu duygu ve bu zihniyeti bir ilke olarak doktrinimize koymuş bulunmaktayız. İnsanlar tabiat kuvvetlerinin tutsaklığından kurtulmak, tabiat kuvvetlerinin kendileri için yararlı olacak şekilde kullanılmasını sağlamak ihtiyacını, düşüncesini yeryüzünde, yaratıldıkları ilk günden beri düşünmüşler, bunu sağlamaya çalışmışlar, bunun için birçok çareler aramışlardır. İşte tabiat kuvvetleriyle mücadele de gelişmeciliğin bir diğer önemli faktörüdür.

Tabiat kuvvetleriyle mücadele, insan topluluklarının tabiat kuvvetlerinden faydalanmasını sağlama, insanların daima daha iyiyi, daha güzeli, daha mükemmeli arama, araştırma istekleri sayesinde ki yeryüzünde medeniyetler meydana gelmiştir. Bu medeniyetler tarihî akış içerisinde daima gelişmiştir.

İşte bütün gençlerimize, memleketimizin bütün insanlarına, gerek şahsî yaşayışlarında, şahsî işlerinde, gerekse mesleklerinde daima daha iyiyi, daha güzele varmak, daha mükemmelere ulaşmak, aynı zamanda milletimiz için, vatanımız için, devletimiz için daha yükseğe çıkmak, daha kalkınmış, daha ileri bir duruma gelmek isteğiyle, ihtirasıyla yol aramak, çare aramak, bunun için çalışmak gerektiğini ortaya koymak istemekteyiz. Bunun için Gelişmecilik ilkesini MİLLÎ DOKTRİN DOKUZ IŞIK'ın içine koymuş bulunmaktayız.

Bu duygu, bu istek, bu ihtiras çok olumlu bir duygu, olumlu bir istek, olumlu bir ihtirastır. İnsan enerjisinin, gençlik enerjisinin kanallara edilmesini gerektiren en meşru, en yararlı bir duygu, bir ihtirastır.

İçinde bulunduğumuz durum ve şartları düzeltmek, daha iyi yapmak, daha ileriye götürmek, daim olgun hâle getirmek, daima bunu düşünmek, bunun yollarını araştırmak, bunun için çalışmak, bunun için çırpınmak insanlığı yükselten en kutlu duygu ve düşünceyi teşkil etmektedir. Böyle bir düşünce, böyle bir istek ve görüşten yoksun olan kişiler ve toplumlar sürünmeye mahkûm varlıklardan başka bir şey kabul edilemezler.

Türk milliyetçileri olarak, Türk milletine bağlılık, sevgi ve Türk devletine sadakat ve hizmeti esas kabul ediyoruz. Türk milletini güç durumdan kurtarıp kuvvetli, her çeşit korkudan, baskıdan uzak, şerefiyle yaşayan, müreffeh, mutlu ve modern uygarlıkta en ön safa geçmiş bir hâle getirmek isteğini esas kabul ediyoruz.

Biz Türk milleti için daima daha iyiyi arayacağız. Daha olguna varmak için tedbirler düşüneceğiz, çalışmalar yapacağız, gece demeden, gündüz demeden her şeyin en güzelini, en iyisini, en olgununu elde etmek için uğraşacağız. Bunu hem kendi yaşayışımızda, kendi mesleğimizde, işimizde sağlamak için çırpınacağız; hem de milletimizin vatanımızın, devletimizin hızla, bir an önce en yüksek seviyeye çıkarılması, en ileri bir duruma gelmesi için uğraşacağız.

Birlik - Beraberlik

Türkiye'nin yükselişi dışarıdan alınan fikirlerle olamaz. Hiçbir yabancı, Türk milletin menfaatlerini, Türk milletin kendisi kadar düşünemez. Bugün yurdumuzda ithâl edilmiş bulunan komünizm, faşizm veya kapitalizm fikirleriyle Türk milleti yok edilmek istenmektedir. Türk gençleri yabancından gelen ve Türk milletin değil, başkalarının menfaatini temin etmek için yurdumuza sokulan yıkıcı fikir akımlarına karşı şahlanmalıdır.

Davalarımızın çözümü kendimize dönmek, sarsılmaz bir birlik hâlinde el ele vermek ve geceli gündüzlü çalışmaya girişmekle mümkündür.

Toprak bütünlüğümüzü, devletimizin bölünmezliğini, gelişmemizi hedef alan hâinâne faaliyetlere karşı Türk milleti olarak, Ülkücüler olarak ayağa kalkmalıyız. Dokuz Işıklar olarak gençlerimizi yeni ve büyük bir savaş beklemektedir. Birlik-Berberliğimizi bozmak isteyenlerle savaş, gelişmemizi baltalamak isteyenlerle, toprak bütünlüğümüzü bozmak isteyenlerle savaş...

Türk milletin gelişebilmesi, kalkınması için her Türk'ün birinci planda gözetmesi icap eden husus; birliğin korunması, beraberliğin korunması, bizi parçalayacak, bizi birbirimizden soğutacak, bizi birbirimize karşı getirecek, Türk'ü Türk'e kırdırmaya kalkacak her tertibin elbirliği ile karşısına dikilmek olmalıdır.

Birliğimize, bütünlüğümüze kasteden tertiplerin başında komünizm gelmektedir, bölgecilik gelmektedir, mezhepçilik gelmektedir. Birlik ve beraberliğimizi bozan hususların başında partizanlık gelmektedir.

Bugün memleketimizde demokratik bir düzen, bir nizam tatbik edilmeye çalışılmaktadır. Birçok partiler vardır. Fakat particilik, parti menfaatleri öyle bir kanser hastalığı gibi milletin bünyesini sarmaya

çalışmaktadır ki, bu hastalığa tutulan milletimizin, memleketimizin çocuklarının, insanların gözleri dönüyor, millî birliği, memleketin, devletin yüksek menfaatlerini unutuyorlar, kişisel menfaatler ve partizan menfaatlerin pençesinde memleketi tehlikeli ve ıstıraplı bir yöne doğru sürüklüyorlar. Onun için her şeyden evvel şunu her Türk hatırdan tutmalıdır: Türk milletinin birliğini, beraberliğini, hür ve bağımsız, yaşamasını sağlamayan, hür ve bağımsız yaşamasına, yükselmesine zararlı olan her çeşit tutum Türk milleti için değerini kaybetmiş, Türk milleti için ortadan kaldırılması icap eden bir husus olur. Binaenaleyh, demokrasi derken, partililik derken her şeyin üstünde Türk milletinin menfaatlerini, Türk milletinin birliğini, bütünlüğünü, beraberliğini ve yüksek menfaatlerini gözetmek her Türk'ün şaşmaz şiarı, şaşmaz düsturu olmalıdır. Buna aykırı düşen davranışlar her Türk için menfurdur, ezilmesi lâzımdır.

Millî Birlik

Milletimizin gelişebilmesi, kalkınabilmesi için her şeyden evvel millî benliğine, millî varlığına dönmesi lâzımdır. Bir milletin yükselmesi, millî değerler meydana getirmesiyle, millî değerlere kıymet vermesiyle mümkün olur. Milletler millî ahlâk sahibi olursa, tarihine, dinine, imanına, törelerine sahip olursa gücünü, kuvvetini muhafaza edebilir, gelişip yükselebilir. Kendi benliğinden uzaklaşan, benliğini hor gören, kendi kendini beğenmeyen, başka milletleri kendinden üstün zanneden, başkalarını kopya eden ve bunu bir marifet gibi kabul eden bir millet kökünden kopan bir çınar gibi, kendini kaybetmiş, çoktan ölmüş olur.

Onun için bizim milletimizi kalkındırmak için açtığımız mücadelede her şeyden önce üzerinde durduğumuz husus: Biz Türk'üz, kendimize benzeriz, kuvvetli, vasıflı, meziyetli, ahlâklı bir milletiz. Başkalarından aşağı, başkalarından eksik bir tarafımız yoktur. Başkalarını kopya ederek yükselmemiz mümkün değildir. Kendi benliğimize güveneceğiz, kendimize dayanacağız, kendi özelliklerimize döneceğiz, kendi millî âdetlerimize, ahlâkımıza döneceğiz. Ama modern ilmi, modern tekniği de alıp, onda da bir an önce yükselmenin çarelerini bulmak suretiyle memleketin kalkınmasını sağlayacağız.

Kalkınma faaliyetlerinde, bir milletin yaşaması, gelişmesi faaliyetlerinde her şeyden evvel düşünülecek bazı önemli başka meseleler de vardır. Bu meselelerin başında o milletin millî birliğinin korunması

için güvenliğinin teminat altında bulunması, vatan topraklarının bütünlüğünün korunması meselesi gelir. Bugün Türkiye'miz gerek vatan bütünlüğümüze kastetme bakımından, gerek millî bütünlüğümüze, millî varlığımıza kastetme bakımından ciddi fesat hareketleriyle karşı karşıyadır. Bu fesat hareketlerinin başında, bütün fesat hareketlerinin anası olan komünizm gelmektedir. Komünizmin bir kanadının altında mezhepçilik, diğerinde partizanlık gibi bir takım fesat hareketleri yatmakta, bu fesat hareketleri komünizm tarafından beslenmekte ve yürütülmektedir. Bu fesat hareketlerinin hedefi Türk milletini içten zaafa uğratmak, Türk milletinin birlik-beraberliğini parçalamak, Türk vatanının bütünlüğünü bozmaktır.

Şimdi, burada komünizmin ne olduğu üzerinde uzunca durmağa lüzum görmüyorum. Komünizm yüz sene evvel, yüz seneden daha eski bir zamanda, yabancı bir memlekette, bir Yahudi tarafından ortaya atılmış bir fikirdir. Bugün ilmî sağlamlığı, değeri kalmamış; yapılan incelemeler, tenkitler neticesinde tutulacak bir tarafı kalmamış bir fikir, bir görüştür. Üstelik gerek milliyet fikrine, gerek din fikrine, gerekse aile fikrine aykırı bir görüştür. Dünyanın tanıdığı en vahşi, en korkunç emperyalizmin, Moskof emperyalizminin milletleri esir etmek için kullandığı bir yem, bir aldatma vasıtasıdır. Bugün komünizmin tuzağına düşmüş memleketlere göz attığımızda bu durumu apaçık görmek mümkündür. Macaristan'ın, Çekoslovakya'nın başına gelen olaylar, bize bunun hakkında kâfi fikir verecek durumdadır. Güzel Türkiye'mizde de bu tip olaylar, dışarıdan idare edilen hain eller tarafından tezgâhlanmakta, birlik-beraberliğimize kasteden bir kışkırtma yürütülmektedir. Bu kışkırtmaların hedefi, birlik-beraberliği bozmak, Türkiye'yi parçalayarak ele geçirmek, Türkiye'yi düşmanlarının kucağına teslim etmektir. Bu kışkırtmaların arkasında Türk'e hıyanet vardır; arkasında Türk milletine, Türk vatanına suikast vardır.

Biz Türkiye'yi geliştirmek, kalkındırmak isteyen Türk milliyetçileri olarak birlik ve beraberliğimizi zedeleyecek, ortadan kaldıracak her harekete karşı duracak, onu yok etmeye, ortadan kaldırmaya çalışacağız.

Kültür ve Sanat

Bir milletin kalkınmasında, gelişmesinde güzel sanatların, memleketteki her çeşit faaliyetin ve özellikle fikir faaliyetinin, yazı faaliyetlerinin,

kültür faaliyetlerinin önemli bir yeri vardır. Türk milletinin millî varlığını korumak, geliştirmek, Türk milletini uyandırmak ve yükseltmek yolunda kültür ve sanatın seferber edilmesi lâzımdır.

Sanat faaliyetlerinin başıboş, çeşitli düşman fikirlerin, çeşitli düşman faaliyetlerinin elinde âlet ve oyuncak olmamalıdır. Sanat faaliyetleri Türk milletinin ahlâkını bozmak, Türk milletinin kültürünü yok etmek, Türk milletinin fikir faaliyetlerini öldürmek, onu fikirsiz, ruhsuz, millî benliğinden uzaklaşmış, millî benliğini öldürmüş hâle getirmek yolunda kullanılmamalıdır.

Millî doktrin Dokuz Işık'ın Türk milletinin gelişmesinde, kalkındırılmasında göz önünde bulundurduğu bu hususu; bilhassa kültür ve sanat hayatımızın, fikir hayatımızın, fikir hareketlerinin, yazı hayatımızın yüzde yüz millî hedeflere doğru yönelmiş, millî hedeflerin emrinde, Türk milletinin gelişmesini, yükselişini sağlayacak yönde seferber edilmesini birinci planda kabul ediyoruz. Özetle kültür ve sanat; millî hedeflerin, millî ülkelerin emrinde Türk milletinin gelişmesi, kalkınması için seferber edilmeli, gençler bu yönde yetiştirilmelidir.

Başıboş bırakılan kültür ve sanat daima bir milletin bozulmasına, gelişmesine sekte vurulmasına sebep olur. Bu bakımdan kültür ve sanatımızı, Türk Milliyetçileri olarak hiç bir zaman başıboş bırakmayacağız; solcu, komünist, Marksist, ne idüğü belirsiz soysuz, Türk milletinin ahlâkına kasteden kültür, sanat, fikir hareketlerine asla müsaade etmeyeceğiz.

Size büyük bir ilke işaret ediyorum, büyük bir prensibi işaret ediyorum: ANCAK TÜRK MİLLETİNE YARARLI OLACAK FAALİYETLER İÇİN TÜRKİYE'DE HÜRRİYET TANIRIZ. TÜRK MİLLETİNİ BOZACAK, TÜRK MİLLETİNİ ZARARA UĞRATACAK, ONUN HAYATI İÇİN TEHLİKE TEŞKİL EDECEK HİÇ BİR HAREKETE HÜRRİYET TANINAMAZ. Türk milletini yıkma, Türk milletini yok etme hürriyeti diye bir hürriyet olamaz; böyle bir hürriyet bu topraklarda tanınamaz.

Güzel sanatların planlı bir şekilde millî hedeflere doğru seferber edilmesi suretiyle bütün Türk milletinin harekete geçirilmesi, Türk milletinin, Türk halkının millî enerjisinin seferber edilmesiyle, Türk milletinin kalkınması kısa zamanda gerçekleşebilir. Çünkü Türkiye'de sermaye birikimi yoktur. Türkiye'de birçok imkânsızlıklar vardır. Bunların yenilmesi ancak Türk milletinin faaliyete geçirilmesi, uyandırılması, millî davalarının sahibi hâline getirilip, millî enerjinin, Türk halk enerjisinin

seferber edilmesi suretiyle bu sermaye birikimi yokluğu karşılanabilir ve Türkiye'nin gelişmesi, kalkınması kısa zamanda başarılabilir.

Dünya gelişmiş ve gelişmekte olan milletler mücadelesine sahne olmaktadır. Her millet kendi varlığının devamı, kendi gelişmesi ve yükselmesi için mücadele etmektedir. Emperyalist ülkeler, yer altı ve yer üstü kaynakları zengin olan ülkeleri istilâ eder, orayı sömürürlerdi. Sömürmek için bazen emperyalist ülkeler birbirleriyle rekabete girerlerdi. Evvelce, ham madde kaynakları zengin, fakat kendisi zayıf olan ülkeleri, emperyalist ülkeler kuvvet zoruyla, silah zoruyla elde ederler, sömürürlerdi. Bugünse yeni bir sömürgecilik ortaya çıkmıştır: Neo-kolonyalizm. Bu tür sömürgecilik neye dayanmaktadır? Burada bir millet hangi milleti sömürmek istiyorsa o milletin gençlerine, aydınlarına musallat oldular; kendi kültürlerini aşılamağa çalıştılar. Bunun için de o memleketlerde okullar açtılar. Burada talebelere kendilerini sevdirmeye çalıştılar. Onlara her türlü medenî imkânları, maddî hayatın güzelliklerini tattırıyorlar ve bu kendilerine sempati duyan insanların yardımı ile o topraklarda kendilerine askerî, iktisadî, siyasî ve kültürel çıkarlar sağlıyorlar. Bunun adına "Neo-kolonyalizm" (Yeni sömürgecilik) denmektedir.

Ruslar bu maksatlarla Moskova'da "Arkadaşlık Üniversitesi" adı altında 30.000 öğrenciyi eğitebilecek kapasitede bir üniversite kurdular. Buraya umumiyetle Asyalı ve Afrikalı öğrenci alıyorlar. Onlara kendilerini sevdiren komünist yapıyorlar. İsrail, Mısır bile bunu yapmıştır. Peki, bu milletler bunu düşünüp yapıyorlar da bizimkiler niye uyanmıyorlar? Biz niye kültür emperyalizmini uygulamak yolu ile başka milletler üstünde millî menfaatler temin etmek yoluna gitmiyoruz? Dış Türkler hazır Türk kültürünün temsilcisidir... Türkiye onlardan ne isteyecek olursa, onlar bunu kanları pahasına yaparlar. Yabancılar neo-kolonyalizm yolu ile başka ülkelerde kendilerini seven insan yetiştirirken, biz çeşitli ülkelerde tutsak bulunan ve bizimle irtibat kurmak için çırpınan dış Türklerden faydalanmıyoruz!.. Dış Türklerle ilgilenmek menfaatimiz icabıdır.

Milletlerin Karakterleri

Dünya üzerinde yaşayan her millet ayrı bir karaktere sahiptir. Milletler, inancı, töre, gelenek, görenek, millî vasıfları ve karakterleri bakımından birbirinden farklıdır. Bir milletin gelişmesinde, kalkınmasında, yükselmesinde bu millî vasıfların, karakterin rolü oldukça fazladır.

Türk milletinin binlerce yıllık tarihi boyunca yenilmez olmasını sağlayan ve bugüne kadar her felâketin üstesinden gelerek, her tehlikeyi çiğneyip üstüne çıkmasını sağlayan bazı millî vasıfları, gelenekleri ve inançları vardır, karakteri vardır. Bunların başında asla yenilmeyi kabul etmemek, asla mağlûp olmayı kabul etmemek, boyun eğmeyi kabul etmemek; boyun eğmeye, mağlûp olmaya karşı çıkmak görüşü, gelmektedir. Teslim olmayı red, mağlûp olmayı red, yenilmezliğin sırrıdır. Durumumuz ne kadar kötü olursa olsun, ne kadar imkânsızlıklar içinde bulunursak bulunalım hiçbir zaman yılmayacağız; çünkü yenilgiyi, teslim olmayı kabul etmemek Türklüğün ezeli şiarıdır. Tarihte bunu binlerce defa ispat etmiştir. Bizi kısa zamanda geliştirecek, yüceltecek, büyük yapacak, kurtaracak olan büyük fikir, büyük ruh; yenilgiyi, teslim olmayı kabul etmeme, daima yenmek için çalışma, çabalama düşünme inancıdır. Bu ruh ile bu inanç ile yükselmek, millî bir devlet olarak, bir millet olarak yükselmek için var gücümüzle çalışmalıyız. Yeryüzünün en güçlü, adaletli, ilimde, teknikte ileri gitmiş bir ülkesi olmak için büyük bir şevk, büyük bir heyecan ve azimle çalışmalıyız.

Milletimizin gelişmesi, kalkınması için yapacağımız bu çalışmada şahsî değil, millî menfaatleri göz önünde tutmalıyız; çünkü şahsî menfaat ihtirasları insanları küçültür. Hâlbuki kendi şahsını değil, milletini yükseltmek için büyük bir aşk ve ihtirasla dolu olmak insanı yükseltir, işte hakiki sır budur.

Türkiye'nin Coğrafi Durumu

Türk milletinin, Türk Milliyetçiliğinin düşmanları çoktur. Türk milletinin büyümesine, gelişmesine mâni olabilmek için her çareye başvurlar. Bunun on önemli iki sebebi vardır. Birincisi Türkiye'nin dünya üzerindeki jeopolitik durumu, diğeri de "Türk milleti" olduğumuzdan duyulan endişedir.

Üzerinde yaşadığımız vatanın bulunduğu topraklar, coğrafi mevkimiz, stratejik bakımdan çok önemlidir. İran, Irak, Suriye, Lübnan, Ürdün, Mısır, İsrail, Suudi Arabistan, Kıbrıs ve Afganistan'ın bulunduğu Orta Doğu Bölgesi, petrolleri ile meşhurdur. En zengin petrol kaynakları burada, Türkiye çevresindeki topraklardadır. Romanya, Bakü, İran'da Ahvaz, Irak'ta Musul-Kerkük, Basra Körfezi ve Suudi Arabistan'ın güneyindeki, Mısır'daki, Libya'daki petroller dünyanın tamahını üzerine

çekmektedir. Bu önemli bölgeye karadan ve denizden giden yollar bir kalenin kontrolündedir. Bu kale kimin elinde ise Orta Doğu'yu o kontrol eder. Bu kale Türkiye'dir. Öyle bir kale ki, Kafkasya'dan inen yollar, İran'ın giriş-çıkış yolları, Suriye'yi, Irak'ı, Avrupa'ya bağlayan yollar bu kaleden geçmektedir.

Bugün Orta Doğu petrollerinden Batılı ülkeler faydalanmaktadır. Oraya giden yollar, orayı kontrol eden burçlar Türkiye'dedir. Türkiye, Batı ile beraber olursa, bu petrollerden Batı yararlanacak; Doğu ile beraber olursa, Doğu faydalanacaktır. Türkiye'nin güçlenip büyümesi Orta Doğu'daki komünist emellerine set çekeceği gibi, bu bölgedeki milletlerarası entrikaları da önleyecektir. O yüzden Orta Doğu'daki petrollerden faydalanmak isteyen, Orta Doğu'da hâkimiyeti tek başına ele geçirmek isteyen her devlet, her millet, Türkiye'nin, Türk milletinin güçlenmesini, gelişmesini istemez. Bir de "Türk" olduğumuzdan doğan bir kısım endişeler vardır.

Geçmiş tarihe bir göz atacak olursak, tarihte kurulan sekiz cihan devletinin üçü Türkler tarafından kurulmuştur. Bir millet olarak tek başına üç cihan devleti kuran, her gittiği yere nizam, teşkilât götüren "Türk"ten çekinmektedirler. Batı Hun Kağanı Atilla, Batı Roma kapılarına kadar, Osmanlı Devleti Avrupa ortalarına Viyana kapılarına kadar dayanmıştır. Bunun neticesi milletlerin yüreğinde eskiden kalan bir korku, kin duygusu vardır. Türk milleti gelişir, eski kuvvet ve kudretine kavuşursa diğer devletler, diğer milletler çok şeyler kaybedeceklerdir. Bugün Yunan da, Bulgar da, Rus da, İngiliz de, Fransız da hissen bize karşıdır; çünkü zamanında hepsini yenmiş, ezmiştir.

Batılı devletlerin içinde yaşayan bir korku vardır: Bizim eskisi gibi dirilip, tarihte olduğu gibi, töremiz icabı büyük işler yapmamız, onları ezmemiz, tekrar Avrupa ortalarına kadar gelmemiz korkusudur.

Bugün 28 milyon nüfuslu İran'da 15 milyona yakın Türk vardır. Bulgaristan'da gene öyle, Rusya'da, Çin'de, Suriye'de, Irak'ta, Yunanistan'da, Yugoslavya'da vs. milyonlarca Türk tutsak durumdadır. Bozuk, millilik vafına lâıyk olmayan eğitim yüzünden; tutsak yaşayan Türk boyları, yabancı devletlerin Türk milletine düşmanlıkları, neslimize, gençlerimize anlatılmamış; bu düşman devletler "masum", "dost devlet" olarak gösterilmiştir.

Tarihte, galip geldiğimiz zamanlar, mağlûplara çok dürüst, insanca davranmışızdır. Zulüm etmemişizdir. Ama biz mağlûp olduğumuz zaman onlar vahşi davranmışlar, zulüm yapmışlar, her türlü ahlâksızlığı yapmışlar. Böyle anlarda “medenî dünya” sesini bile çıkartmamıştır. Bize, millî güvenliğimize karşı bir hareket yapıp da biz onu bastırınca, gerekli tedbirleri alınca “Türkler barbarlık ediyor!” denmiş, Türk milletine karşı girişilen katliamlarda ise medenî dünya sesini çıkartmamış, hattâ katliamı yapanlara alkış tutmuştur.

Romanya’da bir Köstence şehri vardır. Orada Türkler yaşırdı. Köstence bir Türk şehri idi. Ruslar burayı işgal edince, burada çoluk çocuk demeden yakarak, asarak, kılınçla yok etmişlerdir.

En sonunda 1963’te Kıbrıs’ta bu tip vahşet meydana gelmiştir. Bir Dr. Binbaşının silâhsız karısı ve çocuğu banyoda makinalı tüfekte delik deşik edildi. Buna dünya devletleri tepki göstermediler. Bunda çeşitli faktörler rol oynamıştır:

- 1) Onlar, Hristiyan milletleri bize karşı tercih etmektedirler. Haçlı zihniyeti hâlâ devam etmektedir.
- 2) Bir de Türklere karşı duydukları nefret ve onları yok etme duygusudur.

Biz Türk milliyetçileri olarak bunları bileceğiz, ona göre hazırlanıp, kendimizi yetiştirip, her türlü imkânları kullanarak Türk milletini yüceltmeye, geliştirmeye, ona eski gücünü kazandırmaya gayret edeceğiz.

Millî Eğitimimiz

Gelişmecilikte karşı karşıya bulunduğumuz bir diğer mesele de millî eğitim sistemimizdir. Gelişmek, yükselmek isteyen bir millet millî eğitimine çok önem vermek mecburiyetindedir. Bugünkü millî eğitim sistemimiz Türk çocuklarını, Türk milletinin millî değerlerine bağlı, millî kültürüyle yoğrulmuş, millî şuur sahibi, milliyetçi bir ruh ve milliyetçi bir ihtiras sahibi olarak yetiştirememektedir. Bunun yerine son derece bilgi yüküyle yüklenmiş ve bencil, menfaat ihtiraslarıyla dolu insanlar hâline getirmektedir. Böyle bir sistem ile yetişen çocuk Türk milletinin menfaatlerinden önce kendi menfaatini gözetmektedir.

Millî eğitimimiz, millî şuur, millî terbiye vermekle beraber, yetişecek çocuklarımızı milletin sırtına bir yük, bir asalak olarak değil, hangi

okulu bitirirse bitirsin, bitirdiği andan itibaren hayatın her yerinde Türk milletine değer kazandıracak, onu geliştirecek, kalkındıracak, bir terbiye, bir bilgiyle yetiştirmesi lâzımdır.

Millî eğitim Türk milletinin sosyo-ekonomik hedef ve ihtiyaçlarına göre planlanmalı, yönetilmelidir. Bu ne demektir? Meselâ Türkiye'nin ne kadar doktora, mühendise, iktisatçıya vs. ihtiyacı varsa bunlar tespit edilecek ve buna göre bir eğitim politikası takip edilecektir. Şimdiye kadar bu düşünülmemiştir ve düşünülmüyor da. Bugün fakültelerde nerede açık varsa, rastgele hiç bir teste tâbi tutmadan, kabiliyetini göz önüne almadan dolduruyorlar, bunun böyle olmaması lâzımdır. Eğitim, teknik eğitim vermek amacını gütmelidir. Yaşadığımız çağ teknik çağdır. Kalkınmak için teknik eğitim şarttır. Türkiye'nin kısa zamanda ileriye gitmesi, sanayileşmesi için eğitimin, dünya çapında yüksek vasıflı ilim adamı ve teknik kadro hazırlayacak şekilde düzenlenmesi gerekmektedir.

Bunun yanı sıra millî kültür geliştirilecek, yükseltilecek ve yayılacaktır. Millî kültürün temeli Türk dilidir, Türkçedir. Türkçe bugün iç ve dış hücumlara uğramakta ve baltalanmaktadır. Bugün bir an dildir grubu var. Bunlar Türk dilini sadeleştiriyoruz diye uydurma sözlükler yapıyorlar. Biz bu uydurmacılığa karşıyız.

Millî olmayan, millî kültür, millî karakter ve millî şuur yaratamayan bir eğitim sistemi çağ dışı,, zararlı, iflâs etmiş bir eğitim düzeninden başka bir şey olamaz. Bugün ülkemizde yürürlükte bulunan eğitim sistemi, maalesef böyledir. Ancak, reforme edilmek istenen eğitimimize getirilecek olan reform hükümlerinin millî şuur ve millî kültüre dayalı olduğunu görememenin ıstırabı içindeyiz. Eğitimden beklenen şudur: Bir ülke içinde yaşayan genç dimağları birbiri ile kaynaştırmak, onlara tarihlerini, ülke şartlarını öğretmek ve millî kalkınmada personel sermayesinin faydalı bir biçimde yetişmesine dikkat etmektir. Başka bir deyimle, eğitimin iki görevi vardır. Birinci görevi, millî kültür ve millî şuur yaratmak; ikinci görevi ise, bu kültür ve şuur millî kalkınmaya katkıda bulunmaktır. Her sistemin kendine özgü modelleri vardır, Meselâ, Marksist yahut faşist ülkede bunlar, o sistemlerin esas aldığı değerlere göre tespit edilir. Marksist bir düzende aslanan ekonomik kalkınma, ekonomik büyümeye katkıda bulunmadır. Bu sebeple Marksist sistemlerde fertlerin eğitiminde sadece bu yön esas alınır. Bir de buna ilâveten Marksist rejim ve düzene ihanet etmemek, buna bağlı kalmak şuurudur.

verilir. Türk Millî Eğitim Sistemi, yukarıda da belirttiğimiz gibi, iki ana hedefe yönelmiş olmalıdır. Evvelâ, genç dimağlara mensup oldukları milletin tarih, kültür ve değerleri anlatılmalı, onlar bunlarla yoğrulup, birbirleriyle kaynaştırılmalıdır. Ayrıca ülke kalkınmasında üretici, araştırmacı katkıları getirecek bir kafaya sahip olmalıdır. Reform taslağında, biz sadece bunlardan ikinci unsura önem verildiğini görmekteyiz. Oysa bir ideolojiye, özellikle millî kültür, haslet ve şuura varamamış insanların, ekonomik kalkınmaya katkıda bulunmaları mümkün değildir.

Türkiye'nin Kalkınma Yolları

Millet olarak, devlet olarak, başka milletlerin, başka devletlerin sömürgesi olmamak istiyorsak, varlığımızı devam ettirmek istiyorsak kalkınma faaliyetlerimize hız vermemiz lâzımdır.

Biz Türk milliyetçisi olarak, ÜLKÜCÜLER olarak, bugün Türk milleti için en güzeli, en iyiyi, en mükemmeli, her ne pahasına olursa olsun elde etmek için harekete geçtik. Türk milletini yeniden eski şerefli büyük günlerine kavuşturmak, hiç kimseye avuç açmadan, kendi gücü ile ayakta durabilen, gelişmiş, kudretli, kuvvetli büyük Türkiye'yi meydana getirmek azmiyle harekete geçtik.

Açmış olduğumuz bayrak, başlatmış olduğumuz hareket aziz Türk milleti tarafından büyük bir anlayışla ve takdirle karşılanmakta, Milliyetçi Hareket, Dokuz Işık hareketi her gün güçlenmekte ve yurdun her tarafından ses vermektedir. Konumuz, Türk milletini bu çizdiğim yönde en kısa yoldan en yükseğe çıkarmak için uygulanması gerekli usûller ve prensiplerdir.

Milletimizin yaşaması, yükselmesi için her şeyden evvel tek kalp olarak çarpmak, tek ruh, tek ses hâlinde birlik ve beraberlik içinde bulunmak lâzımdır. Bugün, birçok felâketlere uğramış olmamıza rağmen, hâlâ yeryüzünün en büyük milletlerinden birisi Türk milletidir. Tuna nehrinden, Balkan dağlarından Çin'e kadar hâlâ Türkler uzanmaktadır, hâlâ Türklerin yurdundan geçilmektedir. Bu büyük milletin tarihte yapmış olduğu büyük işler ve gelecekte yeniden ortaya çıkacağı büyük varlık, bölgelerde gözü olan, Türk milletinin güçlenmesinden endişe duyan, bir takım yabancı kuvvetleri, yabancı çevreleri endişelendirmektedir. Bunun için de Türk milletinin güçlenmesini, kalkınmasını engellemek için her şeyden evvel millî birliğimizi ve bütünlüğümüzü bozacak, parçalaya-

cak fesat tertipler, fitne hareketler halkımızın içine, milletimizin arasına yayılmaya, salınmaya çalışılmaktadır. Türk milletinin kalkınması için her Türk'ün daima birinci planda gözetmesi icap eden husus birliğin korunması, beraberliğin korunması, bizi parçalayacak, bizi bir birimizden soğutacak, bizi birbirimize karşı getirecek her tertibin elbirliğiyle karşısına dikilmek olmalıdır.

Milletimizi kalkındırmak için açtığımız mücadelede her şeyden önce üzerinde durduğumuz husus: Kendi özümüzü; kendi benliğimize dönmektir. Biz Türk'üz ve kendimize benzeriz; kuvvetli, vasıflı, meziyetli, iyi ahlâklı bir milletiz. Başkalarını kopya ederek yükselmemiz mümkün değildir. Kendi benliğimize, kendimize dayanacağız, kendi özelliklerimize döneceğiz. Kendi millî âdetlerimize, ahlâkımıza döneceğiz. Ama modern ilmi, modern tekniği de alıp, onda da bir an önce yükselmenin çarelerini bulmak suretiyle memleketimizin gelişmesini, kalkınmasını sağlayacağız.

Hızlı kalkınabilmemiz, gelişebilmemiz için, ilim ve tekniğe ehemmiyet vermemiz, ilimde ve teknikte sür'atle en yükseğe çıkmamız lâzımdır.

Kalkınmada Nüfusun Önemi

Türk milletinin yükselmek, güçlü, kuvvetli olmak, büyümek için karşı karşıya bulunduğu bir önemli mesele de nüfus meselesidir. Bugün Türkiye'mizin nüfusu kırk beş milyon civarındadır. Kilometkareye düşen nüfus yoğunluğu elli kişidir. Avrupa'da bu üç yüz altmış kişidir. Japonya'da üç yüz doksan beş kişi. Avrupa'nın yarısı kadar nüfus çoğunluğu yapmak istesek, nüfusumuzu dört misli artırmamız gerekir. Bu da yüz elli milyon civarında olabilir. Türkiye yüz milyonu, yüz elli milyonu besler mi? Türkiye üç yüz milyonu besler... Son beş altı senedir memleketimize bir moda, bir hastalık gelmiştir: Nüfus kontrolü! Aile planlaması, nüfus kontrolü! Neden? Çoğalmayalım, hızlı çoğalıyoruz. Çoğalma da kalkınmamızı yavaşlatıyor. Şimdi, "kalkınmamızı yavaşlatıyor" diyorlar. Öyleyse Türk milletinin yarısını kes, kalan yarısı daha rahat yaşasın!.. Böyle şey olur mu? Bir de öğreniyoruz ki, nüfus kontrolü için, aile planlaması için yabancı bir memleketteki bazı teşekküller Türkiye'ye elli milyon lira tahsis ediyorlar, her sene elli milyon lira veriyorlar. Bu elli milyon lira çocuk önlenmesini sağlayan tertipleri kabul eden bir kimseyi ikna ettiler mi, ikna eden doktora da, hastabakıcıya

da prim olarak ödeniyor. Yani Türk milletinin çoğalmasını bu derece istemeyen, Türk milletinin çoğalmasından endişe duyanlar var. Türk hükûmetleri de bunu kabul etmişler, kanun hâline getirmişlerdir. Biz bunu Türk milleti için büyük tehlike sayıyoruz. Milletlerin kuvvetini, kudretini meydana getiren belli başlı unsurlar vardır.

Bunların başında nüfus gelir. Bunların başında toprak genişliği gelir. Bilimde, teknikte ilerilik gelir, kaynaklar gelir. Bunlardan en önemlisi olan nüfus bir milletin hakiki güç kaynağıdır. Türk milletinin ekonomik kalkınmasının baş sebebidir. Avrupa'daki Almanya gibi, Fransa gibi, İngiltere gibi milletlerin iktisadî ve sanayi alanında kalkınmalarında nüfuslarının hızla çoğalmasının büyük tesiri olmuştur. Birçoklarının iddia ettikleri gibi nüfusun hızla çoğalması kalkınmayı yavaşlatan bir sebep değildir. Şimdiye kadar geçmiş olan tarihî misallerle görülmüştür ki, nüfusun hızla çoğalması kalkınmayı daha çok hızlandırmış olan bir faktördür. Çünkü kalkınma, bilhassa bizim gibi ilimde, teknikte o kadar ileri gidememiş memleketlerde, kol gücüne ihtiyaç gösterir, insan çokluğuna ihtiyaç gösterir. İnsan olmayan yerde kalkınma olmaz. O memlekette isterse dünyanın en zengin yer altı, yer üstü kaynakları olsun, o kaynakları kullanacak insan, nüfus olmadıktan sonra, o kaynaklar ne işe yarar? Onun için biz, nüfus kontrolüne, nüfusumuzun artmasını engelleyici faaliyetlere karşıyız. Bunu Türk milletinin gelecekteki hayatını katletmek, idam etmek gibi bir cinayet olarak görüyoruz.

İdarede Kararsızlık

Gelişmekte, kalkınmakta olan memleketlerin idarecileri de seçkin kimseler olmalıdır. Milletini iyi tanıyan, âdet, ananelere sadık, dinî, ahlâkî görüşleri milletininkine uygun aydınlar milleti idare etmelidir. Milleti seçkin bir idareci kadrosu idare etmelidir.

Gelişmekte olan Türkiye'mizin karşılaştığı diğer önemli bir mesele de memleketimizdeki otorite buhranıdır. İdarede kararsızlık ve ciddiyetsizliktir. Bir memlekette her şeyden evvel, nizam, devlet otoritesi ciddi bir şekilde hâkim olmazsa, o memleketi yıkmak isteyen fesat hareketleri rahatça faaliyet imkânı bulur. Bugün Türkiye'mizde birçok yıkıcı faaliyetlere rastlıyoruz. Bütün bu faaliyetler, bugüne kadar Türkiye'yi idare edenlerin idarede kararsızlıkları, ciddiyetsizlikleri ve otorite buhranından

faaydalanarak faaliyet göstermekte, gelişmekte olan güzel Türkiye'mizin başına belâ olmaktadırlar.

Türk milletinin de içinde bulunduğu bu perişan durumdan bir an önce kurtulması, gelişmesi, Milliyetçi idareci kadroların iş başına geçmesine bağlıdır.

İdareler karar verirken milletlerin tercihlerine göre vermelidir. Milletimiz, gelişmek isteyen, büyümek isteyen, ekonomik kalkınmasının tamamlanmasını arzulayan bir tercih içindedir. Aciz, isabetsiz iktisat politikalarından vazgeçip, ülkemizin ihtiyaçlarına uygun millî bir iktisat politikasını seçmek zorundayız. Bu iktisat politikası, ekonomik bağımsızlığı sağlayıp, dışarıya sınaî ürünler satabilecek bir politika olmalıdır. Bunun için sınaî yatırımlara öncelik verilmelidir. Sınaî yatırımları gerçekleştirebilmek için, her türlü tasarruflara öncelik tanınmalı, vatandaşın tasarruf arzusu teşvik edilmelidir. Tasarruf ve kalkınması millî kaynaklara dayanmayan bir ülke, bağımsızlık iddiasında bulunamaz.

Hatalı Yatırımlar

Bir diğer meselemiz, halkımızın bin bir fedakârlıkla ödediğı vergilerden meydana gelen bütçelerin yıllardan beri israf edilmesi, yanlış kullanılmasıdır. Memlekette olan yatırım politikasının hatalı oluşudur. Yıllardan beri, yalnız bugünkü iktidar tarafından değil, bundan önce, on sene, yirmi sene, yirmi beş sene evvelinden beri bu memlekette milletin bin bir fedakârlıklarla ödediğı vergilerden meydana gelen bütçe süslü binalara, gösterişli faaliyetlere, milletin kalkınmasını sağlamaktan uzak, milletin hakiki kalkınması ile ilgisi olmayan faaliyetlere harcanmış, israf edilmiş olmasındandır. Yatırımların sanayie, memleketi kalkındıracak yönde yapılması lâzımdır. Diğer faaliyetler, diğer harcamalar bekletilmelidir; geriye bırakılmalıdır. Evvelâ Türkiye'nin bugünkü üretimini gerek tarım alanında, gerek sanayi alanında bugünkü üretimini yüz, iki yüz, beş yüz, bin, on bin misline çıkaracak yatırımlara harcanacaktır. Bunun dışında diğer faaliyetler zarurî ihtiyaçlarla karşılanacaktır. Bu kısa zamanda verim sağlar, kısa zamanda Türkiye'nin kurtuluşunu hazırlar. Yoksa istihsal sağlamayan, gelir getirmeyen, halkın refahını sağlamayacak olan bilmem nerede süslü hükûmet binası, tiyatro binası, şunu, bunu yapmak, yanlış istikamette bu memleketin imkânlarını kullanmaktır.

B - HALKÇILIK

HALK İÇİN, HALKLA BERABER, HALKA DOĞRU

Halkçılıktan maksadımız; her şeyin halk için, halkla beraber ve halka doğru olmasıdır. Yani halka tepeden bakmak, halktan üstün olduğunu kabul etmek, halktan ayrı olmak gibi tutumları uygun görmüyoruz. Her şey halk için, halkla beraber ve halka doğru olacaktır.

Halk, milletin dayandığı nüfus varlığıdır. Sosyal ve kültürel bütünlüğünü tamamlamış, kendi millî kültürünü yaşayan halklar “MİLLET” hâline gelmiş demektir. Millet ve halk birbirinden ayrılması güç ve imkânsız mefhumlar, gerçeklerdir. Millet hâline gelememiş, sosyal ve kültürel bütünlüğünü tamamlamamış topluluklara da halk ismi verilir. Bu topluluklar sosyal ve kültürel bütünlüğünü tamamlamadıkları, kendi millî kültürlerini yaşamadıkları için, bir nevi yığın karakteri gösterirler. Komünistler böyle topluluklara “sürü, yığın” manasına “halk” adını verirler. Sadece bu tip topluluklara değil; sosyal ve kültürel bütünlüğünü tamamlamış halkın meydana getirdiği millete de “halk” derler. Çünkü komünistler millet gerçeğini kabul etmemektedirler. Toplulukların millî kültürlerinin kuvvetlenmesi ve millet hâline gelişin hızlanması komünizmin hiç hoşuna gitmeyen bir gelişmedir. Onun için komünizm bir yandan millî kültürleri yıkmaya çalışırken, diğer yandan sun’î milliyetler yaratarak, onlara millî şuur kazandırarak toplulukları içten parçalamaya, yıkmaya çalışır. Bugün Türkiye’de ortaya çıkartılan “halklar” tabirinin sebebi, kaynağı budur. Halkçılık derken bizim kastettiğimiz halk, sosyal ve kültürel bütünlüğünü tamamlamış, millî kültürünü yaşayan Türk toplulukları, Türk milletidir.

Halk İçin Çalışma

Halka hizmet ve halka sevgi, hürmet ve güvenle bağlı olmak faziletlerin en büyüğüdür. İdare edenlerin halktan olması, halk gibi yaşaması, halkın içinde halkla beraber, halk için çalışması memleketin dertlerinin çözümü için başlıca yoldur

Çocukluk ve gençlik yıllarımdan beri Türk milletinin eski kudretli, refahlı günlerden neden böyle geri kalmış, yoksul ve güçsüz hâle düşmüş olduğunu düşünürdüm. Bu zayıf durumdan kurtularak tekrar kendi gücüyle ayakta durabilen ve kimseye avuç açmayan refahlı, huzurlu bir devlet hâline gelebilmesi nasıl mümkün olacak diye araştırmalar yapardım. Başka milletler, bilhassa ileri gitmiş modern memleketleri inceler ve bizim de onlara ulaşmamızı sağlayacak çareler bulmak için çarpınırdım. Bir halk türküsü var. Şöyle diyor:

**Yer beni, yer beni
İçime bir kurt düştü
Gece gündüz yer beni,
Bu işi halletmezsem
Kabul etmez yer beni!..**

İşte yıllarca önceden beri bizim de içimize bir kurt düştü... Milletimizin ve yurdumuzun en kestirme yoldan hızla kalkındırılması için her çabayı gösterme isteği hâlinde bir kurt düştü. Şimdi memleketi adım adım dolaşıyorum. Ve bütün vatandaşlarla görüşüp konuşuyorum. Fakat bunu ne için yapıyorum? Bunu milletimin içine bir kurt düşürmek ve böylece hep beraber büyük hamlelere girişmek üzere, bütün milleti harekete geçirmek için yapıyorum.

Para her şey demek değildir. Bir takım insanlar önümüze dikilip her iş için esas olarak parayı ileriye sürüyorlar Yanlıştır. Her işte esas olan millettir, insandır. Ve insanların inanç, ülkü, irade ve heyecan sahibi olmasıdır. Bir dava halka mâl edilmedikçe tutunamaz ve başarıya ulaşamaz. Bizim dertlerimizin çaresi millet olarak hep birlikte aynı anlayış içinde seferber olmak ve halk enerjisini harekete geçirmektir. Bu

da halka dava ve meselelerimizi anlatmak, mâl etmek ve onun güvenini kazanmakla olur.

İmkân Eşitliği

Kalkınma faaliyetine başlayabilmek için, halka sevgi, hürmet ve güvenle bağlılık beslemek lâzımdır. Halk enerjisini harekete geçirebilmek için ilk önce halka sevgi beslemek ve halka hizmet götürmek lâzımdır.

Milletimizin kalkınması ve ileri gitmiş olan modern memleketlere yetişebilmekliğimiz için, büyük ve yorucu çalışmalara, hızlı hamlelere girişmek zorunluluğundayız. Türkiye'yi başkalarına avuç açmadan kendi gücüyle ayakta durabilen kuvvetli, refahlı ve uygar bir ülke hâline getirebilmek için yeni hamleler yapmak zorundayız. Bütün bir milletin hayatını ve geleceğini güven ve düzen altına alabilmek üzere yeni bir kurtuluş hareketi gereği ile karşı karşıyayız. Bunun için hepimizin ağır yükler altına girmekliğimiz icap etmektedir. Fakat köylüsü, şehirlisi ve aydını ile başbakanı ve boyacısı ile herkesin bu yükleri adaletle paylaşması lâzımdır. İnsanlar ağır yükler altına girmekten yılmazlar ve çekinmezler. Fakat her şeyden önce, halkı inandırmak, millete iman ve ülkü vererek harekete geçirmek lâzımdır. Eğer vatandaşlar arasında yükler ve nimetler liyakat, çalışma vs. gayret esasına göre adaletle dağıtılmaz ise işte bu herkesi tedirgin eder. Onun için, yurdumuzda düzen ve huzurun sağlanması için, vatandaşlar arasında yükler ve nimetler, liyakat, çalışma, gayret ve kabiliyet esaslarına göre adaletle dağıtılmalıdır. Herkes imkân eşitliği sağlayacak bir düzen kurulmalı ve toplumsal adaleti, toplumsal güvenliği sür'atle kuracak bir teşkilâtlanmaya gidilmelidir. Fakir olsun zengin olsun, herkesin aynı imkânları elde edebilmesi, devlet eliyle sağlanmalıdır. Yetim, dul, yoksul, kimsesiz, hasta, sakat herkesin korunmasını, iş sahibi olmasını, yardım görmesini sağlayacak geniş bir yardımlaşma teşkilâtı sür'atle kurulmalıdır. Bir ev halkı, birbirinden habersiz, ilgisiz, karşılıklı dayanışmasız, muhabbetsiz ve yardımsız olarak yaşarsa o ev huzur ve selâmet içinde bulunamaz.

Türkiye bugün böyle bir eve benzemektedir. Bir taraftan iman ve ahlâk nurunu kaybetmiş kimseler, her çeşit değerlerin tahribi pahasına vurgun, yağma ve menfaat peşinde, diğer taraftan milyonlarca köylü ve halk, fişki ve çamur deryası ortasında, maddî ve manevî karanlıklar

içinde kendi kaderine terk edilmiş bulunmaktadır. Bunların sür'atle düzeltilmesi ve Türkiye'nin sağlam bir havaya kavuşturulması lâzımdır. Bunun için aydınların ve idarecilerin halka yönelmeleri, halkın içinde, halk gibi yaşamaları ve halk olmaları gerekmektedir. Birer fildişi kuleden farksız olan bir kaç büyük şehrin dar çerçevesinden kurtularak, ilim adamlarımızla, üniversitelerle, idarecilerimizle, köylüye ve halka doğru akmamız lâzımdır. Sanat ve kültür çalışmalarını yeni kurulacak bir bakanlığın emrine vererek halkımızın sanat yoluyla eğitimi, uyarılması ve halk enerjisinin seferber edilmesi için harekete geçirmeliyiz.

Halk-Aydın Kopukluğu

*"Dalından kopan bir yaprağın
akıbetini rüzgâr tayin eder."*

Yetişkinler, aydınlar halktan kopmamalı, halka doğru gitmelidir. Halka doğru gitmeli ve halktan millî kültürü öğrenmeli, halka medeniyeti götürmelidir. Halktan millî kültürü öğrenmelidir; çünkü millî kültür kaynağı aydın tabakadan ziyade halktır.

Halkla aydın arasında bir kopukluk, bir uçurum olmamalıdır. Eğer halkla aydın arasında bir uçurum varsa aydın zümre halkı düşünmüyor, ona yüksekte bakıyorsa o millet kalkınamaz.

Bir diğer meselemiz de aydınlarımızın iyi yetiştirilmemiş olmasıdır.

Memleketimizin aydınları birçok yıllardan beri Türk halkına yabancı, Türk halkından uzaklaşacak bir eğitim görmektedirler. Ve öyle bir zihniyetle yetişmektedirler, öyle bir zihniyet aşılanmaktadır. Lise tahsili yapan, ortaokul tahsili yapan ve liseden daha yüksek tahsil yapan, eğitim ve öğrenim yapan memleket çocukları bir daha halkın içine dönmemekte, halkın hayatın ortak olmaya yaşamamakta, bunun yerine İstanbul, Ankara gibi birkaç şehrin konforlu hayatı içinde bir mevki sahibi olmaya ve o şehirlerde kapandıkları havası bozuk fildişi kulelerinden millete tepeden bakarak ahkâm biçmeye alışmışlardır. Türk halkı bin bir yoksulluk içinde, bin bir mahrumiyet içinde, köylerde çamurun, fışkının içinde, bin bir sefaletin içinde, fakat onun emeğiyle, onun verdiği, kendi ihtiyaçlarından fedakârlık ederek sağladığı imkânlarla yetişen ve aydın hâline gelen memleket çocukları ondan kopmakta, ondan ayrı, Türk halkıyla ilgisi olmayan birkaç şehrin sun'î, bozuk havasının için-

de hastalanmakta ve halktan uzak kalmaktadırlar, kalmışlardır. Türk halkının, Türk milletinin bugüne kadar kalkınamayışının bir önemli sebebi budur. Dünya üzerinde yaşayan bütün milletlerde, bütün milletlerin kalkınmasında halkla aydın el-ele vermek suretiyle milletlerin kalkınmasını sağlayabilmişlerdir Halktan ayrı kalan aydın, aydından mahrum kalan halk sefaletin, felâketin kucağında bocalamış durmuştur. Türk milletinin kaderi de bugüne kadar böyle olmuştur.

Taklitçilik ve Taklitçi Aydınlar

Aydınlarımız kültürü diğer memleketlerde değil, kendi halkı içersinde aramalıdır. Yüz, yüz elli yıldan beri Türk aydınları kültürü hep dışarıda aramışlar, halka inememişler, batının medeniyetini değil, dış görünüşünü olduğu gibi taklide çalışmışlardır.

Yüz, yüz elli yıldan beri Türk aydınları ve Türkiye'yi idare edenler yanlış bir zihniyetin tesiri altında kalmışlardır. Bu yanlış zihniyet yabancı memleketlerdeki idareleri taklit etmekle Türkiye'yi kalkındırmaya çalışmak zihniyettir. Bundan yüz, yüz elli yıl evvel, Türkiye'yi idare edenler, Türkiye'yi idare eden aydınlar o zamanki İngiliz, Fransız parlamento sistemini, kapitalist idare sisteminin kaba dış görünüşünü taklit etmekle Türkiye'nin bütün davalarının hâllolacağını, bütün meselelerinin bir anda tılsımlı bir çözüme kavuşabileceğini iddia etmişlerdir, sanmışlardır. Fikir hareketleri tarihimizi incelediğimiz zaman, tarihe baktığımız zaman bunu görürüz. Memleketi idare edenler, memleketin ileri gelen aydınları Fransa'daki parlamento sistemini, İngiltere'deki meşrutiyet sistemini memlekete bir sokarsak, Türkiye'nin bütün dertleri, bütün davaları bir anda çözülecektir, iddiasında bulunmuşlardır. Bunlar nasıl sistemlerdi? Bunlar o günkü İngiltere ve Fransa'da uygulanan kapitalist ve liberalist sistemlerdi. Bunlar taklit edilmeğe çalışıldı, taklit edildi. Fakat Türkiye için, Türk milleti için beklenen faydayı sağlamadı. Aksine her taklit teşebbüsü Türk milletinin daha büyük kayıplara uğramasına, daha büyük gerilemelere uğramasına sebep oldu. Çünkü Türk milleti İngiliz milleti değildir; Fransız milleti değildir. Bugün de memleketimizde aydın geçinen bazı zümrelerde buna benzer zihniyetler görülmektedir. Bazıları yine batının kapitalizmini ve liberalizmini veya yeni liberalizmini, ne-liberalizmini almak, taklit etmekle Türkiye'yi

kalkındırmak iddiasındadırlar. Bazıları da Moskof komünizmini taklit etmekle Türkiye'yi kalkındıracaklarını iddia etmektedirler.

Evet, geri kalmıştık, Avrupa bizden ileri idi ama tüketimimiz de kendi yaşantımıza göreydi. Avrupa'dan alınan o eşyalar Türkiye'de yoktu. O kumaşlar, içkiler, o süslü ev eşyaları bizde yoktu. Onlara benzemek için biz bu eşyalara para verdik. Türkiye batı devletleri karşısında bir pazar hâline geldi. Bu durumda İstanbul, Ankara, İzmir... vs. birkaç büyük şehre sıkışmış; köylüyle, halkla bağı kalmamış bir aydın sınıf türedi. Maymun gibi Avrupa'nın lüksünü taklit eden bir zümre!.. Kendinde medenilik alâmetleri gören bu zümre, halkı "gerici" diye küçük gördü Bugün bunları Anadolu'nun bir köşesine vazifeyle göndermeye kalksanız, gitmemek için her çareye başvururlar. 50 sene 60 sene evvel de böyleydi. Bu durumda halk baktı ki aydın kendine karşı, istediklerine karşı, inancına, örfüne karşı; aydın kendisini soyuyor; o halkın ona itimadı kalmadı ve milletimiz iki ayrı yaşayışta, ayrı düşüncede gruba bölündü. Bu 1800 senesinden beri, 178 yıldır böyle. III. Selim'den itibaren başlayan bu hareket, bu düşünce hâlâ devam etmektedir. III. Selim zamanında Osmanlı ordusunu modernleştirmek çabasına düşülmüş. Fransız ordusunun eğitim şekli alınmış, oradan subay getirilmiş, Fransız ordusunun giydiği üniforma taklit edilmiş, onların silâhları kullanılmış, fakat 10 sene sonra çökme tekrar başlamış. Çünkü o eğitim şekli, o silâhlar eskimiştir. Sebebi: Gelişmek, daha iyiyi aramak faaliyeti yoktu. Her şey taklitti. Oysa bir şey almak yetmez, onu geliştirmek lâzımdır. Sonra II. Mahmut gelmiş, kavuğu, şalvarı zorla çıkarttırmış, itiraz edenin boynunu vurdurmuş, fes, pantolon giydirmiş, tamam memleket modern oldu demiştir. Ondan sonra Tanzimat ilân, I. ve II. Meşrutiyet. Cumhuriyet. Gene değişen yok. Hep taklitçilik ve bunun sonucu Birleşmiş Milletler raporunda dünya ülkeleri arasında 76'ncıyız. Türk milleti için bundan daha korkunç bir felâket düşünülemez. Batıda görülen gelişmeleri almak ve fakat millî kültür ve medeniyetimizi yaratmak ve hiç kimsenin sığıntısı olmamak düşüncesi bizim için benimsenecek yol olmalıydı. Üçüncü Selim zamanından beri kalkınma çabalarına girilmiş olmakla beraber bugüne kadar bir sonuca ulaşılammıştır. Aksine olarak Türk milletinin temel sosyo-ekonomik konularına, meselelerine inmeyen kısır didişmeler yüzünden devamlı felâketlere ve yıkıntılara uğramış bulunuyoruz. Milletimizin sağlam bir adalet düzenine dayanan sarsılmaz bir nizam ve hummalı çalışmaya ihtiyacı vardır.

Maymun gibi Avrupa'nın lüksünü taklit eden, halkla arasında uçurumlar bulunan aydın zümreler halkımıza hiç bir şey veremezler. Onlar taklit ettikleri Avrupa'nın, kültürüne, âdet, ananesine hayrandırlar, halka yüksekte bakarlar. Türkiye'nin geri kalmasına 76'ncı sıraya düşmesine sebep bu taklitçi aydınlardır.

Türkiye'yi bu durumdan; her şey halk için, halkla beraber, halka doğru düşüncesiyle hareket eden milliyetçi aydınlar, milletini, vatanını seven, onu yüceltmek isteyen Dokuz Işıklar kurtarabilir.

Sosyal Adalet

Gelişmekte olan Türkiye'mizin, halkımızın karşılaşmakta olduğu bir diğer önemli mesele de; SOSYAL ADALETSİZLİK, sosyal teşkilatsızlık durumudur. Türk milletinin çok eskiye dayanan bir medeniyeti vardır. Eskiden cemiyetimizi teşkilâtlandıran, sosyal yardımlaşma, sosyal adalet teşekkülleri vardı. Eskiden vakıflar, imâretler, loncalar ve Anadolu'da "Ahi" teşkilâtları, toplumun ihtiyacı olan bir kısım meseleleri karşılayan, halleden teşkilâtlardı; fakat bunlar zamanla Türk toplumundan silinmişler, çekilmişler, Türk toplumunun hayatından çekilen bu teşkilâtların yerine yenileri getirilmemiştir. Bunların yerini alacak, bugünkü ihtiyaçları karşılayacak bir teşkilâatlanmaya gidilmesi şarttır.

Türk milletinin yükselmesini, kalkınmasını düşünürken her şeyin üstünde hak ve adalet duygusunu her yerde yerleştirmeye, her yerde hâkim kılmaya mecburuz. Bunu yapmadan Türk milletinin yükselişi düşünülemez. Türk vatanının selâmeti düşünülemez. Ama bunu fert olarak, aile olarak, grup olarak, parti olarak hepimiz vazgeçilmez mukaddes bir ilke, bir düstur yapmalıyız. Bugün memleketimizin çekmekte olduğu büyük sıkıntıların mühim bir sebebi de içinde bulunduğumuz haksızlıklar, adaletsizliklerdir. Milletimizi bölen kinler, garazlar, düşmanlıklar, çekişmeler hep haksızlığın, adaletsizliğin meydana getirdiği şeylerdir.

Adaletten söz açmışken sosyal adalet, sosyal yardımlaşma, fırsat ve imkân eşitliği konularından da kısaca bahsetmek lâzım. Bizim açmış olduğumuz milliyetçilik bayrağı, Dokuz Işıklık bayrağı memleketimizde tam bir sosyal adaleti, her sahaya ait bir adaleti kurmayı kendisi için baş prensip edinmiştir. Sosyal adalet demek vatandaşlar arasında taşınan yükler, mükellefiyetler ve gelirlerin, nimetlerin çalışmaya göre, gayrete göre, liyakat ve kabiliyete göre adaletle dağılmasını sağlayacak

bir düzen demektir. Sosyal yardımlaşma; **bir millet; aynı devletin çatısı altında, aynı vatanda yaşayan bir millet, bir evde yaşayan bir ev halkı gibidir. Nasıl bir evde yaşayan bir ev halkı birbirine karşı sorumluyorsa, birbirinin vebalini taşıyorsa, birbirini iyi durumda bulundurmaya, birbirine el uzatmaya, yardım etmeye, birbirinin ıstırapıyla, derdiyle ilgilenmeğe vazifeliyse, bir milletin insanları da böyledir. Türk milletini köylüsüyle, çiftçisiyle, işçisiyle hepsini içinde toplayan bir Sosyal Yardımlaşma ve Güvenlik Teşkilâtı kurmaya mecburuz.** Böylece memlekette, arkası varmış yokmuş, iltiması varmış yokmuş, parası varmış yokmuş gibi bir lüzum, bir durum ortadan kalkarak, halkın, bütün vatandaşların ihtiyacı olan yardımın sağlanması, ihtiyacı olana himayenin sağlanması mümkün olmalıdır. Halk arasında zengin- fakir ayırımı yapılmamalıdır. Bugünkü gibi, parası olan istediğini yaptırıyor, arkası, iltiması olan istediğini yaptırıyor: paraya ve arkaya sahip olmayan halk, bunlara sahip olamayan vatandaş sahipsiz, yüzüstü, ıstırap içinde kendi kaderine terk ediliyor. Bu da milletimizin kalkınmasını engelleyen, halkımızı devamlı huzursuzluğa sürükleyen bir durumdur.

SONUÇ

Her şeyin temeli insandır. İnsanın uyanmış olması, insanın inanç sahibi olması, ülkü sahibi olması...Milletimizi bu hâle getirirsek dava hallolur. Milletimizi uyandıramazsak, teşkilâtlandıramazsak kendimiz ne kadar okursak okuyalım, ne kadar büyük adamlar olursak olalım dava yerde kalır. Önümüzdeki büyük mesele budur.

Türk aydınları bu gerçekleri görmemişler, anlamamışlardır. Türk aydınları yüzlerce yıldır köyden çıkmıştır, Ankara'ya gelmiştir, okumuştur. Avukat olmuştur, doktor olmuştur, prof. olmuştur. Apartmanları dikmiştir. Ondan sonra köyünü unutmuştur. Köyünü unutmak şöyle dursun, onları artık aşağı görmüştür.

Aydın halktan kopuk, halktan uzak... İşte Türk milletin kalkınmayışının sebebi budur. Öyle aydın olacak ki, içinden çıktığımız milletimizin, halkımızın bütün yaşayışını, bütün sıkıntısını, bütün acılarını paylaşacak, beraber yaşayacak, davaya onları mâl edeceğiz.

Bunu yaptığımız takdirde BÜYÜK-GÜÇLÜ ve MİLLİYETÇİ TÜRKİYE ülkemizin ufkunda kıyamete kadar sönmeyecek, bir güneş gibi doğacaktır.

9 - ENDÜSTRİCİLİK VE TEKNİKÇİLİK

GİRİŞ

Bugün dünya atom, nükleer ve uzay çağına girmiş bulunmaktadır. İnsanlığın hayatında endüstri ve makina en önemli yer almış bulunmaktadır. Türk milletinin 300 yıla varan bir dönem içinde uğramış olduğu yenilgiler ve karşılaşmış olduğu felâketler; acılar, gelişen makina gücünü, endüstri gücünün karşısında Türk milletinin kol gücüyle, hayvan gücüyle yalın bir durumda kalmış olmasıdır. Bugün bir toplumun güçlü olması her şeyden önce modern sanayi kurmuş olmasına, teknikte ve endüstride en yüksek seviyeye çıkmış bulunmasına bağlıdır. Yıllarca memleketimizde birtakım tartışmalar olmuştur. Türkiye bir ziraat memleketi mi olmalıdır, ziraatını mı geliştirmelidir, sanayileşmeye fazla yönelmemeli midir, yönelmeli midir? gibi tartışmalar ortaya atılmıştır. Modern bir toplum olmak, güçlü bir devlet, millet hâline gelmek için Türkiye'nin en kısa zamanda dünyanın en ileri endüstri ülkesi hâline gelmesi gerekmektedir.

Bu tarımın ihmâl edileceği, tarımın terk edileceği anlamına gelmez. Türk milleti endüstri sahibi bir toplum olmakla beraber tarımını da modernleştirerek, tarıma da aynı derecede önem verecek ve modern bir tarım kuracaktır. Esasen modern bir tarım kurmak da endüstrisiz mümkün değildir. Bunun için, "Türkiye tarıma yönelmelidir, bir tarım ülkesidir. Tarım üzerinde çalışmalarını yoğunlaştırması daha doğru olur. Endüstri yönünden de tarımla ilgili hafif endüstri kurmakla yetinmelidir" görüşü doğru bir görüş değildir. Türkiye ağır endüstriye dayanan ve her çeşit fabrikaları, modern âletleri, makinaları yapabilecek kapasitede bir endüstri sahibi olmak zorundadır. Bunun için Millî Doktrin Dokuz Işık'ın içerisinde İlimcilik ilkesi bulunmakla beraber ayrıca bir Endüstricilik, Teknikçilik ilkesi de konulmuştur. Yaşadığımız çağ teknik çağdır. Bugün insanlar artık uzaya gitmektedirler. Ay'ı ziyaret etmektedirler; yarın diğer yıldızlara da gitmeleri şüphesiz mümkün olacaktır. İleri milletlerin

teknik alanda, endüstri alanında bu derece atılım yaptıkları bir çağda Türkiye'nin endüstri ve tekniği ihmâl etmesi düşünülemez Türkiye'nin 300 yıllık geçirdiği son dönem içerisinde bir türlü kalkınamamış olmasının önemli bir sebebi, ağır endüstriye ve teknikçiliğe gerekli önem vermemiş olmamız, bir an önce bunu Türkiye'de kurmak, geliştirmek için kuvvet yoğunlaştırması, gayret yoğunlaştırması yapmamış olmamızdır. Türkiye ile ileri milletler, ileri devletler arasındaki geri kalmışlık mesafesi 300 yıldır küçülmemiştir, aksine büyümüştür. Bundan 100 sene önceki Türkiye ile 100 sene önceki ileri Avrupa ülkesi İngiltere, Almanya veya Fransa arasındaki geri kalmışlık mesafesi geçirdiğimiz 100 yıl içinde kapanmak şöyle dursun aksine olarak daha büyümüştür. Bugün ileri milletler artık füzelerle uzaya çıkabilme imkânını elde etmişlerdir. Türkiye ise hâlâ elektrik çağına girmek için uğraşmaktadır.

İşte bütün bunları dikkate alarak Türk milletinin bir an önce refaha kavuşması, mutlu olması ve her tehlikeye karşı kendi gücüyle ayakta durabilecek bir hâle gelebilmesi için Türkiye'yi büyük bir seferberlik yaparak en kısa zamanda en ileri bir endüstriye sahip kalmak ve teknikte en ileri bir toplum hâline getirmek başlıca amacımızı teşkil etmektedir.

Bugün dünya atom ve füze çağından içeriye girmiştir. Artık buhar çağı geride kalmıştır Elektrik çağı da arkada kalmak üzeredir. İnsanlık yeni bir çağa giriyor. Bu çağ atom ve füze çağıdır. Bu ne ile mümkün olabilir? Teknikle mümkün olur ve bir de milletlerin endüstri sahibi, ağır endüstri sahibi olmalarıyla mümkün olur. Endüstri de yine neye dayanır? Tekniğe dayanır. O hâlde teknik sahada en ileriye gitmek, yükselmek ve büyük endüstri sahibi olmak, kalkınmamız için, kurtuluşumuz için temel ilkelerimizden bir diğeridir.

Ana ilkelerimizi bu şekilde özetlediğimi zannediyorum. TÜRK MİLLETİNE yararlı olabilmek için bu ilkelerin uygulanmasında ULU TANRI'dan bize güç ve imkân vermesini dilerim.

Ancak bunu yaparken geçmişimize karşı hakaret ve onunla olan bağlantıyı kesmeyi asla düşünmüyoruz. Çünkü millet devamlı olarak bir akıştır. Onun hayatını herhangi bir yerden kesip, evvelkini silip çıkarmağa imkân yoktur. Onun için Gelişmecilikte devamlılığı esas kabul ediyoruz. Bütün faaliyetlerde, bütün ilerleme ve kalkınma hamlelerinde yapacağımız bütün işlerin millî ruhumuza ve millî geleneklerimize uy-

gun olması esasını kabul ediyoruz. Gelişmecilik ilkesiyle kastettiğimiz görüşün özeti budur.

Millî Kalkınma

Türkiye'nin bugün karşısında bulunduğu mesele sanayileşme meselesidir. Milletimiz tercihini yapmış, kararını vermiştir. Bu karar; çok kısa zamanda bağımsız bir sanayi ülkesi olmak, büyük milliyetçi Türkiye'yi kurmaktır. Milletimizin en büyük özlemi, iktisaden kuvvetli, gelişmiş, kalkınmış bir Türkiye olmaktır. Milliyetçi idare, iktisadî kalkınmayı bilen bunda tercihlerini yapabilen bir idaredir. Milletimizin bir kaç yeni reform tedbirleriyle kalkınması mümkün değildir. Kalkınma, sanayie ve sanayileşmeye dayanan bir harekettir. Bugün ülkemizin kısa zamanda sanayileşmesini gerçekleştirecek bir reform ve program hareketini görmemekteyiz. İçinde bulunduğumuz çağda millî sanayiini kuramamış bir ülkenin yaşayabilmesi, bağımsızlığını devam ettirebilmesi mümkün değildir. Dünyanın büyük dev iktisatları en yeni teknolojiyi, en yeni sanayi tesislerini kurarken, bizim yerimizde saymamız, yarınımız için tehlike arz etmektedir. Milletimiz, tarihin her devrinde büyük millet olduğu için, bugün de haklı olarak büyümek istemektedir. Milletimizin iktisadî büyüme özlemini gerçekleştirmek kaçınılmaz millî bir görevdir.

Zaman geçmektedir.

Partimiz, büyük insan rahmetli Mareşal Fevzi Çakmak'ın⁹⁰ uğurlu elleriyle 1948 yılında kurulmuş ve bugüne kadar memleketi değerli hizmetler yapmıştır. 1948 yılından bugüne kadar geçen dönem içinde,

90 **Fevzi Çakmak:** Türk mareşal, siyaset adamı. 1976'da İstanbul'da doğdu. 28 Ocak 1896'da Harp Okulundan Piyade Teğmen rütbesiyle mezun olarak kurmay sınıfına ayıldı. 25 Aralık 1898'de Harp Akademisini bitirerek Genelkurmay 4'üncü Şubesine atandı.

11 Nisan 1899'da 3'üncü Ordunun Metroviçe'deki 18'inci Tümen Kurmayında görevlendirildi. 6 Şubat 1901'de Kıdemli Yüzbaşı, 18 Nisan 1902'de Binbaşı, 19 Temmuz 1906'da Yarbay ve 17 Aralık 1907'de Albay oldu. 29 Aralık 1908'de Taşlıca Mutasarrıflığı ve 35'inci Tugay Komutanlığına getirildi. 27 Temmuz 1910'da Kosova Kolordu Kurmay Başkanlığına atandı.

15 Ocak 1911'de Genelkurmay 5'inci Şube Müdürü oldu. 18 Nisanda İşkodra Kolordusu Kurmay Başkanlığına atandı. 2 Ekim 1911'de Batı Ordusu Kurmay Başkanı olarak görevlendirildi. 3 Temmuz 1912'de Yakova Tümen Komutan Vekilliğine, 6 Ağustosta Kosova Genel Kuvvetler Komutanlığı Kurmay Başkanlığına, 29 Eylülde Vardar Ordusu Komutanlığı 1'inci Şube Müdürlüğüne tayin edilerek Balkan Savaşı'na katıldı. 2

memleketin ana davaları sıhhatli bir çözüme götürülmemiş, artan ihtiyaçlar karşılanamamıştır. Sorumlu yöneticiler, günlük hayattaki yavaş ve zarurî gelişmeleri, büyük hamleler gibi göstererek, aydınlarımızı, gençlerimizi ve halkımızı oyalamayı başarmışlardır.

İnsanlarımızın yanıtılması belki iktidar sahiplerine çıkar sağlamıştır, ama milletçe karşı karşıya bulunduğumuz acı gerçeklerde lehimize herhangi bir değişme olmamıştır.

Sorumlu siyasetçiler, yıllardan beri Türkiye’de önemli merhaleler katedildiğini ileri sürerek bu sözlerini doğrulamak için rakamlar vermektedirler.

Bizim onlara yönelteceğimiz tek soru: 25-50 yıl önce, gelişmiş ülkelerin hayat seviyesi ve gelişme hızlarıyla, Türkiye’nin hayat seviyesi ve gelişme hızı arasındaki açıklık, bugün azalmış mıdır? Yoksa artmış mıdır?

25-50 yıl önce gelişmiş ülkeler, uçak hızına, Türkiye ise, atlı araba hızına sahipti. Bugünkü durumda onlar füze, biz ise henüz tren hızına ulaşmış durumdayız. Kısacası gelişmiş ülkelerle aramızdaki mesafe azalmamıştır. Ülkemiz, millî kalkınmasını gerçekleştirebilecek her türlü

Ağustos 1913’te Ankara Redif Tümeni, 6 Kasım 1913’te 2’nci Tümen Komutanı oldu. 24 Kasım’da Albaylığa ve 2 Mart 1914’te de Tümgeneralliğe yükseltildi.

Birinci Dünya Savaşında; 2’nci Kafkas Kolordusu Komutanı, Diyarbakır 2’nci Ordu Komutanı, Filistin Cephesinde 7’nci Ordu Komutanı olarak görev yaptı. 28 Temmuz 1918’de Korgeneralliğe terfi ettirildi. 24 Aralık 1918’de Genelkurmay Başkanlığına getirildi. 14 Mayıs 1919’da 1’inci Ordu Müfettişliğine atandı. 3 Şubat 1920’de Ali Rıza Paşa Kabinesinde Harbiye Nazırlığına getirildi. 8 Nisanda İstanbul’un işgal edilmesi üzerine Anadolu’ya geçmek üzere 17 Nisanda İstanbul’dan gizlice ayrıldı. 27 Nisanda Ankara’ya geldi. TBMM Genel Kuruluna Kozan Milletvekili olarak takdim edildi. 3 Mayıs’ta Milli Müdafaa Vekili oldu. 24 Ocak 1921’de İcra Vekilliği Heyeti Reisliğine ve tekrar Milli Müdafaa Vekilliğine seçildi. 2 Nisan 1921’de orgeneralliğe yükseltildi. 16 Mayıs’ta İcra Vekilliği Heyeti Reisliği ve Milli Müdafaa Vekilliğinden istifa etti ise de 19 Mayıs’ta aynı görevlere yeniden seçildi. 5 Ağustosta Genelkurmay Vekilliğine seçildi. Büyük Taarruz için 25 Ağustosta Kocatepe’deki Çadırlı Ordugâha intikal etti. 3 Eylül 1922’de Mareşalliğe yükseltildi. 27 Ekim 1922’de Genelkurmay Vekilliğini koruyarak Batı Cephesi Komutanlığına atandı.

II. Dönemde (11.08.1923 - 26.06.1927) İstanbul’dan Milletvekili seçildi. 14 Ağustos 1923’te bir kez daha Genelkurmay Vekilliğine getirildi. 30 Ekim 1924’te milletvekilliğinden çekildi. 23 yıl Genelkurmay Başkanlığı görevinde bulunduktan sonra 12 Ocak 1944’te emekliye ayrıldı. 1946 seçimlerinde Demokrat Parti listesinden Bağımsız İstanbul Milletvekili seçilerek Meclise girdi. 1948’de Millet Partisini kurdu. 10 Nisan 1950’de vefat etti.

Mareşal Fevzi Çakmak’ın kurduğu Millet Partisi, MHP’nin ilk devresi görülür.

vasıtaya sahiptir. Yer altı ve yer üstü kaynaklarımız, insan gücümüz fazlasıyla mevcuttur.

İdareler kararlarını, milletlerin tercihlerine göre vermelidir. Milletimiz, büyümek isteyen, iktisadî kalkınmasının tamamlanmasını arzulayan bir tercih içindedir. Aciz, isabetsiz iktisat siyasetlerinden vazgeçip, ülkemizin ihtiyaçlarına uygun millî bir iktisat siyasetini seçmek zorundayız. Bu iktisat siyaseti, iktisadî bağımsızlığımızı sağlayıp, dışarıya sınaî ürünler satabilecek bir yapıya geçişi gerçekleştirecek bir siyaset olmalıdır. Bunun için sınaî yatırımlara öncelik verilmelidir. Sınaî yatırımları gerçekleştirebilmek için, her türlü tasarrufa öncelik tanınmalı, vatandaşın tasarruf arzusu teşvik edilmelidir. Tasarrufu ve kalkınması millî kaynaklara dayanmayan bir ülke, bağımsızlık iddiasında bulunamaz. Bağımsız bir sanayinin kurulabilmesi için gerekli ilk şart, makina yapım sanayiinin kurulmasıdır. Gerçekten bir ülkenin iktisadî bağımsızlığa kavuşabilmesi veya bu bağımsızlığı devam ettirebilmesi, makina yapım sanayiini kurabilmesine bağlıdır. Makina yapım sanayii yanında, metalürji sanayiine, petro-kimya sanayine, enerji üretim sanayiine de önem vermek gerekir. Millî sanayiini kuramamış bir ülkenin çağdaş medeniyet seviyesine çıkması mümkün değildir. Oysa büyük Türk milleti her çağa rengini vermiş ve her çağda medenî olmaya hak kazanmıştır. Bu, onun engin tarihinde, büyük kültüründe ve soyunda vardır.

Millî sanayimizin hızla kurulması, istihdam meselemize de çözüm getirecektir. Bugün ülkemizde büyük bir açık ve gizli işsizler ordusu vardır. Ülke nüfusunun büyük bir kısmının işsiz olması, millî barış ve huzurun kurulmasına mâni olmaktadır. İşsizliği giderecek en önemli yol, millî sanayi kollarının kurulmasıdır. Bu suretle birçok işyeri meydana gelecek ve buralar fazla nüfusu massedip bunlara çalışma imkânı sağlayacaktır. İşsizliği gidermek için sınaî tesisler yanında altyapı yatırımlarına da önem verilmelidir. Büyük yolların, kanalizasyonların, limanların, barajların yapımında atıl iş gücünden yararlanılmalıdır. Altyapı hizmetlerini (tesislerini) yapamamış bir ülkenin, üst iktisadî yapı yatırımlarını yapması mümkün değildir. Bu itibarla bir yandan gizli ve açık işsizler ordusunu hizmet ordusu hâline getirip millî kalkınmamıza katkıda bulunurken, diğer yandan da alım gücüne kavuşan vatandaşlarımız barış içinde yaşama imkânı bulacaklardır. Bugün ülkemizde, açık ve gizli işsizler bazı mevsimlerde 10 milyonu bulmaktadır. Bu demektir ki, bazı aylarda ülkemizde 19 milyon insan işsiz kalmaktadır. Bu işsiz

insanları, hizmet ordusu içinde birleştirip, memleketin kalkınması için istihdam etmek, tek millî istihdam siyasetidir.

Medeniyetler daima daha iyiyi, daha mükemmeli elde etmek ve tabiat kuvvetlerinin tutsaklığından kurtularak onlara hükmetmek istek ve çabasından doğmuştur. Türk milletini hızla çağlar üzerinden sıçratarak atom ve feza çağına bir an önce ulaştırmak ve ileri milletlerin safına sokmak lâzımdır. Bunu sağlayacak kuvvet kaynağı Türk Milliyetçiliği şuurı ve duygusudur. Türk milletinin kendi benliğini derinden duyması ve kendine dönüş hareketine geçmesidir.

Bir milletin kurtuluş ve kalkınmasının ilk şartı iç birlik ve iç güvenliğinin tam olarak kurulmuş olmasıdır. İç birlik ve iç güvenliğe yöneltilecek her türlü bozguncu hareketlere karşı uyanık ve müsamahasız olmak gerektir.

Milletlerin Kalkınma ve Üretici Zihniyeti

Milletlerin yükselmeleri, gelişmeleri ve genişlemeleri her şeyden önce onların iç varlıklarının kudretlerine ve varlıklarını devam ettirme şuuruna bağlıdır. Hem kendisi için, hem de insanlık ailesi için faydalı olmak ancak iyilik ve güzelliği, hürriyeti amaç edinmek ve gerçekleştirmekle mümkündür.

Türk milletinin bir an önce içinde bulunduğu perişan durumdan kurtulması için bir takım göstermelik fantezi fikirleri, hareketleri bir tarafa bırakarak ilim ve teknik ilerleme için seferber olması lâzımdır. Uçaklarını, kamyon ve otobüslerini, vapurlarını, traktör ve tarım araçlarını, füzelerini, nükleer fabrikalarını kısacası modern memleketlerin yarış hâlinde oldukları her şeyi kurması, geliştirmesi zorunludur. Milletlerin birbirlerine karşı kudretlerini ve üstünlüklerini daha modern ve daha faydalı araçlar yapabilme kabiliyetleri sağlamaktadır. Türk milletinin de bu kabiliyetleri bir an önce elde etmesi gereklidir. Bugüne kadar Türkiye’de girişilmiş olan kalkınma teşebbüsleri verimsiz olmuştur. Çünkü yatırımlarda yanlış bir strateji kullanılmıştır. İmkânların üstün kaliteli ilim ve teknik eleman kadrosu yetiştirmek için araştırma laboratuvarları kurmak ve ağır sanayii yani, ana sanayii (demir çelik fabrikaları, enerji kaynakları, ulaştırma tesisleri) kurmak yolunda kullanılması gerekirken böyle yapılmamıştır Bunun yerine gösterişli binalar inşa ettirmek, içki

fabrikaları kurdurmak ve diğer hafif sanayi yolunda kaynakları kullanma hatasına düşülmüştür.

Sanayileşme bir ilim ve teknoloji işidir. Türk devletinin çağdaş toplumlar seviyesine çıkartılabilmesi en modern ve en yeni teknolojinin sanayie uygulanmasıyla mümkündür. Kalkınmış ülkelerle aramızdaki korkunç mesafeyi ancak böylece kısa zamanda kapatabiliriz.

Bunun da tek şartı devlet kadrolarına nemelâzımcı ve bürokrat kimseler ve iktidarlar yerine milliyetçi ve Ülkücü aydınlar kadrosunun hâkim olarak olağanüstü bir gayret seferberliğinin başlatılmasıdır.

İlme ve ilmî araştırmaya büyük önem verilerek, memleketin ihtiyacı olan ilim adamı ve teknokrat kadrosu tespit edilip mevcut başıbozuk sistem yerine hedefe uygun bir eğitim sistemi uygulanmalıdır. Üretimi artırıcı tatbikî ve araştırıcı bir yönde ilim ve tekniğe ilk planda yer verilmelidir.

Eğitim sistemi bu açıdan ülke gerçeklerine ve kalkınma hedeflerine göre yeniden düzenlenmelidir. Böyle bir eğitimle yetişecek üretici, araştırmacı uzman kafalar yurt dışına gitme mecburiyetinde bırakılmaksızın; kalkınmamızda baş köşe verilerek lâıyk oldukları durum sağlanmalıdır. Beyin sömürü ve ihracı son bulmalıdır.

Özel eğitimle yetiştirilecek Milliyetçi-Ülkücü, araştırmacı, ilimci “beyin veya yönetici kadro” diyebileceğimiz bu millî elit; yani Ülkücü aydınlar kadrosu kalkınmamızın temel harcı olacaktır.

Aksi hâlde milletin kalkınma, gelişme ve varlığını devam ettirebilmesi mümkün değildir.

Millî Kalkınma ve Millî Üretim Sanayii

Türkiye'nin kalkınması her şeyden önce bir millî kültür ve millî uyanıklık meselesidir. Millî kültürün korunmasını ve yayılmasını, hattâ yaratılmasını üzerine almış olan aydınların ve sanatkârların Türk toplumunu rüyasından uyandırmaları, ona kendi öz benliğini hatırlatmaları çok kutsal bir hizmet olacaktır. Türkiye’de yaşayan insanların mutluluklarının, çözülmez bir birlik ruhu içinde birbirleriyle kaynaştırılıp yoğrulmasıyla gerçekleştirilebileceği inancındayım. Bunun için de gene kültür yaratıcılarına düşen görev büyüktür. Bunlar millî kültürü korumakla toplumsal orkestraya ahenk verecekler, müesseselerimizi

aynı ruhu taşımaya mecbur edeceklerdir. Bu amaçları hızla gerçekleştirmek için güzel sanatların halk hizmetine yöneltilmesi ve millî fikir hareketlerinin yaratılması gerekir. Romanlarımızla, şiirlerimizle, tiyatro ve sinemamızla tek bir ülküyü, Türk ülküsünü terennüm etmeliyiz. Öyle sanıyorum ki “Biz bize benzeriz” diye millî kültürün önemini belirten atalarımıza lâıyk olabilmek için, başkalarına benzememek zorundayız. Taklitçiliği bırakmak zorundayız. Bu uğurda çaba sarf eden herkese karşı duyduğum sevgi büyüktür.

Memleketimizin kendi gücü ile ayakta durabilecek hâle gelebilmesi için cârî harcamaları asgarî hadde indirmek ve ziraat alanı ile sanayi alanında verimliliği sür’atle artıracak geniş ve büyük yatırımlara girişmek lâzımdır. Ayrıca her gün boşa gitmekte olan iş gücümüzü değerlendirmek için halk enerjisini seferber etmek gerekir.

İçinde bulunduğumuz çağ, ilim ve tekniğin büyük gelişmeler kaydettiği bir çağdır. İlim ve teknik bugün insan toplulukları için hakikî mucizeler yaratan bir imkân kaynağıdır. Bütün bir milleti, kısa zamanda ilim ve kültür yönünden yükseltmek güç bir iştir. Fakat kısa zamanda 5-6 bin kişilik üstün kaliteli bir âlimler kadrosu meydana getirmek nispeten kolay bir iştir. Böyle üstün kaliteli bir kadro da memleketimizi büyük hamlelere götürebilir. Geniş ilmî ve teknik araştırmalara girişilmesi ve Türkiye’nin ilmin önderliğinde hızla kalkındırılması yollarına başvurulması gereklidir. %7 nispetinde bir kalkınma hızı ve %18 nispetinde bir yatırımın, Türkiye için çok az olduğunu da önemle belirtmek isteriz. Yapılan yatırımların yalnız ve yalnız üretimi artıracak sahalara yöneltilmesini, kurtuluşumuz için esas olarak görmekteyiz.

Büyük imparatorluklar kuran, kıt’alara ve enginlere hükmeden ve her gittiği yere medeniyet ve ışıık götüren bir neslin evlâtları olarak vazifelerimizi hakkıyla yapabildiğimizi iddia edemeyeceğiz.

Devletine itaakâr, millî servetin âmili ve vatanî vazifesine “ya gazi, ya şehit” anlayışıyla giden Türk ferdi yarınından emin değildir. Geçimini temin etmek için kadın ve erkek yabancı devletlerin kapılarında kuyruğa girmiş vatan çocuklarının göstermiş oldukları manzara elem verici olduğu kadar, sosyal dayanışma ruhu bakımından da birçok mahzurlar tevhit eder. Vatan hasreti içinde, mazide hükmettiğimiz insanlara muhtaç olarak yaşamak elem vericidir, bu itibarla kendi vatanımızda girişeceğimiz ileri hamlelerle sanayileşmeğe yönelmek temel vazifele-

rimizden olmalıdır. Gizli ve açık işsizliği yenerek müreffeh ve kuvvetli Türkiye'nin yaratılması için topyekûn çalışma ve yarışma seferberliğine girmek zorundayız.

Esefle ifade etmek lâzımdır ki, yol, okul, öğretmen, sağlık ve sigorta işleri planlı ve programlı bir şekilde ele alınmamış, gelmiş geçmiş siyasî iktidarlar rey endişesi içinde temel davalara yönelmemişlerdir.

Bölgecilik ve bölücülük gayretleri karşısında mefkûre duyusunun gösterdiği istikamette ve devlet vakarı ile bağdaştırılabilecek hiç bir ciddi adım atılmamıştır.

Türk halkı ile okumuşlar arasındaki fikir ve duygu âhenksizliği içtimaî bünyemizde telâfisi güç yaralar açmıştır Bu durumdan ve meydana getirdiği buhrandan kurtulmak için ciddi bir millî eğitim reformu şarttır. Mevcut iktidarların böylesine temel tedbirlere girişemediğini görmek ıstıraplarımızın başında gelmektedir.

Türk siyaset hayatına, bunca elem verici hâdiselerden sonra ciddiyeti ve hizmet şuurunu sokamamak gerçekten acıdır. Nemelâzımcılık ve mesuliyetsizlik kahredici bir hâl almıştır. Milletlerarası münasebetlerde millî izzeti nefsimizi kurtarmış sayılamayız. Üzerinde bulunduğumuz toprak parçasının jeopolitik ve stratejik durumu çok dikkatli olmamızı gerektirmektedir. Kıbrıs meselesi ıstıraplı bir mesele olarak, basiretsiz ve liyakatsiz ellerde gelecek yıllara bırakılmıştır.

Ziraat memleketi olan Türkiye'nin Amerika'dan buğday ithal etmesi ayrı bir yaradır. İthalât ve ihracat işlerinin millî menfaatler yönünden yeniden ele alınması gerekmektedir. İktisadî devlet teşekkülleri ve devlet daireleri millete hizmet etme ve verimli olmanın huzur ve metoduna henüz varamamışlardır.

"Bürokrasi", devlet teşkilâtını kanserleştirmiştir. Müesseselere günlük siyasetin girmesi ise işleri büsbütün karıştırmış ve hizmet şuurunu aksatmıştır.

Üretici ve Yaygın Sanayileşme

Sanayileşmenin başıboş, gelişigüzel ve tüketim malları imalatına yönelmiş olması, sanayileşmeden beklediklerimizi bize veremez. Zira müteşebbis zarurî olarak ulaştırma imkânının bol, pazarlamanın kolay, ihtiyacın tez sağlandığı bölgelere yönelmektedir. Bu bölgelerin bir

numaralı İstanbul - İzmit arasındır. Ve bütün fabrikalar bu bölgeye yığılmaktadır.

Yatırımların büyük merkezlere yapılmasından ve sanayimizin belirli büyük merkezlere yığılmasından vazgeçilmelidir. Büyük merkezlerden çevreye doğru yayılma tutumu zararlıdır. Şimdiye kadar bütün iktidarlar bu yanlış tutumda inat etmişlerdir. Sanayileşmeyi bölgelere adaletli şekilde serpiştirmek ve çevreden büyük merkezlere doğru yöneltmek Milliyetçi Hareket görüşünün benimsediği yeni bir ilkedir. Ölü yatırımlardan kaçınılmalıdır.

Yanlış uygulamanın sürmesi yüzünden Anadolu'nun her yerinden iş aramak için çıkmış binlerce vatandaş büyük sanayi bölgelerine akmakta, zorla büyümüş olan bu şehirlerde kökünden kopmuş, örf ve âdetini yitirmiş, an'anelerinden ayrılmış yığınlar teşekkül etmektedir. Bu birikinti her çeşit kötülüğe hazır bir ortam teşkil etmektedir.

Vatandaş iki fecaatten birini tercihe mecbur kalmaktadır. Ya iş bulmak için kökünden kopacak, yahut kökünden kopmamak için yoksulluğa razı olacak. Millet mutlaka bir kötülüğe maruz kalmaktan kurtulamayacak.

Bu açmazdan çıkmak için sanayi yayılmasını sağlayacak tedbirler almalıyız. Bu tedbirleri ana hatlarıyla şöylece sıralayabiliriz.

1) Tarım yapısından sanayi yapısına geçmek için köyleri, en az beş bin nüfuslu kasabalar hâlinde birleştirmek.

2) Bu kasabalara alt yapı yatırımlarını (yol, su, elektrik) temin etmek.

3) Karabük ve Kırıkkale gibi yeni fabrika şehirlerimizi geri kalmış bölgelerimize serpmek.

4) Geri kalmış bölgelere tahsis önceliği tanımak.

5) Ayrıca bu gibi bölgeler için vergi indirimi, gümrük muafiyeti, kredi yükseltilmesi, faiz düşürülmesini sağlamak.

Bu suretle vatandaşın iş imkânı kökünden kopmadan sağlanmış olur. Bu başıboşluk devam ettiği takdirde Türkiye'nin içinde bulunduğu buhranın artarak devam edeceği şüphesizdir. Bu tedbirler için geçirilen her saniye millî benliğin zararındır Sanayi belli başlı bir iki bölgede yoğun bir şekilde yığılması, Türk köylüsünün iş bulmak için bu bölgelere akmasına yol açmaktadır.

Böylece büyük şehirler çevresinde alabildiğine yayılan gecekondu mahalleleri, sefalet yuvaları meydana gelmektedir. Bu hâl sosyal bir erozyona sebep olmaktadır.

Prensip olarak kalkınmanın büyük merkezlerden başlatılması hemen hemen bütün iktidarların işledikleri feci hatâlardan birisidir.

Kalkınmanın büyük merkezlerden çevreye doğru değil, çevreden başlatılarak büyük merkezlere doğru yürütülmesi lâzımdır.

Anadolu'yu ele almak ve köylüyü kalkındırmak için bütün imkânları seferber etmek tek çıkar yoldur.

Sanayileşme ve Doğu Anadolu

Sanayi, gelişmiş bölgelere yığılmak temayülündedir. Bu tabîi ve beşerî bir hâldir. Ancak bu hâlin devamı memleketin bir bölgesini geliştirirken diğer bölgelerini geriletmektedir. Sanayileşmiş bölgelere taşradan gelen nüfus akımı da bu şehirlerde kökünden kopmuş, örf ve âdetini yitirmiş, an'anelerinden ayrılmış yığınlar yaratmaktadır. Bu suretle meydana çıkan büyümüş şehirler içtimaî âfetlere hazır bir vasat teşkil etmektedir.

Türk vatandaşı kendi bölgesinde işsiz, iş bulduğu bölgede metrûk bir hâlde ve büyük bir sıkıntı içindedir. Bir iş yeri 6 kişiyi besler; bu, ekonominin kanunudur. (9000) işçi çalıştıran Karabük köyünden 55 bin nüfuslu bir şehir teşekkül etmiştir. % 7 kalkınma hızını takip ederek kalkınmaya uğraşmak, bugünkü Amerika seviyesine 250 sene sonra gelmeye razı olmaktır. Bu kadar ağır bir tempoya tahammül edilemez.

İşçiler sanayie ortak edilmeli, bütün milletin gücü büyük bir şevkle kalkınma hamlesine teksif olunmalıdır. Sermaye, emek ve bilgi devletin yol göstericiliği ile yurdu mamure hâline getirebilir. Aciz iktidarların, şevkten ve imandan mahrum idarecilerin küçük hesaplarından uzaklaşmalıyız. İkinci Kuvâ-yı Milliye ruhu ortaya çıkmalıdır. EmegİN de hissedar olduğu sanayi hızla kurulabilir. Ekmek parası için yâd ellere düşmüş evlâtlarımız kendi vatanlarında daha aza razıdırlar. Bu ümidi ve bu imkânı arz edecek çabayı göstermeliyiz.

Dün fatih olarak gittiğimiz ülkelerde bugün iş aramak zilletine düşmemeliyiz. Âtıl hükûmetlerin millî haysiyetimizin zedelenmesine göz yummaları bir hacâlettir.

Bilhassa Doğu bölgesi, tabiatın verdiği büyük imkânlar içinde yoksulluk ve sıkıntı çekerek yaşamaktadır. Bu bölgenin imkânlarını milletin faydalanmasına sunmak için elimizi toprağın bağrına daldırmalıyız. Özel bir fon kurarak Doğu kalkınmasına derhal başlamalıyız. Özel teşebbüse kredi aktarması, faiz indirimi, vergi indirimi tanıyarak doğuya sevk edilmesi temin edilmelidir. Bu suretle yeni kurulan fabrikalar etrafında yeni bir çağ doğacaktır.

YAYGIN ÜRETİCİ SANAYİLEŞME

Memleketin kalkınmasında iktisat ve sanayileşme en önemli bir yer tutmaktadır. İnsan emeğinin kutlu olduğuna ve iktisadî faaliyetlerde esas unsurlarından biri olduğuna inanmaktayız.

Yurt servetlerinden en iyi şekilde verimli olarak faydalanmak, içtimâî ve iktisadî bünye geriliğini doğurduğu kitlevî işsizliği yenebilmek, refah devrine girebilmek, bağımsız bir millet olarak yaşayabilmek için sanayi inkılâbının sür'atle gerçekleştirilmesi ve ileri bir üretim düzeni kurulmasını zarurî buluyoruz. Türkiye'miz bugün için geri ve hasta bir bünyenin bütün belirtilerini taşımaktadır.

Siyasî bir bütün anlamını taşıyan vatan, iktisat birlik ve bütünlük ifade etmekten uzaktır. Halk millî iktisat çağının imkânlarından mahrumdur. Modern milletler, modern üretim tekniğine göre teşkilâtlanmış cemiyetlerdir. Kişi ve toplum için kalkınma yokluk, çaresizlik ve zaattan varlık, kudret ve refaha ulaşmayı ifade eder. Türk milletinin bugünkü yapısı, yaşama ve çalışma düzeni değişmedikçe yokluktan, ıstıraptan, tabîî şartların istibdadından kurtulamaz. Her meslekten yüz binlerce hizmet ve ihtisas elemanına muhtacız, fakat yetişenlerden de cemiyet yeterli fayda görememektedir. Mal üretilmekte, alıcı bulunamamakta; ihtisas yaratılmakta, fakat yaşatılamamaktadır. İktisadî yapı ve teşkilât bozukluğunun, millî gelir düşüklüğünün yarattığı yokluk, sıkıntı ve tehlikeler, bugünkü nispetler, düzen ve yapı değişmedikçe, yıldan yıla, nesilden nesile ağırlaşarak devam edecektir. Bu acı duruma bu millet lâyık değildir. Biz yurdumuzu aç hürler, tok esirler ülkesi görmek istemeyiz.

Bu amaçla tedbirler, köklü bir bünyevî inkılâba yönelecektir.

a) Milletin maddî ve manevî imkânlarını millet hayrına planlamak ve teşkilâtlandırmak,

b) Millî iktisadî modernize etmek,

c) Millî bünyede yeterli güç kazanamamış iktisadî, meslekî zümreleri geliştirmek ve yetiştirmek, ç — İşsiz, mesleksiz yurttaşları meslek, ihtisas ve iş sahibi kılmak, gerektiğinde yeni meslek ve ihtilaslara hazırlamak,

ç) Mal ve hizmet üretimini devamlı kılmak; istihsal, dağıtım, istihlâkte devamlılık ve güven sağlamak,

d) İş hayatını, çalışma şartlarını düzenlemek,

e) Emeğin değerini elde etmesini sağlamak,

f) Ferdî teşebbüs ve bilgi yetersizliğini eğitimle ve kanunî engelleri kaldırarak gidermek,

g) Türkiye'nin nüfusça kuvvetli olması için "100 milyonluk Türkiye" ülküsünü gerçekleştirmek,

ğ) Anayasanın vaz ettiği karma iktisat prensiplerinin tam olarak uygulanmasını sağlamalıdır.

h) Özel teşebbüse millî kalkınma ve sanayileşme planına uygun hizmet imkânı açılmalıdır.

ı) Kalkınma çabasında bulunan memleketimizde yatırımların stratejisi kesinlikle tespit edilmemiştir.

i) Devletin ve özel sektörün sahası kesinlikle tespit edilmeli ve bu kesimlerde uzun vadeli işlere girişmek imkânı doğmalıdır.

Kalkınmanın ana stratejisine hâkim olabilmek için hızlı üretim sanayii, enerji membaları, demiryolları devlet elinde kalmalı; hafif sanayi özel sektöre devredilmelidir. Hâlen devlet elinde bulunan bu tesisler herkesçe alınabilir hisse senetlerine bölünerek millete arz edilmeli, vatandaş vatanında mülk sahibi yapılmalıdır. Bu yoldan toplanan sermaye yeni yatırımların esasını teşkil edebilir ve millet zamlar altında ezilme yerine, arzulu bir tasarrufa yönelebilir. Hafif sanayi sahasında devlet teşebbüsü, ancak, gelişmemiş bölgelerde öncülük vazifesi görmeli, devlet kapitalizminden kurtulmalıyız Bugün devletimiz, anlaşılması güç bir zihniyetin eseri olarak, her şeyi devlete mal etme ve vatandaşları ırğatlaştırma politikasının kurbanı olmuştur.

Hazin olan şudur ki, 1924 ve 1961 anayasalarını hazırlayan, devlet düzenini iki defa bizzat kuran İ. İnönü ve CHP kendi kurdukları bu düzenin bozukluğunu ileri sürenlerin başında gelmektedirler.

Sanayinin % 85'i devlet elinde olan Türkiye'de devletçilik tempo-sunu artırmak, "devlet, patron; millet, ırgat" ayırımları doğuracaktır. Yapılacak iş devleti otelci, kunduracı, bezci, kasap ve meyhaneci hâinden çıkartmak ve sanayiî nâzım sektörünü de kârcı, çıkarıcı bir zihniyetle işleten kayırılmış dostlar tegallübünden kurtarmaktır.

Yetersiz İktisadî Siyaset

Yürütülegelen iktisadî siyasetin, bir ekonomik bağımsızlık ve kurtuluş savaşının gerektirdiği şartları ve kutsal havayı taşıdığı söylenemez. Her şeyden önce devlet adamlarının iktisadî bağımsızlık ve kurtuluş savaşına gönülden inanmış ve bağlanmış olmaları gerekli bulunduğu gibi, girişilecek çabaların sırası ve düzeni hakkında açık görüşlere sahip olmaları gereklidir. Türkiye'nin iktisadî kurtuluş savaşının başarısı, ziraatı bir taraftan modernleştirirken, aynı zamanda, at başı beraber olarak sanayi inkişâbını başarmak ve memlekette temel üretim sanayii kurmaktır. Cumhuriyetin kuruluşundan bugüne kadar geçirilmiş olan yıllar, üzülererek söylemek lâzımdır ki ziraî ve sınaî üretimi sağlayacak yatırımlar yapmak yerine, keyfî ve fantezi yönlerde devlet gelirinin harcanması şeklinde olmuştur.

İktisadî bağımsızlık ve kurtuluş savaşı başarısı için en başta yöneticilerle halkın ve aydınlarla halkın birbirlerine inanmaları ve sonsuz bir güven duygusuyla bağlanmaları gelir. Bunun için yöneticilerin halk gibi yaşamaları ve halkla beraber büyük bir tasarruf, feragat davranışı içinde birçok sıkıntıları da belirli bir süre göze alarak geceli gündüzlü çalışmaya girişmeleri gereklidir.

Hâlbuki, bugün partizanca davranışlar bütün başka diğer düşüncelerin üstünde yer almakta ve memleketi bir an önce tarım ve sanayi alanında üretici hâle getirecek faaliyetler yerine siyasî nüfuz sahibi olan kişilerin memnun olmasını sağlayacak icraat yapılmaktadır.

Devlet imkânlarıyla yapılan devlet yatırımlarının ıslahı mümkün olmayan ve randımanlı bulunan kısımlarının sosyal veya başka önemli bir mahzur doğurmuyorsa, tasfiye edilmesi lâzımdır. Bunun dışında,

devlet eliyle yapılan tesislerin ve işletmelerin muhafazası en doğru yoldur.

Görüşlerimizi belirtirken, Türkiye’de ilk defa Devlet Planlama Teşkilâtı’nı kuranlar arasında bulunmuş ve Planlama Teşkilâtı’nın ilk kuruluş emirlerinin altında imzası bulunan bir kimse olarak bu konuda da birkaç noktaya işaret etmek isterim:

Plan teşkilâtını, her şeyi düşünerek icrâ edecek bir varlık olarak kabul etmek ne kadar yanlış ise, bu teşkilâtı sadece bir istişare organı olarak görmek de o ölçüde isabetsizdir. Hükûmet başkanı, plan hedeflerini, plan stratejisini ve faydalanılacak imkânları tayin edip göstermekle sorumlu olduğu gibi, icra sırasında da, planı bütün kudretiyle desteklemekle görevlidir. Planlama teşkilâtının başta gelen görevi, eldeki imkânların kullanılışında ilmî esaslara uygun incelikleri tayin etmek ve bu öncelikleri disiplin ile uygulamaktır Aynı zamanda, gerekli ilmî araştırmaları, incelemeleri yapmak ve hükûmet başkanının doğru kararlar almasını sağlamak üzere ona yardımcı olmaktır. Bunun için, başbakanın plan hedeflerinin tayininden itibaren, en son işlere kadar planlama teşkilâtı ile sıkı işbirliği hâlinde olması gereklidir.

Planlamanın sadece kamu sektörüne uygulanması ve özel sektörün plan dışında bırakılması, Türkiye’nin şartlarına uygun bir tutum değildir.

İktisadî Siyaset Kökten Bozuktur

Türkiye’nin kalkınmış bir ülke durumuna gelmesi sanayileşmeyle kabil olacaktır. Bu husus kamuoyunun da ortak görüşü olmasına rağmen Türkiye’yi yönetenlerin sanayileşme yönünde ciddî ilkeler benimsediklerini, kalkınmayı dar boğazlardan aşarak hızlı kalkınma rayına oturtacak tedbirler alma yoluna gittiklerini iddia etmek her hâlde mümkün olmayacaktır.

Nitekim sanayileşme mecburî bir siyaset olmasına rağmen, bütün gelirlerde iktisadî karar ve davranışlarda sanayi yönünde şartlandırma yapılmamıştır. Kazanç nispeti en yüksek olarak sanayi gelirlerini, ikinci olarak hisse senedi ve tahvil gelirlerini; mal üretimine yönelik ticarî kazançları; üçüncü olarak bankacılık ve mevduat gelirlerini ve en düşük gelirli alan olarak da her nevi gayrimenkul iratlarını öngörmek ve gelirlere

sanayileşme yönünde akış kazandırmak gerekirken bu önemli husus dikkate alınmadığı gibi hayatî önemi olan bu konularda kamuoyunun basireti de bağlanmaya ve dikkatler başka yönlere çekilmeğe çalışılmıştır. Hâlbuki sanayileşmeyi şartlandırmak isteyen ülkelerin üretken olmayan sektör ve alanlarda spekülâtif kazançları kösteklemeleri şarttır.

Diğer yandan maliye politikası özellikle vergi sistemi tedbirlerinin de zaman zaman beliren malî zorlukların giderilmesi gayesiyle ortaya çıkan, genellikle sadece hazineye gelir sağlama amacı güden dağınık ve ahenksiz bir sistem olmak yerine;

- İktisadî politikayı düzenleyici,
- Tasarruf, kazanç ve kaynakların sanayiye akışını temin edici,
- Sektördeki gelişme hedef ve durumlarına uygun olarak kredi ve vergi siyasetinde değişen nispetleri öngörücü,
- Gelir dağılımını sanayileşme lehine ve sosyal adalet ilkelerine göre düzenleyici,
- Üretken olmayan alanların kazançlarını, özellikle gayrimenkul iratlarını vadeli mevduat faizinden de aşağı seviyeye düşürücü olması şarttır. Buna karşılık, maliye siyaseti umumiyetle gizli işsizliğin ve üretken olmayan cari harcamaların finansman vasıtası olmaktan öteye gitmemektedir.

Hızlı Kalkınmanın Yolu

Hızlı kalkınma gelirlere sanayileşme yönünde akış kazandırmakla mümkün olabileceğinden bunun da temel şartı gayrimenkul irat nispetlerinin sanayileşme ve mevduat faizi lehine daha düşük seviyeye indirilmesi, meselâ vadeli mevduat faizi %9 ise, gayrimenkul iradının da en fazla %7 olması, bunun yanında emlak alım vergisiyle yıllık bina vergilerinin her ihtiyaç fazlası için katlı nispetlerde öngörülmesi zorunlu olmaktadır.

Mesken Meselesini Hal Yoluna Koymak Zor Değildir

Gayrimenkul irat nispetinin vadeli faiz seviyesinden aşağıya düşürülmesi ve emlak vergilerinin kiracılara yansıtılmayacak tarzda ve katlı

oranlarda düzenlenmesi hâlinde kâr saikiyle yapılan konut inşaatlarının önemli ölçüde darbe yiyeceği, konut üretimi için alternatif tedbirler de öngörülmediği takdirde büyük ve tehlikeli şekilde konut darlığının ortaya çıkacağı açıktır.

Ancak böyle bir sonucu önlemek için devletin en az yıllık şehirleşme ve şehirlerde ortaya çıkan ihtiyaç oranında konut yapımını Sosyal Konutlar Kurumunu kurarak üzerine alması ve Sosyal Sigortalara, Emekli Sandığı'na, Bağ-Kur'a üye olanların gelirlerinden konut primi kesmek suretiyle modern, ucuz konuta kavuşturulması ve vatandaşı hayatı boyunca bir konuta sahip olmanın, çocuklarına mülk bırakmanın trajik gayret ve çilesinden kurtarması, zorunluluk olmaktadır. Kaldı ki böyle bir tedbirle çimento, demir, inşaat malzemesi, kereste olarak milyarlarla ifade edilebilecek millî üretimin gecekonduculuk ve benzeri ilkel konut inşaatları yolunda heder edilmesi de önlenmiş olacaktır. Ne var ki İmar İskân Bakanlığı ve Devlet Planlama Teşkilâtı insançı bir siyaset yerine hababam usûlü müdahalelere itibar etmektedirler.

HIZLI KALKINMA İÇİN BÜYÜK BİR İMKÂN YAHUT YENİ BİR SİSTEM TEKLİFİ

Bugün işçi yahut memur maaşının %30-50'sini (%40'ını) kira, %15'ini vergi, %8'ini sosyal güvenlik primi olarak ilk hamlede %63'ünü elden çıkardıklarını ve %37 gibi düşük bir nispetle geçindiklerini görmek zor değildir.

Kalkınma meselelerine kafa yoranlar için ister istemez bu meblâğların hangi amaçla ve hangi yönde kullanıldığı sorusu akla gelecektir.

-%40'lık kısmın gayrimenkul sahipleri tarafından spekülâtif amaçlarla heder edildiği,

- % 15'lik kısmının üretken olmayan cari harcamaların ve gizli işsizliğin finansmanında kullanıldığı,

-% 8'lik kısmın sosyal güvenlik kurumları tarafından iyi değerlendirilmediği ve genellikle de enflasyon ve spekülasyonların tahrik ve takviyesinde kullanıldığı, tespit edilecektir.

Hâlbuki bu meblâğlar sanayileşme istikametinde değerlendirildiği ve yıllık %6'lık bir üretkenlik kazandırıldığı takdirde en çok 15 yıllık bir

süre sonunda Türkiye'nin mucizevî kalkınma gösteren ülkeler arasına katılamaması için sebep kalmayacaktır.

Hâl böyle iken, gündelik siyasetin spekülasyonunu yaparak kamuoyunun basiretini bağlayan siyasîler yüzünden kalkınma konusunda dev adımlar yerine sadece arpa boyu kabilinden ilerleme olmaktadır. Bu kısır gelişmeye son vermek bakımından aşağıdaki siyaset ilkelerini zorunlu görmekteyiz:

Kalkınmada fiyat istikrarına önem vermek şarttır

* Paranın kalkınma çabasındaki görevlerini yerine getirebilmesi için tasarrufun fiyat hareketlerine karşı korunması ve dolayısıyla yıllık fiyat artışının vadesiz faiz nispetini geçmemesi bakımından hassasiyet gösterilmesi şarttır.

Tasarruf ve sanayi yatırımını cazipleştirmek zorunludur.

* Kalkınma için yatırım, yatırım için de tasarruf gerekli olduğundan, tasarrufun teşviki ve gayrimenkul alanına kaydırılmasının önlenmesi gayesiyle gayrimenkul iratlarının vadeli faiz nispetinden aşağıda tutulması kaçınılmaz olmaktadır. Diğer yandan emlak alım ve bina vergisinin de her ihtiyaç fazlası için katlı oranlarda öngörülmesi ancak emlak vergilerinin kiracılara yansıtılmasının önlenmesi de zorunluluk taşımaktadır.

Sanayiye yatırılmış hisse senedi ve tahvil gelirlerinin tasarrufun üstünde değer görmesinin temin edilmesi de şarttır.

Sermaye piyasası kanunu Sürüncemede kalmıştır.

* Sermaye piyasası kanunu ile işçi yardımlaşma kurumu kanununa önemli ölçüde ihtiyaç vardır.

Yabancı sermayeyi de daha olumlu şekilde şartlandırmak da zor değildir.

* Yabancı sermayenin montajcılıktan imalâta geçmesi ve hayatî önemi olan parçaları imâl etmesinin zorlayıcı teşvik yoluyla gerçekleştirilmesi gayesiyle yabancı sermaye teşebbüslerinden alınacak gelir yahut kurumlar vergisi nispeti ithal edilen parça oranında öngörülmelidir. Diğer yandan parçalar iktisadî önem derecelerine göre puanlanmalı ve vergi nispeti buna göre düzenlenmelidir. Parçalar yerli olarak imâl edildiği zaman buna uyan puan değeri üzerinden vergi daha az tarh edilmelidir.

İşçi dövizleri taltif edilmelidir.

* Bugün bina ve arsa payının yatının sermayesinin bünyesindeki yeri gün geçtikçe büyüdüğünden devlet yurt dışındaki işçilerimizin kuracakları teşebbüslerin arsa ve inşaat payını bizzat karşılamalı ancak, cüzi kira yahut yıllık taksitlerle yaptığı yardımı geri almalıdır.

Dış ticaret rejimi sanayileşme yararına düzenlenmelidir.

* Bugün döviz ve dışa bağılılığı azaltmak için fabrika üretiminin ve ara mallar sanayiinin sür'atle gerçekleştirilmesi ve millî paranın kalkınma yolunda görev yapabilir ortama kavuşturulması şarttır, üstelik bu nevi sanayi kurulması perakende fabrika ithal etmekten daha iktisadî ve ucuzdur. Hâlbuki, ithalâtçı zümreye memleketi ve milletin refahını peşkeş çekercesine ithalâtın her geçen gün daha da önem kazanmasına göz yumulmaktadır. Biz bu durumun izalesi için ithalâtın ve ihracatın devletleştirilmesini savunmuyoruz. Ancak, ithalât permisi için vergi ödemiş olmak ithalâtı önleyecek sanayi yatırımlarına iştirake bulunmuş olmak şart koşulmalıdır. Ayrıca ithalât müessesesinde limiti bu vergi ve iştirak miktarıyla doğru orantılı kılmak şartı kabul edilmelidir. Böylelikle memleketin aleyhine olan bugünkü durum kalkınma yolunda şartlandırılmış olacaktır.

İhracat gelirlerinin bir kısmının mecburî tasarruf şeklinde tutularak fabrika imâl eden sanayilerin kurulmasına hasredilmesi de başlıca çıkar yol olarak görülmelidir.

Bankacılıkta da reform şarttır.

* Bugün yerden mantar biter gibi biterek çoğalan ve genellikle spekülasyonları ve üretken olmayan yatırımları finanse eden bankacılık ve Merkez Bankacılığı yerine emisyon ve kıymetli evrak muamelelerini üretimle kayıtlayan bir sistemin geliştirilmesi ve bankaların öz ve yabancı kaynaklarının sanayileşme yönünde daha etkili kılınması şarttır.

Bankalarda tasarruf sahibine, yüksek faizli uzun vadeli tahvil yerine ikame olmak üzere sanayi sermaye hesabı denen yeni bir mevduat sistemi ihdas edilmelidir. Bu sistemde, mevduat sahibine faizden ayrı olarak prim de verilmeli ve bu tür mevduat iratları gelir vergisinden de istisna edilmelidir. Zira vatandaş hisse senedi ve tahvil gibi matbu nesnelere itibar etmemekle bunlara bağlanan paralara elden çıkmış, (heder olmuş) gözü ile bakmaktadır.

Batı ülkelerinde en ufak bir fiyat yükselmesi hâlinde yöneticiler paniğe kapılırken, Türkiye'yi yönetenlerin kollarının kıpırdamadığı gö-

rülmektedir. Bunun başlıca sebebi şüphesiz bilgisizlik ve basiretsizliktir. Bu konu henüz ciddiyetle kavranamamıştır.

Biz, enflasyonların, başlıca tedbir olarak emisyon ve kıymetli evrak işlemlerinin muhakkak surette mal üretim ve mübadelesine istinat ettirilmesiyle önlenebileceği, yani bankaların ve Merkez Bankasının üzerinde yevmiye ve defter-i kebir kayıt şerhlerini ihtiva etmeyen senetleri kabul etmemeleri gerektiği kanaatindeyiz. Bunun yanında, kıymetli evrak ve iskontolardan yararlanmada vergi ödemiş olma şartı da öngörülmelidir. Hattâ kredi ve iskonto limitinde de ödenen vergi miktarı kriter olarak dikkate alınmalıdır.

Türk siyasîleri yatırımları ve istihdamı artırıcı, gizli işsizliği çözücü tedbirler düşünmek ve bu hususlarda hassasiyet göstermek yerine seçmenlerinin gönüllerini hoş edip basiretlerini bağlamak yolunu tercih ederek devlet dairelerinde ve teşebbüslerinde onlara iş bulmak maksadıyla umum müdürlük kapılarını aşındırmakta ve böylelikle vatandaşın basiretini bağlamakta (aldatmakta) sakınca görmemektedirler. Onlar için devlet teşebbüslerinin gereksiz iş gücüne melce (imarethane) olması önemli değildir. Kaldı ki, bu tarz bir siyasetin, yani ihtiyaç olmadığı hâlde gereksiz istihdamı artırmanın üretime katkısı olanların boğazından geçen lokmalara da tecavüz sonucu doğuracağı açıktır.

Kalkınmada Bazı Engeller

Güçlü ve kalkınmış bir toplum olmak, hızlı bir sanayileşmeye bağlıdır. Sanayi ve hizmet toplumu modern toplumun özelliğidir. Sanayi yatırımının tarımsal yatırıma nazaran çok daha üretken ve refah artışının sanayileşmeyle doğru orantılı olduğu bir gerçektir. Türk toplumunun geri bir tarım toplumu olmaktan kurtarılacak hızla kalkındırılabilmesi gayesiyle bütün kaynak ve imkânların sanayi yatırımları yönünde düzenlenmesi ve iş bulmadaki gelişmenin de sanayi kesimine kaydırılması zorunlu olmaktadır.

Ancak, kamu sektöründe üretimde hiç bir katkısı olmadan her geçen gün daha da büyüyen ve talep enflasyonlarının başlıca sebebi olan ve lise mezunlarına işsizlik sigortasını teşkil eden ve devlet sektörünü imarethane (aşevi) hâline getiren ve maliyeti vergilerle, zamlarla topluma yansıtılan; yatırım kaynaklarını tüketen bugünkü iş bulma siyasetinin şiddetle karşısındayız. Bu siyaset devlet teşebbüsçülüğünün bürokrat

derebeyliği pekiştirmesinden, halkın huzur ve refahını kundaklamasından başka bir mana taşımamaktadır.

Ayrıca, **eğitim sistemi de üretime değil, tüketime döndüktür.** Mezunlar makina ve mal üretimi elemanı olmak yerine masa başı adamı olarak; toplum kaynaklarını tüketen korkunç bir mekanizmanın çarkına kapılmaktadır. **Burada eğitim siyasetinin kalkınma hedeflerinden tamamen tecrit edildiğini ifade etmek istiyoruz.**

Bazı Çareler

Bugünkü yatırım siyaseti üretici değil, tüketicidir. Gösteriştten öteye gidemeyen bir kaç yatırımın dışında olanlar toplumun basiretini bağlayıcı cari harcamalardır. Dikkatle tahlil edilirse toplumdaki üretkenlik yerine hâkim olan tüketicilik aslında bir lokma, bir hırka felsefesinin yeni bir tezahürü olmaktan başka anlam taşımamaktadır. Dar gelirli halk, modern imkânlarla sahip olmayıp kıt kanaat ve mütevekkil bir yaşayışın akışına kendini kaptırmıştır. Tabir caiz ise ne onmakta, ne de ölmektedir. Sık sık ortaya çıkan fiyat patlamaları dolayısıyla halkın boğazından geçen lokmalara fütursuzca tecavüz edilmektedir. İktidarların ve sosyal refah devletinin gereği vatandaşını öldürmemek değil, yaşatmaktır.

Sanayileşmenin esası makina ile makina imâl etmektedir. Bu itibarla makina imal edecek makinaları yapacak fabrikaların kurulmasına özel bir önem verilmelidir Sanayileşme ülkenin bütün üretici iktisadî dallarının modern ilim ve tekniğin gereklerine göre yeniden düzenlenmesidir. Bu da ülkenin belli başlı iktisadî, içtimaî, siyasî kudret ve imkânlarının ehil, dirayetli ve milliyetçi liderler tarafından seferber edilmesiyle, halkın isteyerek gerekli fedakârlık ve feragati yapmasıyla mümkündür.

Türkiye’de devlet bütçesi oldukça cılızdır. Buna rağmen ülkenin sanayileşmesi için gerekli olan sermaye sağlanabilir. Topluma yeni bir külfet yüklemekten hızlı kalkınma imkânı mevcuttur. Kalkınma imkânı halkın katlandığı ağır geçim sıkıntısında yatmaktadır.

Bu sebeple fiyat istikrarına önem verilmesi yanında kaynak ve imkânların sanayi yönünde hızla değerlendirilmesi gayesi ile her nevi gayrimenkul iradının banka mevduat faizinden aşağı seviyeye indirilmesi amaç edinilmelidir.

Büyük sermayelerin ve halk tasarruflarının birlikte sanayie yöneltilmesine güven kazandırmak bakımından **sermaye piyasası kanunu bir an evvel çıkarılmalıdır.**

Vergi nispetleri kalkınma ve bölgesel yarar açısından değişen nispetlerde öngörülmelidir.

Yatırımlara hız kazandırmak bakımından her sektör için makina fabrikaları kurulmalıdır.

Bankalar sanayi sermayesi mevduat hesabı adı altında faizden ayrı prim de veren yeni bir hesap ihdas etmelidir.

Devlet, yurt dışındaki işçilerin kuracakları sanayilerin bina ve arsa bedelini kendi üzerine almalıdır.

Yabancı sermaye montajcılıktan imalâta kaydığı ölçüde vergi nispeti de hafiflemelidir.

Bugünkü başıboş bırakılmış yatırım politikamız ile bu zaaftan kurtulmamıza imkân yoktur. Yatırımları teşvik ve yararlı yöne çevirmek için devlet otoritesini kullanmak şarttır.

Bu otorite;

- 1) Kaliteli üretimin elde edilmesi,
- 2) Mutlak tasarruf,
- 3) Yatırım siyasetinin düzeltilmesi yolunda kullanılmalıdır.

Türkiye’de başıboş bir yatırım siyaseti hüküm sürmektedir. Teşvik edilmeyen tasarruf sahipleri ellerindeki tasarrufu taş binalara yatırmaktadırlar. Yatırımlarda esas, önceliklere dikkat etmektir. Yatırımları üretimi artıracak sahalara aktarmak şarttır. Gazoz fabrikaları kurarak Türk iktisadî hayatına yararlı oluyorum sanmak gafletten de ileri bir zavalılıktır.

Pahalı imar faaliyetlerine girişmek zararlıdır. Milyonlarca lira harcayarak yapılan meclis binaları, belediye sarayları yerine, üretimi artıracak motor fabrikaları ve ağır sanayiî kurulması için yapılacak yatırımları tercih etmek şarttır.

Sermaye Birikiminin Yönlendirilmesi

Kazanç ve tasarrufların sanayileşmede değer ifade edebilmesi ve kalkınma yatırımlarının hızlandırılabilmesi yatırım maliyet artışının

düşük, buna karşılık kazanç ve tasarruf artışının daha yüksek olması zorunludur. Bu önemli hususu idrak edemeyen iktidarlar fiyatların hızla artması karşısında kolları kıpırdamak şöyle dursun, yangına kö-rükle gitmişlerdir. Vatandaş ve müteşebbisin üzerindeki kambura bir de zamları eklemişlerdir.

Nitekim, müteşebbislerin yaptıkları tasarruflar, zorlukla temin et-tikleri krediler yatırımlardaki hızlı maliyet artışını karşılayamamaktadır. Sermaye ve tasarruf sahipleri devletin kazdığı enflasyon kuyusundan çıkamadıklarından, ellerindeki meblâğı üretken olmayan sektör ve hizmetlere yatırmaktadırlar. Bu sebeple kusurun yurttışta ve sermaye sahibinde aranması yerine iktidar sorumlularının yakasına yapışmak ve hesabı onlardan sormak mecburiyeti vardır.

Para ve fiyat siyasetinden anlamayanların memleket idaresine talip olmaları kadar hazin bir şey yoktur. Zira, enflasyonun iktisadî sosyal politikadaki tahripkâr niteliğini anlayamayan iktidar sorumluları basiretsizlik ve bilgisizlikleri sebebiyle halkı da enflasyon psikolojisine sokarak bindikleri dalı kestirmişler; yani vatandaşın büyük meblâğlara varan tasarruflarını yine vatandaşın kendisine tahrip ettirmişlerdir. Buna karşılık, ticaret ve teşebbüs erbabının tahrip edilen sermaye ve tasarruflarının hesabını sormak konusunda gözlerini açacak basirete henüz kavuşamadıkları görülmektedir.

İktisaden geri kalmış ülkelerin kalkınmasında, sermaye oluşumuna özel bir önem vermek zorunluluğu vardır. Türkiye'mizin kalkınması için halk tasarrufları, vergiler ve dış yardımlar ile halk enerjisini seferber etmek ve halkın emeğini teşkilâtlandırarak değerlendirmek suretiyle sağlanabilir.

Türkiye'de bankaların aracılık ettiği masraflar özellikle ithalât ve ihracat gibi ticaret kesiminde çalışanların hizmetine kısa vadeli yüksek faizli olarak verilmektedir. Bu suretle verilen para pahalı olmakta, ayrıca krediyi alan da tüketim kısmına sarf etmektedir.

Türkiye'de banka sayısı fazladır. Yönetim çok masraflıdır. Kredi maliyeti yüksektir. Kredi dağılımındaki ölçü belirli kişilerin himayesi şeklindedir. Devlet bankaları da, ticaret bankalarının modellerine uy-durulduğundan, devlet bankalarında da kaynak israfı vardır. Kaynak tüketen bu bankalar gerçi amaçlarına yeterli fon bulamamaktadır.

Dış yardımlar ve yabancı sermaye de Türkiye’de sermaye oluşumuna yararlı olamamaktadır. **Bu yardımlar tüketimi artıracak ve dışarıya döviz gitmesine sebep olacak yöne kaymaktadır.**

Vergi politikası dar gelirli vatandaşları sıkıntıya sokacak şekildedir. Sermaye oluşumuna ters düşmektedir. Vergi adaletinin sağlanabilmesi için mümkün olduğu oranda vasıtalı vergilerden kaçınıp, doğrudan doğruya malların ve gelirlerin vergilendirilmesine gidilmesi ve gelirin büyüklüğü oranında vergi artırılması gerekmektedir.

Ticarî ve iktisadî konularda prensibimiz zengin millet, zengin devlet kavramıdır. Bundan vaz geçmeli, gerçekçi bir tutuma dönülmelidir. İthalât ve ihracatın mutlak surette millet ve memleket şart ve menfaatlerine uygun olarak düzenlenmesine gayret edilmeli, fert ve müessese tekeline imkân verilmemelidir. Yeni pazarlar aranmalı, bilhassa Orta Doğu ülkelerine önem verilmelidir.

Sermaye piyasası kanunu bir an evvel çıkartılmalı, bankacılıkta para spekülasyonuna yol açan mevzuat yeniden ele alınmalıdır. Sistem ve düzen, zengini daha çok zengin yapmak için işlememelidir.

DENİZ TİCARETİ VE DENİZCİLİK TEKNOLOJİSİ

Türkiye’nin çok hızlı kalkınma hamlelerine girişmesi gerekmektedir. Kalkınmanın sağlanabilmesi için ardı arkası kesilmeyen verimli, gelir sağlayıcı ve üretimi artırıcı büyük yatırımlara girişmek gerekmektedir. Yatırımlar ise, zengin sermaye birikimine ve geniş malî imkânlarla ihtiyaç göstermektedir. Türkiye’de büyük sermaye birikimi bulunmadığına göre ihtiyacımız olan yatırımlar için çareler aramaya mecburuz. Çarelerin başta gelen birisi denizciliğe önem vermektir. Vatanımızın üç tarafı denizlerle çevrili bulunduğuna göre Türk milletinin denizci bir millet hâline gelmesi zorunludur.

Uzun yıllardan beri Türkiye’yi idare edenler, denizciliğin ve deniz ticaretinin önemini anlayamamışlar ve bu konu üzerinde gerekli icraatı yapmamışlardır. Bu tutumları yurdumuzun yoksulluk ve sefaletinin devam etmesinde başlıca sebeplerden biri olmuştur. Denizcilik ve deniz ticareti bizim için gerçek cankurtarandır. Sihirli bir kalkınma yoludur. Denizcilik konusunun belkemiği ise gemi inşa sanayiidir. Bunun üze-

rinde de çok önemle durulması ve bu sanayiın gelişmesi için gereken her şeyin yapılması lâzımdır.

Deniz ticaretinin milletlerin refahında ve iktisadî gelişmesinde en büyük faktör olduğu dünya ülkelerince de kabul edilmiştir. Devletler bu yönde amansız bir yarış içerisindeyler. Üç tarafı denizlerle çevrili ülkemizde ise bugün filomuzun yetersizliği sebebiyle ithalât ve ihracatımızın ancak cüz'î bir kısmını kendi gemilerimizle taşınmaktadır. İthalât ve ihracatın %95'ini deniz yoluyla yapan memleketimizin kendi gemilerine düşen oranı maalesef üzüntü verir bir seviyededir. Ödemeler dengesi açığımız dış ticaret açığımızın önemli bir kısmını kapsamaktadır. 1966 yılında 7 milyon 840 bin 826 gros ton olan Yunan deniz ticaret filosu yüzde yüz artış göstererek 1971 yılında 15 milyon 441 bin 392 gros tona yükselmiştir. Dünyada beşinci sırayı işgal etmektedir. İhracat-ithalât filomuz ile gemi inşa sanayii sektöründe 5 yıllık planlarda genişliğine ve derinliğine yapılması gerekli işlemler sayılmış, fakat bu beyanlar bir sonraki plan dönemine de aynı lâflarla aktarılmış, maalesef bugüne kadar dış dokunur hiç bir ciddi icraat yapılamamıştır.

Bugün Türk navlun piyasası yabancıların elindedir. Bu piyasanın millî armatörlerimize kazandırılması gerekmektedir. Hâli hazırda Türkiye kendi yüklerinin taşınması için her gün yabancılara 6 milyon lira döviz kaptırmaktadır. Bu yılda 2 milyar liradan fazla bir döviz kaybı demektir.

Türkiye güçlü armatörlere sahip olmadıkça dışarda pazar tutamaz. Bu da devlet himayesinde, dünya denizciliğindeki gidişe uygun şartları gerçekleştirmekle olur. Bugün millî işletmelerimiz, hükûmetlerin denizcilik meselelerine sahip çıkmayısları ve denizciliğimize yön vermeyişleri yüzünden yabancı deniz işletmelerinin dümen suyuna girmişlerdir. Bu yüzden de, Türkiye ihracatını geliştirememektedir.

Bunun en somut örneği, Kanada'ya tarım ürünleri satan Avustralya ile ülkemizin pazar savaşında açık seçik görülmektedir. Nitekim, aynı tür malı Avustralya'ya göre %15 daha ucuz verdiğimiz hâlde yabancı gemilerle yapılan taşımalarından ötürü, yüksek navlun sebebiyle Kanada pazarına mallarımız % 10 daha pahalı arz edilmektedir.

Kamu kesimi deniz işletmelerimiz gerçek anlamda armatörlük niteliğinden yoksun bulunmaktadır. Nitekim, bu yoksunluk sonucu, yaptığımız incelemede yalnızca iki dış hatta 1.156.000 ton yükü yabancı

bayraklı gemilere, “taşınlar” diye bırakan söz konusu işletmeler, aynı zamanda denizciliğimizi en azından 223.370.000 lira tutarındaki dövizden de mahrum etmektedirler.

Limanlarımız sür’atle dünya standartlarına uyacak şekilde modern hâle getirilmelidir Ayrıca, ülke gerisi ulaşım yolları ve taşıma sistemleri arasında prodüktif bir koordinasyon kurulmalıdır.

Denizcilik eğitimi öncelikle ele alınmalıdır. Bu eğitim, her kademe-deki personelin kendi alanında ileri teknolojisine uymasını sağlayacak nitelikte olmalıdır.

Denizcilikte hızla ileri gitmenin tedbirlerine başvurulmadıkça Türkiye’nin güçlü bir iktisada sahip olması mümkün olmayacaktır. Milletimizin ve bütün ilgililerin dikkatini bu noktaya çekmek çok yararlı olacaktır.

Hükûmetlerin ve diğer resmî makamların dışında özel sektör mensuplarının ve her Türk vatandaşının denizciliğimizin geliştirilmesi ve Türk milletini geniş anlamı ile denizci bir millet hâline sür’atle getirmek için faaliyet göstermesi gereklidir. Türkiye’mizin yükselmesi ve gelişmesi denizciliğin imkânlarının değerlendirilmesi ile denizlere açılmaya bağlıdır.

MİLLÎ DENİZCİLİK ENDÜSTRİSİ KURULMALIDIR

Üç tarafı denizlerle çevrili bulunan memleketimizin, ticaret ve ekonomide sür’atle kalkınması ve Millî Savunmamızın güçlenmesi denizciliğe büyük önem vermekle mümkündür. Türkiye İmparatorluk devrinde denizci bir millet olmayı başarmış ve bu sayede çok büyük refah ve güç sahibi olmuş idi. Fakat daha sonraları her sahada olduğu gibi bu konuda da büyük bir gerilemeye uğramıştır.

Cumhuriyet kurulduğundan beri denizciliğimizin geliştirilmesi için çok şeyler söylenmiş ise de bu güne kadar pek az şey yapılmıştır. Türkiye’nin ithalât ve ihracatını kendi ticaret filosuyla yapabilmesi başlıbaşına büyük bir döviz tasarrufunu sağlayacak bir konudur. Bundan ayrı olarak milletlerarası ulaştırma ve ticaret faaliyetlerine katılmanın memleketimize sağlayacağı faydalar pek çoktur. Denizciliğin gelişme-sinde gemi inşa endüstrisinin memleketimizde kurulması büyük önem

taşıır. Bu yönde 1963 yılından beri Devlet Planlama Teşkilâtı 5'er yıllık planlara ve senelik programlara çok isabetli tedbirler koymuş olmasına rağmen hükûmetlerce bu tedbirlere önem verilmemiştir.

Birinci Erim Hükûmeti istifa etmezden önce deniz ticaret filomuz için dış memleketlerden 250.000 DW tonluk gemi satın alınacağını ilân etmiş ve bunu büyük kalkınma hamlesi olarak nitelendirmişti. Satın alınması öngörülen gemiler sadece tersanelerimizin inşa kapasitelerinin üstüne çıkan 100.000- 200.000 tonluk gemiler olmayıp bunlar arasında tersanelerimizin yapabileceği birçok küçük gemiler bulunmaktadır.

Hükûmetin dışarıdan gemi satın alma yerine yurdumuzda gemi inşa endüstrisini hızla geliştirerek bu yolla ticaret filomuzun kalkındırılması yararlı olacaktır. Dışarıdan milyonlarca döviz vererek gemi satın alınmaya gidilmesi Devlet Planlama Teşkilâtının 15 yıldan beri yaptığı 5'er yıllık planlara ve yıllık programlara aykırı bulunduğu aşağıdaki incelemeyle açıkça görülmektedir. Şöyle ki:

1963-1967 Birinci 5 Yıllık Kalkınma Planının 1963 yılı uygulamasında gemi inşa sanayii hakkındaki tedbirleri şöyle sıralamıştır:

1) Gemi ithalâtı durdurulacaktır. Ancak gemilerin yurt içinde yapılmayan parçalarıyla ekonomik bakımdan zarurî olan ve memleketimizde yapılamayan özel tip gemiler ve tankerler ithal edilecektir.

2) Gemi inşaat kurumu kurulacaktır. Bu kurum kuruluncaya kadar ilgili kurumların katılmasıyla kurulacak koordinasyon komisyonu gemi inşa işini yönetecektir.

3) Armatörlere yurt içinde yapılacak gemileri satın almaları için inşaattan başlamak üzere kredi sağlayacak mekanizma kurulacaktır.

4) Kayıt ve sınıflandırılma müessesesinin kabul edeceği gemi inşaatı kontrol sistemi kurulacaktır.

Bu tedbirler planın 1964, 1965, 1966 ve 1967, 1968 ve 1971 uygulamasında da yeniden zikredilmektedir.

Devlet Planlama Teşkilâtının yapılmasını öngördüğü tedbirlerin çok az bir kısmının yapıldığı, mühim bir kısmının da her sene uygulama planlarında yeniden tekrarlandığı görülmektedir.

Bu tekrarın nedenleri ile keza aşağıda arz edeceğim diğer hususların da etraflı bir araştırma konusu yapılacağı kanısındayım.

1) Deniz ticaretinin milletlerin refahına ve ekonomik gelişmesine yardım eden en büyük faktör olduğu bütün dünya ülkelerince kabul edilip bu yönde büyük çabalar harcanırken bugün filomuzun yetersizliği sebebiyle ithalât ve ihracatımızın ancak cüz'î bir kısmı kendi gemileri-mizle taşınabilmekle, yabancı filolara yüklemek zorunda kaldığımız navlunun yıllık ortalama tutarı çok yüksek meblâğlara ulaşmaktadır. Bu meblâğ dış ticaret açığımızın önemli bir kısmını içine almaktadır. Türkiye son 5 yıllık devrede ithalâtının ortalama % 20'sini, ihracatının % 36'sını, ithalât ve ihracat toplam ağırlığının % 3,2'sini kendi filosuyla taşımaktadır. Filomuzun gelişmesi malî avantajların yanı sıra millî güvenliğimizin de önemli bir unsuru olduğu düşüncesiyle gemi inşa sanayiine gerekli önem verilmelidir.

2) Memleketimizin kamu tersaneleri yapılan yatırımlarla bütün gemi ihtiyacımızı karşılayacak kapasiteye ulaştığı hâlde işsizlikten ve plansızlıktan çarkların ancak %10 - %25 verimle döndüğü.

3) 1955 yıllarında MAN, Burmeister, Sulzer firmalarından motor fabrikası kurmamız için lisans anlaşması yapılmasına teşebbüs edilmişti, bu teşebbüsün akim kaldığı,

4) Yakın zamanlarda Pendik tersanesi inşaatının durduğu,

5) Her sipariş Ulaştırma, Sanayi, Maliye ve Dışişleri

Bakanlıklarındaki labirentlere girip sürünmekte, sonra da İstanbul'daki fiyat tespit komisyonuna gitmektedir. Buna bir de gümrük formaliteleri eklenirse aradan geçen zamanda dış piyasa fiyatlarının değiştiği,

6) Dışarıdan gemi satın alınması ile ilgili döviz transferleri tereddütsüz yerine getirildiği hâlde, Türk tersanelerinde yapılacak gemiler için lüzumlu malzemelerin döviz transferleri zorluklarla engellendiği,

7) 3339 sayılı gümrük vergisi muafiyet kanununun 1.3.1970 günü süresi bittiğinden yürürlükten kalkmıştır. Bunun yerine Resmî Gazete'de ilân edilen hükümlerin bugünkü ihtiyaca cevap vermediği,

8) 933 sayılı kanunun bazı maddelerinin Anayasa Mahkemesince iptal edilmesi uygulanmakta olan gemi inşa kredi fonunu gümrükten kaldırmıştır. Bunun yerine aynı faydayı temin edecek bir hüküm getirilmediği,

9) Deniz ticaret filomuz ve gemi inşa endüstrisi ile ilgili kanunların tüzük, kararname, yönetmelik, genelge ve tebliğlerin sayılarının çokluğu karşısında mevzuatla ilgili noksanların, fazlaların ve engelleyici hükümlerin tespit edilerek hukukî yapıdaki aksaklıkların giderilmediği söylenilmektedir.

10) Netice olarak görülmektedir ki, bazı konular vuzuha

Kavuşturulmamış, büyük bir kısmı ise sahipsiz bir durumdadır. Bu vaziyet karşısında gemi inşa endüstrisi ile ticaret filomuz ve bunlara uzaktan yakından tesiri olan büyük problemlerin bir envanteri yapılmalı, Türk ekonomisinde deniz araştırmanın yeri ve önemi memleketimizin üç tarafının denizlerle çevrili olması karşısında gün geçtikçe artmaktadır.

Bunun için denizciliğin her kolunda kısa zamanda büyük atılımları sağlayacak tedbirleri hızla almak zorundayız. Gemi yapımı ile ilgili endüstriyi teşvik etmek ve geliştirmek gerekmektedir. Sivil denizciliği gelişmeyen bir memleketin deniz kuvvetlerinin de gelişmesi mümkün olamaz. Sivil denizcilik bir ülkeyi dünyanın her yerinde tanınan, itibar gören, zengin ve refahlı bir varlığı hâline getirir.

Türkiye'yi yönetenler bir an önce millî kaynaklarımızı Türk denizciliğini büyük gelişmelere götürecek faaliyetlere yöneltmelidirler*.

ENERJİ MESELESİ

Bugün, yurdumuzda karşılaşılmakta olan enerji sıkıntısı, aslında Türkiye'yi idare eden sorumluların içtimaî, iktisadî ve sınaî kalkınma davalarında yıllardan beri takip edegelmiş oldukları siyasetin tabîi ve aynı zamanda gayet tehlikeli olan sonuçlarından biridir.

Türkiye bu gidişle yalnız enerji sektöründe değil, başta çelik, makina, taşıt aracı ve benzeri şeyleri olduğu hâlde daha pek çok maddenin darlığını duymaktadır ve duymakta devam edecektir.

Ankara'da, İstanbul'da ve diğer şehirlerimizde baş gösteren yüz kızartıcı susuzluk, tabiatın tahribi ve çevre kirlenmeleri, halkın hayvanı proteinden yoksun beslenme düzeni, işsizlik, fakirlik hep yukarıda işaret

* Bu metin Sayın Alparslan Türkeş tarafından TBMM'ye verilen Meclis araştırmasının özetidir.

ettiğimiz basiretsiz, düzensiz ve temelsiz kalkınma siyasetinin giderek milletimizi içine soktuğu çıkmazlardan sadece birkaç örnektir.

Batı medeniyetini dış görüntüsüyle taklit etmeyi bir marifet sanan ve bu taklitçiliği bütün toplum meselelerinin kökten çözüm yolu imiş gibi millete göstermeğe çalışan bu şuursuz politika, her şeyden önce milliyetçi bir dünya görüşüne sahip olamamak gibi bir kusurun ağır sorumluluğunu taşımaktadır. Zira çeyrek yüzyıldan beri memleketimizde kurulmuş olan her fabrika veya elektrik santrali veya buna benzer bir tesis, üstü kapalı veya açık, mutlaka bir yabancı ülkenin verdiği borçla veyahut sağladığı yardımla meydana getirilebilmiştir. Bunu siyasetlerinin bir zaferi olarak halka sunanlar, Türk milletinin tarihinin akışına ve Türk halkının millî duygusuna ve gururuna ters düşen bu davranışlarda o derece ileri gitmişlerdir ki, dışarıdan yardım alınmadığı takdirde ülkemizde hiçbir şey yapılamayacağı fikri ile âdeta beyinleri yıkamışlardır.

Böylece Türk milletinin kendi kaderine bizzat yön verme yeteneği körletilmiş, millî yaratıcı akıl gücü bir kenarda paslanmağa, küflenmeğe mahkûm edilmiştir. Eğer en çok muhtaç olduğumuz bir anda güçlü bir millî ağır sanayi teşkilâtından yoksun bulunuyorsak bunun sebebi takip edilegelmiş olan iktisat ve sanayi siyasetlerinin temel milli çıkarları ön planda gözeten milliyetçi bir felsefeden mahrum olmasında aramak icap eder.

Türkiye’de bugün herkesin bildiği ve gördüğü bir enerji sıkıntısı vardır. Bu sıkıntı giderek azalmayacak, belki daha da artacaktır. Bu vaziyetin Türk millî kalkınma hamlesini can evinden vurması ve kalkınmayı kösteklemesi aşîkârdır. Ufuklarda bu sıkıntının bugünden yarına çözümleneceğine ait bir işaret de yoktur. Çünkü, kendi makinalarını yapamayan bir toplumun yirminci yüzyılın zorunlu kıldığı cihazlanma seviyesine başkalarının yardımları sayesinde ulaşması mümkün değildir. Ve bu yüzden de bunun tersini ispata yarayacak hiçbir olay henüz gerçekleşmemiştir.

Uzmanların ifadesine göre Türkiye’de günlük elektrik enerjisi ihtiyacının hemen hemen yarısı petrolden elde edilmektedir. Türkiye bir petrol ülkesi olmadığına göre bu hâl, tek başına değil, yalnız bu ülkenin baş sorumlu idarecilerinin, hattâ alelâde bir yurttaşın bile gece uykusunu kaçırmaya yetecek kadar endişe verici bir önem taşımaktadır.

Yarın herhangi bir sebeple petrol ithal edemeyecek olursak, bu yüzden bu memleketin şehirleri karanlıkta kalır, fabrikalarının çarkları durursa, bunun sonucunun nereye varacağını kestirmek mümkün değildir.

Hâl böyle iken Türkiye’de mevcutlara ilâveten daha başka petrol santrallerinin inşa edilmesi için birtakım hazırlıkların olduğu anlaşılmaktadır.

Türkiye enerji darlığı içindedir. Aynı darlık çelik, makina, taşıma aracı için de söz konusudur. Şehirler susuzdur. Susuzluk artacaktır. Çünkü bütün bu dar boğazları aşacak büyük yatırımların yapılabilmesi için yığınla makinaya, motora, demire, çeliğe ve birçok temel yatırım malzemesine ihtiyaç vardır. Türk millî iktisadı ve sanayii kendi kendisini büyütebilen ve dış yardımlara lüzum kalmaksızın kendi meselelerini çözümleyebilen bir olgunluk seviyesine eriştirilmemiştir. Çünkü uygulamada böyle bir seviyeye erişmek amacına yönelmiş siyasete hiç bir zaman yer verilmemiş, aksine son personel kanunu tatbikatı ile devlet hizmetindeki sunucu millî mühendislik hizmetlerinin de dış firmalara verilmesi imkânı yaratılmıştır.

En hassas bir nokta olması dolayısıyla bugün enerji kesiminde ortaya çıkmış olan tehlikeli durum Türk milletini son derece rahatsız etmektedir. Bu millet tarih boyunca büyük devletler kurmuş ve büyük devlet olmanın gurur ve hasretini, tarihî bir miras olarak ruhunda taşımıştır. Bugün de taşımaktadır. Böyle bir milleti, milletler camiası içinde, ileri olma, büyük olma iddiasını yitirmiş ve geri kalmışlığın mahcubiyetine terk edilmiş olarak hareketsiz bir hâlde tutmak ve bu tutumda ısrar etmek ve onu medeniyet yarışına katılmaktan alıkoymak, altından kalkılması güç bir tarihî sorumluluğu da beraberinde getirmektedir. Türkiye’de bugün karşı karşıya bulunduğumuz enerji sıkıntısının ardında yatan gerçek işte budur.

MİLLÎ HARP SANAYİİ

Yıllardan beri anlaşılmaz bir ihmalin neticesinde geri ve perişan bir duruma düşmüş olan Türk milletinin varlığını, devletinin bütünlüğünü ve istiklâlini tehdit eden iç ve dış tehlikelerle karşı karşıya bulunuyoruz. Ülkemizi içerden kundaklamak isteyen dış kaynaklı ihanet hareketleri ve bütün dünyada cereyan eden devletler arasındaki rekabet; bilhassa memleketimizi derinden tesiri altına alan Kıbrıs, Ege Denizi ve Orta Doğu meseleleri, Türk insanının kafasında büyük bir uyanışın ışığını yakmıştır. Bugün milletçe şunu kesinlikle anlamış bulunuyoruz: Türk devleti ve Türk varlığı bugüne kadar süregelen zihniyet ve siyasetlerle yaşatılamaz. Türkiye, millî kültürünün ve millî tarihinin ruhuna bağlı kalarak cesur ve köklü hamleler, sıçramalar yapmak mecburiyetindedir. En ileri milletler ve devletler seviyesine ulaşmayı hedef almak ve bu hedefe gerekli süre içinde ulaşabilmek için, siyasetçi, ilim adamı, kamu sektörü, özel sektör, işçisi ve iş adamı, ordusu ve basınıyla topyekün millet olarak mukaddes bir heyecan ve şevkle bir araya gelmek ihtiyacı içerisindeyiz.

Modern ilim usûlleriyle çağdaş medeniyet seviyesine ulaştırmayı planlarken, hayatî önemi bulunan bir hususu gözden uzak tutmamak gerekir: Türk kültür ve medeniyetinin beslediği Türk dehasını bir kenara iten; kopyacılığı ve taklitçiliği esas alan bir zihniyetin yaratıcılığı, hamle gücü ve büyük hedeflere ulaştırıcı teklifleri olamaz. Bugüne kadar Türkiye'nin kaderinde söz sahibi olanlar, kısa yoldan neticeye gidebilmek için kolay ve zahmetsiz gördükleri bu taklitçiliği seçmişlerdir. Uzun yıllardan beri denenen ve bugün Türk insanını paniğe sürükleyen, çıkmaza sokan bu anlayıştan sür'atle uzaklaşmak zorundayız. **Hareketleri teklifçi, hamleci, yaratıcı ve devamlı kılan değer millî kültürdür.** Her gelişme, her buluş insan düşüncesinden doğar. İnsan düşüncesi ise, yapıcı, hamleci ve yaratıcı gücünü millî kültürlerden alır. Kozmopolit veya yabancı kültürleri kaynak edinen insanın, ne bu kültür değerlerini

anlaması ve hazmetmesi, ne de bu değerlere bağlı bir orijinal teklifte bulunması mümkündür. Çünkü milletler hâlindeki dünya düzeninde bir insanın kendi kültürünü kavraması ve hazmetmesi, ferdin çocukluk çağından itibaren aldığı terbiyeye ve tarihinden tevarüs ettiği millî mirasına dayanır.

Uzun yıllardan beri süregelen temeldeki bir yanlış böylece işaret ettiğimi sanıyorum.

Milletin ve devletin kaderiyle ilgilenmeden; kitlelerin haset duygularını tahrik edecek şekilde sadece maddî kazanç peşinde koşmayı yeterli ve geçerli saymanın yanlışlığı artık anlaşılmıştır. Hepimiz bir gemi içinde bulunan insanlar arasındaki kader birliği bağlarıyla birbirimize bağlı bulunuyoruz. Yükseltirsek beraber yükselir, batarsak birlikte batarız.

Bugün Türkiye’de memleketin ana meselelerini belli istikametlere sevk etmeye çalışan yabancı ideoloji propagandaları hızla gelişmektedir. Bu propagandaların başarı sağladığı önemli hususların birisi özel sektörün aleyhine bir havanın yaratılmış olmasıdır. Türkiye’nin içinde bulunduğu sıkıntıların suçlusu hür teşebbüsmüş gibi propagandalar malûm merkezler tarafından ısrarla yürütülmektedir.

Devlet Vazifesini Yapmalı

Bugüne kadar tatbik edilmiş bulunan kalkınma siyasetleri maalesef çoğu kere millî menfaatlerimize ters düşmüştür. XX. asırda Türk devleti bez dokumakla uğraşmamalıdır. Kamu sektörüyle özel sektör, birbirini tahrip eden, millî iktisada zarar verici rekabetten kurtarılmalıdır. Bunun için her iki sektörün faaliyet alanları genel hatlarıyla belirlenmeli ve birbirini bütünleyecek, tamamlayacak bir yapıya kavuşturulmalıdır. Devlet stratejik alanları, temel kimya sanayiini, ağır makina ve tezgâhlar sanayiini ve harp sanayiini kurmalı ve geliştirmelidir Bugün uygulanan iktisat siyaseti karma iktisat adı altında, yarın ne olacağı belli olmayan ve güven uyandırmayan tedbirler dizisinden ibarettir Bu gün devlet kesimi 150 milyar üretim sermayesini, maalesef %’den az sermaye verimliliği ile işletebilmektedir. Buna karşılık özel sektör 50 milyar üretim sermayesi ile 10 milyarlık kârının 5 milyarını devlete vergi olarak ödemektedir. Biz vergisini dürüst ödeyen, her iktisadî faaliyetinin hedefinin millî yararlarımızı ilgilendirdiği şuurunun taşıyan namuslu ve cesur iş adamlarının tebrik ve takdire lâyık olduğuna inanıyoruz.

Millî sanayi bir bütündür. Harp sanayiine verilecek öncelik konusunda tartışma yapmak dahi fuzulidir. Bir memleketin içinde ve dışarıda sayılması, modern harp gücüne bağlıdır. Bugünkü şartlarda savunma gücümüzün bütün ihtiyaçlarını karşılamak için millî sanayi, harp sanayi bölümünü kurmak ve geliştirmek lâzımdır. Bu ise, çeşitli faktörlerle birlikte zamana ihtiyaç gösterebilir. Ancak, bu zamanın asgariye indirilmesi için hiç bir fedakârlıktan kaçınmadan, her bedel ödenmelidir. İstikrar ve güven içinde işleyecek bir ortama kavuşturulmuş olan Türk iktisadının bu hedefe çok kısa bir sürede ulaşabileceğine inancım tamdır.

Ağır sanayi, atom sanayi, yer altı ve yer üstü servetleri devletin eliyle işletilmelidir. **Dış ticaret Türkleştirilmelidir. İstanbul'da kazanıp Atina'da yatırım yapan insanların bizden olduklarını kabul etmiyoruz.**

Fantom Uçakları Meselesi

Bir milletin hür, bağımsız yaşayabilmesi her şeyden önce kendisinin güçlü olmasına bağlıdır. Bir devletin gücünü meydana getiren çeşitli unsurlar arasında bağımsızlığını ve toprak bütünlüğünü korumak azamî esas teşkil eder. Milletlerin millî savunma güçlerinin temeli, silâhlı kuvvetleridir. Başlıca üç kuvvetten yani, kara, hava ve deniz kuvvetlerinden meydana gelen silâhlı kuvvetler, bugün bir toplumun, sahip olduğu maddî ve manevî vasıfların ve imkânların aynasını teşkil eder. Zamanımızda ilim ve teknik çok ileriye gitmiş bulunmaktadır Modern silâhlar, araçlar ve gereçler her gün gelişmekte ve değişmektedir.

Bir millet ilim ve teknikte ve medeniyette ileri bulunduğu takdirde onun silâhlı kuvvetleri de ileri ve güçlü olur. Medeniyette ve ilimde geri kalmış bir toplumun ileri ve güçlü silâhlı kuvvetlere sahip bulunması mümkün değildir. Çünkü içinde yaşanan çağın gerektirdiği yüksek tekniğe dayanan silâhları ve araçları kendisi yapamaz. Bunları üreten ileri memleketlerden ya para ile satın almaya veya siyasî anlaşmalarla, menfaat alışverişleriyle temin etmeye mecburdur. Bu da taşıma su ile değirmen döndürmeye benzer. Onun için hür ve bağımsız yaşamak isteyen, varlığını korumak isteyen, millî ülkülerini gerçekleştirmek isteyen milletlerin ilimde, teknikte ve medeniyette hızla kalkınması lâzımdır.

Modern silâh araç ve gereçler, fiyat bakımından çok pahalıdır. Bunları kendi yurdumuzda kendi fabrikalarımızda, kendi insanlarımızın bilgisi ve el emeğiyle yapamadığımız sürece dışarıdan sağlamak mecburiyetinde

bulunacağız. Para ile satın almak yoluna gitmeye kalkıştığımız takdirde çok pahalı olan bu silâh ve araçları almak memleketimizin iktisadî durumunu ve refahını altüst eder. Ayrıca yeni alınan bir silâh bir kaç yıl geçtikten sonra, yeni buluşlar dolayısıyla demode olur ve yenilenmesi icap eder. Bunun için siyasî çareler bularak, milletler arasındaki menfaat alışverişlerini dengeleyerek bunları sağlamak daha yerinde bir hareket olur. Diğer taraftan da ilim ve teknikte sür'atle ileri gitmek ve sanayileşmek yoluna gidilmelidir.

Yukarıda genel görüşler olarak belirtilen düşüncelere rağmen, Türk milletinin varlığının korunması, devam ettirilmesi ve devamlı yükseltilmesi her şeyin üstünde bulunan bir konudur. Bağımsızlığımız için vatanımızın bütünlüğü ve milletimizin şerefle yaşaması için göze alınması mümkün olmayan hiç bir hareket ve hiç bir fedakârlık olamaz. Türkiye sınırları çevresinde karadan ve denizden on kadar çeşitli devlete komşu bulunmaktadır. Bunlardan birisi Sovyet Rusya'dır. Sovyetler Birliği, bugün dünyada en ileri gitmiş beş süper kuvvetten birisini teşkil etmektedir. Sovyet Rusya silâhlı kuvvetler bakımından dünyanın en büyük varlığına sahip bulunmaktadır. Sayı itibarıyla Türkiye üstün kuvvetlere sahip bulunmakla beraber, kendisini çevreleyen 15 kadar büyüklü-küçüklü millet ve devlete komşu bulunmaktadır. Ayrıca havalarda, denizlerde, karalarda ve uzayda diğer süper devletlerle karşı karşıya bulunmaktadır. Sahip olduğu üstün kuvvetleri buna göre tertiplemek ve kullanmak zorunluluğundadır. Bu özellik göz önünde bulundurulunca Türkiye, bölgesinde kullanabileceği kuvvetlerin, belirli bir ölçüde Türkiye'nin gücüyle denge teşkil edebileceği kabul olunabilir.

Türkiye kendi varlığının korunması için daima güçlü olmaya ve güçlü olmanın yolunu bulmaya mecburdur. Bunun için Türk Silâhlı Kuvvetlerinin, daima caydırıcı, vazgeçirici bir vasma, bir kuvvete, hattâ üstünlüğe sahip olması kesinlikle gereklidir. Devletimizi yönetenler her an Türk Silâhlı Kuvvetlerini harekete hazır bulundurmalıdırlar. Ayrıca millî savunma gücü bakımından, Sovyet Rusya hariç diğer komşularımızdan üstün bulunmak bizim için değişmez bir siyaset olmalıdır.

Fantom uçakları konusu devlet adamlarımız arasında tartışmalara yol açtı. Fantom uçakları üstün hava silâhlarından biridir. Çok kısa bir zamanda hızla tırmandıkları yükseklik, sahip oldukları sür'at ve yaptıkları görevler bakımından diğer tip uçaklara üstün bulunmaktadır. Her çeşit hava şartları içinde, gece ve gündüz hem bombardıman, av ve

hem de yakın destek ve keşif görevleri yapabilecek vasıftadırlar. Ayrıca atom bombası atabilirler. Modern buluşlar sayesinde kendileri tehlikeye girmeden, şaşmaz bir şekilde hedeflerini vurabilirler. Bu uçakların bir tanesi bizim paramızla 75 milyon lira değerindedir. Uzmanlar bu uçakların bir tanesinin eski uçakların otuzuna bedel olduğunu söylemektedirler. Komşumuz İran Hava Kuvvetlerinde iki yıldan beri bu uçaklardan 126 adet, yani 7 filo bulunmaktadır. Ayrıca İsrail Hava Kuvvetlerinde de iki yıldan beri bulunduğu bilinmektedir. Son zamanlarda komşumuz Yunanistan'a da verilmeye başlanmıştır. Uçakla Atina'ya gidip gelen uzman arkadaşlarımızdan öğrenildiğine göre, Atina Havaalanında Altıncı Filoya mensup Fantom uçaklarında Yunan pilotları eğitim görmektedirler. Bunların dışında diğer komşularımızın silâhlı kuvvetlerinde de modern uçaklar, silâhlar ve araçlar bulunmaktadır. Sovyetler Birliği, Bulgaristan ve Romen silâhlı kuvvetlerini özellikle Bulgar kuvvetlerini en modern silâh araç ve gereçlerle donatmaktadır. Ayrıca Suriye ve Irakla son zamanlarda yapılan anlaşmaların ışığında Sovyetler Birliği bu ülkelere modern silâhlar sağlamaktadır. Bütün bu belirtilen durumlar karşısında Türkiye'nin kendi millî savunma gücünü üstün bulundurması mecburiyeti açıkça belirlemektedir. Türk Hava Kuvvetleri için bugünkü barış durumunda üstün bir caydırıcılık imkânı sağlayabilmek ancak 200 kadar Fantom uçağına, yani 10 veya 12 filoya sahip olmayı gerektirir. Para ile satın alınması düşünülecek olursa 200 uçağın tutarı 15 milyar lira etmektedir. Sanayileşmesi ve iktisadî kalkınması aleyhine olarak Türkiye'nin böyle bir masrafa girişmesi uygun değildir. Türk devlet adamlarının bu ihtiyaçlarımızı siyasî yollardan çalışmalar yaparak sağlaması gereklidir ve mümkündür. Bunun için çok uyanık olmak ve olayların arkasından sürüklenmemek lâzımdır. Modern stratejilerdeki ve dünya siyasetindeki gelişmeleri dikkate alarak müttefiklerimiz ve dostlarımız katında çalışmalar yapılmalıdır. Son Kıbrıs olaylarında ABD'nin koyduğu silâh ambargosu⁹¹ ile parası ödenmiş Fantom uçaklarını Türkiye'ye

91 *Resmî Gazete*'nin 1 Temmuz 1974 tarihindeki sayısında yayınlanan habere göre Türkiye'nin haşhaş ekimini durdurmadığı için Amerika'nın ambargo koyduğu şeklindedir. Kıbrıs Harekâtı'ndan sonra ABD hükûmeti ambargoya Kıbrıs Barış Harekâtı'nı da eklemiştir. Türkiye'den Kuzey Kıbrıs'taki askerleri geri çekmesini talep etti. Bu silâh ambargosu 1978 yılında ABD Kongresi'nin bir kararıyla kaldırıldı. Ambargonun kaldırılmasına rağmen ancak 1980 yılında Türkiye'ye yapılan silâh yardımı 1974 öncesindeki seviyeye ulaşabildi. Bu silâh ambargosu yüzünden Türkiye'de ABD'ye bağımlı olan silah ihtiyacı gözden geçirildi ve Türk Savunma Sanayi'nin

teslim etmemesi gibi durumlar Türkiye'nin devlet adamları tarafından hassasiyetle takip edilerek üzerinde durulacak önemli konudur.

MİLLÎ HARP SANAYİİ KURULACAKTIR

Türk milleti tarih sahnesinde görüldüğü çağlardan beri, insanlık vasıflarının yüksekliği, adaleti ve dürüstlüğü ile tanınan bir toplum olmuştur. Aynı zamanda teşkilâtçı, iyi savaşçı ve cihangir bir millet olarak ün yapmıştır; fakat sahip olduğu kuvvet ve imkânları hiç bir zaman insanlara zulüm ve haksızlık yolunda kullanmamıştır. Bugün, ilim ve tekniğin çok ileri gittiği modern bir çağda, milletlerarasında yine eski çağlarda olduğu gibi kuvvete dayanan tahakküm ve saldırı zihniyeti devam etmektedir. Dünya üzerinde gerek komşularıyla ve gerekse diğer bütün başka milletlerle barış içinde yaşamayı istemekte olan Türk milletinin haklarını koruyabilmesine kâfi gelmez. Mutlaka, Türkiye'nin düşmanlarını yıldırıcı ve tecavüzden vazgeçirici, tesirli bir Millî Savunma gücüne sahip olması gerekmektedir.

Bir ülkenin iç ve dış güvenliği; iç ve dış meseleleri birbirinden ayrı ve farklı düşünülemez ve çözümlenemez. Kuvvetli ve millî bir kültür, siyaset, sanayi programının uygulandığı; fakirlik ve yoksulluk çemberini kırarak kalkınma davasını gerçekleştirmiş bir Türkiye'nin, hem iç, hem de dış güvenliği en iyi bir şekilde sağlanabilir. Türkiye'yi bir ağ gibi sararak kardeş kavgalarına sürüklenmesine yol açan yabancı kültür ve ideolojilerin istilâsı, bölgecilik, mezhepçilik şeklindeki ayrımlar ve itilmek istendiğimiz sınıf kavgası hep Türkiye'nin meselelerini halledememiş bir ülke oluşuna bağlı hareketlerdir. İşte millî birlik ve beraberliğini temin etmiş; millî şuur ve ülküler etrafında birleşerek sıkılmış tek yumruk olacak bir Türkiye, dış politikada da şerefli, itibarlı ve özlenen yerini en kısa zamanda alacaktır.

Yıllardan beri anlaşılmaz bir ihmalin neticesinde, geri ve perişan bir duruma düşmüş olan Türk milletinin varlığını, devletinin bütünlüğünü ve istiklâlini tehdit eden iç ve dış tehlikelerle karşı karşıya bulunuyoruz. Ülkemizi içerden kundaklamak isteyen, dış kaynaklı ihanet hareketleri ve bütün dünyada cereyan eden devletler arasındaki rekabet; bilhassa

kurulmasına karar verildi. Birçok önemli Türk Savunma Sanayi firması bu dönemde kurulmuştur.

memleketimizi derinden tesiri altına alan Kıbrıs, Ege Denizi, Orta Doğu meseleleri, Türk insanının kafasında büyük bir uyanışın ışığını yakmıştır. Bugün, milletçe şunu kesinlikle anlamış bulunuyoruz: Türk devleti ve Türk varlığı bugüne kadar süregelen zihniyet ve politikalarla yaşatılamaz. Türkiye, millî kültürünün ve millî tarihinin ruhuna bağlı kalarak cesur ve köklü hamleler, sıçramalar yapmak mecburiyetindedir. En ileri milletler ve devletler seviyesine ulaşmayı hedef almak ve hedefe gerekli süre içerisinde ulaşabilmek için; siyasetçi, ilim adamı, ordusu, kamu sektörü, özel sektörü, işçisi ve iş adamı ve basınıyla topyekûn millet olarak mukaddes bir heyecan ve şevkle bir araya gelmek ihtiyacı içerisindeyiz. Modern ilim metodlarıyla çağdaş medeniyet seviyesine ulaşmayı planlarken, hayatı önemi bulunan bir hususu gözden uzak tutmamak gerekir: Türk kültür ve medeniyetinin beslediği Türk dehasını bir kenara iten; kopyacılığı ve taklitçiliği esas alan bir zihniyetin yaratıcılığı, hamle gücü ve büyük hedeflere ulaştırıcı teklifleri olamaz. Bugüne kadar Türkiye'nin kaderinde söz sahibi olanlar, kısa yoldan neticeye gidebilmek için kolay ve zahmetsiz gördükleri bu taklitçiliği seçmişlerdir. Uzun yıllardan beri denenen ve bugün Türk insanını paniğe sürükleyen, çıkmaza sokan bu anlayıştan sür'atle uzaklaşmak zorundayız. Hareketleri teklifçi, hamlecı, yaratıcı ve devamlı kılan değer, millî kültürdür. Her gelişme, her buluş insan düşüncesinden doğar. İnsan düşüncesi ise yapıcı, hamlecı ve yaratıcı gücünü millî kültürlerden alır. Kozmopolit veya yabancı kültürleri kaynak edinen insanın, ne bu kültür değerlerini anlaması ve hazmetmesi, ne de bu değerlere bağlı orijinal bir teklifte bulunması mümkündür. Çünkü milletler hâlindeki dünya düzeninde bir insanın kendi kültürünü kavraması ve hazmetmesi ferdin çocukluk çağından itibaren aldığı terbiyeye ve tarihinden tevarüs ettiği millî mirasına dayanır.

Dünyamız elektronik-füze ve atom çağına girmiştir. Bugün için 9 devlet, atom silâhına sahip bulunuyor⁹². Yunanistan, İran, İsrail başta olmak üzere, pek çok devlet de bu silâha sahip olmak için harekete geçmiş bulunmaktadır. Rusya ve diğer komşularımızın sahip oldukları bu atom silâhıyla çevrili bulunan Türkiye'nin durumu ciddiyet arz etmektedir.

92 Atom bombasına sahip ülkeler; Amerika Birleşik Devletleri, Rusya Federasyonu, Cih Halk Cumhuriyeti, İngiltere, Fansa, Hindistan, Pakistan, Kuzey Kore'dir. İsrail ise, açıkça belirtmemekle beraber atom bombasına sahiptir. İran ise, atom bombası yapmak için mesafe almıştır.

Varlığımızı ve bağımsızlığımızı sürdürebilmek için aynı imkânları elde etmenin çarelerini aramak ve mutlaka bulmak zorundayız. Başlangıçta miktar bakımından az da olsa, atom silâhına sahip Türkiye'nin, dünya politikasında ciddi ağırlık ifade eden önemli bir yer elde etmesi sağlanmış olacaktır. Milletler tarih sahnesine çıkarken, değişik görevler yapmışlardır. Türk milletinin de önemli görevleri vardır. Bunu millî tarihimiz ve millî kültürümüz, medeniyetimiz belirlemiştir. Milletimizin insanlık âlemine karşı vazifelerini yerine getirebilmesi için her bakımdan en ileri duruma getirilmesi lâzımdır.

Topyekûn sanayileşmek, bunun için de harp sanayiine önemli yer ayırmak Türkiye için hedef değildir. İçinde yaşadığımız çağa ulaşmak ve en ileri seviyeye varmak hedefimizdir. Elektronik-füze ve atom çağında yaşadığımızı ifade ettim. İşte bu nokta Türkiye'nin hedefi olmalıdır. Bunun için gereken her tedbir devletçe, özel sektöre ve milletçe alınmalıdır. Memleketimizin bugün içinde bulunduğu duruma bakarak ümitsizliğe kapılmamak gerekir. Dünyamız hızla ilerliyor. Elektronik-füze ve atom çağının öncüsü durumunda bulunan milletler bu noktaya çok kısa zamanda ulaşmışlardır. Teşkilâtçılığı, zekâsı, büyük ve zengin kültürüyle Türk milletinin, inandıktan sonra bu hedeflere ulaşması hayal değildir. Türk milletinin aydınlarına, yetişen yeni nesillerine büyük düşünmeyi, büyümeyi, büyük olmayı istemeği öğretmeliyiz. Büyümeyi düşünmeyen kafaların, çağın ileri seviyesine ulaşması mümkün değildir. Türk milletinin tarihinden ve millî kültüründen gelen görevleri icabı, bütün darboğazları aşacağına ve yeryüzündeki ileri milletler seviyesine ulaşacağına; büyük, müreffeh ve kudretli Türkiye'nin kurulacağına sonsuz inancım vardır. Bugünlerin uzak olmadığını ifade ederek huzurlarınızdan ayrılıyorum."

Gerçekler

Şimdi acı bir gerçeğin üzerinde durmamız lâzım. Bu acı gerçek, Türk milleti ile ileri milletlerin arasında bir geri kalmışlık mesafesinin olduğu gerçeğidir.

* MHP Genel Başkanı Alparslan Türkeş'in İstanbul Aydınlar Ocağı'nda Mart 1975'te yaptığı konuşmadır.

Türkiye bugün bazı bölgelerinde taş çağında yaşıyor, mağara kovuklarında yaşıyor. Bâzı bölgelerde demir çağına, bâzı bölgelerde buhar çağına girmiş, girmek üzeredir. Bâzı bölgelerinde elektrik çağına girmektedir... Hâlbuki dünya, ileri milletler; atom çağına, uzay çağına, füze çağına, elektronik çağına girmiş bulunuyor. Elektronik, bugün ileri milletlerin yararlandıkları, ilmin bir mucize olarak insanlara kazandırdığı gelişmelerin sebebidir. Bunlardan Türkiye’de hangisi vardır? Hiç birisi yok! Türk milletinin ileri milletlerle arasında olan geri kalmışlık mesafesi; yüzlerce senedir küçülüp, kapatılıp, Türk milletini de ileri milletlere yetiştirmek yerine Türkiye’yi idare edenler bu aralığı, bu geri kalmışlık mesafesini; akılsız idareleriyle daha da büyütmüşlerdir.

Sanayileşmekten Maksadımız Montajcılık Değildir!

İktisatçı kalkınmamızın başlıca şartlarını sıralıyorum: En kısa zamanda sanayileşmek zorundayız.

Ancak, buradaki kastımız montaj veya tüketim sanayii değil, ağır sanayi yani endüstridir. Makina yapan fabrikaların kurulmasıdır. Temel parçaları yabancılardan almak ve bunları birbirine eklemekle sanayileşmenin bir ilgisi yoktur. Sanayileşmedikçe kalkınmanın imkânsızlığı da şu iki ilmî gerçekten ileri gelir: Her tarım ülkesi sanayileşmiş ülkeler tarafından sömürülmeye mahkûmdur. Çünkü, sanayi sahasında harcanacak bir saatlik emeğin piyasa değeri, tarım sahasında harcanacak bir saatlik emeğin piyasa değerinden üç dört misli büyüktür. Diğer bir söyleyişle, bir tarım işçisinin dört saatlik çalışmasını bir sanayi işçisi bir saatlik çalışma ile satın alabilir.

Biz Türkiye’de dışarıdan alınan fabrikaların monte edilmesini değil, fabrikayı da yapan fabrikaların kurulmasını savunuyoruz. Türk devleti birinci safhada kendi kendine yeten bir devlet olmalıdır. Millî sanayiimizi baltalayan her engel ortadan kaldırılmalıdır. İnsan gücü ziraî sektörden sanayi sektörüne kaydırılmalıdır.

Planlarımızın içinde yatırımları teşvik vardır. Halkın elindeki ölü sermaye, devletin öncülüğü ve kefaleti ile büyük yatırımlara yöneltilecektir. Türk işçisi çalıştığı fabrikanın hem ortağı, hem de işçisi olacaktır. Bu yatırımlar istihsalı artırıcı, döviz sağlayıcı, iş sahaları açıcı olacaktır. Taş binalara milyonları gömme devri artık kapanmalıdır. Türk milletinin israfçı ve ölü yatırımlara tahammülü yoktur.

Sanayileşme Plansız, Gayesiz Bir Spekülasyon Hâline Gelmiştir

Bankacılık ağır faizli, kısa vadeli, yüksek teminatlı, istihsalı arttırmaktan ziyade murabahacı bir yöne çevrilmiş, müşküle düşen vatandaş ezmek için kurulmuş bir mekanizma hâlinedir. Asıl meselemiz olan sanayileşme hesapsız, plansız, gayesiz bir spekülasyon hâline gelmiştir. Motorlu araç sanayii, Avrupa sanayiinin mamulleri bir faaliyetten ibaret kalmış. yabancı sermaye yatırımı, gazozculuğu ön plana almış, ağır sanayii ihmale uğratmıştır.

29 milyon köylü, ihmal ve lâkaydi ile bakılan, genel yatırımda hissesine düşmesi lâzım gelen nispetin çok aşağısında muamele gören bir sınıf sayılmaktadır. Toprakları az ve verimsiz, ürünleri değerinin altında satılmaktadır. Birkaç büyük şehir ahâlisinin kayırılması için 29 milyon insanın mahsulü yok pahasına indirilmiş, hükûmet baskısı ile buğday fiyatı, maliyetinin altında tutulmakta, tütün ıspanak fiyatına alınmaktadır. Bir yandan sel, öte yandan kuraklık muntazam bir felâket olarak her gün tehdidini icra etmektedir. Köylü teminatsız, sigortasız perişan yaşamaya terk edilmiştir. Millî eğitim hedefsiz, gayesiz, başiboş, okur-yazar yetiştirmekten başka hiç bir dava gütmeyen bir gayretten ibaret hâle gelmiştir. İlk ve orta tahsil çağında, yani 18 yaşın altındaki sabi çocuklara, komünizmden anarşizme kadar her çeşit nazariye telkin eden propagandalar okulları doldurmuş ve bu faaliyetlerini bir hak ve vazife olarak da iddia ve ilândan çekinmez hâle gelen insanlar ortalığı doldurmuştur. Öğretmek ve terbiye etmek için ellerine teslim edilmiş çocukları birbirine düşman, cemiyete düşman, aileye düşman birer âsi hâline getirmektedir. Komünistler Millî Eğitim Bakanlığına, hattâ bizzat bakanlara baskı yapacak kadar pervasız hâle gelmişlerdir. Dün mukaddes mefhumlara, bütün manevî değerlere karşı olan bu fesatçılar asıl vazifelerini bırakıp, küçükleri ters telkinlere tâbi tutarken temel inançlardan mahrum Eğitim Bakanları bu hâdiselere karşı tarafsız olduklarını ilân edecek kadar şaşkınlamıştır. Şerre karşı tarafsız kalmak, şerre hizmet etmek demektir. Yüksek tahsil gençliği perişan, sefil, himayesiz bırakılmış, yatacak, yiyecek ihtiyaçları altında ezilmiş, zarurî kitap ve malzemeyi temin imkânından mahrum, birbirinin kafasını kırmak için sol akımların bütün tehdidine açık bırakılmıştır.

YER ALTI SERVETİMİZ

Yer altı servetleri, özellikle madenler, millî sanayi, millî savunma ve enerji politikasının en önemli unsurunu teşkil eder. Kalkınmak, sanayi toplumu hâline gelmektir. Sanayi ise, madenlere ihtiyaç gösterir. Bir makina yapmak için, demire, bakıra, krom ve alüminyuma sahip olmak gerekir. Çelik, sanayiın can damarıdır. Çelik yapabilmek için demire ihtiyaç vardır. Millî Savunma, devletimizin, ülke ve millet bütünlüğümüzün korunmasını üzerine almıştır. Bu korunmayı yapabilmek için, uçağa, topa, tanka, silâh ve diğer malzemeye lüzum vardır. Bütün bu savunma araçlarının yapılabilmesi, gerekli madenlere sahip olmakla mümkündür. Sanayi ve savunma, enerji kaynaklarına muhtaçtır. Petrol, kömür, uranyum, enerjide kullanılan madenlerin başında gelmektedir.

Milletlerarası politikada yürütülen rekabet ve mücadelenin ağırlık merkezi maden bölgelerine nüfuz etmek, bu bölgeleri şu veya bu şekilde kazanmaktır. Egemen bir devlet olarak yaşayabilmek, bağımsızlığımızı kaybetmemek için, yer altı servetlerimize sahip çıkmak zorundayız. Kalkınmamız, madenlerimizi üretilip, dışarıya satmakla mümkün olabilir. Bunun için gereken her çareye başvurmak zorundayız.

Yer altı servetlerimiz, en kıymetli hazinemizdir. Bunları israftan, bunları yabancı işletmelerden, yer altında gömülü olarak yatan ölü servet durumundan kurtarmak zorundayız. Kapitalist ekonomi, özel sektör, kâr amacı güder. Daha çok kâr elde edebilmek için, masraflı ve zahmetli madenleri işletmez. İşlettiği madenlerde de maden cevherinin en kolay ve verimli kısmını çıkarır, diğer kısımlarını “Maden kalmadı” diye kapatır. Unutmamak zorundayız ki, bu ülke hepimizindir. Bu ülkede gelecek nesillerin, evlâtlarımızın ve torunlarımızın da hakkı vardır. Millî şuur, bugün har vurup harman savurmayı, yarına hiç bir şey bırakmamayı meneder. İç ve dış özel şirketler, madenlerimizin, kaymağını alıp yarına boş çukurlar bırakırlar. Tarih önünde, bizden sonraki nesillere yarın nasıl hesap vereceğiz?

Maden politikamız, akıl politikasıdır. **Nadir madenlerimizi devletleştireceğiz. İç ve dış özel sektör, maden işletmeciliği yapamayacaktır. Türk devletinin, Türk milletinin, Dokuz Işıklı bir iktidarda, bütün madenleri arama ve işletme günü olacaktır.** Bugün dünyanın en büyük BORAKS⁹³ maden rezervine sahip bulunmaktayız. Bu maden, dünyada sadece iki ülkede vardır. Boraks madeni ağır sanayiın birçok dalında kullanılmaktadır. En son füze yakıtlarında da kullanıldığı için stratejik bir önem kazanmıştır. Yarın nükleer enerji üretiminde de kullanılabileceği beklenmekte olup, bu konuda Amerikalıların başarıya ulaştığından bile söz edilmektedir. Boraks madenlerimiz, bize sadece bugünkü değeri ile 800 milyar lira sağlayacak rezervdedir. Nükleer enerji üretiminde kullanılmaya başlandıktan sonra ise, Türkiye petrolden daha üstün boraks ile dünyanın süper gücü olmaya namzet memleket hâline gelecektir.

Milli savunma ve yurt güvenliği yönünden önem arz eden deniz kıyıları (sahiller) de devletleştirilecektir. Bugün deniz kıyılarımız bir spekülasyon konusu hâline gelmiş, millî ülkenin stratejik bir parçası olan sahillerimiz özel çıkarların yuvası olmuştur. Turizm Endüstrisini Geliştirme Kanunlarıyla, kıyılarımızda yabancı devlet ve şirketlere toprak mülkiyeti kazanma hakkı sağlanmıştır. Sahiller gibi, kent arsa

93 **Bor:** periyodik cetvel üzerinde B simgesiyle gösterilen, ısıya dayanıklı, sert bir yapıya sahip elementtir.

Bor elementi 2300 C 'de erirken, 2500 C 'de kaynamaktadır ve tabiatı yaklaşık olarak 230 çeşidi bulunmaktadır. Ayrıca tabiatı serbest olarak değil, tuz şeklinde ve diğer elementlerle bileşik olarak bulunur. Dünya üzerinde en önemli kaynakları Rusya, ABD ve Türkiye'de bulunan bu element, askeriyeden bilgisayar sistemlerine, inşaat sektöründen otomobil sektörüne kadar 400'ü aşkın alanda kullanılmaktadır.

Türkiye'de başlıca bor yatakları, Balıkesir, Kütahya, Bursa ve Eskişehir'de bulunmaktadır ve Bor madenlerini işletmek için Kırka (Eskişehir), Emet (Kütahya), Bigadiç (Balıkesir), ve Kestelek (Kütahya) tesisleri bulunmaktadır.

Türkiye bor rezervlerinde % 72'lik pay ile birinci sırada gelmekte, % 8.50'lik pay ile Rusya ikinci ve %6,80'lik pay ile Amerika üçüncü sıradadır. bor'un ülkemiz açısından stratejik önemi çok fazladır.

Kullanım alanı bu derece geniş olan bor elementini Amerika uzay teknolojilerinde ve askeriye sistemlerinde kullanırken Türkiye deterjan ve sabun yapımında kullanılmaktadır

Birçok ilim adamı "21.yüzyılın petroli ve sanayinin tuzu" diye tanımlar. Günümüzün en önemli tabii kaynağı olan petrol; gaz yağı, akaryakıt, makine yağı, fuel oil, jet yakıtı gibi alanlarda kullanılırken Bor, bütün bu alanlarda kullanılabildiği, bilgisayar sistemlerinde ve askeriye sistemlerinde dahi kullanılabilmektedir. Bunun yanında sürtünmeye ve ısınmaya dayanaklı olduğu için uçaklarda ve uzay araçlarında da kullanılmaktadır.

mülkiyet sorunu da köklü bir şekilde yeniden düzenlenecektir. Arsa spekülasyonuna son verilecektir.

SANAYİLEŞME MESELEMİZ

Amacımız bağımsız ve büyük sanayi toplumu olmaktır. Seri üretim yapan, büyük üniteli dev sınai tesisleri kuracağız. Sanayileşme bedelimiz, ihracata yönelmiş imalât, özellikle yatırım malları (makina yapan makina) endüstrisini kurmaktır. Montaj sanayii kalkınmamızı sağlayamaz. Montaj sanayiinde, makina ve parçalar dışarıda yapılır, ülkeye yeni bir ithâlât biçimi olarak sokulur. Montaj sanayii, bir üretim malları sanayii olmayıp tüketim sanayiidir. Tüketim sanayii ile ülkemiz hiçbir zaman kalkınamaz. Şu hâlde, millî üretim malları sanayiini kurmak zorundayız, Sermaye malları veya üretim malları sanayii, makina yapan makina sanayii, demektir. Böyle bir sanayii kurduğumuz zaman, istediğimiz kadar fabrika yapabiliriz. Zira bu sanayii fabrika yapım sanayiidir. Meselâ tarımsal kalkınmamızda gübre fabrikalarına ihtiyacımız vardır. Bugün ülkemizde bir gübre fabrikası açmak istediğimiz zaman, Amerika, Almanya ve Rusya ile bir anlaşma yapıyoruz. O ülkelerden gübre fabrikasının makina ve malzemelerini alıp getiriyor, istediğimiz bir yerde bunu monte ediyoruz. Bunun yerine biz, ülkemizde çok büyük bir makina sanayii (fabrika sanayii) kuracağız. Bu sanayi bize binlerce gübre fabrikası yapacaktır. Bu fabrika, gübre fabrikasını yapan bir fabrikadır.

Fabrika yapan fabrikanın en büyük özelliği şudur: Yukarıdaki misalimizde farz edelim ki, ülkemiz için gerekli gübre fabrikalarının hepsini kurduk. Yeni bir gübre fabrikası hiç bir zaman çimento fabrikası hâline gelemmez. Oysa, gübre fabrikası yapan fabrikada hazırlanacak ufak tefek bazı değişikliklerle gübre fabrikası, çimento yapan çimento fabrikası hâline getirilebilir.

Sanayiimizi kim kuracak, kim finanse edecektir? Dokuz Işık düzeninde ekonomimiz üç sektöre bölünecektir. Birinci sektör, kamu sektörü, devlet sektörüdür. Bu sektör devlet mülkiyetinde olacağı için, finansmanını devlet yapacaktır. Devlet sektörü, alt yapı yatırımlarını (yol, su, elektrik, baraj, liman, kanal, vs.) harp sanayii yatırımlarını ve maden işletmeciliğini yapacaktır. Bu sektörde devlet sektöründen başka hiç kimse faaliyette bulunamayacaktır. Çünkü bu sektör devlet ve milletimizin varlık ve devamıyla ilgilidir. Stratejik bir sektördür. İkinci

MİLLÎ SEKTÖRDÜR. Altı millî teşkilât bu sektörü meydana getirecektir. Bu sektör daha ziyade makina yapan makina sanayiini kuracaktır. Meydana gelen üretim araçlarının sahibi bu teşkilâtlara üye yurttaşlarımız olacaktır. Böylece temel sanayi, millileşeceği için, bu sektöre MİLLÎ SEKTÖR adını vereceğiz. Üçüncü sektör, özel sektördür. Özel sektör de sanayi yatırımları yapacaktır.

Sanayileşme bir teknoloji ve bilim işidir. En modern, en yeni teknolojiyi alacağız. Ancak bu şekilde, kalkınmış ülkelerle aramızdaki mesafeyi kısa zamanda kapatmış olabiliriz. İlim ve ilmî araştırmaya büyük miktarda ilim ve teknik adamı yetiştireceğiz. Üretimi arttıran tatbikî ve araştırıcı ilim dalına, tekniğe ilk planda yer vereceğiz. Eğitim sistemimiz, ülke gerçeklerine ve kalkınma hedeflerine göre yeniden planlanacaktır. Üretici, araştırmacı ve yaratıcı kafalara ihtiyaç vardır. Yetişmiş, uzman kafaları ihraç ettirmeyeceğiz. Bugün en güzide ve teknik ilim adamlarımız başka ülkeler tarafından ithâl edilmiş, elimizden alınmıştır. Bunlara kalkınmamızda baş köşeyi vereceğiz. Türk beyninin dışarıda, başka ülkeler tarafından sömürülmesinin önüne geçeceğiz. Buna müsaade etmeyeceğiz. Binlerce yetişmiş, dünya çapında kıymet arz eden elemanlarımız, gerekli ilgi ve değer bulamadıkları için, yabancı ülkelerde çalışmak zorunda bırakılmıştır Unutulmamalıdır ki, bu güzide elemanlar, bu fakir milletin parasıyla meydana getirilmiştir. Beyin sömürü ve ihracına son verilmelidir

DOKUZ IŞIK ETRAFINDA TOPLANMALIYIZ

Türkiye'nin yaşaması ve tehlikelerden kurtulması; güçlenmesine yani ileri, kalkınmış bir millet hâline gelmesine bağlıdır. İlimde, teknikte, ileriye gitmiş, sanayileşmiş, atomunu, füzesini yapabilen memleket olmamıza bağlıdır. Bu sağlanmadıkça Türkiye başkalarına muhtaç ve zayıf durumda kalır. Türkiye'nin kuvvetli olmasının sür'atle gerçekleşmesi ise, ülkücü, inançlı, muktedir, milliyetçi kimselerin aynı program etrafında, aynı prensipler etrafında, aynı teşkilât içinde toplanmasına, birleşmesine ve ekip teşkil etmesine bağlıdır. Böyle yapmazsak kısa zamanda kolayca mevki elde etmek veyahut herhangi bir refahı, çıkarı elde etmek için; herhangi bir topluluğa kapağı atmak; hiç bir hizmet yapmadan murada ermek, demek olur... Yani, Türk milliyetçileri olarak milletimizin bölünmesini önlemek, Türk milletini yıkmak isteyen komünizm gibi

yabancı ideolojilerin pençesinden kurtulmasını sağlamak ve Türk milletini güçlendirmek, kısa zamanda kalkındırmak, sanayileştirmek, ilimde, teknikte, medeniyette ileri bir hâle getirmek; ülkücü, inançlı, muktedir, milliyetçi kadroların aynı program etrafında, DOKUZ IŞIK'ın etrafında, aynı prensipler etrafında, aynı teşkilât içinde toplanmasına, birleşmesine ve ekip teşkil etmesine bağlıdır. Bunun dışında kurtuluş yoktur.

Dokuz Işık Doktrinimiz, millî doktrinimiz kenarından, köşesinden, başka partiler tarafından didiklenmektedir. Birçok fikirleri, birçok görüşleri çalınmaktadır, alınmaktadır. Yabancı memleketlerden fikir çalmaya alışmış enternasyonal solun bu yeni hırsızlığının amacı, sadece Ülkücü Hareketi bozmak Millî Dokuz Işık Doktrinini hedefinden saptırmaktır. Fikirlerimizi alsınlar; önemli değil, fakat onu hakkıyla bir Türk gibi değerlendirsınlar, hakkıyla Türk'e göre, Türk için uygulasınlar. Enternasyonal solun oltasına yakalanan Halk Partisi, Tarım Kentlerini, Köy Kentleri; Millet Sektörünü, Halk Sektörü diye istismar etmiş, bozmuş, amacından saptırmıştır. İktidara gelmiş, katiyen uygulamamış, terk etmiştir. Bu, onların Türk'ün öz benliğinden çıkan, yaratıcı fikirleri anlayamadıklarını, Türk'e göre, Türk için prensibini uygulayamayacaklarını gösterir.

Bu, Millî Doktrin DOKUZ IŞIK'ın nasıl kudretli bir doktrin, nasıl kudretli bir dava olduğunu ortaya koymaktadır. En büyük hasımları dahi, onun prensiplerini, fikirlerini çalmaktan kendilerini alıkoyamamaktadırlar.

SON SÖZ

Millî sanayimizin hızla kurulması, istihdam sorunumuza da çözüm getirecektir. Bugün ülkemizde büyük bir açık ve gizli işsizler ordusu vardır. Ülke nüfusunun büyük bir kısmının işsiz olması, millî barış ve huzurun kurulmasına mâni olmaktır. İşsizliği giderecek en önemli yol, millî endüstri kollarının kurulmasıdır. Bu suretle, birçok iş yeri meydana gelecek ve buralar fazla nüfusu massedip bunlara çalışma imkânı sağlayacaktır. İşsizliği gidermek için sınaî tesisler yanında üst yapı yatırımlarına da önem verilmelidir. Büyük yolların, kanalizasyonların, limanların, barajların yapımında âtlı iş gücünden yararlanılmalıdır. Alt yapı hizmetlerini (tesislerini) yapamamış bir ülkenin temel ekonomik yatırımlarını yapması mümkün değildir. Bu itibarla bir yandan gizli ve açık işsizler ordusu hizmet ordusu hâline getirilip, millî kalkınmamıza katkıda bulunacak, diğer yandan da alım gücüne kavuşan vatandaşlarımız barış içinde yaşama imkânına kavuşacaklardır.

Bugün ülkemizde, açık ve gizli işsizler adedi bazı mevsimde 10 milyonu bulmaktadır. Bu demektir ki, bazı aylarda ülkemizde 10 milyon insan işsiz kalmaktadır. İşsiz insanları, hizmet ordusu içinde birleştirip, memleketin kalkınması için istihdam etmek, tek millî istihdam politikasıdır.

Ekonomik kalkınmamız sanayileşmemize bağlı iken, hükûmetin bazı yan reformlar üzerinde durması eksik ve hatalı bir tutumdur. Eksiktir diyoruz, çünkü kalkınma, sadece toprak, eğitim ve vergi reformlarıyla gerçekleştirilemez.

Kalkınmayı gerçekleştirecek tek ve sağlam yol, sanayileşmedir. Hatalıdır diyoruz, çünkü bu reformlar zannedildiği gibi reforme edilecek sektörlerle yeni bir şekil veremeyecektir. Bu reformlardan bilhassa iki tanesine toprak ve eğitim reformuna temas etmek istiyorum. Toprak reformu, kısaca tarif etmek gerekirse, tarım ürünlerinin arttırılması ve topraksız veya yeteri kadar toprağı olmayan köylüye toprak verilmesidir.

Türkiye'miz tarım ekonomisine dayanan bir ülkedir. Tarım ekonomisine dayanan ülkeler ekonomik yönden geri kalmış ülke adını alır. Böyle ülkelerde nüfusun büyük bir çoğunluğu köylerde yaşar. Gerçekten bugün köylerimizde nüfusumuzun üçte ikisine yaklaşan 29 milyon köylü nüfusumuzun sosyal refaha kavuşması, insanca yaşayabilmesi mümkün değildir. En radikal bir toprak dağıtımı şeklinde toprak reformu mütalâa edilse bile, Türkiye'de dağıtılabilecek topraklarla sadece 150 bin köylü ailesine toprak vermek mümkündür. Oysa toprağı olmayan yahut yeteri kadar toprağı bulunmayan köylü ailemizin miktarı 3 milyon civarındadır. Bunun için biz diyoruz ki, toprak reformu tek başına yeterli bir tedbir değildir. Mademki ülkemizin en büyük sorunu kalkınmadır ve sanayileşme sonunda âtıl nüfus, gizli işsizler ordusu, sınaî ve hizmet sektörüne kaydırılacaktır. O hâlde yapılacak ilk iş, asıl ağırlığın sınaî kalkınmaya verilmesidir. Köy sınaî kalkınması, tarım reformuyla birlikte yürütülmelidir. Bir yandan, bölge köylere büyük sınaî tesisler kurulup, böylece civar köylerin fazla nüfusunu, işsizlerini buraya çekip, istihdam etmek imkânı doğarken, diğer yandan da sınaî sektöre gittikleri için azalan köylü nüfusuna ekonomik ve rantabl tarım işletmeleri kurma imkânını tanımış oluruz. Nüfusumuz hızla artmaktadır. Bugün en iyimser bir toprak dağıtımı ile 150 bin topraksız yahut yeteri kadar toprağı olmayan köylü ailesine toprak dağıtılmış olsa bile, gelecek yıl nüfus artışı ile bu dağıtım, ekonomik ve sosyal anlamını kaybedecektir. Bu sebeple izlenecek yol Tarım Kentleri yoluyla sosyal yönden köylerin ve köy nüfusunun yeni bir yerleşme planına oturtulması, ekonomik yönden ise, modern tarım toplumunun kurulmasıdır. Böylece Türk milletinin temeli ve sözde efendisi, fakat gerçekte ihmal edilmiş, horlanmış, yalnız bırakılmış ve hattâ soyulmuş, evsiz, yolsuz, elektriksiz, susuz, fakir köylüsü, insan haysiyetine yakışır bir yaşama seviyesine kavuşacaktır. Tarım Kentleri ile köylü bir taraftan suya, elektrige, yola, okula, hastahaneye, kısaca insanca yaşama şartlarına kavuşurken, diğer taraftan da artan tarım üretimi ve bunun karşılığında kendisine kalacak büyük gelir sayesinde yapacağı tasarruflarla ekonomik kalkınmamıza katkıda bulunacaktır Tarım Kentleri hareketinde ağırlık noktası, köy endüstri düzeninin kurulmasıdır. Böylece Tarım Kentleri projesi ülkemizin, dolayısıyla köylerimizin sanayileşme amacını gütmektedir.

Köy sanayii, köylülerin tasarrufu ve devletin yapacağı yardımla gerçekleştirilecektir. Tarım Kentleriyle bir yandan köylü, köylerimiz

sinaî tesislere kavuşurken, diğer yandan da prodüktif, verimli toprak reformunun yapılması imkânını doğuracaktır. Bizce toprak ve tarım reformu dört hareketten ibarettir: Bunlar, tarım topraklarının bölünmesine mâni olmak, ufalanmış tarım toprak ve işletmelerini toplulaştırmak, belirli bir büyüklükten sonra özel mülk araziye bedeli karşılığında kamulaştırıp topraksız yahut az topraklı köylüye dağıtmak ve nihayet emek ve mülkiyet esasına dayanan, Marksist ülkelerdeki kooperatifçilikle ilgisi olmayan, tamamen köylünün iradesini yansıtan kooperatifleşme hareketidir. Bu dört hareketi bünyesinde taşımayan bir toprak ve tarım reformu başarısız kalmağa mahkûmdur.

Böylece Dokuz Işık'ın % 100 yerli ve millî doktrinin ana hatlarını çizmiş olduk. Bugünün aydınları gibi asla taklide kaçmayarak, kendi tarihimize, kültürümüze, sosyo-ekonomik yapımıza uygun bir doktrin ortaya koyduk.

MİLLÎ DOKTRİN DOKUZ IŞIK, MİLLİYETÇİ HAREKETİN ÖNDERLİĞİNDE “BÜYÜK TÜRKİYE”NİN KURULUŞUNU SAĞLAYACAK TEK MİLLÎ YOLDUR.

Dizin

A

Abbas, Hüseyin 152
 Abdülhamid I 235
 Abdullah (Kral) 356
 Abdünnâsır, Cemal 83
 Ahmet Emin 108
 Ahmet Hamdi 42
 Ahmet Tembel 287
 Akkoyunlu 95
 Akkoyunlu, Fazıl 86, 116
 Aksoylu, Refet 97
 Alemdar Mustafa Paşa 235
 Alemşah Halime Begüm 286
 Alfred, Büyük 328
 Ali Arslan 42
 Alican, Ekrem 83, 84
 Ali (Hz.) 353
 Ali Suavi 105
 Allenby 356
 Alöç, Kâzım 58, 60, 66, 67
 Altan, Fehiman 58
 Anderson 34, 36
 Andrias II 216
 Apık, Vahram 276
 Aristo 218, 259
 Aristofanes 218
 Aslan, Yusuf 539
 Ataklı, Mucip 103

Atasoy, İhsan 368

Atatürk 48, 105

Atay, Falih Rıfkı 114

Atay, F.R. 108

Ateşdağlı, Faruk 69

Athenegoras 364, 365

Atsız 61, 67, 121

Atsız, Nihal 51, 57, 58, 106, 121

Augustus 220

Aydemir, Talat 47, 69, 74, 77, 79,

110, 114, 115, 116, 119

Ayzıt 49

B

Babur 203, 286

Bahçeli, Devlet 41, 132, 152, 170,
 179, 180

Balibar 34

Banman, Nurullah 58

Başgil, Ali Fuat 106, 107

Baş, Mustafa 539

Başol 85

Bayar 88

Bayar, Celal 47, 48

Baykal 95

Baykal, Rıfat 116, 118

Bayrak, Saim 58

Berk, Bekir 367

Berkes, Niyazi 51
 Berkman, Turgut 81
 Bhabba 34
 Bilge Kağan 37, 174, 489
 Bilgiç, Sadettin 152
 Bilgiç, Said 58
 Birand, M. A. 167
 Birand, Mehmet Ali 166
 Bismark 285
 Bleda, Tansu 169, 170
 Bouillon, Gedefroi 215
 Bozkurt, Celal 55
 Brass 34
 Brejnev 546, 547
 Breuilly 34
 Brubaker 34
 Bulut, Mehmet Ali 368
 Burckhardt, Jacob 212
 Büyükkörükçü, Tahir 136

C

Cafiero, Carlo 186
 Cajetan 346
 Cansever, Hasan Ferit 57, 58
 Çapraz, Kemal 176
 Carter 546
 Celal 62
 Celasun, Sedat 137
 Cemal Paşa 105
 Cemiloğlu, Emre 41, 179
 Cemiloğlu, Mustafa 176
 Chamberlain, Neville 223
 Charles V 347
 Chatterjee 34
 Churchill 223
 Churchill, Clarissa 224
 Clemens III 215
 Coşkun, Adnan 539

Ç

Çakmak, Fevzi 45, 48, 607, 608
 Çan Kay Şek 198
 Çeken, Hamit 119
 Çerkez Ethem 366
 Çetin, Hikmet 169
 Çokdeğer, Orhan 77

D

Darendelioğlu, İlhan 67
 d'Azeglo, Massimo 34
 de Gaulle 463
 Deli Dumrul 186
 Deli Petro 154, 287
 Demirel 152, 169
 Demirel, Nihat 135
 Demirel, Süleyman 62, 126, 133, 157, 539
 Dervişe 44, 49
 Dias, Bartolomeu 212
 Dinçer, Hasan 114, 115
 Dobrovsky 261
 Doğan, Mehmet 118, 120, 125, 126, 132, 133, 134, 135, 138
 Doğan, Yalçın 137
 Doğru, Abdülkerim 152
 Doğru, Abdülmecit 152
 Doyle, William H. 77
 Dubçek 233, 546
 Dudayev, Cehar 176
 Dursun, Haluk 151

E

Ebülhayr 286
 Ecevit, Bülent 91, 126, 127, 133, 141, 152, 156, 463, 498, 551
 Ecevit, Raşan 463
 Eck, Johann 346
 Edebali, Aykut 153
 Eden, Anthony 224

Eflatun 218, 294
 Egbert 328
 Eisenhower 547
 Eken, Kemalettin 539
 Elçibey, Ebulfez 176, 178
 Engels, Friedrich 186
 Enver Paşa 104, 105, 231
 Er, Ahmet 95
 Erbakan, Necmettin 126, 133, 134,
 136, 152, 157
 Ercişli, Mehmet 150
 Erdelhun, Rüştü 76
 Erden, Ali Fuat 61, 62
 Erenerol, Zeki 366
 Ergun, Recep 137
 Erim, Nihat 288, 631
 Eriş, Muzaffer 58
 Erkanlı, Orhan 95, 98, 99, 104, 106,
 112
 Erkovan, Mustafa Kemal 126
 Erkut, Cevdet 60, 61
 Ersin, Nurettin 47, 69, 137
 Esin, Numan 95, 98, 99, 108, 112
 Eugenius 215
 Evliyaoglu, Gökhan 81, 114, 115
 Evren, Kenan 47, 131, 137, 138,
 140, 142, 149

F

Faiz Kaymak 42
 Falih Rıfkı 108
 Fatih (Mehmed II) 286, 352, 264
 Fatma Zehra 42
 Feyzioğlu, Turhan 137, 288
 Fındıkoğlu 106
 Frederick III 346

G

Gama, Vasco da 213
 Gautier 215

Gazneli Mahmud 202
 Gellner 34, 35
 Geylangil, Mehmet 89
 Gezmiş, Deniz 539
 Gökalp, Emre 32, 36
 Gökçek, Cengiz 126, 134
 Gökyay, Orhan Şaik 57, 67
 Gorbaçov 197
 Goulden, P.J. 80
 Gözübüyük, Abdullah 83
 Gregorius IX 216
 Gregor XIII 221
 Gümüşpala, Ragıp 76, 115
 Güner, Agah Oktay 126, 134
 Güngör, Erol 36, 37
 Günsan, Üstün 136
 Gürcan, Fethi 116
 Gürsel 77, 83, 88, 118
 Gürsel, Cemal 71, 74-77, 82, 83,
 86, 87-89, 98, 99, 100-102, 117,
 1198, 120
 Güventürk, Faruk 70

H

Halim Paşa 104
 Hasan Paşa 217
 Havlicek, Safarik 261
 Haynes, Fred 82
 Hikmet 79
 Hisarcıklı, Fazıl 58
 Hitler 22, 29, 47, 49, 189, 228, 285,
 286, 522, 524, 536
 Hobs-bawm 34
 Hobsbawm 35
 Honorius III 216
 Hroch 34
 Hüsnü 42
 Huyut, Nurettin 368

I

Ilıcak, Nazlı 116, 117
 Irmak, Mehmet 142
 Irmak, Sadi 126

İ

İbni Sebe, Abdullah 353
 İbn-i Sevdâ 353
 İmadeddin Zengi 215, 357
 İmamoğlu, Yusuf 275, 276
 İnan, Hüseyin 539
 Innocentius III 216
 İnönü, Erdal 159
 İnönü, İsmet 47, 48, 50, 52, 53, 56,
 57, 58, 61, 62, 66, 68, 70, 75, 77,
 89, 90, 91, 92, 111, 103, -107,
 114-116, 137, 141, 159, 164,
 165, 178, 275, 308, 309, 618
 İpekçi, Abdi 109
 Iraz, Abdurrahman 368
 İsa (Hz.) 285
 İsmail Gaspıralı 229, 230
 İsmet Paşa, bk. İnönü
 İstolni 217

J

Joao II. 212

K

Kabadayı, İhsan 137
 Kabibay 95, 96, 109, 110, 111
 Kabibay, Orhan 70, 94-96, 97-99,
 101, 109-111
 Kadıgil, Yusuf 58
 Kaplan, Kadri 79
 Karahisarthis, Pavlos 366
 Karakurum Han 286
 Karaman, Suphi 79, 95
 Karamollaoğlu, Temel 136
 Kara Mustafa Paşa 217, 218

Karan, Muzaffer 70
 Karl V 355
 Karmal, Babrak 546
 Kayabaşı, Yusuf 276
 Kayacan, Ali Fahir 139
 Kedouri, Elia 37, 179
 Kılıç Arslan I 215
 Kılıç Arslan II 216
 Koç, Ali 150, 152
 Kocal, Turan 131, 132
 Koç, Süreyya 46, 47, 137, 138
 Köksal, Osman 103
 Kollar, Jan 261
 Komnenos, Aleksios 215
 Konrad III 215
 Köprülü, Fuat 48
 Koraltan, Refik 48
 Korur, Ahmet Salih 85, 86, 87, 88,
 179
 Korutürk, Fahri 62, 63, 126
 Kropotkin, Peter 186
 Kübalı 112
 Küçük, Sami 46, 47, 89, 94, 97, 103
 Kürkcü, Ertuğrul 540
 Kurtkan, Amiran 30, 31, 32
 Kütükçü, Âkif 260
 Kuytak, Fikret 70, 97, 103

L

Lenin 22, 29, 536
 Leo X 346, 347
 L'Ermite, Pierre 215
 Louis VII 215
 Luther, Martin 346, 347

M

Madanoğlu, Cemal 71, 72, 94, 103
 Mahmud Han 286
 Makhno, Nestor 186

Malatesta, Errico 186
 Mao 197, 198
 Maratov 536
 Marx, Karl 186
 Mehmed IV 217, 218
 Mehmet Asım 42
 Mehmet Nihat 41, 179
 Melik Kâmil 216
 Menderes, Adnan 48, 49, 75, 88,
 103, 288
 Menderes, Ethem 74
 Menekşe, Ali 276
 Mes'ud I 215
 Michelet, Jules 212
 Milanos, Nikodimos 261
 Millî Şef, bk. İnönü, İsmet
 Mit, Mustafa 131
 Montesquieu 45
 Morstad 78, 80
 Müftüoğlu, Rıza 157, 159, 167, 168
 Muhammed, Cihangir 176, 177,
 179
 Muhammed (Hz.) 273, 325, 357,
 358
 Muhammet Şaybak 286
 Murad Giray 217, 218
 Mussolini, Benito 22, 189, 194, 522,
 524
 Mustafa III 235
 Mustafa IV 235
 Muzaffer 89, 134

N
 Nairn 34
 Nâzım Hikmet 46
 Necati Paşa (Gültekin) 132
 Necib 83
 Necip Fazıl 127, 129, 130
 Neville, Foutges de 216
 Nixon 546

Ö
 Oğuzoğlu, Osman 118
 Okuyan, Yaşar 131, 133
 Olcas Süleyman 176
 Orbay, Kâzım 62
 Orkun, Hüseyin Namık 57
 Osman Zeki 42

O
 Öcalan 157
 Öcal, Cemal Oğuz 58
 Öymen, Onur 169
 Özal, Turgut 155, 157, 159
 Özararat 169
 Özbek, Hamza Sadi 58
 Özdağ 95, 112
 Özdağ, Muzaffer 92, 95, 108, 112,
 113, 116, 118
 Özenirler, Vural 136, 139
 Özen, Sevin (Zorlu) 86
 Özsoy, Ahmet 150

P
 Pamak, Mehmet 150
 Papadopoulos, Dimitrios 364
 Papa Eftim 366
 Papazyan 170
 Peker, Recep 48
 Petro (Çar) 292
 Petrosyan, Ter 166, 167, 169, 170
 Philippe 216, 355
 Podgorni 546
 Polatkan, Hasan , 83, 103
 Polo, Marco 186

R
 Ran, Nâzım Hikmet 45, 46, 158,
 159
 Richard, Arslan Yürekli 216

S

Sabahattin Ali 51
 Şah Budak 286
 Şah İsmail 286
 Sait 79
 Şakar, Feridun 276
 San, Necip 83
 Saraçoğlu, Şükrü 50, 52
 Sarıaylı, Tansu 169
 Şarlken 355, 356
 Savaşfer, Cihad 58
 Sazak, Gün 126, 127, 146
 Sebük Tigin 202
 Selahattin 42
 Selahaddin Eyyubî 215, 357
 Selim III 86, 88, 151, 234, 235, 286, 602
 Şenel, Cebbar 58
 Serdengeçti, Osman Yüksel 58, 125
 Seval 134
 Sevinç, Hamdi 136
 Seyhan, Dünder 70, 78, 79, 82, 93-110
 Sezar 220, 221
 Sırrı 45, 151
 Smith 33
 Smith, Adam 190
 Sofokles 218
 Sofuoğlu, Zeki (Özgür) 58
 Sokrat 218
 Solmazer, İrfan 95, 98, 99, 109
 Somuncuoğlu, Sadi 126, 135, 155
 Soyer, Nurettin 134, 135, 137
 Soyuyüce, Şefik 79
 Stalin 29, 50, 159, 233, 260
 St. Louis 216
 Sükan, Faruk 152
 Sunay, Cevdet 76, 77, 120

Ş

Şeybani Han 286
 Şeyh Cüneyd 286
 Şeyhzade. Maksud Şeyhzade
 Şihabeddin Mahmud İbn Tokuş
 el-Harimî 357
 Şıvgın, Hale (Taşer) 133
 Şıvgın, Halil 131, 132, 133

T

Tahtakılıç, Ahmet 117, 118, 119
 Talat Paşa 104
 Tansu, Ziya 84, 85
 Tanyu, Hikmet 51, 58, 67
 Tarık bin Ziyad 351
 Taşer 112
 Taşer, Dünder 112, 175, 276
 Taşkent, Kazım 84
 Taylak, Muammer 121
 Tekin, Arslan 132, 152, 171, 177, 178, 179
 Tepedelenlioğlu, Nizamettin Nazif 162
 Tetzl, Johann 346
 Tevetoğlu, Fethi 51, 58
 Timur 203
 Timurtaş, M. Haluk 37, 179
 Togan, Zeki Velidi 57, 58
 Tököli, İmre 217
 Tolstoy 27
 Topçu, Nurettin 106
 Tümer, Nejat 137
 Tümtürk, İsmet Rasin 58
 Tural, Cemal 116
 Turan, Osman 151
 Turgut, Hulusi 42, 43, 46-48, 68, 71, 72, 77, 82, 83, 85, 98, 99, 107, 115, 133
 Türkeş, Tuğrul 134, 152, 169, 170
 Türkiş, Yaşar 118

Türkkan, Reha Oğuz 58

Ü

Urbanus II 214, 215

Uzun Hasan 286

Uzun İbrahim Paşa 218

U

Uguryılmaz, İlhami 136

Ulay, Sıtkı 71, 72

Uluç, Fuat 115

Ünal, Mustafa 80, 81

Ünal, Tahsin 136

Ünen, Saffet 51

Ünsal, Niyazi 137, 139, 140, 141

Üzmez, Hüseyin 114, 119

V

Vâlâ Nurettin 46

Vâ-Nû 46

Velidedeoğlu, Hıfzı Veldet 111

Velidedeoğlu, H. V. 112

Venizelos 261

W

Weber, Max 23, 24, 26

Y

Yalçın, Aydın 83

Yalçın, Yılmaz 123, 150, 179

Yalman, A. E. 80, 114

Yalman, Ahmet Emin 80, 114

Yaşar Kemal 92

Yaşar, Zeki 539

Yavuz sultan Selim 287

Yavuz Sutan Selim 286

Yazarlar Birliği

Yeğin, Abdullah 367, 368

Yılanlıoğlu, İsmail Hakkı 114, 119, 150

Yıldırımoglu, Vural 276

Yılmaz, İlhami Uğur 136

Yılmaz, Mesut 167

Yunus 286

Yurdakul, Mehmet Emin 105

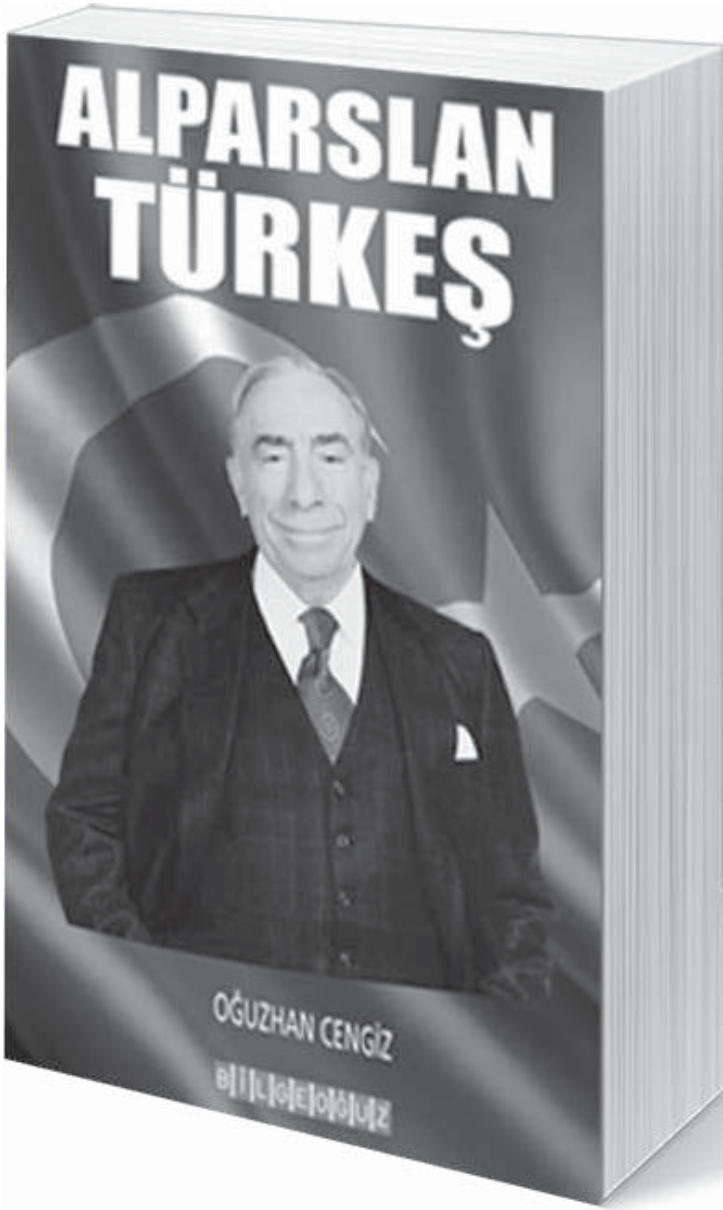
Z

Zeybek, Kemal 123

Zeybek, Namık Kemal 26, 175

Ziya Gökalp 105, 307

Zorlu, Fatin Rüştü 83, 86, 88, 103

BİLGE OĞUZ®
OKUNACAK KİTAPLAR

Rahmetli Başbuğ Alparslan Türkeş'in düşüncelerinden oluşan bu eser, aradan yıllar geçmesine rağmen sanki bugün söylenilmiş, bugün yazılmış gibi tazeliğini, güncelliğini korumakta, yol göstericiliğine devam etmektedir. Bu canlılığını daha uzun yıllar koruyacağından emin olduğumuzu da söylemeliyiz. Bu kitaptan her kesimin, her yaşta kişilerin alacağı, çıkaracağı dersler vardır.

Dokuz Işık'ın zaman zaman çeşitli yerlerde değişik baskıları yapılmıştır. Bu da onun hâlâ önemini koruduğunun en canlı ispatı olmaktadır.

**Başbuğ Alparslan Türkeş'i rahmetlerle anıyor,
okuyucuları eserle baş başa bırakıyoruz.**

ISBN: 978-605-4599-89-9

bilgeoguz.com.tr t25

BİLGEOĞUZ®